ZEUL DEȘERTULUI

WILBUR SMITH

Wilbur Smith

Seria:
Egiptul Antic

Volumul 5

ZEUL DEȘERTULUI

Original: *Desert God* (2014)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2015

☥ Capitolul 1

Aton a clipit din ochii lui mici și afundați adânc în colăcei de grăsime, apoi și-a ridicat privirea de la tabla jocului de bao[1] aflată între noi. Și-a îndreptat-o spre cele două tinere prințese ale casei regale Tamose, care se zbenguiau goale în apa limpede a lagunei.

— Nu mai sunt copile, a remarcat el pe un ton neutru, fără urmă de interes lasciv asupra subiectului.

Ședeam unul în fața celuilalt, sub o barrazza deschisă, acoperită cu frunze pe palmier, lângă una dintre lagunele formate de intrândurile marelui fluviu Nil.

Știam că referirea la cele două fete era o încercare de a-mi distrage atenția de la următoarea mea mișcare a pietrelor de bao. Lui Aton nu-i place să piardă, așa că n-are prea mari scrupule în privința modului în care câștigă.

Aton s-a aflat mereu în partea cea mai de sus a listei celor mai vechi și mai dragi prieteni ai mei. La fel ca și mine, este eunuc și a fost cândva sclav. În timpul perioadei de sclavie și mult înainte de a ajunge la pubertate, stăpânul lui i-a remarcat intelectul excepțional și agerimea minții. A dorit să cultive și să exploateze aceste daruri, și să împiedice ca libidoul să-l distragă. Aton era un bun extrem de prețios, așa că stăpânul său l-a angajat pe cel mai renumit medic din Egipt pentru a efectua castrarea. Stăpânul lui e demult mort, însă Aton s-a ridicat mult deasupra statutului său de sclav. Acum este șambelanul palatului regal al faraonului din Teba, dar și șeful spionilor, administrând o rețea de informatori și agenți clandestini care operează în toată lumea civilizată. Există o singură organizație care o depășește pe a lui, și anume a mea. În această privință, ca în mai toate, ne aflăm într-o competiție prietenească și puține sunt lucrurile care ne oferă o plăcere și o satisfacție mai mare decât o izbândă împotriva celuilalt.

---

[1] Mancala este o familie de jocuri din categoria de tablă de joc, numite uneori jocuri „de însămânțare” sau „socotește și capturează”. Jocurile mancala au în multe țări africane același rol pe care îl are șahul în țările vestice sau jocul de go în Asia de Est. Cele mai cunoscute jocuri mancala, pe lângă kalah și oware, sunt congkak, endodoi, omweso, ünee tugaluulakh, bao, sungka și igisoro. (n.tr.).

Mă bucur enorm de tovărășia lui. Mă amuză și adesea mă surprinde cu sfaturile sale bune și cu modul cum vede lucrurile. Câteodată îl las să-mi testeze priceperea la bao. De obicei, este generos cu laudele. Dar, în general, îmi pune la grea încercare geniul.

Acum o studiam amândoi pe Bekatha, prințesa mai tânără cu aproape doi ani decât cealaltă, cu toate că era posibil să nu-ți dai seama de asta deoarece era înaltă pentru vârsta ei, iar sânii deja începeau să-i înmugurească și, în apa rece a lagunei, sfârcurile i se întăriseră sfidătoare. Era mlădioasă, agilă și râdea cu ușurință. Pe de altă parte, era focoasă din fire. Trăsăturile ei aveau un aspect nobil, nasul îi era îngust și drept, maxilarele, puternice și rotunjite, iar buzele, fin arcuite. Părul îi era gros și avea scânteieri arămii în lumina soarelui. Moștenise asta de la tatăl ei. Cu toate că încă nu îi apăruse floarea roșie a feminității, știam că acel moment nu era departe.

O iubeam, dar, ca să spun adevărul, pe sora ei o iubeam o idee mai mult.

Tehuti era cea mai mare și mai frumoasă dintre cele două surori. Ori de câte ori mă uitam la ea, mi se părea că o văd din nou pe mama ei. Regina Lostris fusese marea dragoste a vieții mele. Da, o iubisem așa cum un bărbat iubește o femeie. Pentru că, spre deosebire de prietenul meu Aton, eu am fost jugănit abia după ce ajunsesem bărbat adevărat și cunoscusem bucuria unui trup de femeie. Adevărat este că iubirea mea pentru regina Lostris nu s-a consumat niciodată, fiindcă am fost castrat înainte ca ea să se nască, dar a fost cu atât mai intensă cu cât n-a putut fi niciodată domolită. Avusesem grijă de ea în copilărie și o păstorisem pe drumul lungii și fericitei ei vieți, dându-i sfaturi și îndrumând-o, dăruindu-mă cu totul ei, fără nicio reținere. Iar la sfârșit, am ținut-o în brațe când a murit.

Înainte de a pleca pe lumea cealaltă, Lostris mi-a șoptit ceva ce nu voi uita niciodată: „Am iubit numai doi bărbați în toată viața mea. Tu, Taita, ai fost unul din ei”.

Acelea au fost cele mai dulci cuvinte pe care le-am auzit rostite vreodată.

Am plănuit și am supravegheat construirea mormântului ei regal și am depus acolo trupul ei cândva frumos, dar apoi ofilit și mi-am dorit să mă pot duce cu ea în lumea de jos. Cu toate astea, știam că nu pot, pentru că trebuia să rămân și să am grijă

de copiii ei așa cum avusesem grijă de ea. Adevărat, nu fusese o povară apăsătoare, căci viața mea fusese mai bogată datorită acestei sarcini.

La 16 ani, Tehuti era deja o femeie în toată puterea cuvântului. Pielea îi era lucioasă și fără pată. Brațele și picioarele îi erau subțiri și elegante ca ale unei dansatoare sau precum cele două părți ale marelui arc de luptă pe care îl cioplisem pentru tatăl ei și pe care îl pusesem pe capacul sarcofagului său înainte de a-i sigila mormântul.

Șoldurile lui Tehuti erau pline, dar talia îi era îngustă ca gâtul unui urcior de vin. Sânii îi erau rotunzi și fermi. Buclele aurii și dese care îi acopereau capul erau magnifice. Ochii îi erau la fel de verzi ca ai mamei ei. Era incomparabil mai frumoasă decât pot descrie cuvintele, iar zâmbetul ei îmi frângea inima ori de câte ori îmi era adresat. Avea o fire blândă, se înfuria greu, dar era netemătoare și cu o voință puternică.

O iubesc aproape la fel de mult cum încă o mai iubesc pe mama ei.

— Ai făcut o treabă bună cu ele, Taita, m-a lăudat Aton fără rezerve. Ele sunt comorile care s-ar putea să salveze Egiptul nostru de barbari.

În această privință, ca și în multe altele, eu și Aton eram întrutotul de acord. Acesta era motivul adevărat pentru care am venit amândoi în acest loc îndepărtat și izolat, deși toată lumea din palat, inclusiv faraonul, era convinsă că ne întâlniserăm aici pentru a continua disputa nesfârșită asupra tablei de bao.

N-am răspuns imediat la remarca lui, ci mi-am coborât ochii spre tablă. Aton făcuse o mutare în vreme ce eu încă le priveam pe fete. Era cel mai talentat jucător din Egipt al acestui joc sublim – cu alte cuvinte, din „lumea civilizată”. Cu excepția mea, desigur. De obicei, câștig trei din patru partide jucate cu el.

Acum, dintr-o privire, am văzut că jocul acesta avea să fie unul dintre cele trei ale mele. Poziționarea pietrelor părea neechilibrată. Era una dintre puținele scăpări ale jocului său și apărea adesea atunci când, convins că victoria era deja a lui, lăsa baltă precauția și ignora regula celor șapte pietre. Atunci, avea tendința de a-și concentra atacul asupra castelului său sudic, ceea ce îmi permitea să obțin controlul fie asupra castelului său estic, fie asupra celui vestic. De data aceasta, a

fost cel estic. Nu aveam nevoie de o a doua invitație. Am lovit ca o cobră.

El s-a legănat spre spate pe taburetul lui, în timp ce-mi evalua mișcarea-surpriză, iar când, în cele din urmă, a realizat genialitatea ei pură, chipul i s-a întunecat de furie și a rostit cu o voce gâtuită:

— Cred că te urăsc, Taita. Și, dacă nu te urăsc, cu siguranță ar trebui.

— Am avut noroc, bătrâne prieten, am spus eu încercând să-mi ascund bucuria. Oricum, e doar un joc.

A pufnit indignat.

— Dintre toate lucrurile năroade pe care te-am auzit rostindu-le, Taita, ăsta-i cel mai tâmpit. Nu e doar un joc. Este un veritabil motiv pentru a trăi.

Era cu adevărat furios.

M-am aplecat sub masă ca să iau urciorul din aramă în care se afla vin și i-am umplut din nou cana. Era un vin superb, cel mai bun din Egipt, pe care îl luasem direct din pivnițele de sub palatul faraonului. Aton a pufnit din nou, încercând să-și mențină furia și ofensa, dar, acționând parcă din proprie inițiativă, degetele lui durdulii s-au strâns în jurul toartei și au ridicat-o spre buze. A înghițit de două ori, iar ochii i s-au închis de plăcere. După ce a coborât cana de la gură, a suspinat.

— Poate că ai dreptate, Taita. Mai sunt și alte motive bune pentru a trăi. A început să strângă pietrele de bao în punguțele lor legate cu șnururi. Deci, ce vești ai mai primit din nord? Uimește-mă iarăși cu priceperea spionajului tău.

Ajunsesem, în cele din urmă, la adevăratul motiv al acestei întâlniri. Nordul a reprezentat întotdeauna primejdia.

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, puternicul Egipt a fost sfârtecat de trădare și rebeliune. Pretendentul Roșu, falsul faraon – intenționat nu-i spun numele; mai degrabă, blestemat fie el în vecii vecilor –, acest trădător s-a răsculat și a luat în stăpânire tot teritoriul de la nord de Asyut. Egiptul nostru a fost târât într-un secol de război civil.

Apoi, la rândul lui, moștenitorul Pretendentului Roșu a fost copleșit de un trib sălbatic și războinic venit din stepele nordice de dincolo de Sinai. Acești barbari au măturat Egiptul, cucerindu-l pe de-a-ntregul cu ajutorul unei arme despre care nici nu știusem că există: calul și carul de luptă. După ce îl

înfrânseseră pe Pretendentul Roșu și capturaseră partea de nord a Egiptului de la Marea de Mijloc[2] la Asyut, acești hicsoși[3] se năpustiseră asupra noastră, în sud.

Noi, adevărații egipteni, nu am avut nicio modalitate de a ne apăra împotriva lor. Am fost alungați de pe pământurile noastre și siliți să ne retragem spre sud, dincolo de cataractele Nilului de la Elefantina și în sălbăticia de la capătul lumii. Acolo am tânjit de dor în vreme ce doamna mea, regina Lostris, a refăcut armata.

Contribuția mea la această regenerare nu a fost întrutotul nesemnificativă. Sunt din fire un om lăudăros, dar, în această privință, pot declara fără teama de a fi contrazis că, fără îndrumarea și sfaturile mele, doamna mea și fiul ei, Memnon, prințul coroanei, care acum este faraonul Tamose, nu și-ar fi atins niciodată țelul.

Printre numeroasele servicii pe care i le-am făcut reginei s-a numărat și construirea primelor care de luptă cu roți spițate, care sunt mai ușoare și mai rapide decât ale hicsoșilor, cu roți confecționate în întregime din lemn solid. Apoi am găsit caii care să le tragă. Când am fost pregătiți, faraonul Tamose, care ajunsese la vârsta bărbăției, a condus noua noastră armată prin cataracte, spre nord, în Egipt.

Liderul hicsoșilor se autointitulase regele Salitis, dar nu era de fapt rege. În cel mai bun caz, era jefuitorul unui titlu de noblețe și un nelegiuit. Cu toate astea, armata pe care o comanda era aproape de două ori mai mare decât a noastră, a egiptenilor, bine echipată și feroce.

Dar i-am luat prin surprindere și, la Teba, am purtat o bătălie crâncenă cu ei. Le-am zdrobit carele și le-am măcelărit oamenii. I-am făcut s-o ia la fugă înapoi către nord. În urma lor, pe câmpul de luptă au rămas zece mii de cadavre și două mii de care de luptă distruse.

---

[2] Marea Mediterană (n.tr.).

[3] Hicsos – popoare asiatice care au invadat Egiptul în timpul celei de-a II-a dinastii (1991-1802 î.H.). în fapt, aceștia au condus Egiptul timp de peste un secol, perioadă în care au mutat capitala în delta Nilului, la Avaris. Termenul „hicsos” se traduce prin „stăpânitor străin” în limba greacă veche, iar reprezentanții acestei dinastii au fost atât de urâți de mulțime, încât, în momentul în care au fost înlăturați, orice monument care amintea de ei a fost distrus. Acesta este și motivul pentru care se știu foarte puține lucruri despre respectiva perioadă istorică. (n.tr.).

Totuși, au pricinuit mari pierderi bravelor noastre trupe, așa că n-am reușit să-i urmărim și să-i distrugem complet. De atunci, hicsoșii stau la pândă în delta Nilului.

Regele Salitis, bătrânul prădător, e mort acum. Nu a murit pe câmpul de luptă de sabia unui egiptean viteaz, așa cum ar fi fost drept și potrivit. A murit de bătrânețe în patul lui, înconjurat de o hoardă de soții hidoase și de progeniturile lor îngrozitoare. Una dintre ele era Beon, fiul lui cel mare. Acesta își spune acum regele Beon, faraon al Regatelor de Sus și de Jos ale Egiptului. Adevărul este că nu-i altceva decât un jefuitor ucigaș, mai rău chiar decât diabolicul lui tată. Iscoadele mele îmi raportează cu regularitate că Beon reface armata hicsoșilor, atât de grav afectată în bătălia de la Teba.

Aceste rapoarte sunt îngrijorătoare deoarece întâmpinăm mari dificultăți în procurarea materiei prime pentru producerea bunurilor care să le înlocuiască pe cele pierdute în aceeași bătălie. Regatul nostru sudic nu are legături cu Marea de Mijloc și, prin urmare, nici legături comerciale cu alte națiuni civilizate și orașe-stat bogate în piele, lemn, aramă, antimoniu, cositor și alte resurse necesare pentru un război și care nouă ne lipsesc. De asemenea, ne lipsesc și oamenii. Avem nevoie de aliați.

Pe de altă parte, dușmanii noștri, hicsoșii, au porturi importante în deltă, unde Nilul se varsă în Marea de Mijloc. Comerțul se desfășoară neîntrerupt acolo. Tot datorită iscoadelor mele știu și că hicsoșii caută să încheie alianțe cu alte națiuni războinice.

Eu și Aton ne întâlneam în acest loc izolat pentru a sta de vorbă și a cântări aceste probleme. Supraviețuirea Egiptului nostru era pe muchie de cuțit. Cu multe ocazii, eu și Aton am discutat toate astea pe larg, dar acum eram gata să luăm deciziile finale pe care să i le prezentăm faraonului.

Prințesele regale aveau alte planuri. Îl văzuseră pe Aton strângând pietrele de bao și luaseră asta drept semnal că îmi puteau solicita întreaga atenție. Le sunt devotat amândurora, dar sunt foarte dificile. S-au năpustit afară din lagună, împroșcând apă în toate părțile și s-au repezit spre mine, fiecare încercând s-o întreacă pe cealaltă. Bekatha este cea mică, însă este foarte rapidă și hotărâtă. E dispusă să facă aproape orice pentru a obține ce-și dorește. A întrecut-o pe Tehuti și s-a lăsat să cadă în poala mea, rece și udă de apa lagunei.

— Te iubesc, Tata, a țipat ea aruncându-și brațele în jurul gâtului meu și lipindu-și claia roșcată și udă de obrazul meu. Spune-ne o poveste, Tata!

Înfrântă în cursa spre mine, Tehuti a trebuit să accepte poziția mai puțin convenabilă de la picioarele mele. Și-a lăsat pe pământ trupul gol de pe care picura apă, mi-a cuprins picioarele cu brațele și le-a strâns la piept, apoi și-a sprijinit bărbia pe genunchii mei și și-a ridicat privirea spre chipul meu.

— Da, te rog, Tata. Povestește-ne despre mama noastră și despre cât de deșteaptă și frumoasă era.

— Întâi, trebuie să vorbesc cu unchiul Aton, am protestat eu.

— Of! Bine. Dar nu prea mult, a intervenit Bekatha. E atât de plictisitor.

— Nu, nu prea mult, am promis eu.

M-am uitat din nou la Aton și am trecut la hicsosiană. Amândoi vorbim fluent limba dușmanului nostru de moarte.

Îmi fac o îndatorire din a-mi cunoaște dușmanul. Am talent la cuvinte și limbi. Am avut mulți ani de la întoarcerea la Teba în care să învăț. Aton nu se alăturase exodului în Nubia. Nu avea o fire aventuroasă. Rămăsese în Egipt și suferise sub domnia hicsoșilor. Cu toate astea, învățase tot ce fusese de învățat de la ei, inclusiv limba. Niciuna din prințese nu înțelegea un cuvânt.

— Of, te urăsc când vorbești păsăreasca asta îngrozitoare, s-a bosumflat Bekatha, iar Tehuti a fost de acord cu ea.

— Dacă ne iubești, vorbește egipteana, Taita.

Am îmbrățișat-o pe Bekatha și am mângâiat capul încântător al lui Tehuti. Cu toate astea, am continuat să-i vorbesc lui Aton pe limba atât de urâtă fetelor.

— Ignoră flecăreala copilelor. Continuă, bătrâne prieten.

Aton și-a ascuns zâmbetul și a spus:

— Deci, suntem de acord, Taita. Avem nevoie de aliați și trebuie să facem negoț cu ei. În același timp, trebuie să-i împiedicăm pe hicsoși să facă la fel.

Am fost tentat să-i dau o replică sarcastică, dar deja îl enervasem suficient la bao. Așa că am încuviințat cu seriozitate.

— Ca de obicei, ai pus punctul pe i, exprimând problema succint. Aliați și negoț. Foarte bine, Aton, noi cu ce putem face negoț?

— Avem aur din minele nubiene pe care le-am descoperit când am fost în exil dincolo de cataracte.

Aton nu părăsise niciodată Egiptul, dar, dacă îl auzeai vorbind, ai fi crezut că era unul dintre cei care conduseseră exodul. Am zâmbit în sinea mea, însă pe chip mi-am păstrat o expresie serioasă în timp ce el a continuat:

— Cu toate că metalul galben nu este la fel de valoros precum argintul, oamenii totuși îl doresc. Cu mormanele pe care faraonul le-a adunat în vistieria sa, putem ușor să ne cumpărăm prieteni și aliați.

Am dat din cap, deși știam că tezaurul faraonului era mult supraestimat de Aton și de mulți alții asemenea lui, care nu sunt atât de apropiați de tron cum sunt eu. Am continuat pentru a dezvolta subiectul:

— Cu toate astea, nu uita roadele fertilului pământ negru pe care Tatăl Nil îl revarsă pe malurile sale la fiecare inundație anuală. Oamenii trebuie să mănânce, Aton. Orașele-stat cretane, sumeriene și elene au foarte puține terenuri arabile. Le e greu să facă rost de cereale cu care să-și hrănească oamenii. Noi avem din abundență.

— Așa-i, Taita. Avem grâne și avem și cai pe care să-i dăm la schimb – avem cei mai buni cai de luptă din lume. Și mai avem și alte lucruri, chiar mai rare și mai prețioase.

Plin de tact, Aton a făcut o pauză și s-a uitat la încântătoarea copilă cuibărită în brațele mele, apoi la cea care stătea cu capul sprijinit pe genunchiul meu.

Nu mai era nevoie să fie rostit nimic altceva pe această temă. Cretanii și sumerienii de pe pământul dintre fluviile Tigru și Eufrat erau vecinii noștri cei mai apropiați și cei mai puternici. Erau în general oacheși și cu părul întunecat. Conducătorilor lor le plăceau femeile cu păr blond și pielea albă ale triburilor egeene și ale casei regale egiptene. Totuși, palidele și insipidele femei elene nu se puteau compara cu minunatele bijuterii ale Nilului.

Părinții celor două prințese ale mele erau Tanus, cu bucle roșii ca focul, și regina Lostris, cu părul blond strălucitor. Ei au avut copii de rasă pură, iar vestea despre frumusețea celor două fete se răspândea în întreaga lume. Ambasadori de departe parcurseseră deja drumuri anevoioase prin deșerturile întinse și traversaseră ape adânci pentru a ajunge la palatul din Teba ca să-i transmită cu delicatețe faraonului interesele stăpânilor lor de a încheia alianțe civile și militare cu Casa de Tamose. Regele

sumerian Nimrod și Supremul Minos din Creta erau doi dintre cei care își trimiseseră solii.

La cererea mea, faraonul îi primise cu amabilitate pe ambii ambasadori. Acceptase frumoasele daruri în aur și lemn de cedru care îi fuseseră oferite. Apoi, ascultase cu înțelegere cererile în căsătorie pentru una sau amândouă dintre fiice, dar după aceea faraonul explicase că surorile erau încă prea mici pentru măritiș și că vor trebui să discute din nou acest subiect după ce fetele vor ajunge la maturitate. Asta se întâmplase cu ceva timp în urmă, iar acum circumstanțele se schimbaseră.

La vremea aceea, faraonul discutase cu mine despre o posibilă alianță între Egipt și Sumer sau Creta. Eu sublimasem cu tact că totuși Creta ar fi un aliat mai dezirabil decât Sumerul.

În primul rând, sumerienii nu erau un popor de navigatori – cu toate că aveau o armată terestră puternică, dotată cu cavalerie și care de luptă, nu aveau niciun fel de vase de luptă. I-am amintit faraonului că Egiptul de Sud nu avea acces la Marea de Mijloc. Dușmanii noștri hicsoși controlau cursul nordic la Nilului, iar noi eram o țară fără deschidere la mare.

Sumerienii aveau și ei acces limitat la mare, iar flota lor era firavă comparativ cu a altor popoare, cum erau cretanii sau chiar mauritanii, la vest. Sumerienii evitau mereu riscul de a traversa marea cu vase încărcate din greu. Se temeau atât de pirați, cât și de apele turbulente. Dar și ruta pe uscat dintre țările noastre era plină de dificultăți.

Hicsoșii controlau istmul dintre Marea de Mijloc și Marea Roșie care, în nord, face legătura între Egipt și deșertul Sinai. Sumerienii ar fi fost siliți să traverseze deșertul Sinai mergând mult în sud și apoi să treacă Marea Roșie cu un vas pentru a ajunge la noi. Această rută ar fi ridicat atât de multe probleme armatei lor, nemaivorbind de lipsa apei și a hranei în timpul traversării Mării Roșii, încât s-ar fi putut dovedi imposibilă.

Ceea ce îi propusesem înainte faraonului și ceea ce i-am explicat acum lui Aton era utilitatea unui acord cu Supremul Minos al Cretei. „Supremul Minos” era titlul conducătorului cretan ereditar. Era echivalentul faraonului nostru. Să sugerezi că era mai puternic decât faraonul nostru însemna trădare. E suficient să spun că flota lui avea reputația de a fi alcătuită din peste zece mii de galere de luptă și comerciale de o concepție

atât de avansată, încât nu exista alt vas mai rapid sau mai bine dotat pentru luptă.

Noi avem ceea ce cretanii își doresc: cereale, aur și mirese frumoase. Cretanii au ce ne trebuie nouă: cea mai formidabilă flotă de luptă existentă, cu care să blocăm porturile hicsoșilor de la gurile Nilului. Și unde să aducem armata sumeriană, care să coboare pe țărmurile sudice ale Mării de Mijloc, și astfel hicsoșii să fie prinși ca într-un clește și armata lor să fie zdrobită de forțele noastre.

— Un plan minunat! m-a felicitat Aton. Și aproape infailibil. Cu excepția unui mic, aproape insignifiant detaliu pe care l-ai trecut cu vederea, dragul meu Taita.

Rânjea cu viclenie, savurându-și revanșa pentru înfrângerea la bao. N-am fost niciodată o persoană răzbunătoare, dar, cu această ocazie, nu m-am putut abține să nu mă distrez puțin pe seama lui Aton. M-am arătat îngrozit.

— O, nu-mi spune asta, te rog! M-am gândit la toate cu multă grijă. Care este greșeala din planul meu?

— E prea târziu. Supremul Minos al Cretei a încheiat deja o alianță secretă cu regele Beon al hicsoșilor.

Aton a plescăit din buze și s-a plesnit voios peste una din coapsele elefantine. Îmi desființase categoric propunerea sau cel puțin așa credea.

— A, da, am replicat eu. Presupun că te referi la fortul comercial pe care, în urma unei înțelegeri cu Beon, cretanii l-au deschis cu cinci luni în urmă, la Tamiat, cea mai estică gură de vărsare din delta Nilului.

A fost rândul lui Aton să se dezumfle.

— Când ai aflat despre asta? De unde știi?

— Te rog, Aton. Mi-am desfăcut mâinile într-un gest rugător. Doar nu te aștepți să-mi dezvălui toate sursele, nu-i așa?

Aton și-a recăpătat rapid siguranța.

— Supremul Minos și Beon au încheiat deja o înțelegere, dacă nu chiar o alianță de război. Deși cu toții știm cât de inteligent ești, Taita, nu prea poți face mare lucru în privința asta.

— Și dacă Beon plănuiește să trădeze? am întrebat eu pe un ton misterios, iar el s-a holbat stupefiat la mine.

— Să trădeze? Nu înțeleg, Taita. Ce formă ar lua această trădare?

— Ai idee, Aton, cât argint ține Supremul Minos al Cretei în noua lui fortăreață de la Tamiat, pe teritoriul hicsoșilor?

— Îmi imaginez că o cantitate substanțială. Dacă Supremul Minos îi propune lui Beon să-i cumpere cea mai mare parte a recoltei de grâne, atunci trebuie să aibă la îndemână mult argint, s-a hazardat Aton cu grijă. Poate zece sau chiar douăzeci de lakhi.

— Ești foarte perceptiv, dragă prietene. Oricum, ai pomenit doar de o mică problemă dintre cele cu care se confruntă Supremul Minos. Nu îndrăznește să riște să trimită în largul mării vase greu încărcate, în plin sezon al furtunilor. Așa că, timp de cinci luni pe an, nu-și poate trimite argintul către țărmurile sudice ale Mării de Mijloc, ceea ce, iarna, presupune un voiaj de peste cinci sute de leghe[4] de la insula lui.

Aton a intervenit rapid, încercând să tragă concluzia înaintea mea.

— A, da, așa e! Înțeleg ce vrei să spui. Deci, asta înseamnă că, în toată această perioadă, Supremul Minos nu poate face negoț cu statele și națiunile de pe țărmul african al Mării celei Mari!

— În timpul iernii, jumătate din lume îi este inaccesibilă, am fost eu de acord. Dar, dacă reușește să obțină o bază sigură pe coasta egipteană, flota lui va fi protejată de furtunile iernii. Astfel, vasele lui vor putea să facă tot anul negoț din Mesopotamia până în Mauritania la adăpostul uscatului. Am făcut o pauză pentru a-i lăsa răgaz să priceapă întreaga amploare a planului Supremului Minos, apoi am continuat nemilos: douăzeci de lakhi de argint nu vor fi îndeajuns pentru a susține nici a zecea parte din activitatea aceasta. Cinci sute de lakhi este o cifră mai probabilă care va trebui să existe în noua fortăreață de la Tamiat pentru a-și desfășură negoțul pe timpul iernii. Nu ești de acord că o asemenea cantitate de argint ar face pe oricine să se gândească la trădare, cu atât mai mult pe cineva atât de perfid și de rapace din fire cum este Beon?

Câteva secunde, Aton a rămas stupefiat de magnitudinea viziunii pe care i-o prezentasem. Când, în cele din urmă, și-a revenit, a întrebat cu voce gâtuită:

[4] O leghe marină = 5,55 kilometri. O leghe terestră = 4,83 kilometri (n.tr.).

— Deci, ai dovada că Beon, în ciuda incipientei înțelegeri cu Supremul Minos, plănuiește să atace fortăreața Tamiat și să pună mâna pe comoara Supremului Minos? Asta îmi spui, Taita?

— Nu zic că am dovada că Beon intenționează să facă asta. Ți-am pus doar o întrebare. N-am făcut o afirmație.

Am chicotit văzându-i confuzia. Nu era frumos din partea mea, însă nu m-am putut abține. Niciodată în lunga perioadă de când ne cunoșteam nu l-am văzut să rămână fără replică. Apoi mi s-a făcut milă de el.

— Noi doi știm că Beon este un tâmpit sălbatic, Aton. Poate mâna un car, mânui o sabie, trage cu arcul sau jefui un oraș. Cu toate astea, mă îndoiesc că e capabil să plănuiască o vizită la privată fără o deliberare îndelungată și dureroasă.

— Atunci, cine plănuiește raidul pentru furtul comorii Supremului Minos? a vrut Aton să știe.

În loc să-i răspund imediat, m-am lăsat pe spate pe taburetul meu și i-am zâmbit. El s-a holbat la mine. Apoi, chipul i s-a luminat.

— Tu? Cu siguranță, nu, Taita! Cum să plănuiești tu jefuirea Supremului Minos de cinci sute de lakhi de argint, iar apoi să-i faci curte cretanului pentru a-i obține sprijinul și o alianță cu el?

— Pe întuneric, e dificil să faci diferența între un hicsos și un egiptean, mai ales dacă egipteanul este îmbrăcat în straiele de luptă ale hicsosului și are armele hicsosului, și vorbește limba hicsosului, am subliniat eu, iar el a clătinat din cap, rămas din nou fără cuvinte. Dar eu l-am presat în continuare: Ești de acord că un astfel de atac perfid ar distruge pentru totdeauna șansele unei alianțe între Creta și hicsoși împotriva noastră?

Aton a zâmbit în cele din urmă.

— Ești atât de viclean, Taita, încât mă întreb cum m-aș mai putea încrede vreodată în tine. Apoi, m-a întrebat: Cât de mare e garnizoana cretană de la Tamiat?

— În clipa asta, este compusă din aproape două mii de soldați și arcași. Cu toate astea, aproape toți sunt mercenari.

— Așa! Era impresionat. A făcut iarăși pauză, apoi a continuat: De câți oameni ai avea nevoie sau, mai bine zis, de câți oameni ar avea Beon nevoie pentru a duce la bun sfârșit acest plan mișelesc?

— De destui, i-am dat eu un răspuns ambiguu.

N-aveam de gând să-mi dezvălui complet planurile. Aton a acceptat și nu a insistat direct. Totuși, mi-a pus o întrebare ocolită:

— Vei lăsa supraviețuitori cretani în portul Tamiat? Sau îi vei măcelări pe toți?

— Firește că majoritatea va scăpa, l-am contrazis cu fermitate. Îmi doresc să scape cât mai mulți, pentru a se întoarce în Creta ca să-l avertizeze pe Supremul Minos de trădarea regelui Beon.

— Și comoara cretană? a vrut Aton să știe. Acele cinci sute de lakhi de argint? Ce se va întâmpla cu ele? Sipetele faraonului sunt aproape goale. Nu putem salva Egiptul fără comoară. Cine va comanda acest raid? a întrebat el. O vei face tu, Taita?

Am afișat o expresie înfricoșată.

— Aton, știi că nu sunt un războinic. Sunt tămăduitor, poet și un filosof onorabil. Cu toate astea, dacă faraonul îmi cere s-o fac, voi însoți expediția ca sfătuitor al ofițerului comandant.

— Cine va fi comandant atunci? Kratas?

— Îmi place mult de Kratas și este un soldat bun, dar e bătrân, încăpățânat și nu ascultă de rațiune sau sugestie.

Am ridicat din umeri, iar Aton a chicotit.

— L-ai descris perfect pe generalul Kratas, o, mândrule bard! Dacă nu pe el, atunci pe cine va numi faraonul?

— Probabil că pe Zaras.

— A! Faimosul căpitan Zaras din Divizia Crocodilul Albastru a Gărzilor Regale? Unul dintre favoriții tăi, Taita. Nu-i așa?

Am ignorat tachinarea.

— N-am favoriți. Câteodată, chiar și eu pot să ocolesc puțin adevărul. Dar Zaras e pur și simplu cel mai bun om pentru treaba asta, am răspuns eu pe un ton moderat.

☥ Capitolul 2

Când i-am prezentat faraonului planul meu de a-l discredita pe regele Beon în fața Supremului Minos al Cretei și de a ridica un zid solid între cele două puteri care, potențial, ne erau cei mai primejdioși dușmani de pe lumea asta, el a fost uimit de simplitatea sa strălucită.

Solicitasem o discuție particulară cu faraonul și, desigur, el mi-o acordase fără întârziere. Eram amândoi singuri pe terasa largă, străjuită de palmieri, care înconjura sala tronului și care avea vedere spre cea mai lată zonă a Nilului din partea de sud a Egiptului. Desigur, dincolo de Asyut, fluviul devine mai larg și apele sale curg mai domol pe teritoriul de care hicsoșii ne-au jefuit, după care ajung în deltă înainte de a se vărsa în Marea de Mijloc.

La ambele capete ale terasei erau santinele pentru ca noi să nu putem fi văzuți sau auziți nici de prieteni, nici de dușmani. Gărzile se aflau sub comanda directă a unor ofițeri de încredere, dar se țineau discret deoparte, astfel încât faraonul și cu mine să nu fim distrași de prezența lor. Ne plimbam de-a lungul terasei de marmură. Abia acum, fiindcă rămăseserăm singuri, îmi era permis să pășesc alături de el, cu toate că mă aflasem în relații strânse cu el încă de când se născuse.

Adevărul era că eu fusesem cel care îl adusese pe această lume. Eu fusesem cel care prinsese trupul bebelușului în mâinile sale atunci când regina Lostris îl expulzase din pântecul ei regal cu forța unei pietre azvârlite de o praștie. Primul lucru pe care l-a făcut prințul a fost să-și golească vezica pe mine. Am zâmbit la această aducere aminte.

I-am fost tutore și mentor din acea zi. Eu am fost cel care l-a învățat să se șteargă la fund, eu l-am învățat să citească și să scrie, să tragă cu arcul și să mâne un car de luptă. De la mine a învățat cum să conducă o națiune. Acum, în cele din urmă, ajunsese un tânăr deosebit, un războinic viteaz și un conducător destoinic al Egiptului. Dar încă suntem cei mai buni prieteni. Aș merge până într-acolo, încât să spun că faraonul mă iubește ca pe tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată, iar eu îl iubesc ca pe fiul pe care nu l-am avut niciodată.

Acum, pe când îmi asculta stratagema pe care i-o propuneam, s-a oprit din mers și s-a răsucit mirat spre mine. Când am ajuns la deznodământul planului meu, mi-a cuprins umerii în mâinile sale dure și puternice ca bronzul datorită mânuirii sabiei, trasului cu arcul și mânării carului tras de patru cai.

— Tata, pungaș bătrân! mi-a țipat el în față. Mereu mă iei prin surprindere. Numai tu ai fi fost în stare să pui la cale un complot atât de cumplit. Trebuie să începi pe dată să stabilești toate detaliile. Ei bine, îmi amintesc cât de mult te-am urât când m-ai

silit să învăț hicsosiana; acum, aș fi pierdut fără ea. N-aș fi putut niciodată să comand această expediție dacă n-aș fi putut trece drept unul dintre dușmanii noștri.

Am avut nevoie de câteva ore de manipulare plină de tact pentru a-l convinge că primejdia de a lăsa Egiptul fără un lider într-un asemenea moment crucial al istoriei sale, prima în fața gloriei sau a altui beneficiu pe care el putea spera să-l obțină de pe urma capturării fortăreței cretane de la Tamiat și a comorii aflate acolo. I-am mulțumit lui Horus că este suficient de tânăr pentru a fi flexibil în gândire și suficient de matur pentru a avea un minimum de bun-simț. Cu mult timp în urmă, învățasem să-l fac să se poarte cum voiam, fără ca el să-și dea seama de asta. Până la urmă, de obicei, face ca mine.

La sugestia mea, faraonul l-a numit pe Zaras comandant al expediției. Cu toate că, la 25 de ani – aproape cât avea și faraonul –, Zaras era tânăr, își făcuse deja un nume, după cum atesta și gradul său militar. Lucrasem cu el de multe ori înainte și știam că reputația lui avea o bază solidă. Și cel mai important era faptul că el mă venera.

Cu toate astea, înainte de a mă lăsa să plec, faraonul Tamose mi-a pus în mâini sigiliul-șoim regal. Asta însemna că faraonul delega toate puterile sale purtătorului său. Purtătorul sigiliului răspundea numai în fața faraonului. Sub amenințarea pedepsei cu moartea, nimeni nu avea dreptul de a-l chestiona sau de a-i face greutăți, sau de a se sustrage îndatoririlor.

Se obișnuia ca faraonul să-i încredințeze emisarului său sigiliul-șoim în cadrul unei ceremonii solemne, în prezența membrilor seniori ai curții sale, dar mi-am dat seama că, fiind vorba despre o problemă atât de sensibilă, decisese s-o facă în secret total. Oricum, am fost impresionat de încrederea pe care mi-o arătase.

Am căzut în genunchi și am atins dușumeaua cu fruntea, în fața lui. Însă faraonul m-a oprit și m-a ridicat în picioare.

— Tu nu m-ai dezamăgit niciodată, Taita. M-a îmbrățișat. Știu că n-o vei face nici acum.

☥ Capitolul 3

M-am dus direct la Zaras. I-am prezentat importanța misiunii noastre și oportunitatea oferită de aceasta pentru ca el să capete stima faraonului. Succesul acestei misiuni avea să-l plaseze ferm pe traiectoria avansării în grad și a intrării în grațiile regale. A încercat neconvingător să-și ascundă față de mine sentimentul de respect amestecat cu teamă și uimire.

Am alcătuit amândoi o listă de două sute douăzeci de oameni care să ia parte la raid. La început, Zaras a susținut cu fermitate că acest număr era insuficient pentru a înfrânge garnizoana cretană alcătuită din aproape două mii de soldați. Când i-am explicat circumstanțele particulare pe care nu i le împărtășisem lui Aton și nici măcar faraonului, mi-a acceptat planul fără rezerve.

I-am îngăduit să-și aleagă oamenii. Am insistat doar ca toți cei aleși să vorbească fluent hicsosiana. Zaras era prea tânăr ca să fi participat la exodul spre Nubia, când hicsoșii au cucerit Egiptul de Sud. De fapt, fusese silit ca, la vârsta de 16 ani, să intre în legiunile hicsoșilor. Rezultatul a fost că putea să vorbească limba de parcă ar fi fost prima învățată și putea trece drept unul dintre ei în orice condiții. Cu toate astea, era un egiptean loial și fusese printre primii care revenise la poporul său atunci când faraonul Tamose ne-a condus prin cataracte, ca să-i zdrobim pe hicsoși în bătălia de la Teba și să-i mânăm înapoi spre nord pe supraviețuitorii panicați și confuzi.

Oamenii aleși de Zaras pentru a participa la raid erau bine antrenați și instruiți, mai ales sub conducerea lui Zaras însuși. Cu toții erau în același timp și marinari, și războinici și își petrecuseră majoritatea timpului în echipaje de luptă la bordul galerelor de pe fluviu, atunci când nu conduceau care de luptă. Nu mai exista nimic ce Zaras să trebuiască a-i învăța.

I-am spus să-i împartă în mici detașamente de cincisprezece sau douăzeci de oameni fiecare, ca să nu atragă prea mult atenția atunci când aveau să plece din Teba.

Când i-am arătat sigiliul-șoim căpitanului gărzilor de la porțile orașului, acesta nu mi-a pus nicio întrebare. Vreme de trei nopți succesive, aceste grupuri alcătuite din oamenii lui Zaras au părăsit orașul la adăpostul întunericului și s-au îndreptat spre

sălbăticia din Est. S-au adunat printre ruinele străvechiului oraș Akita, unde eu îi așteptam.

Aveam căruțe încărcate cu coifuri, armuri, uniforme și arme hicsose autentice. Aceasta era doar o mică parte din ce capturaserăm de la dușman în bătălia de la Teba.

Din Akita, am mărșăluit spre est, către țărmurile golfului Suez, la capătul nordic al Mării Roșii. Oamenii purtau veșminte de beduini pentru a-și ascunde uniformele și armele.

Eu și Zaras călăriserăm în fața convoiului principal, îi așteptam în micul sat pescăresc Al Nadas, aflat pe țărmul golfului, atunci când au sosit.

Zaras angajase o călăuză cu care mai lucrase și altă dată și în care avea încredere. Numele lui era Al Namjoo. Era un bărbat înalt și tăcut, care avea un singur ochi. Ne aștepta în Al Nadas.

Al Namjoo închiriase de la săteni toate vasele de pescuit disponibile, pentru a ajunge pe țărmul estic. În acest punct, golful avea o lărgime mai mică de douăzeci de leghe și puteam vedea dealurile joase ale Sinaiului aflate pe partea cealaltă.

Am traversat în timpul nopții, doar stelele luminându-ne calea. Am debarcat pe țărmul estic al golfului lângă un alt mic sat pescăresc. Acesta se numea Zuba, iar aici ne aștepta unul dintre fiii lui Al Namjoo. Avea o turmă de peste o sută de măgari pe care îi închiriase pentru a căra echipamentul greu. Mai aveam de mărșăluit aproape două sute de leghe[5] spre nord, ca să ajungem la Marea de Mijloc, dar oamenii aveau o condiție fizică foarte bună, așa că ne-am deplasat rapid.

Al Namjoo a ales cel mai estic drum pe istmul Sinai, care leagă Africa de Asia, pentru a reduce riscul întâlnirii cu trupe ale hicsoșilor. În cele din urmă, am ajuns pe stâncoasa coastă sudică a Mării de Mijloc, lângă portul fenician Ushu. Acesta se afla aproximativ la mijloc între granița sumeriană și acea partea a Egiptului de Nord care era încă în mâinile invadatorilor hicsoși.

I-am lăsat pe Zaras și pe oamenii lui să instaleze tabăra lângă port, iar eu m-am dus înainte, cu doi măgari încărcați cu lingouri de aur ascunse în saci de piele plini cu cereale și cu patru oameni care să mă ajute. După trei zile de tocmeală cu negustorii din port, am obținut trei galere de dimensiuni medii ancorate în dreptul plajei aflate mai jos de templul fenician de la Melkart. Fiecare dintre aceste vase era capabil să transporte o

[5] O leghe terestră = 4,83 kilometri (n.tr.).

sută de oameni. Mă costaseră scump și mai rămăsese puțin aur în sacii cu cereale pe care îi adusesem cu noi de la Teba.

Am lăsat să se afle în port că eram o trupă de mercenari care călătorea spre est, pentru a-și oferi serviciile regelui asirian Al Haturr, care asedia orașul Birrayut. De îndată ce oamenii s-au îmbarcat, am plecat. Când am ajuns în ape adânci și încă mai puteam fi văzuți de cei care ne priveau din Ushu, am cotit și am vâslit spre Fenicia. Însă, după ce am ieșit din raza lor vizuală, am schimbat cursul și ne-am îndreptat spre Egipt și delta Nilului.

În larg bătea o briză ușoară, care ne era de folos. Am întins velele mari și, la intervale regulate, le dădeam liber celor care trăgeau la vâslele lungi. Am trecut din nou prin dreptul portului Ushu, dar îndreptându-ne în direcție opusă. Ne-am menținut vasele sub linia orizontului, pentru a nu fi văzuți de pe uscat.

Cu toate că pe fiecare galeră se aflau peste șaptezeci de oameni, înaintam repede, iar apa clipocea înspumată sub etrava fiecăruia. La sfârșitul după-amiezii celei de-a doua zile, am calculat că aveam mai puțin de o sută de leghe până la fortăreața cretană de la Tamiat.

Desigur, eu mă aflam în prima galeră, împreună cu Zaras, și i-am sugerat că, deoarece Ushu rămăsese mult în urma noastră, ne puteam apropia și ține linia țărmului. Mi-era mult mai ușor să navighez și să apreciez poziția dacă puteam vedea pământul după care să mă ghidez. În cele din urmă, pe când soarele atingea suprafața mării în fața noastră, iar întunericul cobora în spate, i-am arătat cârmaciului un golf adăpostit, dar pustiu și cu plaje nisipoase. Am înaintat până când chilele s-au proptit pe fundul apei, iar apoi oamenii au sărit peste bord și au tras bărcile pe nisip.

Călătoria de la Teba până aici fusese lungă și istovitoare, însă ne aflam la doar câteva leghe distanță de țelul nostru. În seara aceea, în tabăra noastră a domnit un contagios sentiment de entuziasm și de anticipare, temperat de prevestirea rea pe care chiar și cei mai viteji oameni o simt în ajunul unei bătălii.

Zaras îi alesese pe doi dintre cei mai buni oameni ai lui să comande celelalte două galere. Primul se numea Dilbar. Era un bărbat înalt și frumos, cu antebrațe musculoase și mâini puternice. Chiar de la prima noastră întâlnire, mi-a atras în mod deosebit atenția. Ochii lui erau întunecați și pătrunzători, însă avea pe obrazul drept o cicatrice roz, de la o tăietură de sabie.

Aceasta nu-i afecta câtuși de puțin înfățișarea atrăgătoare. Când dădea un ordin, oamenii îi dădeau rapid ascultare.

Comandantul celei de-a treia galere era un bărbat îndesat, cu umeri largi și gât ca de taur. Numele lui era Akemi. Era un om jovial, cu vocea ca mugetul unui taur și cu un râs molipsitor. Arma preferată de el era o secure cu coada lungă. Akemi a fost cel care a venit la mine după ce echipajul a mâncat.

— Stăpâne Taita! m-a salutat el.

Prima dată când oamenii mi se adresaseră astfel, protestasem că nu am dreptul să fiu numit astfel. Ei îmi ignoraseră protestele, iar eu nu insistasem.

— Oamenii m-au întrebat dacă le veți face onoarea să le cântați în seara asta.

Am o voce excepțională și, sub degetele mele, lăuta devine un obiect celest. Rareori refuz astfel de rugăminți.

În acea seară de dinaintea Bătăliei de la Tamiat, am ales pentru ei *Elegie pentru regina Lostris.* Este unul dintre cele mai faimoase cântece ale mele. Oamenii s-au adunat în jurul meu, iar eu am cântat toate cele o sută cincizeci de strofe. Cei cu voci bune s-au alăturat corului, în vreme ce restul a fredonat refrenul. La sfârșit, foarte puțini dintre cei prezenți nu aveau ochii în lacrimi. Propriile lacrimi n-au afectat însă nicicum forța și frumusețea interpretării mele.

☥ Capitolul 4

A doua zi, la prima licărire a zorilor, tabăra noastră forfotea. Acum, oamenii se puteau dezbrăca de veșmintele beduinilor și de acoperitorile pentru cap, ca să deschidă sacii în care se aflau armurile și armele hicsose. Armura era în cea mai mare parte făcută din piele groasă, dar coifurile erau din bronz, cu o piesă metalică pentru protecția nasului. Fiecare om era înarmat cu un arc puternic și cu o tolbă de săgeți cu cap de cremene, împodobite cu pene colorate, în stil hicsos. Purtau săbiile într-o teacă legată pe spinare astfel încât mânerul se afla în spatele umărului drept, pentru a putea fi apucat ușor cu mâna. Lamele nu erau drepte ca ale săbiilor egiptene obișnuite, ci curbate după moda orientală.

Armura și armele erau prea grele și oamenilor le era prea cald cu ele în vreme ce trăgeau la vâsle în bătaia soarelui. Așa că le lepădaseră și rămăseseră doar cu pânza din jurul șoldurilor, punându-și echipamentul de luptă pe punte, sub băncile, pe care ședeau pentru a vâsli.

Cei mai mulți dintre oamenii mei aveau tenul luminos, iar unii erau cu părul blond. Le-am poruncit să ia funingine din cuptoarele pentru gătit și să-și înnegrească bărbile și pielea până ajungeau la fel de smezi ca legionarii hicsoși.

Când cele trei galere ale noastre s-au îndepărtat de plajă și au ieșit din golf, eu mă aflam din nou în vasul din față, împreună cu Zaras. Stăteam lângă cârmaciul care îl manevra. De la același negustor din portul Ushu care îmi vânduse bărcile cumpărasem și un papirus pe care se afla harta detaliată a țărmului sudic al Mării de Mijloc între Gebel și Wadi al Nilam. Acesta pretindea că el însuși desenase harta, după observațiile proprii. Acum am întins-o pe punte între picioarele mele și i-am fixat colțurile cu pietricele pe care le culesesem de pe plajă. Aproape imediat, am reușit să identific unele dintre caracteristicile țărmului. Se părea că harta mea era mulțumitor de corectă.

De două ori în acea dimineață, am zărit la orizont pânzele altor vase, însă ne-am ferit din calea lor. Apoi, când soarele s-a aflat chiar deasupra noastră, omul de veghe de la proră a strigat o altă avertizare și a arătat în față. Mi-am pus mâna streașină la ochi și am privit în direcția indicată. Am fost surprins să văd că, de-a lungul întregului orizont, suprafața mării era învolburată, acoperită cu spumă albă, ca și cum o furtună puternică se îndrepta spre noi. Însă nu era sezonul furtunilor.

— Coborâți pânzele! i-am spus repede lui Zaras. Retrageți vâslele și pregătiți ancorele pentru a le coborî.

Apele furioase goneau spre noi și ne-am pregătit pentru atacul vântului. Apa cea albă se apropia mugind.

M-am apucat ferm de rama din lemn a bocaportului din fața mea și m-am încordat. Apa clocotindă a învăluit coca. Mugetul a devenit asurzitor, oamenii strigau ordine și blesteme, iar valurile se izbeau de carenele vasului. Cu toate astea, spre surprinderea mea, nu bătea deloc vântul. Am știut imediat că această furtună fără vânt era un fenomen supranatural. Am închis ochii și am început să psalmodiez o rugăciune către marele zeu Horus,

cerându-i protecția, și m-am prins cu ambele mâini de rama bocaportului.

Apoi, o palmă a poposit pe umărul meu, zgâlțâindu-mă cu brutalitate, iar o voce îmi țipa în ureche. Am știut că era Zaras, însă am refuzat să deschid ochii. Am așteptat ca zeii să hotărască în privința mea așa cum considerau potrivit. Dar Zaras m-a tot zgâlțâit, iar eu am rămas în viață. Însă am continuat să mă rog în surdină. Abia atunci am realizat ce-mi spunea Zaras și am îndrăznit să arunc o privire rapidă peste bord.

Marea era însuflețită de enorme trupuri strălucitoare care arătau ca niște vârfuri de săgeți. Din nou, mi-au trebuit câteva clipe să înțeleg că erau creaturi vii și că fiecare avea cel puțin dimensiunea unui cal. Totuși, erau pești gigantici. Erau atât de înghesuiți, încât cei de dedesubt se luptau cu cei de deasupra pentru a ajunge la suprafață, într-un tumult de valuri și stropi împroșcați. Erau peste tot, cât puteai cuprinde cu privirea.

— Ton! striga Zaras la mine. E ton.

Egiptul de Sus este o țară înconjurată de uscat, așa că n-am avut niciodată ocazia să petrec suficient timp pe mare pentru a fi martorul unei migrații de asemenea amploare a tonului. Citisem totuși suficient de mult despre acest subiect, deci ar fi trebuit să știu despre ce e vorba. Mi-am dat seama că eram în primejdie să par ridicol, așa că am deschis ochii și am strigat la fel de tare ca Zaras:

— Firește că e ton. Pregătiți harpoanele!

Remarcasem harpoanele încă de când urcasem. Erau prinse sub băncile pentru vâslași. Presupusesem că erau folosite ca să ne apărăm de pirați și corsari în caz că încercau să urce la bord. Prăjinile erau cam de două ori mai lungi decât un om înalt. Vârfurile erau din cremene ascuțită ca briciul. Mai jos de vârf exista un ochi de care era legată o funie. La celălalt capăt al funiei se afla un flotor din lemn sculptat.

Cu toate că dădusem ordin să fie pregătite harpoanele, era tipic pentru Zaras ca el să fie primul care se supune. Conducea mereu prin puterea exemplului propriu.

A luat de sub bancă unul dintre harpoanele lungi și, în vreme ce alerga spre o margine a vasului, a desfășurat funia. A sărit pe copastia galerei și și-a potrivit cu ușurință harponul cel lung, cu prăjina pe umăr și cu vârful ascuțit de cremene îndreptat spre

strălucitorul banc de pești care curgea pe lângă el ca un râu de argint topit. Aceștia s-au uitat la el cu ochi mari și rotunzi, care păreau dilatați de teroare.

L-am privit pregătindu-se și apoi aruncând harponul cu vârful înainte drept în apa de sub el. Prăjina grea s-a cutremurat când vârful a lovit, iar harponul a fost tras sub apă de zvârcolirea uriașului pește străpuns de vârful de cremene.

Zaras a sărit înapoi pe punte și a înșfăcat funia trasă cu o viteză de neînchipuit și care începuse să fumege din pricina frecării de lemnul copastiei. Alți trei membri ai echipajului s-au repezit să-l ajute apucând funia și luptându-se să supună peștele și să-l aducă la bord.

Patru bărbați urmaseră exemplul lui Zaras și fiecare dintre ei luase un harpon de la locul lui și alergase cu el la copastie. Curând, de fiecare parte a vasului erau grupuri de bărbați care se luptau țipând îndârjiți, înjurând și strigând ordine incoerente unii altora în vreme ce se luptau cu masivele creaturi.

Unul după altul, mai mulți pești au fost aduși la bord și uciși cu lovituri de bâtă. Înainte ca ultimul pește străpuns cu harponul să fie ucis și măcelărit, restul impresionantului banc dispăruse în adâncuri la fel de brusc și de miraculos precum apăruse.

În seara aceea, am tras din nou la mal și, la lumina focurilor de pe plajă, ne-am ospătat cu suculenta carne a tonului. Este delicatesa cea mai apreciată din toate mările. Oamenii au asezonat carnea doar cu puțină sare. Unii dintre ei n-au mai avut răbdare să fie aruncată pe cărbuni și au înfulecat-o crudă și însângerată. Apoi, au dat pe gât câte o înghițitură din burdufurile cu vin.

Știam că a doua zi de dimineață aveau să fie în formă și nerăbdători să dea ochii cu dușmanul. Spre deosebire de cereale sau alte alimente insipide, carnea stârnește demonul din inima unui războinic.

Așa că, în seara aceea, le-am cântat *Balada lui Tanus și a sabiei albastre.* Este imnul bătăliei Albaștrilor, iar asta i-a pus pe jar. Toți oamenii s-au alăturat corului, indiferent cât de aspră le era vocea, iar după aceea am văzut lumina războiului strălucind în ochii lor. Erau gata să-și întâlnească dușmanul.

☥ Capitolul 5

În dimineața următoare, am lansat din nou galerele la apă, de îndată ce a fost suficientă lumină pentru a vedea recifurile din apă și a găsi o cale sigură printre ele.

Cu cât ne apropiam mai mult de numeroasele guri ale deltei Nilului, cu atât mai sigur eram de poziția noastră, iar după-amiază târziu, am trecut pe lângă intrarea într-un estuar mărginit în est de un promontoriu împădurit și la vest de un țărm nisipos. Pe promontoriu, cu fața spre mare se afla un turn rudimentar, construit din cărămizi de lut date cu var. Acoperișul turnului se prăbușise, la fel și cea mai mare parte a zidului dinspre mare. Cu toate astea, destul din el rămăsese în picioare pentru ca eu să fiu sigur că acesta era reperul de navigație pentru râul Tamiat, ridicat probabil acolo de vreun marinar egiptean mort de multă vreme.

Am alergat spre piciorul singurului catarg și m-am urcat pe el până am ajuns pe verga velei latine. Mi-am încrucișat picioarele în jurul ei și am strâns în brațe arborele mare. Din această poziție, puteam vedea bine pe uscat și am zărit de îndată forma pătrată a unei construcții care se zărea pe deasupra copacilor, în depărtare. La fel ca reperul de la gura râului, și ea era dată cu var. Nu aveam nicio îndoială că acesta era turnul de veghe al fortului comercial minoian și al tezaurului pe care îl căutam. Am coborât și, în clipa în care picioarele mele au atins puntea, am strigat la cârmaci:

— Îndreaptă cârma! Trei grade la tribord!

Zaras s-a apropiat în grabă de mine.

— Da? a întrebat el.

De obicei, este jovial și amabil, dar în momente ca acestea devine un om al deciziilor rapide și al reacțiilor și mai rapide.

— Da! am repetat eu, iar el mi-a adresat un zâmbet rece și scurt, apoi a dat din cap spre cârmaci pentru a-mi confirma ordinul.

Am cotit și ne-am îndreptat spre largul mării. Celelalte două galere ne-au urmat. Acum ne îndepărtam oblic față de țărm. Totuși, de îndată ce am trecut de următorul promontoriu și am fost la adăpost de privirile vreunei santinele din turnul fortăreței

Tamiat, am poruncit o altă schimbare de curs. Ne-am întors direct către labirintul mlaștinilor deltei.

Știam de pe hartă unde să găsesc ceea ce părea un loc sigur pentru ancorare. Am coborât catargele și le-am întins pe punți în vreme ce ne croiam drum prin desișurile de papirus și papură spre laguna adăpostită pe care o alesesem. Aici eram complet ascunși de vegetația deasă. Am ancorat la distanță de câte un vas în apele nămoloase și puțin adânci, aproape atingând fundul cu chilele. Am reușit să trecem printre bărci prin apa care, în zonele cele mai adânci ale lagunei, abia ne ajungea până la bărbie.

În timp ce priveam soarele apunând și luna răsărind, oamenii s-au ospătat cu carnea de ton afumată care mai rămăsese. Zaras a trecut încet de la o galeră la alta, alegând opt dintre cei mai buni oameni ai săi și cerându-le să fie gata a doua zi înainte de răsăritul soarelui să ne însoțească într-o recunoaștere.

Cu o oră înaintea zorilor, ne-am înghesuit în două dintre luntrile legate în spatele galerelor. Am vâslit prin laguna largă spre țărmul cel mai apropiat de promontoriul pe care zărisem turnul de veghe al fortului.

Se auzeau țipetele păsărilor de mlaștină și foșnetele aripilor în vreme ce treceau pe deasupra noastră, în întuneric. Pe măsură ce se lumina, am putut să deslușesc șirurile lungi de păsări de apă care alcătuiau formațiuni de zbor în V pe cerul tot mai strălucitor. Erau rațe și gâște sălbatice, berze, stârci, cocori cu gâturi lungi și picioare nesfârșite, ibiși și egrete, și cincizeci sau mai multe alte specii. Se înălțau în stoluri uriașe de pe suprafața lagunei, în timp ce noi vâsleam printre ele. În cele din urmă, soarele s-a ridicat deasupra orizontului, iar vastele întinderi ale deltei s-au dezvăluit privirii noastre. Era un loc sălbatic și pustiu, nepotrivit pentru a fi locuit de oameni.

A trebuit să tragem luntrile când apa a devenit prea puțin adâncă și să le ascundem în stuf când, în cele din urmă, am ajuns pe pământ solid. Nu cunoșteam planul fortului și a împrejurimilor sale, așa că am înaintat pe dibuite și cu mare precauție prin stuful și papura dese.

Brusc, ne-am pomenit pe malul unui râu adânc care tăia pâlcurile de papirus dinspre sud în direcția apelor Mării de Mijloc. Avea cam o sută cincizeci de pași[6] lățime și am văzut că

[6] Circa 140 de metri (n.tr.)

era prea adânc pentru a putea trece prin el. Pe malul celălalt al râului, am zărit acoperișul plat al turnului de veghe pe care îl văzusem în ziua precedentă. Capetele acoperite cu coifuri a cel puțin trei santinele se ițeau pe deasupra parapetului în vreme ce acestea își făceau rondul.

Deodată, am auzit zgomotele inconfundabile ale unei corăbii care venea pe râu dinspre mare, iar eu mi-am atenționat tovarășii să păstreze tăcerea. Scârțâitul tachelajului, vocea marinarului psalmodiind adâncimea apei la proră și loviturile surde ale vâslelor în furcheți au crescut în volum până când, brusc, am văzut o enormă ambarcațiune apărând de după cotul râului.

Nu mai văzusem niciodată un vas de asemenea tip sau dimensiuni, dar, cu toate astea, știam din descrierile pe care iscoadele mele mi le trimiseseră că era o triremă cretană. Era atât o corabie de marfă, cât și una de război. Avea trei punți și trei perechi de șiruri de vâsle. Etrava lungă era ranforsată cu plăci de bronz bătut care alcătuiau un berbec pentru lovirea vaselor inamice. Avea două catarge care permiteau întinderea unor vele cu o suprafață apreciabilă, deși acestea erau strânse acum, iar ambarcațiunea înainta pe râu cu ajutorul vâslelor. Era o corabie minunată, cu linii prelungi și elegante și avea un etambou înalt. Privind-o, nu era greu să înțelegi de ce Creta era cea mai mare putere maritimă a lumii. Aceasta era cea mai mare și mai puternică ambarcațiune de pe toate mările. Cu toate că era foarte încărcată și afundată mult în apă, niciun alt vas nu se putea măsura cu această triremă. Totuși, m-am întrebat ce marfă transporta în cala ei.

În vreme ce trecea prin dreptul stufului în care stăteam ascunși, i-am putut studia pe ofițerii săi. Erau trei și se aflau la pupa, la o oarecare distanță de cei patru membri ai echipajului care mânuiau lunga vâslă pentru cârmit. Cu toate că acoperitoarele pentru obraji ale armurii le mascau cea mai mare parte a trăsăturilor, păreau să fie mai înalți și mai robuști decât un egiptean obișnuit. Am putut observa că fustanelele lor erau făcute din pânza cea mai fină, iar armele le erau gravate și lustruite cu drag. Aceștia erau mai mult războinici decât negustori.

Când a trecut pe lângă noi, briza a adus un miros urât de pe corabie. Știam că vâslele lungi de sus erau mânuite de echipajul

alcătuit din războinici. La un ordin al căpitanului lor, puteau să sară de pe banca pentru vâslit și să-și însface armele care zăceau la picioarele lor. Aveau să lupte ca niște bărbați și să-și împartă banii primiți drept recompensă.

Dar șirurile inferioare de vâsle erau trase de sclavi legați cu cătușe de bârnele punții. Duhoarea pe care o simțisem provenea de la acești nefericiți care își trăiau toată viața pe acele bănci. Vâsleau, dormeau, mâncau, defecau și, în cele din urmă, mureau acolo unde stăteau.

După ce galera cretană a trecut pe lângă noi, am auzit ordinele strigate de ofițeri. Vâslele de sus s-au ridicat din apă ca aripile unui pescăruș argintiu și au fost trase la bord, doar cele de pe șirurile inferioare continuând să se scufunde și să tragă delicat în vreme ce ambarcațiunea trecea de ultimul cot al râului, îndreptându-se spre zidurile strălucitor de albe ale fortăreței care se vedea la distanță, deasupra papirusului care se legăna.

Apoi, un lucru extraordinar s-a petrecut – ceva care m-a luat complet pe nepregătite. O a doua ambarcațiune, aproape identică în fiecare detaliu cu prima, a apărut de după cotul râului și a trecut prin dreptul nostru. Și aceasta era mult cufundată în apă, semn că avea o încărcătură grea.

După care, spre și mai marea mea uimire și încântare, o a treia triremă foarte încărcată a venit pe râu și a trecut pe lângă noi, urmând cele două corăbii surori către fort.

Mi-am dat seama ce se petrecuse. Cu trei luni în urmă, fusesem informat de către iscoadele mele că trei vase cu bogății erau gata să părăsească principalul port cretan, Aggafer. Cu toate astea, trecuseră multe luni până când informația îmi parvenise. Pesemne că plecarea convoiului fusese întârziată din pricina unor circumstanțe neprevăzute – cel mai probabil motiv fiind vremea nefavorabilă. Iscoadele mele nu reușiseră să mă avertizeze la timp despre această amânare.

Mă așteptasem să ajung la fortul Tamiat la multă vreme după sosirea convoiului, după ce își descărcase marfa și pornise în călătoria înapoi spre Aggafer.

Șansa ca eu să sosesc la Tamiat exact în același timp cu convoiul cu bogății era atât de mică, încât probabil că exista o intervenție divină. De la o vârstă fragedă, am știut că sunt un favorit al zeilor, mai ales al marelui Horus, căruia mă rog. Cum

altfel aș fi fost dăruit de la naștere cu atâtea talente și virtuți? Cum altfel aș fi reușit să supraviețuiesc atâtor situații dificile și atâtor primejdii de moarte care, cu siguranță, ar fi distrus pe cineva mai puțin dăruit? Cum altfel aș fi izbutit să mă mențin atât de tânăr și de frumos, iar mintea să-mi rămână atât de ascuțită, când toți cei de vârsta mea au riduri, au încărunțit și s-au împuținat din pricina anilor? Este ceva la mine care mă deosebește de majoritatea altor muritori.

Acesta era doar un alt exemplu al mărinimiei lui Horus. I-am mulțumit în șoaptă și am jurat că-i voi aduce o ofrandă generoasă cu prima ocazie. Apoi m-am târât mai aproape de Zaras și l-am tras de mânecă.

— Trebuie să traversez râul și să ajung mai aproape de fortul cretan, i-am spus eu.

În Egiptul nostru există două enigme pe care n-am reușit să le deslușesc niciodată. Prima este că, deși folosim cai ca animale de povară și pentru carele de luptă, aproape niciun egiptean nu călărește. A doua enigmă e că, deși trăim pe țărmurile unui fluviu măreț, aproape niciun egiptean nu știe să înoate. Dacă îl întrebi pe vreunul de ce, în general va ridica din umeri și va răspunde: „Zeilor nu le place un asemenea comportament necuviincios”.

Am afirmat deja că sunt diferit de majoritatea. Ezit însă să sugerez că sunt în vreun fel superior. Cred că este suficient să spun că sunt un călăreț excelent și un înotător puternic și neobosit.

Știam că Zaras nu are niciunul din aceste talente, cu toate că, sincer să fiu, nu l-am văzut niciodată înfrânt când ținea în mâini hățurile unui car de luptă. Așa că îi poruncisem să ia cu el un colac făcut din plută, ca să-l țină la suprafața apei. Ne-am dezbrăcat amândoi și am intrat în râu. Zaras și-a legat sabia de colacul de plută. Eu mi-am purtat-o în spinare. Zaras sufla și pufnea ca un hipopotam, în vreme ce eu înotam ca o vidră și am atins celălalt mal al râului înainte ca el să fi parcurs măcar jumătatea distanței.

Când a izbutit să ajungă, l-am ajutat să urce pe țărm. Apoi, după ce și-a recăpătat suflul, ne-am furișat prin păpuriș spre fortul cretan. Când ne-am aflat într-o poziție de unde aveam o priveliște bună asupra clădirii, mi-am dat seama de ce cretanii aleseseră acest loc: se afla în zona cea mai înaltă a unei fâșii de

calcar care se ițea din materialul aluvionar moale, reprezentând o fundație solidă pentru fortăreață.

Intruziunea calcaroasă despărțea cursul principal al râului, în jurul fortului formându-se adevărate șanțuri cu apă. În bazinul format de cotul râului în jurul fortăreței se aflau ancorate diverse tipuri de ambarcațiuni. Multe dintre ele erau șlepuri care fuseseră probabil folosite de cretani pentru transportul materialelor de construcție. Printre ele, nu exista nici măcar un singur vas maritim. Excepția o reprezentau cele trei magnifice trireme care trecuseră ceva mai devreme pe lângă locul unde ne ascundeam.

Acestea nu erau ancorate în bazin, ci acostaseră deja la cheiul de piatră aflat chiar sub poarta principală a fortăreței Tamiat. Poarta era larg deschisă și soldați în uniformă se adunaseră pe chei pentru a-i întâmpina pe nou-veniți. Puteam vedea, după coifurile cu panaș și decorațiile din aur, că mulți dintre ei erau ofițeri de rang înalt.

Cât timp eu și Zaras traversaserăm înot râul și ajunseserăm până în locul unde ne aflam, echipajele deschiseseră bocaporții primei trireme, iar un șir de sclavi pe jumătate goi începuse să coboare încărcătura. Sclavii lucrau supravegheați de soldați care purtau jumătăți de armuri și aveau săbii scurte la brâu. Toți țineau în mâini bice cu împletituri din piele netăbăcită.

Sclavii cărau peste pasarele nenumărate cufere de lemn identice, aducându-le pe țărm. Cu toate că aceste cufere nu erau foarte mari, erau evident grele, deoarece sclavii se împleticeau sub povara lor. Se pare că descărcarea dura prea mult pentru a fi pe placul supraveghetorilor, care ocărau și blestemau.

În vreme ce noi priveam, unul dintre sclavi și-a pierdut echilibrul atunci când a coborât de pe pasarelă pe chei. A căzut greoi și a scăpat cufărul pe care îl ținea pe cap. Acesta s-a spart de dalele din piatră și s-a deschis.

Am simțit cum îmi tresaltă inima în piept când am văzut strălucirea soarelui reflectându-se în suprafețele metalice ale lingourilor de argint atunci când acestea s-au revărsat pe chei. Erau mici și rectangulare, nu mai mari decât palma unui bărbat, dar, cu toate astea, erau vreo douăzeci în acel cufăr. Un singur cufăr cu astfel de lingouri ar fi fost probabil suficient pentru a plăti construirea măreței trireme care îl adusese peste Marea de

Mijloc. Toate speranțele și așteptările mele se împliniseră. Era uriașa comoară pe care o bănuisem.

Trei dintre supraveghetori s-au adunat în jurul sclavului și au început să-l biciuiască plini de elan, ridicându-l sus deasupra capetelor lor și izbindu-l pe pielea strălucind de sudoare. Omul a țipat și s-a chircit, încercând să-și acopere capul cu brațele. Unul dintre bice l-a lovit peste față și i-a smuls ochiul drept din orbită. Ținut de nervul optic, i s-a legănat pe obraz în vreme ce capul se bălăngănea dintr-o parte în alta. În cele din urmă, sclavul și-a pierdut cunoștința, incapabil să se mai apere. Unul dintre călăi l-a apucat de un călcâi, l-a târât la marginea cheiului și apoi l-a îmbrâncit în apă. Trupul a căzut în râu și s-a scufundat rapid, dispărând sub suprafața nămoloasă.

Pe chei, ceilalți sclavi au dat imediat ascultare țipetelor și loviturilor de bici ale supraveghetorilor. Șirul de oameni pe jumătate goi a început să se miște din nou, clătinându-se sub greutatea poverilor, ca și când treaba n-ar fi fost niciodată întreruptă.

L-am bătut pe Zaras pe umăr, ca să-i atrag atenția, după care ne-am retras amândoi mai departe în stufăriș. De îndată ce ne-am aflat în siguranță, l-am condus către capătul îndepărtat al fortului, pe malul celuilalt braț al râului. Mi-a luat o oră și mai bine de furișat precaut până să găsesc un punct de observație din care să am o privire de ansamblu asupra configurației fortului și a împrejurimilor sale. Acum puteam să verific eu însumi acuratețea rapoartelor primite de la iscoadele mele.

Cu toate că zidurile fortului erau formidabile și, probabil, inexpugnabile, zona pe care o împrejmuiau nu era foarte mare. Exista un spațiu destul de limitat pe limba calcaroasă, insuficient pentru altceva în afara trezoreriei și a barăcilor în care locuia un detașament de gărzi care să împiedice debarcarea unei mici trupe care ar fi atacat venind pe vreunul dintre râuri dinspre mare.

Totuși, cretanii trebuie să-și fi dat seama că aveau nevoie de câteva mii de oameni pentru a face față unei forțe inamice mai mari, care putea debarca pe coastă și lansa un atac mai hotărât dinspre uscat. Rezolvaseră această problemă realizând un pod de vase peste ambele brațe ale râului, așa că trupele de apărare cretane puteau ajunge rapid, de pe oricare dintre maluri, la fortul aflat pe insula din mijlocul râului.

Din locul unde mă aflam, aveam o vedere bună dincolo de cel mai estic braț. Acolo, cretanii își construiseră tabăra fortificată unde se aflau barăcile pentru grosul armatei lor. Înconjuraseră tabăra cu o palisadă de protecție, făcută din bușteni ascuțiți la vârfuri și având de două ori înălțimea unui om. Am calculat că această tabără putea adăposti între două și trei mii de soldați.

Exista câte o santinelă la fiecare colț al acelei împrejmuiri pătrate și, în spatele palisadei, se zăreau acoperișurile pe care se afla un strat gros de mâl negru de pe malurile râului, întărit acum. Aceasta reprezenta o protecție în fața săgeților aprinse pe care un dușman le-ar fi putut trage peste ziduri.

De la poarta din zid aflată cel mai aproape din râu, cretanii construiseră un pasaj din cărămizi de lut negru până la ponton. Acesta avea rolul de a proteja trupele de săgețile vrăjmașe atunci când ieșeau din tabără.

Folosiseră o serie de bărci lungi ancorate paralel în ambele brațe ale râului pentru a servi drept pontoane. Peste acestea așternuseră scânduri, ca să creeze o cale dreaptă. Podul de vase permitea ca un mare număr de soldați să poată ajunge rapid acolo unde era cea mai mare nevoie de ei.

— Au plănuit totul cu mare minuțiozitate, și-a exprimat Zaras opinia în timp ce studia fortificațiile.

— Pentru asta sunt cretanii cei mai faimoși… pentru minuțiozitate, am fost eu de acord, dar încă studiam terenul, căutând orice breșă în apărarea cretană.

Oricât am căutat, n-am găsit decât una, și anume podul însuși, dar aveam încredere că puteam profita de ea.

Mi-am îndreptat din nou atenția către cheiul unde acostaseră cele trei mari trireme. M-am gândit la felul în care cretanii descărcau primul vas. Se vedea că nu era foarte eficient. Dacă eu aș fi fost însărcinat cu asta, aș fi instalat trepiede și scripeți deasupra calei și aș fi ridicat cuferele cu argint pe punte, apoi tot cu scripeți i-aș fi coborât pe chei. Acolo aș fi avut niște roabe în care i-aș fi încărcat și cu care le-aș fi dus dincolo de porțile fortului.

Sclavii cretani cărau câte un cufăr pe scara din cală până pe puntea principală. În ritmul acesta, descărcarea fiecărui vas avea să dureze câteva zile.

Eram neliniștit. Nu-mi dădusem cu adevărat seama de imensitatea sarcinii mele până când nu mi se înfățișase

dinaintea ochilor. Una era să vorbești despre mânuirea a sute de lakhi în lingouri de argint și cu totul altceva să constați greutatea și volumul unei astfel de comori și să te confrunți cu problema capturării și transportării ei sute de leghe pe mare, peste munți și prin deșert, în vreme ce ești urmărit de o armată răzbunătoare.

Am început să-mi fac griji că îmi asumasem o misiune imposibilă și m-am gândit că, poate, singura soluție, în caz că reușeam vreodată să pun mâna pe o asemenea comoară uriașă, era s-o duc în apele adânci ale Mării de Mijloc și s-o arunc peste bord, astfel încât regele Beon și Supremul Minos să nu mai pună nicicând mâna pe ea.

Apoi să fug împreună cu toți oamenii mei care supraviețuiau mâniei cretanilor către siguranța oferită de Teba. Îmi ziceam că după aceea Supremul Minos va putea să fie convins că regele Beon era vinovatul, însă mă îndoiam de asta.

N-am găsit soluția imediat și preț de aproape o oră am întors pe toate părțile această problemă, în vreme ce stăteam cu Zaras în păpuriș. Apoi, brusc, rezolvarea m-a lovit ca un fulger. Era atât de ingenioasă, încât până și eu am fost surprins de frumusețea ei.

M-am gândit să-i explic totul lui Zaras, dar m-am decis totuși să nu-l copleșesc cu ceva atât de simplu și în același timp atât de diabolic de complex.

Mi-am ridicat privirea spre soare. Ajunsese la zenit de ceva vreme, iar acum parcursese deja jumătate din drumul spre apus. M-am uitat din nou spre cele trei ambarcațiuni în care se afla tezaurul și cred că am rânjit. Aveam simțit că Zaras mă privea cu intensitate. Aveam impresia că înțelesese că găsisem în sfârșit ceva și îmi aștepta cu nerăbdare ordinele, însă eu nu eram deocamdată pregătit să-i dezvălui soluția.

— Destul! i-am spus eu. Trebuie să plecăm.

— Încotro, Taita?

— Înapoi la bărci! Avem multă treabă de făcut înainte de căderea nopții.

☥ Capitolul 6

Soarele apunea când, în cele din urmă, eu și Zaras am reușit să traversăm râul înot și apoi să ajungem în laguna unde ne așteptau cele trei vase mici. Oamenii au fost încântați să ne vadă din nou. Cred că începuseră să creadă că fuseserăm descoperiți și uciși de dușman, lăsându-i fără căpetenii și cu resurse limitate. S-au înghesuit să-mi asculte ordinele.

Prima dintre multele provocări cu care mă confruntam era să-i trec pe absolut toți oamenii mei – fiecare înarmat până în dinți, cu câte o armură grea pe el și prea puțini știind să înoate – peste brațele adânci ale râului, ca să ajungem la fort.

Pentru asta, am ales cea mai mică și mai ușoară dintre ambarcațiunile noastre. Apoi, le-am cerut oamenilor să ia toate funiile și alte obiecte utile de pe celelalte două. M-am gândit să le dau foc, însă fumul, cu siguranță, le-ar fi atras atenția cretanilor care și-ar fi trimis oameni să vadă despre ce e vorba. Așa că le-am poruncit egiptenilor mei să spargă fundurile bărcilor și să le scufunde în zona cea mai adâncă a lagunei.

După aceea, am tras vasul pe care îl alesesem să ne deplasăm prin apele puțin adânci, spre țărmul estic al lagunei, cât mai aproape de fort. De acolo, am avut nevoie de forța fiecărui om pentru a-l transporta peste pământul uscat, până la albia râului. Le-am ordonat să lege parâmele ancorelor luate de pe cele două nave scufundate de prora celui pe care îl păstrasem.

Cu câte o sută de bărbați trăgând de fiecare funie, coca vasului a alunecat precum o sanie pe tulpinile papirusului culcat la pământ de greutatea sa. Totuși, aveam aproape o jumătate de leghe pe care s-o străbatem pe uscat înainte de a ajunge la albia principală a râului. Deja era aproape miezul nopții, iar luna în creștere se afla sus pe cer.

Le-am îngăduit oamenilor o scurtă pauză pe malul râului ca să-și pună armurile și să înfulece o masă rece. Apoi, cu vâslele învelite în cârpe pentru a face cât mai puțin zgomot, am început să traversăm râul în grupuri de câte cincizeci. După ce a trecut toată lumea, am împărțit mica noastră armată în două grupuri.

Am trimis grupul mai mare, format din o sută cincizeci de oameni, cu Zaras, să se furișeze prin stuf cât de aproape puteau

de poarta principală tară a fi în primejdie să-i descopere santinelele. Trebuiau să se ascundă până primeau semnalul meu.

Înainte de a ne despărți, i-am explicat lui Zaras ce plănuisem. Aveam să vâslesc în susul râului cu un echipaj format din cincizeci de oameni. Intenția mea era să atacăm și să distrugem podul de vase care făcea legătura între tabăra principală a inamicului și insula pe care se afla trezoreria. Înainte de a ne despărți, l-am îmbrățișat scurt pe Zaras și i-am repetat ordinele, ca să nu existe nicio neînțelegere.

Apoi, i-am spus să plece, iar eu am urcat la bordul galerei care aștepta și le-am poruncit vâslașilor să pornească. Curentul era rapid și puternic, însă oamenii mei s-au opintit cu îndârjire și, ținându-ne aproape de malul îndepărtat de fort, am înaintat cu viteză în amonte, în curând, am zărit turnul văruit al fortului strălucind în lumina lunii. Vederea lui i-a încurajat pe vâslașii mei să depună un efort și mai mare.

Am trecut de ultimul cot al râului, iar fortul ne-a apărut în față. Cele trei trireme se aflau acolo unde le văzusem ultima oară, acostate la cheiul de piatră. Lumina lunii era suficient de intensă ca să-mi dau seama că două dintre ele încă erau scufundate mult în apă – deci, încărcătura de lingouri era tot acolo. A treia triremă părea ceva mai ușoară. Probabil că partea cea mai mare a mărfii fusese descărcată. Cu toate astea, am estimat că peste jumătate din cuferele cu argint se mai afla în cală.

Nu se vedea nicio santinelă cretană. Nu se vedea nicio lumină la bordul vreuneia dintre cele trei mari ambarcațiuni. Totuși, un foc licărea la unul dintre capetele cheiului, iar în suporturile aflate de o parte și de alta a porților fortului ardeau torțe.

Mi-am scos coiful de bronz de pe cap și mi l-am pus în poală. Apoi, mi-am potrivit pânza de un galben strălucitor legată la gât, ca să-mi acopăr partea de jos a feței. Aceasta este o țesătură extraordinară, numită mătase. Este extrem de rară și valorează de o sută de ori greutatea ei în argint. Provine dintr-o țară de la capătul lumii, unde este țesută nu de oameni, ci de viermi. Are puteri magice. Poate alunga vrăjile diavolești și te ferește de boli precum ciuma și Florile Galbene. Cu toate astea, acum o foloseam doar pentru a-mi ascunde fața.

Trăsăturile mele sunt atât de distinctive, încât mereu există o mare posibilitate să fie recunoscute de un prieten sau de un dușman. Frumusețea are un preț. După al faraonului, chipul meu este probabil cel mai cunoscut în lumea civilizată – prin asta, mă refer la Egipt. După ce mi-am pus coiful la loc, fața nu mi se mai vedea deloc.

Pe măsură ce ne apropiam de chei, lumina licăritoare aruncată de flăcările torțelor devenea suficientă ca să pot desluși siluetele înfășurate în pături ale santinelelor ghemuite aproape de căldura focurilor de veghe.

Îmi era clar că ofițerii cretani nu doriseră să-și petreacă noaptea în fortul aglomerat. La căderea serii, probabil că traversaseră podul pentru a se retrage împreună cu majoritatea oamenilor lor în confortul oferit de tabăra de pe malul îndepărtat al râului. Ceea ce îmi convenea de minune.

Încă ținându-ne cât mai departe de chei, am vâslit în tăcere pe lângă galerele acostate și pe lângă zidurile fortului. După ce le-am lăsat în urmă, am zărit în fața noastră șirul de șlepuri care forma podul peste râu.

Am vâslit în susul brațului principal, până am apreciat că ne aflam la cel puțin două sute de metri în amonte de podul de vase. Atunci, am întors nava și i-am orientat pintenul etravei perpendicular pe mijlocul podului. Am dat încet ordin vâslașilor să ridice ramele și să lase curentul să ne poarte spre mijlocul podului.

În ultimul moment, am cârmit și am ajuns paralel cu podul, curentul apei împingându-ne puternic cu tribordul în acesta.

Însoțitorii mei erau pregătiți. Două mici grupuri de câte trei oameni au sărit de la proră și de la pupă și au legat nava de pod. Ceilalți, înarmați cu topoare și săbii, au sărit peste bord pe ponton. Fără să aștepte alte ordine, au început să taie parâmele care legau șlepurile unul de altul.

Zgomotul loviturilor ajunsese cu siguranță dincolo de râu, în tabăra de pe malul îndepărtat, fiindcă aproape numaidecât am auzit tobele cretane bătând chemarea la arme. Agitația s-a stârnit în tabără – ordinele strigate de sergenți, ciocnirea armelor de scuturi, zăngănitul armurilor și larma tobelor s-au auzit până la noi. Apoi, izbucnirea luminii pe măsură ce torțele erau aprinse și reflexia flăcărilor acestora în metalul lustruit al scuturilor și al platoșelor.

O coloană lungă de infanterie a ieșit în fugă din pasajul care ducea de la palisada taberei la capătul podului de vase. În șiruri de câte patru, cretanii s-au năpustit pe podul îngust care a început să se clatine sub sandalele lor ghintuite cu metal.

Foarte repede, primul rând al inamicului a dat de echipa noastră, pe care a descoperit-o la lumina torțelor. Parâmele care legau vasele încă rezistau loviturilor oamenilor mei. Când doar cincizeci de pași îi mai despărțeau, l-am auzit pe unul dintre ofițerii cretani care îi conduceau strigând un ordin. N-am priceput limba, dar înțelesul mi-a fost imediat clar.

Fără a-și întrerupe goana pe ponton, infanteriștii cretani din față s-au lăsat pe spate și au aruncat sulițe. Acestea au căzut printre oamenii mei care încă tăiau legăturile care țineau laolaltă lungul șir de bărci. Am văzut o suliță lovindu-l pe unul dintre oameni în spinare, cu atâta forță, încât vârful i-a ieșit din piept aproape un metru. Bărbatul s-a prăbușit peste bordul șlepului pe care se afla și a fost înghițit de apele negre. Niciunul dintre camarazii lui nu și-a ridicat măcar privirea de la treaba pe care o făcea. Îndârjiți, au continuat a lovi cu topoarele în parâmele de cânepă care țineau pontonul laolaltă.

Am auzit o plesnitură ascuțită când una dintre funii a cedat, iar apoi zgomot de frecare și trosnetul bârnelor din carene pe măsură ce parâmele care legau șlepurile erau tăiate.

După aceea, în sfârșit, podul a fost desprins în două. Dar jumătățile sale încă erau ținute în loc de ambarcațiunea noastră, care era legată de ele. M-am pomenit urlând sălbatic la oamenii cu topoare să urce la bord. Firește, nu-mi făceam griji pentru propria siguranță. Singura mea preocupare era siguranța vitejilor mei.

Torentul de cretani în armuri se revărsa necontenit pe ponton. S-au repezit spre noi în grup compact, urlând provocator și agitându-și sulițele. Oamenii mei se întorceau clătinându-se pe micul nostru vas, aplecându-se pentru a se feri de proiectilele care se loveau de buștenii carenei noastre.

Am strigat să taie cineva funiile care legau barca noastră de mijlocul podului. Ordinele mele s-au pierdut însă în hărmălaie. Nu m-am putut face auzit. Am înșfăcat o secure de la unul dintre oamenii mei care stătea ghemuit în santină și am fugit către proră.

Un cretan a venit spre mine, de pe ponton. Amândoi am ajuns la proră în același timp. Își aruncase sulița și acum se chinuia să-și scoată sabia, dar aceasta părea blocată în teacă. A reușit s-o elibereze exact când ne aflam unul lângă celălalt.

Am văzut că rânjea pe sub coif. S-a gândit că eram la mila lui și că avea să mă omoare. Și-a ridicat sabia și mi-a țintit pieptul, îi văzusem ochii mișcându-se, trădându-i intenția, așa că am reușit să anticipez lovitura. M-am răsucit, iar vârful sabiei lui mi-a trecut pe la subsuoară. I-am blocat brațul deasupra cotului.

Acum, era la mila mea. A încercat să se elibereze, dar pontonul s-a clătinat sub el, dezechilibrându-l. În acel moment critic, i-am dat drumul brațului în care ținea sabia. Nu se aștepta la asta, așa că s-a împleticit îndărăt, întinzându-și amândouă brațele spre mine ca și cum încerca să-și recapete echilibrul.

Mi-am legănat securea, țintind singura porțiune din trupul lui neacoperită de metal: încheietura mâinii în care ținea sabia. Legănatul bărcii mă dezechilibra și pe mine, așa că n-a fost o lovitură perfectă. Nu i-a retezat cu totul mâna în care ținea sabia, așa cum am intenționat. Dar a tăiat-o până la os pe interiorul încheieturii. Am auzit tendoanele pocnind când au fost secționate. Degetele i s-au descleștat involuntar, iar sabia a căzut și a zăngănit pe tăbliile podului. El s-a împleticit îndărăt și a dat peste unul dintre tovarășii săi care se înghesuiau în spatele lui. Agățându-se unul de altul, cei doi au căzut de pe pod și au lovit suprafața apei, stârnind o jerbă înaltă. Greutatea armurilor i-a tras imediat la fund.

Încă țineam securea în mână, iar cele două parâme care legau prora navei noastre de ponton erau întinse în fața mea, atât de încordate, încât apa curgea din împletiturile lor. Am ridicat securea deasupra capului și apoi am coborât-o cu toată forța, țintind-o pe cea mai groasă dintre cele două. Parâma s-a rupt precum coarda unui arc. Vasul nostru s-a înclinat puternic, întreaga sa greutate fiind susținută de funia mai subțire. Am lovit din nou, iar parâma s-a rupt țâșnind într-o parte și răsucindu-se în aer. Prora noastră s-a săltat în clipa în care piedica a fost îndepărtată, iar noi ne-am eliberat purtați de curentul apei.

Efectul asupra podului a fost mult mai dramatic. Fiecare dintre segmentele sale încă era ferm legat de bintele de pe maluri. Totuși, în mijlocul râului nu mai erau legate, iar curentul

le-a îndepărtat rapid. Am privit cum grupul compact de cretani era azvârlit de pontonul care se clătina sălbatic sub picioarele lor.

Greutatea lor în mișcare sporea instabilitatea pontonului. Bărbații în armuri grele își pierdeau echilibrul și se împleticeau năuciți, lovindu-se unul de altul, aruncându-se unul pe altul în apă.

Am privit cu oroare cum unul dintre pontoane s-a răsturnat și vreo douăzeci de oameni au fost aruncați în râu. În câteva minute, cea mai mare parte a hoardei cretane se lupta cu apele întunecate și oamenii se înecau ca niște șobolani pe fundul unui puț.

Ceea ce făcea ca lucrurile să mi se pară și mai tragice era că aceștia nici măcar nu erau dușmanii noștri; pusesem la cale toată această distrugere pentru a-i păcăli să ne devină aliați. Mă consola puțin faptul că făcusem asta pentru Egiptul meu și pentru faraonul meu. Am fost îngrozit de consecințele acțiunilor mele.

Apoi, cu un enorm efort de voință, am dat deoparte vina și remușcarea. Știam că ce era făcut nu mai putea fi desfăcut. Am încercat să mi-i scot din minte pe cei care se înecaseră și m-am gândit la oamenii mei și la pierderile suferite de noi. M-am întors și m-am îndreptat spre locul unde tăiasem parâma care ne ținuse legați. Am răcnit la echipajul meu, vărsându-mi mânia pe el. Am poruncit să pună iarăși mâna pe vâsle, i-am împins spre băncile de vâslit, i-am lovit și i-am plesnit pe cei care, năuci fiind, au șovăit.

În cele din urmă, am apucat din nou vâsla de cârmit, iar oamenii au început să tragă la unison. Am pus cârma bandă și ne-am întors către cheiul de piatră de sub poarta principală a fortului, unde erau acostate cele trei galere pe care se afla comoara.

☥ Capitolul 7

Am sărit de pe micul nostru vas de îndată ce a atins treptele de piatră ale cheiului. Zaras se afla acolo și m-a întâmpinat cu sabia în mână și gâfâind de efort, dar rânjind ca un idiot.

— Am capturat toate trei galerele și chiar și fortul e al nostru! mi-a spus el arătând cu sabia însângerată spre porțile larg deschise. Zarva pe care ați creat-o la pod a reprezentat o distragere grozavă. Am doborât gărzile de la fort în timp ce priveau spectacolul dat de voi și habar n-aveau de existența noastră. Nu cred că a scăpat vreuna dintre ele, însă, chiar dacă a scăpat, nu cred că a ajuns prea departe. A făcut o pauză pentru a-și trage răsuflarea, apoi a vrut să știe: Cum v-ați descurcat la pod, Taita?

Am fost încântat că atât în iureșul bătăliei, cât și în entuziasmul victoriei își aducea aminte să vorbească hicsosiana.

— Podul este distrus, iar jumătate din dușmani au ajuns în râu și s-au înecat, i-am răspuns eu scurt, iar după aceea m-am întors spre Akemi, care se apropiase în fugă când mă văzuse coborând pe mal. Preia comanda acestui vas și ia-ți o duzină de oameni care să vâslească. I-am arătat spre grupul de mici ambarcațiuni ancorate în bazinul format de cotul râului. Luați niște torțe și vase cu tăciuni și dați foc acelor bărci înainte să pună cretanii mâna pe ele și să le folosească pentru a ne ataca iarăși în această noapte.

— De îndată, stăpâne, a replicat Akemi.

— Păstreaz-o doar pe cea mai mare dintre ele, am continuat eu. Acel lugher[7] mare de la capătul șirului. Aceluia nu-i da foc. Adu-l aici și o să-l lăsăm legat la chei când o să plecăm.

Atât Akemi, cât și Zaras s-au uitat chiorâș la mine, însă doar Zaras a îndrăznit să-mi pună la îndoială ordinele.

— Să-l lăsăm cretanilor? De ce am vrea să facem asta?

— Vrem să facem asta pentru ca ofițerii cretani să poată naviga rapid înapoi în Creta și să-l anunțe pe regele lor de trădarea aliaților hicsoși. Chiar și puternicul Minos al Cretei se va înfuria amarnic când va auzi că a pierdut argint în valoare de cinci sute de lakhi. După ce va primi vestea, va fi însetat de sângele regelui Beon.

Am așteptat pe chei și am urmărit cum Akemi și echipajul lui s-au îndepărtat spre bazinul râului. I-am văzut pe patru dintre oamenii lui trecând pe lugherul cel mare. Au ridicat vela latină și au adus ambarcațiunea la cheiul unde mă aflam.

Akemi stătea la pupa micuței noastre nave în timp ce oamenii vâsleau pe lângă șirul de bărci ancorate, iar el arunca în trecere

---

[7] Velier mic, cu doi arbori, arborele mic fiind prevăzut cu o velă pătrată. (n.tr.).

câte o torță aprinsă pe fiecare dintre ele. Abia când toate au fost cuprinse de un foc sălbatic, am fost satisfăcut. M-am răsucit și am văzut că Zaras era confuz.

— Ia-i pe acești oameni și veniți cu mine, i-am spus eu și am luat-o la fugă pe cheiul de piatră către locul unde era acostată cea mai apropiată dintre triremele cretane. Vreau să comanzi tu această navă, Zaras. Dar voi veni cu tine.

— Desigur, stăpâne, a răspuns el. Unii dintre oamenii mei se află deja la bordul ei.

— Dilbar va fi căpitanul aceleia, am arătat eu spre a doua triremă. Iar Akemi va prelua al treilea vas minoian.

— Cum poruncești, stăpâne.

Se părea că Zaras mă promovase de la Taita la stăpân. Cu toate astea, atitudinea îi era suficient de familiară față de mine ca să-mi pună întrebări nerușinate. Ceea ce a și făcut imediat.

— Odată ce ne vom afla în largul mării, încotro o vom lua? Spre est, către Sumer, sau spre vest, către coasta Mauritaniei? Apoi, chiar mi-a dat cu condescendență un sfat părintesc: Avem aliați în ambele țări. În est se află regele Nimrod, conducătorul Țării dintre cele Două Râuri. În vest, avem un tratat cu regele Shan Daki de Anfa din Mauritania. Spre care dintre ei ne vom îndrepta, Taita?

Nu i-am replicat imediat. În schimb, i-am pus eu o întrebare:

— Spune-mi, Zaras, cărui rege sau conducător din toată lumea ai avea încredere să-i dai pe mână o comoară în valoare de cinci sute de lakhi în argint?

Zaras a părut nedumerit. Nu se gândise la asta.

— Poate că... ei bine, cu siguranță nu lui Shan Daki. Oamenii lui sunt corsari, iar el este Regele Hoților.

— Ce părere ai despre Nimrod? am sugerat eu. Nu sunt convins că aș avea încredere să-i dau pe mână nici măcar o bucată de argint cât degetul meu mare.

— Trebuie să avem încredere în cineva, a protestat el, doar dacă nu găsim o plajă pustie unde să îngropăm argintul până când ne vom putea întoarce să-l recuperăm.

— Cinci sute de lakhi! i-am amintit eu. Ne va lua un an să săpăm o groapă atât de mare și ne va trebui un munte de nisip ca s-o acoperim. Mă distra confuzia lui. Vântul e de partea noastră! Mi-am ridicat privirea spre drapelul minoian, cu taurul de aur al Cretei, care încă flutura pe catargul principal al

triremei pe care i-o repartizasem lui. Iar zeii sunt întotdeauna de partea celor îndrăzneți și viteji.

— Nu, Taita, m-a contrazis el. Vântul nu e de partea noastră. Bate dinspre mare, direct spre amonte. Ne ține în interiorul uscatului. Vom avea nevoie de toate vâslele noastre ca să ajungem în largul Mării de Mijloc. Dacă n-ai încredere nici în Shan Daki, nici în Nimrod, atunci în cine ai încredere? Către cine ne vom îndrepta?

— Am încredere doar în faraonul Tamose, i-am spus eu, iar el a lăsat pentru prima dată să se vadă că e nemulțumit de răspunsul meu.

— Deci, planul tău este să ne întoarcem la faraon pe aceeași rută pe care am venit aici? O să cărăm comoara pe capetele noastre, de la Ushu prin desertul Sinai și vom înota cu el când vom traversa Marea Roșie? De acolo, va fi doar o scurtă plimbare până la Teba. Faraonul va fi surprins să te vadă – de asta poți să fii sigur, mi s-a adresat el în batjocură.

— Nu, Zaras. I-am zâmbit indulgent. De aici, vom naviga spre sud, pe Nil. Vom naviga cu acești trei monștri cretani și cu argintul din calele lor direct până la Teba.

— Ai înnebunit, Taita? S-a oprit din râs. Beon controlează fiecare metru al fluviului de aici până la Asyut. Nu poți naviga trei sute de leghe printre hoardele hicsoșilor. E o adevărată nebunie.

În agitația lui, trecuse de la hicsosă la egipteană.

— Dacă vorbești hicsosă, totul e posibil, l-am contrazis eu cu reproș. Oricum, am sabordat deja două dintre navele noastre și îi voi da foc celei de-a treia înainte de la pleca de la Tamiat, ca să mă asigur că nu lăsăm nicio urmă care să trădeze cine suntem cu adevărat.

— În numele măreței Isis și a preaiubitului ei fiu Horus, cred că tu chiar crezi ce spui, Taita. A început din nou să rânjească. Și planul tău este să mă aduci în același hal de nebunie în care ești tu, cu spume la gură, astfel încât, în nebunia mea, să fiu de acord cu tine. Nu-i așa?

— În bătălie, nebunia devine sănătate mintală. Este singura modalitate de a supraviețui. Urmează-mă, Zaras. Te duc acasă.

Am luat-o pe pasarelă, spre puntea triremei. Douăzeci dintre oamenii lui Zaras se aflau deja acolo. Am văzut că deja preluaseră controlul asupra ambarcațiunii și a celor aflați pe la

bord. Pe punte, membrii echipajului cretan erau îngenuncheați într-un șir, cu capetele aplecate și mâinile legate la spate; cei mai mulți aveau răni proaspete, care sângerau. Erau numai șase. Oamenii lui Zaras îi vegheau cu săbiile scoase din teacă.

— Bună treabă, băieți, i-am încurajat eu, după care m-am întors spre Zaras. Acum pune-ți oamenii să-i dezbrace pe prizonieri de uniforme și de armuri, apoi să-i ducă sub pază la țărm.

În vreme ce el dădea ordinele, eu am urcat scara spre puntea superioară de vâslit. Pe bănci nu se afla nimeni, iar vâslele lungi erau trase la bord. Dar aveam cincizeci de oameni de-ai mei care să ocupe pozițiile. Aproape fără să mă opresc, am coborât scara ce ducea la puntea inferioară, a sclavilor. M-a întâmpinat o duhoare de nedescris. Era atât de puternică, încât mi s-a tăiat respirația, dar am continuat să cobor.

Lămpi cu ulei afumate ardeau în locașurile din tavanul jos, dând suficientă lumină pentru ca eu să pot desluși rândurile de trupuri aproape goale ghemuite pe bănci sau odihnindu-și, în somn, capetele pe vâslele lungi aflate în fața lor. Aceia dintre ei care erau treji au ridicat spre mine priviri goale, indiferente. Când se mișcau, lanțurile de la gleznele lor zăngăneau.

Mă gândisem să le țin un mic discurs, poate să le ofer libertatea odată ce ajungeam la Teba, dacă aveau să dea la vâsle cu forță și repede. Însă am abandonat această idee când mi-am dat seama că mai erau doar parțial oameni. Fuseseră reduși la stadiul de animale prin îndelungata întemnițare abjectă și tratamentul crud. Cuvintele mele amabile n-ar fi însemnat nimic pentru ei. Singurul lucru de care încă înțelegeau era biciul.

Aplecându-mă să-mi feresc capul de plafonul jos, m-am grăbit să străbat culoarul dintre băncile sclavilor și să ajung la ușa care, cu siguranță, dădea în cală. Un lacăt greu ținea ușa încuiată. Zaras m-a urmat îndeaproape. M-am dat la o parte și l-am lăsat să înlăture lacătul cu sabia și să deschidă ușa.

Apoi, am luat una dintre lămpile cu ulei din suportul ei și am ținut-o sus când am intrat în cala spațioasă. Cuferele cu lingouri de argint erau stivuite de jos până sus. Cu toate astea, exista un gol în mijloc. Am estimat rapid numărul de lăzi care fuseseră deja duse pe țărm de cretani. Am apreciat că era vorba de cel puțin o sută.

Preț de o clipă, mi-a trecut prin minte ideea de a abandona acea mică parte a comorii și de a pleca de-acolo cu ce aveam la bord, dar am alungat gândul.

„Când zeii îți zâmbesc, Taita, profită din plin până nu se încruntă din nou”, mi-am spus eu și m-am întors spre Zaras.

— Vino cu mine. Adu câți oameni poți.

— Unde mergem?

Am arătat spre spațiul gol dintre cufere.

— Ne ducem în fort, să vedem unde au depozitat cretanii lăzile care lipsesc. În ele există suficient argint pentru a echipa o armată întreagă și a o trimite pe câmpul de luptă. Trebuie să avem grijă ca nimic să nu ajungă în mâinile lui Beon.

Ne-am grăbit să ne întoarcem pe punte, iar Zaras m-a urmat pe pasarele spre chei. Zece dintre oamenii lui au venit în urma noastră, aducându-i cu ei pe marinarii cretani capturați. Îi dezbrăcaseră la piele. Dincolo de porțile fortului, i-am găsit pe Dilbar și alți treizeci de egipteni păzindu-i pe soldații și pe sclavii capturați pe mal.

I-am poruncit lui Dilbar să-i dezbrace și pe acești ostatici. Aveam nevoie de cât mai multe uniforme cretane și de cât mai multe armuri. Ofițerii purtau cu toții coliere, inele și brățări din argint și aur bătute cu pietre prețioase.

— Ia și astea de la prizonieri, l-am instruit pe Dilbar.

Am luat din grămadă două dintre podoabele cele mai deosebite și le-am vârât în săculețul meu de piele. La fel ca majorității femeilor, și celor două prințese ale mele le plăceau fleacurile strălucitoare.

Mi-am îndreptat atenția spre sclavii capturați, care stăteau apatici în lanțurile lor. Am văzut pe dată că, deși erau un grup amestecat, care includea libieni, hurieni și sumerieni, cei mai mulți erau egipteni. După toate probabilitățile, fuseseră capturați de hicsoși și predați cretanilor pentru a-i ajuta să construiască fortul. L-am ales pe unul dintre ei, care avea un chip inteligent și care nu părea să se fi lăsat încă pradă disperării.

— Du-l pe ăsta în camera cealaltă, i-am poruncit lui Dilbar, iar el l-a înșfăcat pe egiptean și l-a târât în anticamera fortului.

Acolo, i-am spus să ne lase singuri. După plecarea lui, o vreme l-am privit în tăcere pe sclav. Avea o atitudine

resemnată, dar în ochi i-am văzut sfidarea pe care încerca s-o ascundă.

„Bine! m-am gândit eu. Încă e om.”

În cele din urmă, i-am vorbit pe un ton blând, în dulcea noastră limbă:

— Ești egiptean.

El m-a privit pătrunzător și mi-am dat seama că înțelesese.

— Ce regiment? l-am întrebat eu, însă el a ridicat din umeri, prefăcându-se că nu pricepe.

Și-a coborât ochii spre picioarele sale.

— Uită-te la mine! i-am poruncit eu și mi-am îndepărtat coiful de bronz și mătasea care îmi acoperea jumătatea inferioară a feței. Uită-te la mine! am repetat.

El și-a înălțat capul și a tresărit surprins.

— Cine sunt eu? l-am întrebat.

— Ești Taita. Te-am văzut la Luxor, în Templul lui Hathor, când eram copil. Tata mi-a spus că ești unul dintre cei mai mari egipteni în viață, a șoptit el cu evlavie, iar apoi s-a aruncat la picioarele mele.

Am fost mișcat de acea venerație vădită, dar mi-am menținut vocea neutră:

— Da, soldat. Sunt Taita. Tu cine ești?

— Eu sunt Rohim, din regimentul 26 care de luptă. Am fost capturat de porcii hicsoși, cu cinci ani în urmă.

— Te vei întoarce cu mine în Egiptul nostru? l-am întrebat eu, iar el a zâmbit.

Îi lipsea un dinte de sus, iar fața îi era rănită. Fusese bătut, dar încă era un războinic egiptean, iar replica i-a fost fermă:

— Sunt omul tău până la moarte!

— Unde au depozitat cretanii cuferele pe care v-au silit să le descărcați de pe navă, ieri?

— În încăperea de la baza scărilor, dar ușa e încuiată.

— Cine are cheia?

— Grasul cu centură verde. El răspunde de sclavi.

Îl văzusem pe omul descris de el îngenuncheat alături de ceilalți prizonieri.

— Tot el are și cheia de la lanțurile tale, Rohim? Vei avea nevoie de ele pentru că ești din nou un om liber.

El a zâmbit la acest gând.

— Ține toate cheile pe un lanț prins la brâu. Le ascunde sub centură.

Am aflat de la Rohim că peste optzeci dintre sclavii din fort erau egipteni, arcași și războinici care mânau care de luptă. După ce le-am scos lanțurile, au ajutat cu însuflețire la căratul cuferelor cu argint înapoi în cala triremei lui Zaras.

În timp ce argintul era transportat pe navă, Rohim m-a condus în armurărie. După ce am deschis ușa, am fost încântat să văd mulțimea de uniforme, armuri și arme depozitată acolo.

Am ordonat ca tot acest echipament să fie dus pe nave și împachetat pe puntea principală de vâslit, pentru a se putea ajunge ușor la el când avea să fie nevoie.

În cele din urmă, i-am încuiat pe toți prizonierii cretani în barăcile sclavilor lor, iar noi ne-am îmbarcat pe cele trei trireme.

☥ Capitolul 8

Îi împărțisem pe toți oamenii noștri în mod egal pe cele trei vase, astfel că toate băncile de vâslit era complet ocupate. La ordinele mele, sclavilor încă înlănțuiți pe punțile inferioare li se dăduse o masă alcătuită din pâine tare, pește uscat și bere, pe care le găsisem în cămările din fort.

A fost jalnic să-i privesc îndesându-și mâncarea în gură cu mâinile bătătorite înnegrite de mizerie și de propriile excremente. Au înghițit cu nesaț berea pe care le-am dat-o, până când n-a mai încăput în stomacurile lor micșorate. Unii dintre ei au vomat-o în santina dintre picioarele lor desculțe. Dar mâncarea și tratamentul prietenos i-a înviorat. Știam că mă vor sluji bine.

Când zorii începeau să licărească în est, noi eram gata de plecare. Mi-am ocupat locul la prora triremei conducătoare, alături de Zaras, cu un coif hicsos tras pe frunte și pe nas, cu gura acoperită de eșarfa din mătase.

Zaras a dat ordinul de plecare, iar toba de pe fiecare punte a bătut lăsarea vâslelor la apă. Lungile rame s-au scufundat și au tras, și s-au ridicat din nou, în ritmul bătăilor de tobă. Am transmis ordinul oamenilor de la cârmă și am virat, intrând pe cursul principal al râului. Celelalte două trireme au întors pe

rând după noi. În șir, ne-am îndreptat cu îndrăzneală către sud, spre capitala hicsosă și cele două sute de leghe de fluviu controlate de dușmani.

Fumul ambarcațiunilor care încă ardeau plutea gros peste râu, acoperind uneori cu totul tabăra cretană aflată pe malul îndepărtat. Dar, când o pală de vânt dinspre nord a despărțit perdeaua de fum, am văzut că nu doar echipajele mele fuseseră luate prin surprindere de faptul că ne îndreptam spre sud.

Trupele din tabăra cretană care supraviețuiseră distrugerii podului din vase erau înșirate pe malul deschis al râului în formație de luptă. Ofițerii comandanți aleseseră un loc unde canalul navigabil era îngustat. Rândurile de arcași se aflau pe malul apei, cât de aproape posibil. Erau pregătiți pentru trecerea noastră spre nord, ca să ajungem în largul mării. Arcurile lor erau încordate și fiecare avea o săgeată pregătită, gata să fie trasă.

Patru dintre ofițerii seniori, cei cu panașurile cele mai înalte la coifuri și cu cele mai numeroase decorații strălucindu-le pe piepturi și pe umeri, erau călare. Ședeau pe cai, în spatele formațiunilor de arcași, pregătiți să direcționeze săgețile oamenilor lor către noi, atunci când aveam să trecem îndreptându-ne spre Marea de Mijloc.

Era evidentă stupefacția lor în vreme ce ne priveau întorcând spre brațul sudic al râului și îndepărtându-ne de ei. Pentru scurt timp, niciunul dintre ei n-a reacționat. Abia când trirema comandată de Dilbar a urmat nava noastră după cotul apei, s-au pus și ei în mișcare. Apoi, când Akemi, al cărui vas era ultimul, a virat după noi, vocile ofițerilor cretani au început frenetic să strige ordine. Vocile lor se auzeau clar peste apă, iar eu am început să râd văzându-i cum dau pinteni cailor pe mal, într-o încercare futilă de a ne ieși în cale.

Arcașii cretani au rupt rândurile perfecte și au luat-o la goană în dezordine după ofițerii lor, însă, văzând că ne îndepărtam implacabil de ei, s-au oprit. Și-au ridicat arcurile și au trimis o ploaie de săgeți după noi, cu o traiectorie înaltă. Oricum, toate au căzut la mică distanță, pleoscăind în siajul ambarcațiunii lui Akemi.

Ofițerii călări au refuzat să abandoneze urmărirea. Și-au biciuit caii pe drumul de edec, încercând să ne ajungă din urmă. Când, treptat, au ajuns în dreptul triremei lui Akemi, și-a scos

săbiile din teacă. S-au ridicat în scări, strigându-le, peste apă, insulte și provocări sălbatice oamenilor lui Akemi.

Akemi avea ordine stricte de la mine să nu tragă cu săgeți în cretani. Cu toate că ar fi fost o țintă ușoară pentru arcașii lui de pe puntea superioară a triremei, el și echipajul său i-au ignorat. Acest lucru a părut să-i înfurie pe minoiani. Au galopat mai departe pe potecă, trecând întâi de vasul lui Akemi, apoi de al lui Dilbar. În cele din urmă au ajuns în dreptul locului unde stăteam pe nava conducătoare.

La ordinele mele, oamenii n-au făcut nicio încercare de a se ascunde. Cvartetul ofițerilor cretani a putut să examineze autenticele noastre uniforme și echipamente hicsose, de la o distanță de cel mult o sută de pași, în vreme ce alergau pe drumul de edec, ținând pasul cu vasul nostru.

Deja ne urmăriseră mai bine de trei leghe, iar caii lor începuseră să obosească. Când briza dinspre Marea de Mijloc a început să se întețească, împingându-ne către sud, ne-am îndepărtat repede de ei. Poteca lor s-a transformat în mlaștină. Copitele cailor ridicau jerbe de noroi negru, iar la un moment dat, animalele, luptându-se să înainteze, s-au cufundat până la genunchi în nămol. Au fost siliți să abandoneze urmărirea. Și-au strunit caii să se oprească și au privit nefericiți cum ne îndepărtam de ei.

Eram mulțumit de cum decursese totul. Ofițerii cretani văzuseră tot ce dorisem eu să vadă, adică trei echipaje de pirați hicsoși cu cinci sute de lakhi ai Supremului Minos în lingouri de argint luând-o în amonte, spre capitala regelui Beon, Memphis.

☥ Capitolul 9

Acum era vremea să începem transformarea pentru următorul nostru rol. Am dat ordin ca uniformele și armele cretane pe care le capturaserăm din fortul de la Tamiat să fie aduse pe punte. Apoi, oamenii noștri, râzând și glumind, și-au dat jos uniformele și echipamentul hicsos și le-au înlocuit cu întreaga etalare a splendorii militare minoiane, de la coifurile poleite și săbiile gravate la cizmele până la genunchi făcute din piele fină.

Atât Akemi, cât și Dilbar aveau ordine stricte de la mine să nu le permită oamenilor să arunce în râu uniformele hicsose. Dacă acestea aveau să fie duse de apă și găsite de trupele cretane de la Tamiat, înșelăciunea mea ar fi fost descoperită.

N-ar fi fost nevoie de un mare efort de imaginație pentru ca minoianii să realizeze cum îi trăsesem pe sfoară. Așa că am cerut ca echipamentul hicsos să fie adunat și dus sub punți.

Cu vântul bătându-ne direct din spate, cu velele umflate și rândurile de vâsle ridicându-se și coborând precum aripile de argint ale unor mărețe lebede albe în zbor, am gonit către sud. Aceste trireme cretane erau cele mai mari și mai rapide nave existente. În ciuda uriașei încărcături de oameni și de argint pe care o purtau, viteza lor era palpitantă. Pe lângă viteză, exista și un entuziasm molipsitor datorită faptului că ne îndreptam spre casă, care îi înveselea pe oameni.

După ce am lăsat în urmă delta cu miriadele de canale și am intrat în sfârșit pe cursul principal, cele trei vase ale flotilei noastre s-au răsfirat și s-au luat la întrecere către sud. Echipajele strigau provocări și tachinări prietenoase de la o triremă la alta.

Am trecut în zbor pe lângă bărci de pescuit ancorate și am depășit în viteză alte mici vase încărcate cu produse comerciale și mărfuri. De la înălțimea punții noastre superioare, m-am putut uita în ele. Am văzut câteva chipuri egiptene printre membrii echipajelor care își ridicau mirate privirile spre noi, dar majoritatea erau hicsoși.

Mi-e ușor să-mi dau seama de diferența dintre aceste două popoare. Egiptenii mei sunt oameni frumoși, cu chipuri însuflețite și inteligente, cu frunți înalte, cu distanțe mari între ochi și trăsături frumos sculptate. Pe scurt, e ușor de spus de la prima privire că este vorba de o rasă superioară.

Hicsoșii, pe de altă parte, au foarte puține dintre aceste atribute. În niciun caz n-am prejudecăți prostești față de ei. Cu toate astea, am nenumărate motive să-i urăsc profund și amarnic. Sunt hoți și bandiți absolut toți, fără nicio excepție. Îi încântă cruzimea și tortura. Limba lor aspră și guturală ofensează urechile oamenilor civilizați. Îl venerează pe Seth, care este cel mai spurcat dintre toți zeii. Ne-au furat pământul și i-au făcut sclavi pe oamenii noștri.

Dar eu nu sunt fanatic. Mi-e scârbă de cei care sunt. Am încercat cu adevărat să găsesc trăsături lăudabile la poporul hicsos. Toți zeii știu că nu-i vina mea că n-am descoperit niciuna.

Acum, în timp ce priveam exemplare ale acestei nații nefericite, mi-a trecut prin minte gândul că, la un moment dat în viitor, s-ar putea să fie cazul să-mi exprim dezaprobarea într-un mod mai clar, lipsit de ambiguități. Voi face un gest pe care până și regele Beon să-l recunoască fără dubii ca fiind bine meritat.

„Aceasta va fi o zi cu adevărat frumoasă pentru toți egiptenii”, am cugetat eu. Am zâmbit, apoi gândul mi s-a cuibărit în minte: De ce să nu vină mai curând ziua aceea? Întregul plan mi s-a conturat în cap aproape în totalitate, de la concepție la naștere trecând doar câteva momente.

Văzusem câteva papirusuri și o tăbliță de scris în cabina căpitanului, pe puntea de jos. Cretanii sunt oameni cultivați. Folosesc o variațiune a cuneiformelor nu foarte diferită de a sumerienilor. Pot s-o citesc și recunosc simbolurile, cu toate că, trebuie să admit, la vremea aceea încă nu vorbeam fluent minoiana.

După cum e de așteptat, hicsoșii sunt total necultivați. Totuși, aflasem datorită iscoadelor mele că aceștia capturaseră și făcuseră sclavi scribi egipteni pe care îi siliseră să citească, să scrie și să le traducă hieroglifele noastre.

Mai știam și că ei aflaseră de la acești scribi cum să se folosească de păsări pentru a trimite rapid mesajele la mare depărtare. La fel ca maimuțele, hicsoșii sunt mari imitatori, dar, cu toate astea, rar sunt capabili să rezolve singuri o problemă – cel mai adesea, plagiază invențiile unor minți superioare.

Cu câteva cuvinte scurte, mi-am cerut scuze față de Zaras și m-am grăbit să mă duc în cabina de sub puntea principală. Ustensilele de scris erau acolo unde le văzusem ultima oară. Se aflau într-un sipet ornamentat, decorat cu imagini în miniatură ale lui Thot, zeul cu cap de ibis al scrisului.

M-am așezat cu picioarele încrucișate pe punte și am deschis cutia. Spre încântarea mea, am văzut că, în afară de sulurile de papirus de diferite forme și mărimi, sipetul mai conținea patru săculețe miniaturale, măiestrit împletite din fire de păr din coamă de cal. Săculețele puteau fi legate de piciorul unui

porumbel obișnuit, din cei pe care îi creștem pentru a-i mânca. Aceste păsări mai au și abilitatea stranie de a reveni negreșit în acele cuibare unde au ieșit din ouă, cărând cu ele, neștiutoare, câte un săculeț minuscul atașat de picior.

Am ales rapid o bucățică de papirus suficient de mică pentru a intra într-un săculeț. Apoi, am ales cea mai fină dintre pensulele de scris și am preparat vopsea proaspătă din negru de fum.

N-a trebuit să pierd timpul gândindu-mă ce să scriu deoarece conținutul mesajului îmi era clar în minte. Când este necesar, sunt capabil să desenez nu doar hieroglife minuscule și foarte apropiate, ci și foarte clare ca sens și lizibile, deoarece am fost dăruit cu talent la scris.

„Măreţului Beon, faraonul Egiptului de Sus și de Jos", am început eu cu formula de bineţe obișnuită. Firește că nu era deloc așa, însă erau unele dintre calităţile la care aspiră. „Eu, Supremul Minos al Cretei, te salut. Ca dovadă a prieteniei și bunăvoinţei mele, trimit Alteţei Tale trei dintre marile mele nave-tezaur încărcate cu tributul meu. Acestea vor pleca în a doua zi a lunii Epiphi de la avanpostul meu aflat la Tamiat, în delta Nilului. Am încredere că vor ajunge la palatul tău de la Memphis în ziua a cincea a aceleiași luni. Am întârziat să te informez asupra acestor evenimente până în ultimele ore pentru a evita ca această veste să cadă în mâinile acelor oameni diabolici înainte ca ea să parvină nobilei tale atenţii. Mă bizui pe prietenia ta că vei primi aceste daruri în același spirit al respectului și bunei înţelegeri cu care sunt trimise."

De îndată ce s-a uscat cerneala, am rulat cu grijă micuţul papirus și l-am vârât în unul dintre săculeţe. Apoi, am părăsit cabina, am coborât pe puntea inferioară și m-am îndreptat spre ușa calei.

Încuietoarea nu fusese reparată după intervenţia dură a lui Zaras. S-a deschis ușor sub mâna mea. Cufărul pe care îl deschisesem pentru a-i cerceta conţinutul se afla într-o parte. Capacul nu era bine ferecat. L-am deschis din nou, cu pumnalul cu care era dotat costumul meu cretan. După aceea, am îngenuncheat și am scos unul dintre lingourile de argint. Deși era greu, l-am pus în săculeţul de la cingătoare.

Apoi, m-am întors pe puntea superioară și mi-am reluat locul lângă Zaras. I-am vorbit încet, astfel încât nimeni din echipaj să nu-mi audă cuvintele.

— Peste vreo oră, ar trebui să ajungem în portul fluvial Kuntus, unde Beon are un punct vamal de colectare a taxelor de la navele care trec...

Zaras m-a întrerupt cu un chicotit.

— N-are nicio importanță, stăpâne Taita. N-o să întârziem prea mult. Îi voi zdrobi ca pe țânțari...

— Nu, Zaras. Vei retrage vâslele și vei coborî pânzele pentru a permite bărcii vămii să se apropie de noi. Când o va face, le vei arăta respect oamenilor. Trebuie să fiu politicos cu cel care colectează taxele deoarece am nevoie de cooperarea lui.

M-am îndepărtat înainte ca el să mă cicălească și cu alte întrebări. Adevărul era că nu știam la ce să mă aștept când vom ajunge la Kuntus.

Ne-am îndreptat în viteză spre amonte, luând prin surprindere celelalte ambarcațiuni. Erau cele mai rapide nave de pe Nil. Nici măcar un om călare n-ar fi putut să ne depășească pentru a vesti apropierea noastră. De îndată ce ne vedea urcând împotriva curentului, fiecare barcă încerca să se ferească fie retrăgându-se la mal, fie coborând pânzele și cotind spre nord, pentru a permite curentului să-i dea la o parte din calea noastră. Nu știau cine eram. Dar, în aceste vremuri tulburi, cu norii războiului planând peste lumea întreagă, niciun om cu minte la cap nu-și asuma riscuri.

După ce am trecut de un alt cot larg al fluviului, am văzut portul Kuntus pe malul estic, în fața noastră. L-am recunoscut după înaltul turn de veghe, din piatră, aflat pe dealul de deasupra orașului. Un steag negru mare flutura pe un catarg în vârful turnului. Aceasta era emblema colectorilor de taxe. Știam că existau oameni în turn care urmăreau flecare vas ce ar fi încercat să treacă fără a plăti dările.

Pe când ne apropiam de port, o felucă pe care flutura un alt steag negru s-a desprins de cheiul de piatră al portului și a pornit pe o traiectorie astfel încât să ne intercepteze în mijlocul fluviului. I-am ordonat lui Zaras să strângă pânzele și să oprească vâslitul pentru ca feluca să poată veni lângă noi. Pe puntea deschisă a felucii se afla un grup de hicsoși înarmați până-n dinți. Zaras s-a aplecat peste bord și, țipând, a început

să discute cu unul dintre ei, care ne-a spus că numele lui era Grall și că era administratorul provincial care se ocupa de taxe.

M-am simțit ușurat că această conversație se purta în hicsosiană. Dacă acest individ, Grall, ni s-ar fi adresat în minoiană, ar fi fost extrem de dificil să încercăm să-l lămurim cum de nimeni dintre cei aflați la bordul unei trireme minoiane nu știa un cuvânt din limba respectivă. În clipa aceea, m-am hotărât ca să mă apuc s-o învăț cu prima ocazie. Cu talentul meu de a stăpâni limbile străine, eram încrezător că, în câteva luni, voi putea trece drept un locuitor al Cretei.

De pe puntea felucii, Grall cerea, în numele regelui Beon, să fie lăsat la bordul navei noastre. După cum îl instruisem, Zaras nu a protestat, ci a cerut de îndată echipajului să coboare o scară din frânghii pentru a-i permite lui Grall să urce la bord. Era un omuleț musculos și s-a cățărat cu agilitatea unei maimuțe.

— Dumneata ești stăpânul acestui vas? l-a întrebat el pe Zaras. Este datoria mea să cercetez documentele de transport.

— Desigur, domnule, a fost de acord Zaras. Dar, întâi, dă-mi voie să te invit în cabina mea pentru a gusta un pahar cu excelentul nostru vin cretan, iar apoi vei căpăta tot ce este necesar.

Cu o strângere prietenoasă, l-a luat pe omuleț de braț și l-a condus spre scara către cabina căpitanului.

Până în acest moment, rămăsesem retras. Acum, am așteptat până ce l-am auzit pe Zaras trântind ușa cabinei de sub picioarele mele, apoi i-am urmat în tăcere sub punte.

Eu și Zaras plănuiserăm în detaliu această întâlnire, iar eu avusesem grijă să dau o gaură în perete ca să pot să văd și să aud ce se petrecea în cabină. Am văzut că Zaras îl instalase pe vizitator cu fața spre locul unde mă aflam. Grall semăna foarte mult cu o broască râioasă gigantică. Avea aceeași gură largă și ochi ca niște mărgele. În plus, fața îi era decorată cu negi mari. Când a luat o înghițitură mare din vinul pe care Zaras i-l turnase, tot gâtul i s-a contractat ca și cum ar fi înghițit un șobolan de apă, festinul preferat al unei broaște râioase gigantice. M-am pomenit fascinat de spectacolul atât de asemănător cu ceea ce se petrecea în natură.

— Știi, desigur, că regele Beon a acordat încărcăturii noastre scutire diplomatică de la taxe, a rostit Zaras pe un ton respectuos și chibzuit.

— Este sarcina mea să stabilesc dacă te califici sau nu pentru această scutire, căpitane. Grall a pus pe masă cana cu vin. Cu toate astea, chiar dacă te califici, s-ar putea să te taxez pentru cheltuielile mele. Zâmbetul îi era viclean și cu înțeles. Dar te asigur că va fi o sumă neînsemnată.

— Desigur, a încuviințat Zaras. Cu toții trebuie să trăim. Totuși, sunt recunoscător pentru această ocazie de a vorbi cu dumneata în particular. Trebuie să trimit un mesaj la Memphis, pentru a-l anunța pe regele Beon de iminenta noastră sosire. Îi duc o mare cantitate de lingouri din argint ca tribut din partea Supremului Minos. Zaras a băgat mâna sub masă și a scos lingoul pe care i-l dădusem mai devreme. L-a pus pe masă între ei. Iată o mostră, a rostit el.

Grall a dat încet cana deoparte și a privit fix lingoul. Ochii au părut să-i iasă din orbite. Gura ca de broască i s-a căscat lent, așa că vinul i-a picurat de pe buze și s-a prelins în barba neîngrijită. A părut că și-a pierdut graiul. Probabil că niciodată în viața lui nu dăduse cu ochii de o asemenea bogăție.

— Mă întrebam dacă n-ai porumbei călători aici, la Kuntus, păsări care să poată zbura la Memphis și să-i ducă regelui mesajul, pentru ca el să știe că vom sosi în capitală, a continuat Zaras.

Grall a mormăit ceva și a dat din cap. Era incapabil să răspundă coerent sau să-și ia ochii de la strălucitorul lingou de argint.

— Poate că ar trebui să considerăm acest lingou plata pentru neprețuitele dumitale servicii. Zaras a împins lingoul câțiva centimetri spre el. Un simbol al acordului care există între marile noastre națiuni. Zaras a pus săculețul conținând misiva mea alături de lingou. Acesta este mesajul care trebuie trimis regelui tău, Beon, dacă ești de acord.

Una din mâinile lui Grall s-a târât pe masă asemenea unui păianjen mare și păros și s-a întins peste lingoul de argint. L-a ridicat cu respect și l-a băgat sub vesta de piele pătată pe care o purta, după care a legat șnururile acesteia. Mâinile îi tremurau de emoție. Lingoul forma o umflătură considerabilă sub vestă, dar el l-a strâns la piept la fel de tandru ca o mamă care îi dădea copilului ei să sugă. S-a ridicat nesigur în picioare și, cu mâna liberă, a luat săculețul pentru porumbel.

— Înțeleg acum că ești implicat în afaceri de mare însemnătate, Înălțimea Ta. A făcut o plecăciune adâncă în fața lui Zaras. Te rog, iartă-mi amestecul. Desigur, mă consider privilegiat să am onoarea de a-i trimite regelui Beon mesajul cu unul dintre porumbeii mei. Regele îl va avea în mâinile sale înainte de apusul soarelui. Nici chiar cu aceste magnifice nave nu veți reuși să ajungeți la Memphis decât poimâine la prânz.

— Ești extrem de amabil. Acum te voi conduce în siguranță la bordul felucii tale, s-a oferit Zaras, însă Grall se afla deja la jumătatea scării care ducea spre puntea superioară.

Eu și Zaras am privit feluca grăbindu-se să se întoarcă la Kuntus. Am zăbovit suficient pentru a-l vedea pe Grall împleticindu-se la coborârea din felucă pe chei și apoi pornind rapid către sat. Abia atunci am dat din cap spre Zaras. Am întins velele și am pus vâslele în mișcare pentru a ne relua drumul spre sud.

M-am uitat dincolo de pupa și am văzut un călăreț ieșind dintre clădirile răsfirate din Kuntus și galopând spre turnul de veghe de pe promontoriu. Mi-am dus mâna la ochi, ca să mă feresc de soare, și l-am urmărit oprindu-se la baza turnului și azvârlindu-i hățurile unui rândaș, iar apoi, sărind la pământ și grăbindu-se să intre în clădirea înaltă.

După puțin timp, același bărbat a apărut pe platforma de sus a turnului. Silueta lui se profila pe fundalul cerului, iar el și-a ridicat amândouă mâinile deasupra capului. Un porumbel vinețiu și-a luat zborul dintre palmele sale și s-a îndepărtat cu bătăi repezi din aripi.

Pasărea a dat de trei ori ocol turnului, iar apoi a pornit hotărâtă spre sud. A ajuns pe mijlocul râului, urcând rapid. Dar, când a trecut chiar pe deasupra navei noastre, se afla încă suficient de jos pentru ca eu să pot distinge forma săculețului legat de unul din piciorușele ridicate sub evantaiul cozii.

☥ Capitolul 10

Tot restul după-amiezii am navigat spre sud. Apoi, de îndată ce soarele a coborât dincolo de dealurile de pe malul vestic, i-am ordonat lui Zaras să găsească un loc sigur unde să ancorăm

peste noapte. El a ales o porțiune cu apă mică într-un cot al Nilului, departe de cursul principal.

Știam că estimarea lui Grall fusese corectă și că mai aveam o zi și jumătate de navigat până la Memphis. Zaras a pus pe cineva de veghe la ancora fiecărui vas. Apoi, a postat santinele pe mal, pentru a se asigura că niciun bandit nu se va furișa la bord, la adăpostul întunericului.

În timp ce luam cina în jurul unuia dintre focurile de tabără, am discutat cu cei trei căpitani ai mei tacticile de atacare cu pintenul etravei a navelor inamice. Studiasem teoria acestei manevre în vreme ce scriam renumitul meu tratat de bătălii maritime. Le-am spus în detaliu cum pot să provoace pagubele cele mai mari unei corăbii inamice și echipajului său, fără să distrugă propria navă și fără să-și omoare oamenii. Am reiterat faptul că lucrul cel mai important este să-ți înveți oamenii ce poziții să adopte înainte de coliziunea cu vasul inamic.

În toate celelalte privințe, a fost o noapte liniștită și lipsită de evenimente. Eram deja treji înainte de a se crăpa de ziuă, iar de îndată ce a fost suficientă lumină pentru a vedea fluviul, am ridicat ancorele și am întins pânzele din nou. Vântul devenise mai puternic în timpul nopții, suflând cu forță dinspre nord-est. Ne-a purtat cu o asemenea viteză, încât apa era împroșcată peste bord la proră, udându-ne fețele în timp ce priveam înainte. Oamenii erau binedispuși. Chiar și sclavii, încă legați pe punțile inferioare, răspundeau bine la creșterea rațiilor de hrană și la promisiunea mea că vor fi eliberați de îndată ce vom ajunge la Teba. Chiar și de la cârmă, unde stăteam, îi auzeam cântând.

Cred că eram probabil singurul de la bord care avea îndoieli legate de planul nostru cutezător. Totul mersese atât de bine de când plecaserăm din Teba, încât oamenii începeau să creadă că eu eram infailibil și că ei erau invincibili. Știam însă prea bine că ambele presupuneri erau greșite. Nici măcar eu nu știam ce aveam să găsim când vom ajunge la Memphis. Am început să regret amarnic că avusesem îndrăzneala să-i anunț regelui Beon sosirea noastră. Retrospectiv, m-am gândit că ar fi fost mult mai bine și mai sigur să ne furișăm pe lângă capitala lui, cu vâslele învelite în cârpe, în timpul nopții. Nu m-a liniștit cu nimic faptul că Zaras a venit lângă mine și m-a plesnit pe spinare cu atâta bonomie, încât m-am clătinat.

— În ciuda reputației tale, nu mi-am dat seama niciodată că ești atât de cutezător, Taita. Nu cunosc pe nimeni altcineva care să fi visat măcar la una dintre aceste escapade ale tale. Ar trebui să compui o baladă care să-ți omagieze propriul eroism. Dacă n-o faci, s-ar putea să fiu obligat s-o fac eu pentru tine.

A izbucnit într-un hohot de râs și m-a plesnit din nou. M-a durut chiar mai tare decât prima lovitură.

Cu toate că teritoriul prin care navigam era egiptean, fusese capturat de dușmanii noștri cu mulți ani în urmă. Nu mai văzusem această parte a fluviului din copilărie, îmi era o regiune total nefamiliară, și la fel era pentru toți oamenii de la bord, cu o singură excepție.

Aceasta era Rohim din regimentul 26 care de luptă, sclavul egiptean pe care îl găsisem și îl eliberasem la fortul de la Tamiat. Hicsoșii îl ținuseră captiv vreme de cinci ani, iar jumătate din acest timp fusese legat cu lanțuri de băncile de vâslit ale unei galere care patrulase această porțiune a Nilului.

A stat în spatele meu și al lui Zaras cât am navigat cu trirema spre sud, cu toate pânzele întinse și fiecare vâslaș trăgând din greu. Ne-a spus de toate șerpuirile și coturile canalului navigabil cu mult înainte să ajungem la ele și ne-a avertizat în privința obstacolelor aflate sub suprafața apei.

Când s-a înserat, am făcut popas peste noapte. Dar, în zorii zilei următoare, am pornit din nou la drum, urcând pe Nil. Aceasta era a cincea zi a lunii Epiphi, ziua în care îl anunțasem pe Beon să aștepte sosirea noastră la Memphis.

Am navigat vreme de patru ore până când, în cele din urmă, am intrat într-un cot îngust, ca un picior de câine îndoit, printre maluri joase. Am ieșit din el într-un canal drept, cu ape calme, ce se întindea cale de cel puțin două leghe în fața noastră.

— Aceasta este ultima porțiune dreaptă înainte de Memphis, ne-a spus Rohim. Albia o ia apoi spre stânga, iar imediat după cot, orașul se întinde pe ambele maluri.

— Oprește vâslele! i-am ordonat eu lui Zaras. Lasă-i pe oameni să se odihnească până ajungem la cot. Dă-le să bea apă din burdufuri. Trebuie să fie pregătiți pentru a ajunge la viteza de abordaj atunci când o să poruncesc.

Celelalte două trireme ne-au urmat exemplul de îndată ce am tras vâslele la bord. Am continuat să înaintăm doar cu pânzele.

Fluviul era plin de ambarcațiuni de toate tipurile și mărimile, de la galere la lughere și șlepuri. Acestea aveau un comportament total diferit de al celorlalte bărci întâlnite până acum. Cu toate că se dădeau respectuoase la o parte din calea noastră, nu încercau să fugă de noi. Echipajele ne făceau cu mâna și strigau saluturi prietenoase când treceam pe lângă ele.

— Ne așteaptă, i-am spus eu satisfăcut lui Zaras, încercând să-mi ascund ușurarea. Se pare că porumbelul nostru și-a găsit drumul înapoi la cuib.

Zaras m-a privit cu uimire nedisimulată.

— Nu asta ai plănuit? Te așteptai la mai puțin de-atât, stăpâne? a vrut el să știe, iar eu am clătinat din cap și m-am răsucit.

Mi se pare intimidant faptul că oamenii se așteaptă ca eu să fac minuni. Știu că sunt mai inteligent și mai viclean decât majoritatea oamenilor, dar, după părerea mea, norocul este de preferat creierului, iar norocul este o amantă capricioasă. Nu sunt niciodată sigur când mă va părăsi.

M-am plimbat printre rândurile de bănci și am găsit și aici aceeași încredere copilărească și aceleași așteptări nelimitate. Oamenii m-au întâmpinat cu zâmbete și mici glume stupide, la care am răspuns cu franchețe. Cu toate astea, scopul meu real a fost să mă asigur că arcurile ascunse sub bănci aveau corzile bine întinse și că tolbele aflate alături de ele erau pline cu săgeți.

Cu vântul bătând gălăgios de la pupa, tăiam apa și, în cele din urmă, ultimul cot al fluviului a părut a goni spre noi. Fără urmă de grabă, încă surâzând și schimbând replici cu oamenii, m-am întors la postul meu de la cârmă.

M-am uitat într-o parte și în cealaltă pentru a mă asigura că triremele lui Dilbar și Akemi erau în formație de atac vârf de săgeată, flancându-ne. Atât Dilbar, cât și Akemi au ridicat brațul drept pentru a mă saluta și a-mi da de veste că erau gata pentru bătălie.

Am dat din cap spre Zaras când am început să cotim și am strigat un singur cuvânt:

— Vâsle!

Ne-am întins aripile, palele ca niște pene ale vâslelor brăzdând suprafața apei.

— Trageți! am dat eu comanda, iar vâslele s-au scufundat și s-au opintit în apă, și ne-au aruncat înainte, aproape dublând viteza.

Toboșarii au stabilit ritmul, intensificându-l pe măsură ce viteza creștea.

Brusc, ne-am pomenit dincolo de cot. Malurile fluviului s-au deschis de o parte și de cealaltă, iar orașul Memphis s-a înfățișat dinaintea noastră. Lumina orbitoare a soarelui se reflecta în pereții și turnurile de marmură, în domurile și turlele poleite cu aur. Splendoarea palatelor și a templelor care se întindeau în fața noastră aproape că rivaliza cu a iubitei noastre Tebe. De-a lungul fiecărui mal se aflau câte trei, patru șiruri de ambarcațiuni mici, iar fiecare dintre ele era ticsită cu oameni. Erau atât de mulți, că nu puteau fi numărați. Cele mai multe bărci erau împodobite cu steaguri alb cu roșu – știam că acestea erau culorile hicsoșilor pentru desfătare și bucurie. Mulțimile fluturau frunze de palmier în semn de salut. Vocile erau un tumult de cântece și țipete sălbatice.

Mijlocul Nilului fusese lăsat liber pentru noi. La capătul îndepărtat al acestui drum pe ape se afla ancorat un grup de corăbii și galere fluviale magnific pictate. În mijlocul lor stătea corabia regală, pe lângă care orice altceva de pe fluviu părea o piticanie, cu excepția celor trei trireme ale noastre.

— Măriți ritmul până la viteza de abordaj, mi-am ridicat eu vocea pe deasupra vacarmului pentru a fi auzit de Zaras. Corabia roșie din mijloc trebuie să fie a lui Beon. Pe aia s-o țintiți.

Mi-am ridicat ambele mâini și m-am asigurat că masca de mătase îmi acoperea partea de jos a feței până sub ochi, apoi mi-am îndesat mai bine pe cap coiful de bronz. Am vrut să fiu absolut sigur că niciunul dintre curtenii lui Beon nu mă va putea recunoaște vreodată, în vreun moment nepotrivit din viitor.

Cei doi bărbați de la cârmă au îndreptat pintenul de bronz al etravei triremei noastre către centrul corăbiei regelui Beon. Celelalte două trireme ale flotilei noastre se aflau la distanță de jumătate de navă de o parte și de cealaltă a noastră și puțin în urmă, pentru ca noi să lovim primii. Toboșarul nostru a început să bată pentru vâslit la viteză de abordaj, iar eu mi-am auzit inima bubuind aproape în același ritm.

Distanța dintre noi și corabia roșie s-a micșorat repede de la patru sute de pași la două sute. Am văzut că era ancorată la proră și la pupă, fiind pusă de-a curmezișul curentului. În centrul punții superioare se afla o piramidă în trepte, deasupra căreia era un baldachin. Sub baldachin, am zărit un tron, iar pe el ședea o siluetă masivă. Dar distanța era încă prea mare pentru a putea desluși detaliile.

În jurul tronului se afla o gardă de onoare formată din lăncieri, cu toții înarmați complet și purtând armuri. Coifurile și platoșele completau imaginea războinică și strălucitoare.

De o parte și de alta a corăbiei regale era ancorat câte un șir de vase mai mici. Erau ticsite de curteni care alcătuiau suita lui Beon. Mi s-a părut că erau câteva sute, dar era imposibil să faci o estimare exactă deoarece erau înghesuiți unul în altul, iar cele mai multe dintre femei se aflau ascunse în spatele bărbaților mai înalți. Cu toții râdeau, ovaționau și își fluturau mâinile. Unii dintre bărbați purtau armuri de ceremonie și coifuri metalice ornamentate. Ceilalți, atât femeile, cât și bărbații, erau îmbrăcați în materiale lucioase și exotice, de toate nuanțele imaginabile. Erau la fel de fantastici și de colorați ca un stol de fluturi proaspăt apăruți pe lume, dând din aripi, rotindu-se și dansând în adierea vântului.

Pe o ambarcațiune mai micuță, care era ancorată lângă corabia regală, o formație de muzicanți cânta barbara muzică hicsosă. Era o cacofonie de tobe și lăute, de trompete făcute din coarne de animale, suflători și fluiere din trestie.

Goneam atât de repede spre corabia regală, încât puteam deja să disting detaliile pe care nu le putusem desluși de la distanță. Pe podiumul în formă de piramidă, sub baldachinul pictat, pe tronul său din argint ședea regele Beon. Preluase acel tron după moartea tatălui său, regele Salitis.

L-am recunoscut de îndată ce l-am văzut. Îl mai zărisem pe câmpul de luptă de la Teba. Fusese comandantul flancului drept al hicsoșilor, având patruzeci de mii de infanteriști și de arcași pe care să-i mâne în luptă. Nu era genul de om pe care să-l uiți cu ușurință.

Era un colos. Toga lui albă era voluminoasă ca un cort, umflându-se peste pântecele rotund. Barba era din cârlionți negri împletiți în șuvițe groase, unele atârnându-i pe piept, altele, aruncate peste umeri. În ele erau prinse lanțuri și

ornamente din argint și aur strălucitor. Purta un coif înalt din argint cu modele ornamentale din pietre prețioase. Avea o înfățișare magnifică, aproape ca a unui zeu. Chiar și eu, care disprețuiam toate lucrurile hicsose, am fost impresionat.

Regele Beon avea o mână ridicată, cu palma desfăcută și îndreptată spre noi în semn de salut sau de binecuvântare – nu eram sigur care din ele, însă zâmbea.

Din câteva cuvinte concise, i-am arătat lui Zaras care era punctul cel mai vulnerabil în bordajul corăbiei regale, locul de curbură maximă a bârnelor. Acesta se afla puțin în fața înaltului podium.

— Ia asta drept reper, Zaras, și îndreaptă-te spre el până în momentul impactului.

Deja ne apropiaserăm atât de mult, încât vedeam că regele Beon nu mai zâmbea. Maxilarul său prelung atârna, căscându-i gura și lăsându-i la vedere dinții cu pete maronii. Brusc, și-a închis gura. În acest ultim moment, a realizat că intențiile noastre erau ostile. Și-a proptit labele păroase pe brațele tronului și a încercat să se ridice în picioare. Însă era prea mătăhălos și prea lent.

Curtenii înghesuiți pe ambarcațiunile aflate de o parte și de alta a corăbiei regale și-au dat brusc seama de pericolul reprezentat de triremele noastre care goneau direct spre ei. De unde stăteam, am auzit clar țipetele femeilor. Bărbații se luptau să ajungă la marginile vaselor ancorate, scoțându-și armele din teci și provocându-ne cu inutile strigăte de război și mugete furioase. Am văzut multe dintre femeile lor trântite și călcate în picioare. Altele au fost împinse spre balustradele corăbiilor. Au sărit sau au fost împinse peste bord, în Nil. Ne-am prăbușit peste această confuzie ca o avalanșă de la munte.

— Vâsle! și-a strigat Zaras ordinul suficient de tare pentru a fi auzit peste vacarmul vaietelor și țipetelor hicsoșilor.

Oamenii de pe fiecare parte a triremei noastre și-au ridicat vâslele la verticală și le-au fixat în locașurile lor, astfel încât să nu fie frânte de impact. Viteza noastră n-a scăzut cât timp am parcurs ultimii iarzi.

În clipa de dinaintea impactului, am căzut în genunchi pe punte și am strâns în brațe banca de vâslit aflată în fața mea. Am văzut că oamenii din jurul meu îmi luau în sfârșit

instrucțiunile în serios. Cu toții erau ghemuiți, cu brațele cuprinzându-și picioarele și cu fețele lipite de genunchi.

Am lovit corabia regală exact în locul pe care i-l indicasem lui Zaras. Masivul pinten de bronz al etravei a frânt buștenii corăbiei cu pocnete vuitoare. Din cauza forței coliziunii, majoritatea oamenilor noștri au fost aruncați de pe băncile de vâslit pe punte, dar eu am reușit să rămân prins de banca din lemn dur. Am reușit să văd tot ce se petrecea în jurul meu.

Am privit cum toată forța și toată greutatea triremei noastre se concentra într-o mică zonă a lateralei corăbiei regale. Precum lama unui topor greu lovind un mănunchi de surcele, am trecut prin ea. Cele două jumătăți ale cocii acesteia s-au rostogolit sub nava noastră când am trecut peste ele.

În vreme ce corabia lor se scufunda, am văzut gărzile hicsose fugind de pe treptele piramidei regale, agitându-se haotic, ca frunzele de toamnă desprinse de pe crengile înalte ale smochinilor de vânturile puternice ale iernii. Regele Beon a fost aruncat cel mai sus dintre toți. Toga lui albă s-a umflat în jurul trupului gras, iar împletiturile bărbii i-au biciuit fața. Cu brațele și picioarele fluturând, a căzut în fluviu. Aerul captiv în veșmântul său l-a ținut la suprafața apei, la nici treizeci de pași de locul unde eu mă ridicam în picioare, folosindu-mă ca sprijin de banca de vâslit.

De o parte și de alta, celelalte trireme au lovit corăbiile mai mici ale formațiunii hicsose. Le-au scufundat fără efort, frângându-le carenele, catapultându-i pe pasagerii panicați de pe punți în apele fluviului.

Epava corăbiei regale s-a frecat pe părțile inferioare ale triremei noastre, într-un muget de vele sfâșiate, parâme rupte, lemne frânte și țipete agonizante ale oamenilor zdrobiți de carenele care se loveau una de alta. Propria punte era mult înclinată, oameni și echipament nelegat alunecând către babord.

Apoi, minunata noastră navă s-a scuturat eliberându-se de epavă și, cu o grație aproape feminină, și-a recăpătat echilibrul și s-a așezat mândră pe apă.

Zaras striga din nou să se vâslească, iar oamenii i-au dat ascultare suficient de repede. Au desprins vâslele grele din locașurile lor și le-au instalat în furcheți.

— Vâsliți invers! a strigat Zaras din nou.

Numai vâslașii de pe băncile din spate reușeau să atingă apa cu vâslele lor. Oamenii de pe băncile din față erau împiedicați de epava corăbiei regale care încerca să se mențină la suprafață.

Cei care puteau au scufundat vâslele și, din câteva lovituri puternice, ne-au eliberat. În câteva secunde, cele două părți ale corăbiei regale s-au umplut cu apă, s-au dat peste cap și s-au scufundat. O erupție de aer captiv sub punți a ieșit cu un muget la suprafață.

M-am uitat la celelalte două trireme. Dilbar și Akemi le strigau ordine oamenilor lor. Echipajele lor s-au instalat rapid pe băncile de vâslit, au coborât vâslele și au început să le miște în ritmul bătăilor de tobă. Cârmacii le puneau din nou în formație sub conducerea noastră.

Între noi, suprafața fluviului era acoperită cu capete omenești care se legănau, trupuri care împroșcau apă și se luptau cu ea și resturi ale epavelor. Țipetele bărbaților și femeilor care se înecau erau la fel de jalnice ca behăitul oilor când trec de porțile abatorului și simt miros de sânge.

Vreme de un minut, am privit cu oroare carnajul. Aproape că eram copleșit de vină și de remușcare. Nu mă mai puteam sili să privesc aceste creaturi nenorocite ca pe niște animale hicsose. Erau ființe omenești care se luptau pentru viață. Mi s-a făcut milă de ele.

Apoi, l-am văzut pe regele Beon și sentimentele mi s-au schimbat instantaneu. Inima mea aflată în derivă a revenit la locul ei la fel de rapid și de precis ca un porumbel la cuibul lui. Mi-am amintit ce le făcuse Beon celor două sute dintre cei mai buni și mai viteji arcași ai noștri atunci când brutele lui hicsose îi capturaseră în timpul bătăliei de la Naquada. Îi baricadase în Templul lui Seth de pe dealul de deasupra câmpului de luptă și îi arsese de vii, ca pe un sacrificiu adus monstruosului său zeu.

Acum, Beon se agăța cu o mână de o pasarelă ruptă a corăbiei sale regale, în vreme ce cu cealaltă își flutura sabia bătută cu pietre prețioase, retezând capetele femeilor din haremul lui care încercau să se refugieze pe pasarelă, alături de el. Le alunga fără milă, nedorind să-și împartă scândura nici măcar cu una. L-am văzut lovind o copilă care nu era mai mare decât draga și micuța mea Bekatha. Sabia lui i-a despicat craniul până la bărbie, ca pe o rodie coaptă. În vreme ce

sângele ei strălucitor a împroșcat apa din jur făcând-o trandafirie, Beon i-a strigat un cuvânt murdar și a lovit-o din nou.

M-am aplecat repede și am luat arcul de război de sub banca din fața mea. Săgețile se vărsaseră din tolbă și se împrăștiaseră în jurul picioarelor mele. Am cules una în timp ce îmi îndreptam trupul și am potrivit-o în arc, trăgând coarda la maximum. Ca oricare arcaș expert, de fiecare dată îi dau drumul atunci când coarda îmi atinge buzele. Însă de data aceasta, mâinile îmi tremurau de furie, iar săgeata a plecat cu boltă.

În loc să-l lovească pe Beon în gât, unde țintisem, săgeata i-a țintuit antebrațul de pasarela pe care se afla, scândura pentru care își omorâse propria mireasă-copil.

Zaras și ceilalți care priveau au urlat de bucurie. Cu toții știau cât de bine pot trage și au crezut că intenționat l-am priponit pe Beon. Am luat o altă săgeată și, de data asta, recunosc că am dat un spectacol pentru public. Deliberat i-am țintuit de scândură brațul în care ținea sabia, astfel că a ajuns să fie întins pe pasarelă de parcă era crucificat. A urlat ca un șacal care se dădea înspăimântat îndărăt, ceea ce și era.

Sunt din fire o persoană miloasă, așa că nu l-am lăsat să sufere atât de mult cum merita din plin. A treia săgeată s-a înfipt exact în mijlocul gâtului.

Echipajele tuturor celor trei trireme ale mele mi-au urmat exemplul. Și-au luat arcurile și s-au instalat pe laturile navelor noastre, potopindu-i cu săgeți pe nefericiții care se zbăteau în apele de sub ei.

N-am avut nicio putere să împiedic asta sau poate că mi-a lipsit motivarea și înclinația de a o face. Mulți dintre oamenii mei își pierduseră tații și frații din cauza acestor indivizi dezgustători. Surorile și mamele lor fuseseră siluite, iar casele le fuseseră incendiate de către ei.

Așa că am stat și m-am uitat cum floarea nobilimii hicsose era retezată rapid. După ce ultimul cadavru împănat cu săgeți a fost dus de curent, am recâștigat controlul asupra oamenilor mei și i-am făcut să-și reia locurile pe băncile de vâslit.

Fără urmă de căință, încă urlând de bucurie însetată de sânge, au întins pânzele și au pus din nou vâslele în mișcare. I-am lăsat pe hicsoși la mila ticălosului lor zeu Seth și am gonit spre Teba și adevăratul Regat al Egiptului.

☥ Capitolul 11

Granița dintre Egiptul nostru și teritoriul cotropit de hoardele hicsose n-a fost niciodată clar demarcată. Era o zonă care se schimba zilnic, cu atacuri urmate de contraatacuri, iar războiul era ca mareea care se retrăgea și apoi acoperea pământul.

Părăsiserăm Teba în ziua a cincea a lunii Payni. La vremea aceea, lordul Kratas îi alungase pe invadatorii hicsoși cale de douăzeci de leghe nord de orașul Sheik Abada. Totuși, acum eram în luna Epiphi, așa că multe puteau să se fi schimbat în absența noastră. Dar încă aveam de partea noastră elementul surprizei.

Nici trupele hicsose din prima linie, nici oamenii noștri luptând sub comanda lordului Kratas nu se așteptau la miraculoasa apariție a unei flotile formate din vase de război minoiane pe Nilul nostru, la peste patru sute de leghe de țărmurile Mării de Mijloc.

În regiunile sudice ale Nilului nu existau nave, nici hicsose, nici egiptene, care să se poată măsura cu triremele noastre. Tocmai dovediserăm că eram de neoprit. Desigur, hicsoșii ar fi putut trimite porumbei călători în încercarea de a-și avertiza trupele care se aflau între noi și Egipt. Dar porumbeii sunt spirite libere și zboară doar încotro au ieșit din ouă, nu spre orice destinație ar prefera cei care îi au în grijă.

N-am ancorat la căderea nopții, deoarece acum ne aflam în ape familiare și cunoșteam fiecare cot și banc de nisip, fiecare canal și fiecare obstacol din această zonă a fluviului.

La șase zile și șase nopți după ce am trecut de Memphis, cu câteva ore înainte de miezul nopții, tocmai când luna la primul pătrar se ridica, am trecut prin locurile unde erau campate armatele.

Focurile de veghe ale legiunilor inamice se întindeau cale de câteva leghe pe ambele maluri ale Nilului. Abia dacă exista o fâșie foarte îngustă de întuneric între ele, demarcând pământul nimănui.

Pe navele noastre nu era nicio lumină, cu excepția unei mici lămpi la pupa, astfel încât să putem păstra legătura unii cu alții pe întuneric. Aceste lumini slabe nu erau vizibile de pe maluri. Nu doream să fim recunoscuți de niciuna dintre armate, așa că

am navigat pe mijlocul fluviului. Am trecut fără vreo problemă și, în cele din urmă, am ajuns înapoi în Egiptul nostru.

În zori, am dat peste o mică flotilă formată din opt galere de râu, care se îndrepta către noi dinspre Teba. Chiar și de la distanță, am putut vedea că erau încărcate cu trupe egiptene și arborau culorile albastre ale faraonului Tamose. Am știut că erau probabil întăririle pentru armata lordului Kratas.

De îndată ce au zărit ciudatul nostru grup venind spre ei, toate au cârmit și au încercat să fugă panicate din calea noastră. În zilele precedente, le ordonasem oamenilor să coasă steaguri albastre – grosolane, dar eficiente –, pregătindu-ne pentru o astfel de întâlnire. Fiecare dintre triremele noastre arbora câte unul pe catargul principal, iar galerele au tras la mal și ne-au lăsat să trecem. Membrii echipajelor se uitau surprinși cum ne îndreptam spre Teba după ce le-am salutat în treacăt. Sunt sigur că niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată nave precum triremele noastre.

Aceasta a fost o întâlnire pe care aș fi evitat-o dacă ar fi fost posibil. Era mult mai bine ca soarta triremelor pe care se afla comoara să rămână pe vecie un mister pentru Supremul Minos al Cretei. Nu trebuia să se îndoiască niciodată că hicsoșii erau falșii aliați care îl jefuiseră de tezaurul alcătuit din lingouri de argint. Pentru asta, trebuia să mă asigur că prada noastră, indiferent cât de colosală și de remarcabilă, va dispărea fără urmă. Aceasta era o sarcină care l-ar fi descurajat pe un om mai puțin iscusit, dar eu găsisem deja soluția.

☥ Capitolul 12

Pe vremea când oamenii noștri încă nu fuseseră goniți de pe pământul lor de hicsoși, înainte de exodul nostru, conducător fusese faraonul Mamose. Pe atunci, eu, Taita, eram sclav al lordului Intef, care era monarhul din Karnak și marele vizir al tuturor celor douăzeci și două de nome din Egiptul de Sus. Totuși, printre numeroasele sale titluri și onoruri se numărau și cele de lord de Necropolis și îngrijitor al mormintelor regale.

Era responsabil cu menținerea în bună stare a mormintelor tuturor faraonilor din trecut și prezent, morți sau în viață. Dar,

mult mai important, era și arhitectul oficial al mormântului faraonului Mamose.

Lordul Intef nu fusese deloc dăruit cu spirit creator. Talentele sale vizau mai mult haosul și distrugerea. Mă îndoiesc că ar fi fost în stare să proiecteze un grajd pentru vite sau măcar un porumbar, darămite un mormânt regal elaborat, potrivit pentru un faraon. Păstrând pentru sine recunoștința regală și favorurile aferente titlului, el a lăsat munca grea, care nu era pe placul lui ori care depășea abilitățile și competențele sale limitate, în seama mea.

Amintirile mele despre lordul Intef nu sunt fericite. El a fost cel care i-a poruncit unuia dintre servitorii săi să ia cuțitul și să mă castreze. Era un om crud și întrutotul lipsit de compasiune. Dar, până la urmă, i-am plătit-o cu vârf și îndesat.

Cu mult înainte de acea zi fericită, eu am fost cel care a proiectat fiecare cameră și tunel, și amfiteatrul funerar al magnificului mormânt al faraonului Mamose. Apoi, eu i-am supravegheat și îndrumat pe constructorii, pietrarii, artiștii și toți artizanii care au fost chemați să muncească la această construcție.

Sarcofagul exterior al faraonului Mamose era sculptat dintr-un gigantic bloc de granit. Era suficient de spațios pentru a putea găzdui șapte sicrie de argint băgate unul în altul. Ultimul dintre acestea urma să conțină trupul îmbălsămat al faraonului. Toate astea însemnau o povară de un volum uriaș și de o greutate așijderea. Aceasta trebuia transportată cu mare respect cale de două mii de iarzi de la templul funerar de pe malul fluviului Nil până la mormântul de la poalele dealurilor din Valea Regilor.

Pentru realizarea acestui transport, am conceput și construit un canal care să ducă direct, ca orice săgeată, de la Nil, peste solul negru, până la intrarea în mormântul regal. Acest canal era suficient de lat și suficient de adânc ca să permită trecerea corăbiei funerare a faraonului.

Faraonul Mamose fusese luat prin surprindere de destin și nu zăcuse nici măcar o zi în mormântul său înainte ca hicsoșii să ne alunge de pe pământul nostru. Când am pornit în lungul nostru exod, soția lui, regina Lostris, ne-a poruncit să luăm cu noi trupul lui îmbălsămat.

Mulți ani mai târziu, regina Lostris mi-a ordonat să proiectez și să construiesc un alt mormânt în sălbăticia nubiană, la mii de leghe în sud. Acolo zăcea Mamose acum.

Mormântul original din Valea Regilor rămăsese gol în toți acești ani. Dar mai important pentru planurile mele era că acel canal pe care îl construisem de la templul funerar de pe malul Nilului până la mormântul regal se afla încă în stare excelentă. Știam asta deoarece, doar cu puțin timp în urmă, călărisem de-a lungul malului cu cele două tinere prințese ca să le arăt mormântul gol al tatălui lor. Trebuie că recunosc că niciuna din ele nu a dovedit prea mult interes față de această lecție de istorie despre familia lor.

Chiar și după toți acești ani, îmi aminteam dimensiunile exacte ale corăbiei funerare a lui Mamose. Memoria îmi este infailibilă. Nu uit niciodată un lucru, un număr sau un chip.

Acum am măsurat dimensiunile generale ale triremelor minoiene rechiziționate. Apoi, i-am poruncit lui Zaras să ancoreze pentru scurtă vreme în ape calme, cât timp eu am înotat pe lângă chila triremei și am măsurat cât de mult este scufundată în apă cu toată încărcătura de lingouri aflată în cală. Această adâncime variază întrucâtva de la ambarcațiune la ambarcațiune.

Am revenit la suprafață mulțumit de rezultatele investigațiilor mele. Acum puteam să compar dimensiunile corăbiei funerare a faraonului Mamose cu cele ale triremelor capturate. Canalul funerar avea să permită tranzitul celei mai mari dintre triremele mele, de o parte și de alta rămânând până la mal zece coți[8] de apă, iar până la fundul apei cincisprezece. Chiar mai încurajator era faptul că, în urmă cu atât de mulți ani, căptușisem canalul cu blocuri de granit și proiectasem un sistem de ecluze pentru a-l menține permanent umplut cu apă din Nil.

Din experiența mea, dacă îi tratezi pe zei cu toată venerația și cu tot respectul pe care ei le merită și la care se așteaptă, adesea sunt înclinați să-ți răspundă pe măsură. Cu toate că pot fi capricioși, de data asta își amintiseră de mine.

Am plănuit ultima etapă a călătoriei astfel încât să ajungem la intrarea în canalul funerar la puțin timp după apusul soarelui. Pe întuneric, am acostat la cheiul de piatră de la poalele templului funerar al faraonului Mamose. Desigur, Mamose este zeu acum

---

[8] 1 cot = 0,45 metri (n.tr.).

și are propriul templu care străjuiește Nilul. Se află la mică distanță de cheiul pe care eu și Zaras am debarcat.

Nu este un templu foarte impozant. Trebuie să-mi asum această responsabilitate. Când ne-am întors la Teba, după exod, și i-am înfrânt pe hicsoși în bătălia de la Teba, stăpâna mea, regina Lostris, s-a hotărât să-i dedice un templu soțului ei, de multă vreme decedatul faraon. A vrut să-l onoreze pe el și, în același timp, să aducă mulțumiri pentru că ne întorseserăm teferi din sălbăticie.

Desigur, mie mi-a cerut să construiesc templul. Când am văzut mărimea și somptuozitatea edificiului pe care îl avea în minte, am fost șocat și alarmat. Ar fi întrecut în dimensiuni și strălucire marele palat al faraonilor, care se afla pe malul celălalt al râului. Faraonul Mamose aproape că adusese la sapă de lemn Egiptul din cauza construcției celor două morminte: cel de aici, de la intrarea în Valea Regilor, și cel chiar și mai complex, și mai scump din Nubia.

Acum, stăpâna mea, pe care o adoram și o veneram, plănuia a sărăci din nou poporul construind un alt edificiu magnific în amintirea lui.

Din fericire, am o influență considerabilă asupra unicului ei fiu, actualul faraon Tamose, care este un flăcău rezonabil. Într-o măsură mult mai mică, învățasem dintr-o experiență lungă și amară cum să controlez excesele mai sălbatice ale reginei mele. Dimensiunile templului lui Mamose pe care l-am construit în cele din urmă erau la jumătate față de cele ale clădirii administrației financiare din Teba și chiar am reușit s-o fac să renunțe la dușumelele din marmură.

Un stabiliment de asemenea mărime nu mai necesită serviciile numeroșilor preoți la care se gândea regina mea. I-am subminat hotărârea până când, la un moment dat, și-a azvârlit resemnată brațele în sus și a fost de acord cu propunerea mea, de patru preoți, renunțând la cei patru sute, cât estimase inițial că ar fi necesari.

Acum, după ce eu și Zaras am urcat de pe malul apei spre intrarea din spate a templului și am intrat în naos fără să ne anunțăm sosirea, i-am descoperit pe cei patru domni evlavioși într-o stare de ebrietate destul de avansată provocată de vin ieftin de palmier. Se aflau în compania a două tinere doamne care, dintr-un motiv straniu și obscur, erau goale. Erau prinse

într-un ritual de rugăciune cu doi dintre preoții lui Mamose, care părea să constea din rostogoliri pe dușumeaua din cărămizi de lut, încleștări și sălbatice țipete de abandon. Ceilalți doi preoți stăteau în picioare și îi priveau bătând din palme și îndemnându-le pe credincioase la o manifestare și mai intensă a devotamentului religios.

A trecut ceva timp până să ne remarce prezența. În acel moment, doamnele și-au înșfăcat grăbite veșmintele și au dispărut prin ușa secretă din spatele statuii zeului Mamose. Nu le-am mai văzut apoi și nici n-au fost pomenite în conversația pe care am avut-o ulterior cu preoții.

Preoții lui Mamose sunt foarte prietenoși cu mine. De la moartea reginei Lostris, mi-am luat sarcina de a le plăti lefurile lunare. Toți patru au îngenuncheat în fața mea, ploconindu-se cu însuflețire și binecuvântându-mă în numele zeului.

Când încă erau îngenuncheați la picioarele mele, am scos de sub pelerină sigiliul cu șoim al faraonului. Au rămas năuci de venerație. Marele preot s-a aplecat la picioarele mele și a încercat să le sărute. Mirosea cumplit a sudoare, vin ieftin și feminitate și mai ieftină. M-am dat îndărăt, iar Zaras, lovindu-l cu latul sabiei peste fesele goale, i-a curmat manifestările de pietate.

Apoi, m-am adresat scurt, dar ferm celor patru, avertizându-i strict că prezența celor trei mari vase de război acostate la cheiul din fața ușii lor principale nu trebuia menționată ori recunoscută față de nimeni, cu excepția faraonului Tamose în persoană. În plus, zi și noapte, gărzi înarmate vor fi postate la templul lor și la mormântul gol de la capătul îndepărtat al canalului. Pe viitor, doar oamenii aflați sub comanda căpitanului Zaras vor avea voie să intre în incintele sacre. Aceleași gărzi se vor asigura că preoții vor rămâne în interiorul acelor lăcașuri.

În cele din urmă, i-am poruncit marelui preot să-mi înmâneze marele mănunchi de chei ale mormântului și ale celorlalte monumente aflate în grija lui. I-am lăsat susținându-și devotamentul față de mine și de faraon și supunerea neabătută față de ordinele mele. Eu și Zaras ne-am întors la navele noastre.

Diferența de nivel între intrarea în Valea Regilor și fundul canalului era mai mică de douăzeci de coți, dar a fost nevoie de patru ecluze pentru a ridica triremele noastre și a le aduce la

mormânt. Cu ajutorul vâslelor, am adus primul vas în ecluza de sub templu și apoi am închis porțile. Nivelul de apă din ecluză era cu cinci coți mai mic decât cel din canal.

Le-am demonstrat celor trei căpitani ai mei cum să deschidă porțile. Apa din canalul superior a curs în ecluză și a ridicat încet enorma navă la același nivel cu apa din canalul superior. Odată ce porțile au fost închise, cincizeci de oameni au fost gata să tragă cu parâmele marea triremă până în ecluza următoare, în vreme ce, în urma ei, procesul era repetat pentru a ridica a doua triremă.

Niciunul dintre oamenii mei nu mai văzuse ceva atât de impresionant, ceea ce nu era de mirare deoarece eu însumi inventasem sistemul. Așa ceva nu mai exista nicăieri în lume. Erau entuziasmați și încântați de ceea ce ei considerau a fi vrăjitorie. Dar, de obicei, genul meu de magie presupunea muncă grea.

Din fericire, aveam peste două sute de oameni care să facă această muncă. Printre ei, și sclavii înlănțuiți de cretani. Acum, erau oameni liberi, dar erau obligați să muncească pentru libertatea lor.

Apa scursă din canalul superior pentru a ridica nava trebuia înlocuită. Am rezolvat asta pompând apă proaspătă din fluviu cu ajutorul unei baterii de cumpene cu găleți. Fiecare dintre ele era manevrată de doi oameni. Asta presupunea o muncă laborioasă care a trebuit repetată de patru ori pentru fiecare triremă.

Înainte ca fiecare vas să fie ridicat prin prima ecluză, pânzele și catargele au fost coborâte pe puntea superioară. Apoi, coca a fost acoperită cu rogojini făcute din stuf, până când a ajuns să semene cu o grămadă informă de noroi. Când cetățenii Tebei aveau să se trezească în dimineața următoare și să privească peste fluviu, nu aveau să vadă nimic neobișnuit pe celălalt mal. Cele trei mărețe trireme dispăruseră ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Până să tragem ambarcațiunile la intrarea în mormântul lui Mamose s-a apropiat răsăritul soarelui. Oamenii erau epuizați, așa că i-am ordonat lui Zaras să le dea porții suplimentare de pește uscat, bere și pâine și să-i lase să se odihnească în orele fierbinți ale zilei.

Am luat-o pe drumul de edec al canalului înapoi spre templu. Preoții păreau să-și fi revenit după ritualurile obositoare,

devoțiunea și rugăciunile din seara precedentă. M-au trecut fluviul cu barca templului. Mă duceam să-i raportez faraonului succesul expediției noastre.

Era o sarcină plăcută, pe care așteptam cu nerăbdare s-o îndeplinesc. Devotamentul meu față de faraon este depășit doar de cel pe care l-am avut față de mama lui, regina Lostris. Desigur, este inutil să compari superlative, așa că intenționat nu pomenesc în această ecuație de cele două prințese regale. E de ajuns să spun că devotamentul meu față de familia regală îi include pe toți membrii ei.

Supușii mei preoți m-au lăsat pe treptele bazarului de pe malul fluviului, care era deja aglomerat, în ciuda orei matinale. Am luat-o pe ulițele înguste către porțile palatului. Purtând pe cap coiful lovit și pe față masca murdară, nimeni nu m-a recunoscut, dar o ceată de mici derbedei a țopăit în jurul meu, insultându-mă și aruncând cu pietre în mine. Am prins din zbor unul dintre proiectilele lor pe care l-am trimis îndărăt cu mult mai multă forță decât fusese aruncat spre mine. Derbedeul care era evident șeful lor a urlat de durere și și-a dus mâna la rana de la cap, ce sângera abundent, apoi a fugit urmat de tovarășii lui, ca să se pună la adăpost.

Când am ajuns la porțile palatului, mi-am îndepărtat deghizamentul, iar căpitanul gărzilor m-a recunoscut pe dată. M-a salutat respectuos.

— Trebuie să-l văd pe faraon, i-am zis eu. Trimite un mesager să-i spună că aștept să mă primească atunci când va binevoi.

— Îmi cer scuze, lord Taita.

Nu l-am corectat. Începeam să mă obișnuiesc cu noul meu titlu.

— Faraonul nu se află în Teba și nu îl așteptăm să se întoarcă prea curând.

Am dat din cap. Era o dezamăgire pentru mine, dar nu chiar o surpriză. Faraonul își cheltuia cea mai mare parte a timpului și energiei cu interminabila campanie împotriva hicsoșilor, în nord.

— Atunci, du-mă la șambelan, lordul Aton.

Când am ajuns în încăperile lui particulare, Aton s-a grăbit să mă îmbrățișeze la ușă.

— Ce vești ai prietene? a vrut el să știe. Cum a decurs aventura noastră?

— Vești grave. Mi-am compus o expresie sumbră. Tezaurul Supremului Minos de la fortul său de la Tamiat a fost jefuit, iar regele Beon a fost ucis.

Aton m-a ținut la distanță de un braț și s-a uitat în ochii mei.

— Glumești cu mine, bunule Taita, m-a acuzat el. Toți oamenii cinstiți ar trebui să plângă la auzul unor asemenea vești. Cine ar comite asemenea crime oribile?

— Vai! Ambele au fost comise de aceeași mână, Aton. Una pe care s-ar putea s-o recunoști.

Și mi-am ridicat mâna dreaptă în fața lui. El a privit-o cu stupefacție iscusit simulată. Pentru a supraviețui atât de mult în rolul de șambelan regal, trebuia să fii un actor talentat.

Apoi, a clătinat din cap și a început să chicotească, încet întâi, dar veselia s-a intensificat rapid, până a ajuns să râdă în hohote și să țipe de bucurie. A dat ocol încăperii, clătinându-se, lovindu-se de mobile și râzând. Pântecele și toate părțile trupului i se cutremurau de râs. Apoi, brusc, s-a oprit din râs și s-a repezit în odaia alăturată. A urmat un moment de tăcere, după care, înainte de a apuca să-l urmez, s-a auzit un sunet asemănător cu cel făcut de Nil la trecerea prin cataracte. A trecut o bună bucată de vreme până când Aton s-a întors în camera unde îl așteptam. Acum, în vreme ce își aranja veșmintele, expresia îi era din nou serioasă.

— Ești norocos, dragă prietene, că am ajuns la timp la vasul meu, fiindcă altfel te-ai fi putut îneca la fel ca regele Beon.

— De unde știi că Beon s-a înecat?

— N-am doar urechile și ochii pe care îi vezi tu.

— Dacă știi atât de multe, atunci spune-mi tu despre comoara cretană.

— N-am auzit nimic despre asta. A clătinat mâhnit din cap. Știi tu ceva?

— Doar că ai greșit.

— Cu ce-am greșit?

— Mi-ai spus că acea comoară s-ar putea să fie de o sută de lakhi, nu-i așa? El a dat din cap, iar eu am continuat: Ai socotit greșit.

— Poți să-mi dovedești? a vrut el să știe.

— Pot să fac mai mult de-atât, Aton. Te pot lăsa s-o cântărești, l-am asigurat eu. Totuși, înainte de a părăsi palatul, trebuie să-i trimit un mesaj faraonului.

Aton a arătat spre caseta cu obiecte de scris, care stătea deschisă într-un colț al încăperii.

— Scrie-ți mesajul, iar faraonul îl va avea în mână înainte de căderea nopții, a rostit el.

Mesajul meu a fost scurt și criptic.

— Te rog, ai răbdare cu mine, l-am rugat pe Aton pe când i-l dădeam, dar nu m-am mai îmbăiat și n-am mai purtat veșminte curate de aproape două luni. Trebuie să-mi vizitez camerele din palat înainte de a mă întoarce cu tine la mormântul lui Mamose.

N-am crezut că merita să pomenesc faptul că, de la întoarcerea mea, nici nu le văzusem pe cele două micuțe prințese.

De îndată ce am ajuns în odăile mele, l-am trimis pe unul dintre sclavii mei la încăperile femeilor, unde locuiau prințesele regale, pentru a le transmite un mesaj Altețelor Sale.

Cele două au sosit cu forța și furia khamsinului[9] din deșert, tocmai când intram în cada cu apă fierbinte. Sunt singurele persoane din lume cărora le îngădui să mă vadă dezbrăcat, cu excepția sclavilor mei. Însă toți sclavii mei sunt eunuci, la fel ca mine, așa că nu se pun la socoteală.

Acum, Tehuti și Bekatha s-au cocoțat pe marginile de marmură ale căzii și m-au potopit cu întrebări. Nici n-au băgat în seamă nuditatea mea. Cu mulți ani în urmă, Bekatha vorbise în numele amândurora despre acest subiect: „Tu ești la fel ca mine și ca Tehuti – toți trei arătăm mult mai îngrijiți fără acele lucruri care să ne atârne în față”.

Acum, și-a legănat piciorușele în apa din cada mea și s-a văitat:

— Este atât de plictisitor de când ai plecat. Ce-ai făcut de a durat atât de mult? Trebuie să juri că data viitoare ne vei lua cu tine.

Mi-am turnat pe cap un urcior cu apă fierbinte, pentru a evita jurământul pe care mi-l ceruse.

— Ne-ai adus cadouri, Taita? Sau ai uitat? a preluat Tehuti interogatoriul.

Ca soră mai mare, cunoaște mai bine valoarea intrinsecă a lucrurilor.

---

[9] Vânt uscat, cu nisip, care bate dinspre sud în Africa de Nord și Peninsula Arabă. (n.tr.).

— Sigur că am adus fiecăreia ceva. Cum aș putea să uit vreodată de voi, ștrengărițelor? am replicat eu, iar ele au bătut încântate din palme.

— Arată-ne! a ciripit Bekatha.

— O, da, dragă Taita, a fost Tehuti de acord. Te rog, arată-ne. Te iubim atât de mult.

— Atunci, aduceți-mi punga. Am arătat spre camera cealaltă, unde se afla pe patul meu, și, ca de obicei, Bekatha a fost prima care a ajuns la ea.

S-a apropiat dansând de mine, fluturând punga de piele. Apoi, s-a lăsat să cadă pe lespezile de marmură, cu picioarele încrucișate sub ea și cu punga în poală.

— Deschide-o, i-am spus eu.

Avându-le pe prințese în minte, alesesem două giuvaiericale din prada pe care o luasem de la ofițerii cretani pe care îi capturasem la Tamiat.

— E ceva acolo înfășurat în pânză roșie? am întrebat eu, iar Bekatha a țipat entuziasmată.

— Da, grozavul și iubitul meu Taita. E al meu. Cel în roșu e al meu?

— Sigur că da.

Mâinile ei tremurau de încântare în vreme ce desfăcea micul pachețel. Când a ridicat colierul de aur, ochii i s-au umplut cu lacrimi de bucurie.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată! a șoptit ea.

De lanț erau agățate două figurine din aur. Cu toate că erau foarte mici, fiecare detaliu era lucrat cu migală. Cea mai mare reprezenta un taur în atac. Capul îi era aplecat, gata a lovi cu amenințătoarele sale coarne curbate. Ochii îi erau reprezentați de două mici pietre prețioase care sclipeau mânioase. Umerii lui masivi erau expresia forței și a furiei. Ataca silueta cealaltă: trupul zvelt al unei fete frumoase. Aceasta părea să danseze ferindu-se de coarnele ucigătoare. Pe frunte, purta o ghirlandă de flori, iar sfârcurile sânilor îi erau două rubine. Capul îi era dat pe spate, fata râzând de taurul furios.

— Este atât de rapidă, încât taurul n-o prinde niciodată.

Bekatha a legănat colierul între palme, pentru a face figurinele să danseze.

— Ai dreptate, Bekatha. Este o amuletă împotriva primejdiei. Cât timp o porți, nicio primejdie nu te poate atinge. Taurul dansator te va feri de toate relele.

I-am luat colierul din mâini și i l-am prins la ceafă. Ea și-a coborât privirea și și-a legănat umerii ca să facă figurinele să danseze pe pielea lucioasă a pieptului ei băiețesc. A fost încântătoare când a râs.

Tehuti așteptase tăcută să-i acord atenție, iar eu m-am simțit puțin vinovat când m-am răsucit spre ea. Nu-mi place să am favoriți.

— Cadoul tău este în pânza albastră, Alteța Ta regală.

Ea a despachetat-o cu grijă și a icnit când a zărit strălucirea inelului.

— N-am văzut niciodată ceva care să strălucească atât de puternic! a țipat Tehuti.

— Pune-l pe degetul mijlociu, i-am spus eu.

— E prea mare. Alunecă de pe el.

— Asta pentru că este o piatră foarte specială. Nu trebuie să-l arăți niciodată unui bărbat, decât dacă…

— Decât dacă?

— Decât dacă vrei ca el să se îndrăgostească de tine. Altminteri, trebuie să-l ții ascuns în palmă. Nu uita că magia va funcționa doar o dată. Așa că ai mare grijă cui îi arăți inelul.

Ea și-a încleștat degetele în jurul lui.

— Nu vreau ca bărbații să se îndrăgostească de mine, a replicat ea cu fermitate.

— De ce nu, scumpa mea?

— Pentru că, dacă o fac, încearcă să bage un copil în tine. Când copilul e în tine, nu mai vrea să iasă. Le-am auzit pe femeile din harem țipând, iar eu nu vreau asta.

— Într-o zi, s-ar putea să te răzgândești. Am zâmbit. Însă piatra are și alte calități care o fac specială.

— Spune-ne! De ce este atât de specială, Taita?

Bekatha nu era deranjată de temerile prostești ale surorii ei.

— Un motiv îl reprezintă faptul că este cel mai dur obiect din întreaga lume. Nimic nu-l poate tăia și nimic nu-l poate zgâria, nici chiar cel mai ascuțit pumnal de bronz. De aceea se numește diamant: „cel dur”. Apa nu-l poate uda. Dar se lipește ca o vrajă de pielea femeilor care îl posedă.

— Nu te cred, Taita. Tehuti părea neîncrezătoare. Asta-i o altă poveste inventată de tine.

— Așteaptă și vezi dacă spusele mele sunt adevărate. Dar ține minte… I-am făcut cu asprime semn cu degetul… niciodată să nu-l arăți unui bărbat decât dacă îl iubești foarte mult și vrei ca el să te iubească pentru totdeauna.

N-o să știu niciodată de ce i-am zis asta, doar că fetelor le plăceau poveștile mele, iar mie nu-mi plăcea să le dezamăgesc.

M-am ridicat din cadă și i-am cerut lui Rustie, șeful sclavilor mei, să aducă un prosop cu care să mă șteargă.

— Pleci iarăși, Taita, m-a acuzat Tehuti, care are instinctele unei femei mature. Te-ai întors abia de-o oră și pleci iarăși. Poate că, de data asta, pentru totdeauna.

Era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Nu! Nu! Am lăsat prosopul să cadă și am cuprins-o în brațe. Nu este adevărat. Mă duc doar până la mormântul gol al tatălui tău, pe malul estic.

— Dacă spui adevărul, atunci lasă-ne să venim cu tine, a sugerat Bekatha.

— O, da, te rugăm! Lasă-ne să venim cu tine, dragă Taita, a insistat Tehuti.

Am tăcut câteva momente, analizând propunerea, și mi-a plăcut la fel de mult cum părea să le placă fetelor mele.

— Există o singură problemă cu această idee, m-am prefăcut eu că ezit. Ceea ce vom face este un mare secret și va trebui să jurați că nu veți spune nimănui ce veți vedea și ce veți face acolo.

— Un secret! a țipat Bekatha, iar ochii i-au scânteiat la acest gând. Jur, Taita! Jur pe toți zeii că nu voi spune niciodată, nimănui, un cuvințel.

☥ Capitolul 13

Cele trei nave cu argint încă erau acostate la cheiul de la intrarea în mormântul faraonului Mamose atunci când eu, prințesele și Aton am ajuns acolo.

Zaras și oamenii lui făcuseră treabă bună în absența mea. Urmându-mi instrucțiunile, instalaseră paravane din rogojini de

stuf în jurul mormântului, pentru a nu fi văzuți de pe dealurile învecinate. Eram hotărât să muncim toată noaptea pentru a descărca triremele. Totuși, iscoadele hicsoșilor se puteau furișa aproape, la adăpostul întunericului, iar noi, desigur, va trebui să lucrăm la lumina torțelor. Paravanele aveau să fie vitale pentru menținerea secretului.

Folosindu-mă de experiența căpătată la Tamiat, plănuisem în detaliu cum era cel mai bine să descărcăm navele. I-am instruit și supravegheat pe Dilbar și un grup din oamenii lui în timp ce au făcut paleți grei din bârne, pe care i-au desprins din puntea primei trireme. Aceștia aveau opt coți pătrați și urmau să intre prin gurile calelor. Apoi, pe puntea superioară a fiecărei nave am instalat trepiede și scripeți care să coboare în cale. Cu ajutorul acestora, oamenii mei coborau paleții în cale, în vreme ce echipe de lucrători aflate acolo le încărcau cu lăzi în care se aflau lingouri.

Apoi, aceste cufere ridicate pe punte, în grupuri de douăzeci, erau trecute peste bord și coborâte pe chei.

— Ce este în lăzile alea, Taita? a vrut Tehuti să știe.

Mi-am atins laterala nasului, într-un gest conspirativ.

— Acela este mare secret. Dar ți-l voi arăta curând. Trebuie doar să mai ai puțină răbdare.

— Nu-mi place niciodată să am răbdare, mi-a amintit Bekatha. Nici măcar puțin.

Un lung șir de oameni prelua cuferele pe măsură ce erau descărcate de pe paleți. Șirul se întindea de pe chei, trecea prin intrarea în mormânt, cobora patru rânduri de scări, o lua prin tunelurile pictate și ornamentate, trecea prin trei vaste anticamere până ajungea în cele patru trezorerii. Acestea se aflau în imediata apropiere a camerei funerare a faraonului, în care sarcofagele goale așteptau trupul îmbălsămat care n-a mai sosit niciodată. Acest vast complex a fost cioplit în piatră, iar pentru realizarea lui, eu împreună cu două mii de lucrători am muncit vreme de douăzeci de ani, așa că, pe bună dreptate, sunt mândru de el.

— Voi, fetelor, ne puteți fi de mare ajutor mie și unchiului Aton, le-am spus prințeselor. Știți să socotiți și să scrieți, ceva ce doar unul din o sută de astfel de prostănaci știe să facă.

Am arătat cu capul spre șirul de truditori pe jumătate goi.

Cele două fete și-au asumat rolurile de contabile, ca și cum ar fi fost un joc. Erau încântate să-și arate cunoștințele.

Îi lăsasem instrucțiuni lui Zaras și, în absența mea, instalase două balanțe grele în prima trezorerie. Acum, eu și Aton ne-am apucat să le mânuim. După ce cuferele erau cântărite, le spuneam fetelor greutatea. Bekatha lucra cu Aton, în vreme ce eu o aveam pe Tehuti drept asistentă. Scriau fiecare greutate pe un sul lung de papirus și făceau totalul după fiecare al zecelea cufăr.

După ce prima încăpere a fost umplută, în ea se aflau două sute douăzeci și trei de lakhi de argint pur. I-am trimis pe oameni la suprafață și le-am dat o pauză de o oră în care să se odihnească, să mănânce și să bea. După ce am rămas singuri, am profitat de răgaz și le-am arătat fetelor ce conțineau lăzile. Am ridicat capacul uneia și am scos un lingou, lăsându-le să-l cântărească în palme și să-l admire.

— Nu e la fel de frumos precum colierul meu, a remarcat Bekatha și și-a mângâiat talismanul de la gât.

— Totul este al tău, Taita? a întrebat gânditoare Tehuti privind în jur la stivele de cufere.

— Este al faraonului, am răspuns eu, iar ea a dat serioasă din cap.

Am văzut-o cum socotea. Se pricepe foarte bine la numere. În cele din urmă, după ce a făcut totalul, a zâmbit.

— Suntem foarte mulțumiți de tine, Taita.

A folosit pluralul regal ca și cum ar fi fost dreptul ei.

☥ Capitolul 14

Când oamenii s-au întors, i-am pus din nou la treabă. Au mutat balanțele în a doua trezorerie, care era puțin mai mică decât prima. Aici, au depozitat alți două sute șaisprezece lakhi de argint.

În acest moment, Zaras a venit de pe chei pentru a raporta că primele două trireme fuseseră complet descărcate, dar că o mare parte din comoară încă se mai afla pe a treia și ultima navă, urmând să fie adusă la mal.

— Zorii sunt aproape, lord Taita, m-a avertizat el, deoarece uitasem de trecerea timpului, iar oamenii sunt aproape complet epuizați.

În tonul lui am deslușit o urmă de dojană, iar expresia îi era lugubră. M-am gândit să mă iau de el, fiindcă nu sunt obișnuit să fiu criticat de inferiori și eram eu însumi obosit, dar nu epuizat. În ciuda fizicului meu suplu, am o rezistență mai mare decât a majorității bărbaților, dar m-am abținut să-i zic vreo două.

— Oamenii tăi au lucrat bine, Zaras, la fel și tu. Dar o să vă rog să mai răbdați puțin. Voi veni cu tine pe chei, ca să văd ce mai e de făcut.

În clipa aceea, am făcut o greșeală fatală.

M-am uitat la Tehuti, care stătea ghemuită pe un taburet în spatele meu, cu capul lăsat pe papirus. Părul curgea ca un văl des de aur, acoperindu-i fața. Nu găsise răgaz să se oprească din lucru ca să și-l strângă la loc.

— Tehuti, ai muncit ca o sclavă, i-am spus eu. Vino cu mine la suprafață. O gură din aerul rece al nopții te va înviora.

Tehuti s-a ridicat. Și-a dat capul pe spate, îndepărtându-și părul de pe chip, și s-a uitat la Zaras. Și el s-a uitat la ea.

La lumina lămpii, am văzut dilatându-se pupilele ochilor verzi ai lui Tehuti și, în același timp, i-am auzit pe zeii întunecați râzând. Era un sunet îndepărtat și batjocoritor, dar am știut instinctiv că mica noastră lume se schimbase dramatic.

Cei doi au rămas nemișcați ca o pereche de statui de marmură, privindu-se unul pe celălalt.

Am încercat să-l văd pe Zaras cu ochii ei. Cu toate că sunt în măsură să apreciez mai bine frumusețea feminină decât cea masculină, am văzut pentru prima oară că înfățișarea lui depășea cu mult normalul. Deși știam că nu provine dintr-o familie strălucită, avea o aură maiestuoasă. Avea ținuta și comportamentul unui nobil.

Știam că tatăl lui era un negustor din Teba care făcuse o mare avere prin propriile eforturi. Avusese grijă ca fiul lui să primească educația cea mai bună pe care argintul o putea cumpăra. Zaras era inteligent și un foarte bun soldat, după cum confirma rangul lui militar. Cu toate astea, condiția lui era modestă, el nefiind în niciun caz o pereche potrivită pentru o prințesă din Casa Tamose. În orice caz, faraonul avea să decidă cine era potrivit, cu ajutorul unui mic sfat din partea mea.

Am pășit repede între cei doi, curmând contactul vizual. Tehuti s-a uitat la mine de parcă eram un străin pe care nu-l mai văzuse nicicând. I-am atins mâna, iar ea s-a cutremurat ușor, după care și-a ațintit privirea asupra mea.

— Vino cu mine, Tehuti, i-am cerut eu.

M-am uitat la chipul ei. Cu un efort uriaș, își recăpătase controlul.

— Da, desigur. Iartă-mă. Gândurile îmi erau altundeva, Taita. Firește că voi veni cu tine.

Am condus-o spre ușa trezoreriei. Zaras a urmat-o îndeaproape. Pasul îi era elastic și o expresie de uimire amestecată cu euforie îi inundase chipul. Îl cunoșteam bine, dar nu-l văzusem niciodată într-o asemenea stare.

Din nou, m-am interpus între cei doi tineri.

— Nu și tu, căpitane Zaras. Ai grijă ca balanțele să fie transferate în cealaltă trezorerie, după care oamenii pot să mai ia o scurtă pauză.

Acestea erau ordine nedemne pentru un ofițer de rangul lui, însă trebuia să-i distrag atenția de la actuala fascinație primejdioasă.

Abia acum, mi-am dat seama că era posibil ca Tehuti și Zaras să nu se mai fi întâlnit niciodată. Ea trăia în mica lume a haremului de la palat, de unde i se permitea să iasă doar cu un strict sistem de escortă. Și probabil că eu eram veriga cea mai importantă din acel lanț protector.

Ca prințesă frumoasă, virginitatea ei era de o valoare inestimabilă pentru coroană și stat. Desigur, era posibil ca Zaras s-o fi zărit de la distanță, cu ocazia vreunei procesiuni regale sau în alaiul festivalurilor religioase. Totuși, nu se aflase niciodată printre gărzile de la palat. Serviciul militar și-l făcuse pe câmpul de luptă sau antrenându-și trupele. Eram sigur că, până în ziua aceasta, nu mai fusese vreodată suficient de aproape de ea pentru a avea măcar o idee de frumusețea ei extraordinară.

I-am dat repede o poruncă lui Zaras:

— Hrănește-i pe oameni și dă-le câte o cană în plus de bere. Lasă-i să se odihnească până le voi cere să reia lucrul.

Apoi, le-am condus pe cele două prințese la suprafață, lăsându-l pe Zaras să se holbeze în urma noastră.

☥ Capitolul 15

După ce am ieșit pe porțile mormântului, m-am oprit ca să mă uit spre est și am văzut că mesagerii trandafirii ai zorilor apăruseră deja pe cerul răsăritului. Apoi, am privit spre șirurile de oameni și mi-am dat seama că mulți dintre ei se clătinau de epuizare. Zaras avusese dreptate în ambele privințe.

Am urcat grăbit pasarela celei de-a treia trireme și, când am ajuns pe punte, am auzit sunetele trompetelor și ale roților carelor de luptă apropiindu-se rapid din direcția fluviului și a orașului aflat pe malul îndepărtat. M-am apropiat repede de balustrada navei și am privit prin întuneric, peste câmpie.

Se zăreau lumini de torțe și era o asemenea agitație, încât nu putea să însemne decât un lucru: faraonul îmi primise mesajul și se întorsese la Teba. Inima a început să îmi bată mai repede, ca de fiecare dată când știu că acea prezență regală se află în apropiere. Am luat-o la fugă înapoi pe pasarelă, strigând să se aducă torțe suplimentare și să se alcătuiască o gardă de onoare, însă faraonul a fost mai rapid decât mine.

Carul lui a ieșit bubuind din noapte, restul escadronului urmându-l îndeaproape. Faraonul avea hățurile înfășurate în jurul încheieturilor, iar când m-a zărit a strigat un salut voios și a tras de frâie.

— Mă bucur să te văd, Taita! Ne-ai lipsit.

A aruncat hățurile însoțitorului său și a sărit pe pământ în timp ce roțile se învârteau încă. Și-a păstrat echilibrul ca un bun conducător de car ce este și a ajuns lângă mine din zece pași rapizi. M-a cuprins într-o îmbrățișare zdrobitoare, săltându-mă de la pământ în fața tuturor oamenilor, fără să-i pese de demnitatea mea. Dar lui pot să-i iert totul, așa că am râs împreună cu el.

— Chiar așa, Majestate. A trecut prea mult timp. O oră fără prezența ta e ca o săptămână fără soare.

M-a lăsat jos și s-a uitat în jur cu o expresie întrebătoare. Am văzut acum că era plin de praful și mizeria unei campanii dure, dar, de asemenea, avea grația și noblețea un faraon adevărat. Și-a zărit surorile așteptând să-l salute. Le-a îmbrățișat pe amândouă, apoi s-a întors la mine.

A arătat spre cele trei trireme acostate la chei.

— Ce corăbii sunt astea? Deși au catargele coborâte și vâslele ridicate la bord, sunt de două ori mai mari decât oricare corabie pe care am văzut-o vreodată. Unde le-ai găsit, Taita? Mesajul pe care i-l trimisesem fusese criptic și lipsit de detalii, însă, cu toate astea, nu mi-a așteptat răspunsul, ci a continuat imediat: Și cine sunt toți acești sălbatici? Te-am trimis cu o mână de oameni, iar tu te-ai întors cu o mică armată, Taita.

Și-a îndreptat privirea spre șirurile de oameni care se întindeau de pe chei până în adâncurile mormântului regal. Cei aflați mai aproape de noi lăsaseră jos cuferele și se aruncaseră supuși în genunchi.

— Te rog, nu te lăsa păcălit de aparențe, Majestatea Ta. Nu există niciun sălbatic aici. Cu toții sunt bărbați viteji și adevărați războinici ai Egiptului tău.

— Dar ce-i cu aceste corăbii? S-a răsucit pentru a studia triremele cu mare interes. Cum de te-ai ales cu ele?

— Faraonul meu, lasă-mă să te conduc într-un loc unde să putem vorbi mai liber, l-am implorat eu.

— O, prea bine, Taita. Mereu ți-au plăcut secretele, nu-i așa?

S-a îndreptat cu pași mari către porțile mormântului, fără să se uite îndărăt spre mine. L-am urmat pe faraonul Tamose în așa-zisul mormânt al tatălui său.

Când a intrat în prima sală a tezaurului, s-a oprit și a studiat stivele de cufere din lemn care umpleau marea încăpere. M-am gândit că s-ar putea să întrebe din nou despre conținutul lăzilor, dar ar fi trebuit să știu că era prea demn pentru asta.

— Este ciudat că aceste cufere trebuie să poarte emblema Supremului Minos, a fost tot ce a spus el înainte de a intra în următoarea încăpere, iar apoi, în a treia, unde Aton a îngenuncheat în fața lui.

— Și e și mai ciudat că respectabilul meu șambelan trebuie să fie părtaș la escrocheria ta, Taita. Faraonul s-a așezat pe o stivă incompletă de cufere, și-a întins picioarele în față și ne-a privit cu o curiozitate intensă. Acum, spune-mi, Taita. Spune-mi tot!

— Poate că e mai bine să-ți arăt, faraonul meu, am obiectat eu și m-am apropiat de lada pe care o deschisesem pentru prințese.

Am dat capacul deoparte și am luat același lingou strălucitor pe care îl arătasem prințeselor. M-am lăsat într-un genunchi pentru a i-l oferi. El l-a luat din mâinile mele și l-a răsucit încet în

ale lui. Cu vârful degetului a urmărit conturul emblemei stanțate în metal. Din nou, era taurul dezlănțuit al Cretei.

În cele din urmă, a rostit încet:

— Are greutatea și se simte la pipăit ca argintul veritabil. Cu siguranță nu poate fi așa ceva, nu?

— Sigur că poate fi și chiar este, faraonul meu. Fiecare cufăr pe care îl vezi aici este plin cu asemenea lingouri.

El a rămas iarăși tăcut, vreme îndelungată, iar pe sub praful și bronzul soarelui, i-am văzut chipul înroșindu-se de o emoție profundă. Când a vorbit din nou, vocea îi era răgușită.

— Cât se află aici, Tata?

A folosit numele meu familiar, ceea ce era întotdeauna o exprimare a recunoștinței și afecțiunii față de mine.

— Fiecare dintre aceste cufere e plin, Mem, am folosit eu în replică numele lui de copilaș, fiind singurul căruia îi permitea să-l folosească.

— Încetează cu jocurile tale prostești. Spune-mi cât argint mi-ai adus. Încerc să-mi dau seama cât de mult este.

Tonul încă îi era plin de venerație.

— Eu și Aton am cântărit cea mai mare parte, am replicat eu.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea, Tata.

— Am cântărit doar lingourile de pe primele două nave cretane și o parte din cele de pe a treia și ultima. Până acum, sunt patru sute patruzeci și nouă de lakhi, faraonule. Probabil că mai sunt alți o sută de lakhi de cântărit, cu toate că s-ar putea să fie o sută cincizeci.

A rămas iarăși tăcut, clătinând din cap și încruntându-se. În cele din urmă, a vorbit din nou:

— Aproape șase sute de lakhi. E suficient pentru a construi un oraș de două ori cât Teba, cu toate templele și palatele sale.

— Și pentru a construi apoi zece mii de nave, și încă ar mai rămâne destul pentru a purta o duzină de războaie, faraonul meu, am confirmat eu încet. Suficient pentru a recâștiga Egiptul de la barbarii hicsoși.

— Mi-ai oferit mijloacele necesare pentru a-l învinge și a-l distruge pe Beon și gloatele sale, a fost de acord faraonul, vocea devenindu-i mai grăbită și crescându-i în intensitate în timp ce vizualiza totul.

— E prea târziu, Majestatea Ta. Aton s-a ridicat în picioare și a venit în fața mea pentru a avea parte de atenția faraonului.

Beon al hicsoșilor a fost deja ucis și înecat. S-a dat îndărăt și a arătat spre mine cu un gest al mâinii. Taita l-a omorât, a declarat el.

Privirea faraonului s-a îndreptat iarăși spre mine.

— Sunt adevărate vorbele lui Aton? Pe lângă toate celelalte servicii aduse coroanei mele, l-ai ucis pe Beon? a vrut faraonul să știe.

Mi-am înclinat capul, confirmând. Lăudăroșenia mi se pare dezgustătoare la oricine, dar mai ales la mine.

— Povestește-mi, Taita. Vreau să cunosc toate detaliile morții acestui animal monstruos.

Înainte să-i pot răspunde, Aton a intervenit:

— Te rog, mai acordă-mi puțin atenția ta regală, Majestatea Ta. A făcut o plecăciune către faraon. Aceasta este o povestire care merită toată atenția ta regală. După triumful nostru final asupra tiranului hicsos, aceasta va deveni parte a glorioasei noastre istorii militare. Generațiile viitoare vor cânta despre ea fiilor lor, iar fiii, fiilor lor. O implor pe Majestatea Ta să-mi îngăduie să aranjez o petrecere triumfală în seara aceasta, la care să participe toți membrii înaltului consiliu de stat și întreaga familie regală. Va fi o întrunire prin care ne vom arăta respectul pentru o faptă de arme care probabil nu are egal în istoria noastră.

— Ai dreptate, lord Aton. Taita mi-a pus dinainte un festin care nu poate fi dat gata dintr-o singură înghițitură. Fiecare îmbucătură trebuie savurată. O să-mi informez consiliul în legătură cu acest noroc incredibil. Opt dintre sfetnicii mei se află în palatul meu din Teba, adică aproape. Lord Kratas vine în urma mea, dinspre nord, iar voi doi sunteți deja aici. Putem întruni consiliul în trei sau patru ore.

— Timp suficient ca să te îmbăiezi și să te odihnești, faraonul meu.

Mi-am coborât privirea spre veșmintele lui.

— E murdărie cinstită, Taita, și plătită cu sânge hicsos. Faraonul mi-a zâmbit. Dar, ca de cele mai multe ori, ai dreptate. Pune-i pe sclavii mei să-mi încălzească apă, ca să mă îmbăiez.

☥ Capitolul 16

Până la întrunirea completă a înaltului consiliu, a treia şi ultima triremă fusese descărcată, iar lingourile din cală, cântărite. Petrecerea fusese pregătită, iar soarele apunea.

M-am dus să-l informez pe faraon, aşteptându-mă să-l găsesc odihnindu-se. Ca să-l scutesc de necesitatea de a pleca de la palat pentru ca, mai apoi, să se întoarcă înainte de căderea nopţii, ordonasem ca încăperea funerară a tatălui său să fie pregătită ca reşedinţă temporară. În ea nu se aflase niciodată un cadavru, aşa că nu fusese întinată de moarte. Era un loc tăcut şi răcoros, aerisit prin guri de ventilaţie săpate în stâncă până la suprafaţă. Servitorii lui îi instalaseră aici patul pliant şi mobilierul de campanie.

Departe de a se odihni, l-am găsit pe faraon cât se poate de treaz şi alert, păşind prin încăpere şi dictând ordine către trei dintre secretarii săi. Era îmbrăcat cu o uniformă curată peste care purta un pieptar din bronz cu ornamente din aur. Părul îi era proaspăt spălat şi buclat. Era la fel de arătos pe cât de frumoasă fusese şi mamă-sa.

Când m-am lăsat într-un genunchi în faţa lui, el m-a oprit punându-mi o mână pe umăr.

— Nu, Taita, m-a mustrat el. Am intenţia fermă de a te face, cât mai curând, nobil şi membru al consiliului meu personal. Nu mai trebuie să îngenunchezi în faţa mea.

— Faraonul este prea bun. Nu merit o asemenea onoare, am adoptat eu o atitudine modestă.

— Fireşte că nu, a fost el de acord. O fac doar ca să împiedic ridicările şi coborârile tale nesfârşite în faţa mea. Pe Seth cel cu gheare la picioare, cum ar zice Kratas, jur că îmi provoci ameţeli! Ridică-te şi spune-mi care e socoteala finală pentru comoara pe care ai depozitat-o aici.

— Ţi-am promis şase sute de lakhi, faraonul meu, dar avem cu douăzeci mai puţini.

— E suficient şi mai mult decât suficient ca eu să-mi recâştig regatul, iar tu să-ţi păstrezi capul pe umeri.

Uneori umorul regal devine cam macabru.

— S-au adunat membrii consiliului?

— Absolut toţi, inclusiv lordul Kratas. A sosit cu o oră în urmă.

— Du-mă la ei.

Când am ieșit pe porțile mormântului, mi-am dat imediat seama de magnificul și amploarea a ceea ce organizase Aton în onoarea mea. Faraonul m-a condus printre șirurile de gărzi regale îmbrăcate în uniformă completă de ceremonie, către marele cort care fusese ridicat pe malul canalului.

Când am intrat, toată curtea lui se afla deja acolo, așteptând să ne salute. Erau inclusiv membrii familiei regale: cele două surori ale lui, cele douăzeci și două de soții și cele o sută douăsprezece concubine. Apoi mai erau nobilii lorzi, generalii de armată și sfetnicii și funcționarii superiori – toți bărbații și femeile din Egipt cărora faraonul avea încredere să le încredințeze secretul comorii minoiene erau adunați aici pentru a mă întâmpina.

Când am intrat, s-au ridicat la unison, iar bărbații și-au scos săbiile pentru a forma o boltă pe sub care să trecem eu și faraonul. În același timp, afară, în deșert, o formație alcătuită din lăute și cornuri a izbucnit într-un marș eroic.

Mie și faraonului ne-a luat ceva vreme să ajungem la scaunele care fuseseră pregătite pentru noi. Fiecare persoană a dorit să mă atingă, să-mi strângă ambele mâini și să mă potopească din plin cu complimente și urări.

De-a lungul pereților cortului, la mici intervale se aflau amfore enorme cu vin, fiecare mai înaltă de un stat de om. Când, în cele din urmă, toată lumea s-a așezat, servitorii au umplut pocale mari cu vin roșu, iar unul i l-au oferit faraonului. Acesta l-a refuzat cu un gest.

— Ne aflăm aici pentru a-l onora pe Taita. Servește-l pe el cu acest vin bun și lasă-l pe el să fie primul care bea.

Toți ochii din cort s-au ațintit asupra mea atunci când m-am ridicat în picioare și am ridicat pocalul spre faraon.

— Toate onorurile le merită faraonul. El este însuși Egiptul nostru. Fără faraon și Egipt, suntem doar praf în vânt. Toate strădaniile noastre mărunte nu înseamnă nimic.

Mi-am dus pocalul la buze și am băut îndelung în timp ce bărbații și femeile s-au ridicat în picioare și mi-au strigat numele. Chiar și faraonul a zâmbit.

Am simțit că mă vor îndrăgi cu atât mai mult cu cât voi vorbi mai puțin, așa că m-am înclinat către faraon și m-am așezat din nou.

Faraonul s-a ridicat și și-a pus mâna dreaptă pe umărul meu. Apoi a grăit cu voce puternică și limpede, care a ajuns în toate colțurile uriașului cort.

— Lordul Taita mi-a câștigat bunăvoința, a început el simplu. Ne-a făcut mie și Egiptului un serviciu enorm, mai mare decât oricine înaintea lui. Merită să fie onorat de mine și de oricare egiptean în viață ori care urmează să se nască. L-am ridicat la rang de nobil. De aici înainte, va fi cunoscut drept lordul Taita de Mechir.

Faraonul a făcut o pauză și toată lumea a păstrat o tăcere politicoasă, în timpul căreia cea mai mare partea a ilustrei audiențe a încercat să-și disimuleze surprinderea. Mechir este un sat pe malul estic al fluviului, aflat la treizeci de leghe sud de Teba. E alcătuit din câteva colibe indescriptibile de lut și are o populație formată din specimene la fel de indescriptibile ale rasei umane. Faraonul ne-a lăsat doar puțin să ne gândim la această ghicitoare.

— De asemenea, i-am acordat drept de proprietate pentru totdeauna asupra terenurilor regale situate pe malul estic al fluviului Nil între zidul sudic al orașului Teba și Mechir.

Toată lumea a icnit stupefiată. Malul estic de la Mechir până la Teba înseamnă treizeci de leghe din cel mai bogat pământ irigabil de pe toate domeniile regale.

Dintr-o suflare, faraonul mă făcuse unul dintre cei mai bogați zece oameni din Egipt.

Așa cum se cuvine, m-am arătat uimit și încântat de mărinimia lui. Cu toate astea, pe când îi sărutam mâna dreaptă mi-a trecut prin minte gândul necuviincios că, din moment ce eu îl făcusem unul dintre cei mai bogați oameni din lume, niciunul dintre noi nu avea prea mult de suferit de pe urma acestui schimb de favoruri.

Acum faraonul și-a ridicat pocalul de argint plin cu vin și le-a zâmbit celor din cort.

— Reginelor, prinților și prințeselor, domnilor și doamnelor, îi mulțumesc, îl onorez și îi urez viață lungă lordului Taita.

Toți s-au ridicat în picioare, au înălțat cupele și au strigat în cor:

— Îi mulțumim, îl onorăm și îi urăm viață lungă lordului Taita.

Probabil că a fost prima dată în istoria noastră când un faraon egiptean a toastat pentru unul dintre supușii săi. Apoi s-a așezat

din nou și a făcut un gest prin care invita pe toată lumea să ia loc.

— Lord Aton! s-a adresat el în lungul mesei. Vinul este excelent. Știu că nici banchetul nu va fi altfel.

Aton are reputația de a fi cel mai bun *connoisseur* din țară. Unii spun că acesta e motivul principal pentru care a căpătat înalta poziție de administrator al casei regale.

Reputațiile nu sunt întotdeauna meritate. Aton este bun, dar nu e cel mai bun. Fileurile de biban de Nil pe care le-a servit nu fuseseră sărate suficient, iar dropia de deșert era puțin prea făcută. În plus, îi îngăduise bucătarului-șef al palatului să exagereze puțin cu baharatul[10]. Dacă această sarcină mi-ar fi fost încredințată mie, bănuiesc că mâncărurile ar fi fost mai bine pregătite, însă vinul era suficient de bun pentru a dilua aceste deficiențe banale.

Lumea era deja binedispusă și gălăgioasă când Aton s-a ridicat ca să-l anunțe pe cel care avea să-mi aducă omagiul. M-am gândit în treacăt pe care poet l-aș fi ales dacă m-aș fi aflat în sandalele lui. Firește, eu eram descalificat de la selecție de faptul că eram subiectul acestei compoziții. Așa că m-am așteptat ca Aton să-l fi ales fie pe Reza, fie pe Thoiak pentru această mare onoare.

Cu toate că le recunoștea meritele și îi aprecia pe barzii Egiptului, a încercat să-și justifice decizia finală subliniind faptul că persoana aleasă de el fusese martoră la evenimentele petrecute. Desigur, era o idee absurdă. De când erau faptele reale de mare importanță pentru o poveste bună?

— Mărite faraon și distinse doamne, vă rog să vă apropiați și să-l ascultați pe un viteaz ofițer din Divizia de gardă Crocodilul Albastru, care a navigat împreună cu lordul Taita. A făcut o pauză teatrală. Vi-l prezint pe căpitanul Zaras.

Lumea a rămas nemișcată și neimpresionată când Zaras a pășit printre draperiile cortului și a făcut o plecăciune în fața faraonului, care părea la fel de surprins ca toți ceilalți. M-am gândit că, probabil, eram singurul dintre toți cei prezenți care auzise vreodată de căpitanul Zaras din Divizia Crocodilul Albastru. Apoi, în capul meu, ceva a căzut la locul lui la fel de precis cum intră un pumnal în teaca sa.

[10] Un amestec de șapte condimente. (n.tr.).

M-am uitat rapid la prințesa Tehuti, care stătea între lordul Kratas și lordul Madalek, vistiernicul faraonului. Stătea aplecată în față pe scaunul ei, cu chipul strălucitor și cu o expresie pierdută, privindu-l fix pe Zaras. Nu era atât de nesăbuită, încât să atragă atenția asupra ei aplaudând sau manifestându-și altfel aprobarea pentru alegerea făcută de Aton – însă știam că era mâna ei. Cumva, îl forțase pe Aton să ia această decizie ridicolă.

N-am subestimat niciodată talentele diplomatice ale celor două prințese ale mele, dar asta părea să aibă iz de vrăjitorie. Mi-am îndreptat atenția spre Bekatha și am văzut pe dată că și ea luase parte la această conspirație.

De la celălalt capăt al mesei de banchet, își dădea ochii peste cap și se strâmba încercând să atragă atenția surorii sale mai mari. Tehuti o ignora intenționat.

Eram supărat din cale-afară. Dar, de asemenea, mi-era foarte milă de Zaras. Era un tânăr strașnic și un bun ofițer, și ajunsesem să-l iubesc așa cum un tată și-ar iubi fiul. Acum se afla în fața tuturor acestor oameni, urmând a se face de râs. Cele două vulpițe regale fără inimă născociseră această cruzime cumplită.

M-am uitat iarăși la Zaras. Părea să nu-și dea seama de dezastrul care-l păștea. Era înalt și frumos, și netulburat în uniforma lui. Mi-am dorit să pot face ceva pentru a-l salva, dar n-aveam ce. Poate că avea să izbutească s-o scoată la capăt cu o recitare școlărească, dar eforturile lui aveau să fie pentru totdeauna comparate cu talentul lui Reza și Thoiak sau chiar, ferească zeii, cu preamăritele capodopere ieșite de sub mâna mea.

Apoi, mi-am dat seama de susurul vocilor feminine, un sunet ca de albine pe un covor de flori de primăvară din grădina mea, în timp ce sugeau nectarul. I-am privit din nou pe cei aflați acolo și am văzut că Tehuti nu era singura femeie care îl aprecia pe Zaras. Câteva dintre doamnele mai în vârstă își exprimau chiar mai fățiș interesul. Zâmbeau și șușoteau în spatele evantaielor. Zaras nu fusese niciodată la curte, astfel că ele nu-și mai coborâseră niciodată privirile lascive asupra lui.

Apoi, Zaras a făcut un gest autoritar, iar cei din cort au rămas atât de nemișcați și de tăcuți, încât am putut auzi un șacal urlând departe în deșert.

Zaras a început să vorbească. Îi auzisem vocea când dădea ordine oamenilor săi, conducându-i în zarva bătăliei sau încurajându-i când ezitau, însă nu realizasem niciodată ce timbru și ce profunzime avea. Vocea lui suna ca un clopot și se avânta precum khamsinul peste dunele din deșert. Bubuia precum marea în furtună izbindu-se de recif și fremăta ca vântul printre crengile înalte ale cedrului.

După câteva strofe, îi captivase pe toți.

Alegerea cuvintelor era superbă. Nici măcar eu n-aș fi putut să le aduc cine știe ce îmbunătățiri. Sincronizarea era aproape hipnotică, iar narațiunea, irezistibilă. I-a purtat cu el cum poartă Nilul aluviunile atunci când se revarsă.

Când a descris zborul celor trei săgeți cu care l-am străpuns pe impostorul hicsos Beon, toți lorzii Egiptului au țâșnit în picioare și au început să aclame, iar faraonul mi-a înșfăcat brațul într-o strânsoare atât de sălbatică, încât vânătăile mi-au rămas pe piele multe zile după aceea.

M-am pomenit râzând și plângând împreună cu ceilalți și, la final, m-am ridicat odată cu ei ca să-l aplaud.

În vreme ce Zaras recita ultima strofă, s-a răsucit spre intrarea în marele cort și și-a întins brațele.

— „Apoi a strigat nobilul Taita către toți zeii Egiptului și faraonul său, Tamose: «Acesta este doar un simbol al prăzii pe care am câștigat-o pentru voi. Este doar a mia parte a comorii pe care v-o aștern la picioare. Este dovada și jurământul iubirii și al supunerii față de tine, faraonule Tamose»”.

Afară, în deșert, o tobă a început să bată solemn, iar în cort au intrat zece războinici în armuri și cu coifuri. Purtau un palet pe care se afla o strălucitoare piramidă din lingouri de argint.

Ca unul, întreaga audiență a țâșnit în picioare, într-un tumult de laude și exaltare.

— Slavă faraonului! au strigat ei, iar apoi: Cinste lordului Taita!

După ce a terminat de vorbit, n-au vrut să-l lase pe Zaras să plece. Faraonul a stat de vorbă cu el câteva minute, bărbații i-au strâns mâinile ori l-au bătut pe spinare, iar câteva femei care băuseră vin au chicotit și s-au frecat de el ca niște pisici.

Când a venit la mine, ne-am îmbrățișat scurt, iar eu l-am lăudat:

— Bine scris și bine grăit, Zaras. Ești și războinic, și poet.

— Mă bucur s-o aud din partea unui bard atât de renumit ca tine, lord Taita, a replicat el și am fost mișcat să constat că era sincer.

A plecat de lângă mine și a trecut printre oameni. Nu a lăsat să se vadă evident care era destinația finală, dar, în cele din urmă, a făcut o plecăciune în fața prințesei Tehuti.

Cei doi se aflau în partea îndepărtată a cortului față de locul unde stăteam eu, însă pot să citesc cuvintele pe buze, fără a le auzi, la fel de bine cum pot citi hieroglifele de pe un sul de papirus.

— Să-ți fie rușine, căpitane Zaras! Poezia ta m-a făcut să plâng.

Acelea erau primele cuvinte pe care i le adresa, și l-au făcut să cadă într-un genunchi în fața ei. Nu stătea cu fața la mine, așa că n-am văzut ce i-a răspuns. Însă a făcut-o pe Tehuti să râdă.

— Ești galant, căpitane. Dar te voi ierta cu o singură condiție. Dacă îmi promiți că ne vei cânta din nou, cât de curând. Zaras trebuie să fi consimțit, deoarece ea a continuat: O să am grijă să-ți ții această promisiune.

El s-a ridicat în picioare și s-a dat respectuos îndărăt.

„Bine! am gândit eu. Pleacă de-acolo, copil prost. Nu vă potriviți. În clipa asta, ești într-o primejdie mai mare decât ai fost vreodată pe câmpul de luptă.”

Dar Tehuti l-a oprit cu un gest grațios.

— Câtă neîndemânare din partea mea! i-am citit eu iarăși pe buze. Se pare că mi-am scăpat unul dintre inele, îl aveam pe deget, cu o clipă în urmă. Te rog, poți să mi-l găsești, căpitane Zaras?

El era la fel de nerăbdător ca un cățeluș. S-a lăsat din nou la picioarele ei și a căutat pe jos, în fața ei. Aproape imediat, a cules ceva, iar când s-a ridicat, se afla pe jumătate cu fața spre mine, așa că i-am putut citi vorbele pe buze.

— Acesta este inelul pe care l-ai pierdut, Înălțimea Ta?

— Da. Chiar acesta. Mi-a fost dăruit de o persoană foarte specială, bărbatul pe care l-ai elogiat atât de frumos în această seară.

Nu s-a grăbit să ia giuvaierul de la el.

— Vorbești despre lordul Taita?

— Așa e! a dat din cap. Dar privește piatra inelului pe care îl ții în mână. Uită-te cât de limpede este.
— E la fel de limpede ca apa, a fost el de acord ținând inelul în lumina celei mai apropiate torțe.
Îl făcuse să-l examineze cu atenție, așa că acum era satisfăcută și și-a întins mâna spre el.
— Mulțumesc, căpitane!
El i-a pus inelul în palmă, iar ea i-a zâmbit.
Eu am gândit: „Chiar dacă inelul însuși nu are nimic magic, în zâmbetul tău, prințesă Tehuti, e suficientă magie pentru a face zidurile Memphisului și ale Tebei să se prăbușească. Cum să reziste un tânăr neexperimentat ca Zaras farmecelor tale?”

☥ Capitolul 17

Prima și cea mai urgentă sarcină pe care o aveam de îndeplinit era să fac cele trei mari trireme cretane să dispară de pe fața pământului. Nu trebuia să las nici urmă de îndoială în mintea Supremului Minos al Cretei că nu Beon al hicsoșilor era răspunzător pentru furtul comorii lui. Furia avea să-i fie exacerbată de faptul că vinovatul era un presupus aliat al lui.
Primul meu gând a fost să dau foc celor trei nave și să arunc cenușa în Nil, astfel încât misterul dispariției lor să se perpetueze de-a pururi. Însă apoi m-am gândit la uriașa cantitate de lemn pe care ar fi trebuit s-o distrug.
Egiptul este o țară care n-are aproape deloc păduri. Pentru noi, lemnul este aproape la fel de prețios ca aurul și argintul. M-am gândit la corăbiile și la carele de luptă pe care le puteam construi din carenele celor trei trireme și nu am avut suflet să pun torța pe o pradă atât de greu dobândită.
Am discutat cu faraonul și cu lordul Kratas, ei fiind comandanții supremi ai armatei noastre.
— Dar unde în tot Egiptul să ascunzi o asemenea cantitate de lemn, Taita, ticălos bătrân? a vrut Kratas să știe. La asta nu te-ai gândit, nu-i așa?
Faraonul mi s-a aliat.
— De un lucru putem fi absolut siguri, lord Kratas, și anume că Taita s-a gândit la asta. Taita se gândește la tot.

— Faraonul este prea bun cu mine. Dar încerc să fac tot ce pot, am murmurat eu, iar Kratas a râs în hohote auzindu-mi protestele.

— N-ai nimic umil în tine, Taita. Chiar și mirosul pârțurilor tale este vanitos și ostentativ.

Lordul Kratas e bădăranul meu favorit – în tot Egiptul, nu poți găsi pe cineva care să-l întreacă în privința mitocăniei pure. L-am ignorat și m-am adresat faraonului.

— Faraonul are dreptate, ca întotdeauna. Cert este că vom fi nevoiți să staționăm un întreg regiment la mormântul divinului tău tată, zeul Mamose, pentru a păzi lingourile de argint depozitate acolo. Acel regiment ar putea îndeplini două sarcini.

Chiar și Kratas asculta cu atenție acum.

— Continuă, Taita! m-a îndemnat faraonul.

— Ei bine, faraonul meu, am măsurat din nou anticamerele mormântului. Dacă e să dezmembrăm carenele în scânduri, există loc să le stivuim în acele încăperi de sub pământ unde să rămână ascunse până când vom avea nevoie să le folosim pentru vreun război. M-am răsucit pentru al provoca pe Kratas. Fără îndoială, lordul Kratas are un plan mai bun. Poate că le-am putea duce în apele adânci ale Mării Roșii, unde lordul Kratas le-ar putea scufunda sub povara excrementelor care ies cu atâta generozitate dintre buzele sale?

— Pe toți păduchii din încâlcitul păr pubian al lui Seth, asta-i una dintre cele mai bune zeflemele ale tale de până acum. Trebuie s-o țin minte.

Kratas a râs zgomotos. Apreciază o glumă chiar dacă îl vizează pe el. Aceasta este una dintre numeroasele calități pe care i le admir.

A fost nevoie de multe săptămâni și de o jumătate de regiment pentru a desface triremele în scânduri și apoi pentru a număra scândurile și a le depozita în anticamerele subterane. Dar, în cele din urmă, mi-am finalizat numărul de magie, iar cele trei nave uriașe au dispărut cu totul.

Acest subterfugiu mi-a adus un beneficiu suplimentar. Am putut să-l manevrez pe faraon astfel încât să-i dea lui Zaras sarcina de a se ocupa de dezmembrarea corăbiilor și depozitarea lor, cu ordine stricte să rămână la mormânt până la încheierea misiunii. Așa că, atunci când cele două prințese, Tehuti și Bekatha, m-au întrebat separat și împreună unde se

află el, am putut să le informez cu toată sinceritatea că faraonul îl trimisese într-o misiune militară foarte secretă, din care era probabil să se întoarcă după o bună bucată de timp.

Pentru Zaras, palatul din Teba era un loc mult mai primejdios decât orice câmp de bătălie cu hicsoșii. Zăceam noaptea și asudam îngrozit pentru protejatul meu. Dincolo de faptul că îl consideram un prieten loial care își riscase viața pentru mine, era un soldat viteaz, un învățat, iar acum se dovedise a fi și poet. Aveam multe în comun. În ciuda acestui fapt, ca toți bărbații de vârsta lui, avea o slăbiciune copleșitoare, care nu era absolut deloc atenuată de faptul că, în cea mai mare parte a timpului, o ținea ascunsă sub fustanela lui.

De asemenea, știam cât de nemiloase și de nesăbuite pot deveni tinerele atunci când li se încing ovarele. Gonadele scumpei mele Tehuti se aprinseseră de îndată ce dăduse cu ochii de el. Nu am reușit să mă gândesc la nicio modalitate fezabilă de a stinge flăcările.

☥ Capitolul 18

În zilele care au urmat întoarcerii mele la Teba, m-am pomenit copleșit de treburi care mă asaltau din toate direcțiile. Faraonul îmi solicita prezența la orice oră, pentru a discuta despre furtuna politică îngrijorătoare care clocotea între hicsoși și Supremul Minos.

Eu și Aton căzuserăm de acord că, având în vedere urgența și pericolul situației, ar trebui să declarăm un armistițiu între serviciile noastre de spionaj rivale și, pentru moment, să cumulăm resursele și să cooperăm pentru siguranța și, probabil, supraviețuirea Egiptului nostru.

Oameni ciudați și fără nume, bărbați și femei, apăreau și dispăreau de la ușile noastre la toate ceasurile nopții aducând mesaje și informații din Nord. Numărul lor era depășit doar de al porumbeilor călători care străbăteau același drum. Uneori îmi închipuiam că atât de multe păsări zburau în același timp, încât cerul nostru se făcea vinețiu de la culoarea penajului lor.

Eu și Aton trebuia să examinăm și să discutăm fiecare cuvânt pe care îl primeam, să-l cântărim cu grijă înainte de a-l prezenta faraonului și statului său major.

Foarte important a fost raportul iscoadelor noastre despre incinerarea regelui, pe care îl ucisesem cu o săgeată pe când se afla în Nil, înainte de Memphis. Hicsoșii au obiceiul de a arde trupurile eroilor uciși până devin cenușă, în loc să le îmbălsămeze, așa cum facem noi, un popor mult mai evoluat și mai civilizat.

În același timp, au făcut și sacrificii umane pentru a-i împăca pe monstruoșii lor zei al căror șef este Seth. Eu și Aton am aflat că o sută dintre egiptenii noștri care fuseseră capturați de hicsoși au fost aruncați de vii în flăcările rugului funerar al lui Beon, iar aceștia fuseseră urmați de o sută de fecioare, pentru a-i satisface plăcerile lui Beon pe lumea cealaltă. Unele dintre aceste virgine abia dacă aveau cinci ani, adică erau suficient de mari ca să știe ce li se întâmplă atunci când au fost împinse în flăcări. După ce aude așa ceva, cum poate o persoană cu mintea la cap să încerce a susține că hicsoșii nu sunt cea mai inferioară formă de viață animală?

Eu am fost primul om din Teba care a aflat că, după incinerarea lui Beon, fratele mai mic al acestuia, Gorrab, a fost încoronat rege al hicsoșilor.

Prima grijă a lui Gorrab a părut să fie răzbunarea morții fratelui său mai mare. A retras zece mii dintre oamenii săi din primele linii ale luptei care se dădea cu forțele noastre egiptene la granița dintre Sheik Abada și Asyut. Decizia lui Gorrab a fost una fericită pentru Egipt. Faraonul era implicat din plin în bătălia care se dădea de-a lungul acestui întreg front. Hicsoșii nu sunt niciodată zgârciți cu viețile propriilor trupe, fiind mereu gata să se implice într-o luptă de uzură, dacă se ivea ocazia. Până în acel moment, faraonul pricinuise pierderi grele armatei lui Beon, dar propriii oameni erau sever pedepsiți în replică.

Acum, într-o clipită, această presiune dispăruse, iar faraonului i s-a oferit șansa de a-și consolida poziția, deoarece Gorrab a ordonat ca aproape un sfert din armata sa din nord să atace forțele cretane pe care eu le lăsasem intacte la Tamiat.

Gorrab fusese martor la moartea fratelui său. Fusese comandantul gărzilor aflate la bordul corăbiei regale. Văzuse cele trei trireme cretane năpustindu-se peste ei și văzuse

uniformele minoiene ale ofițerilor și echipajului atunci când au lansat asupra lor un atac neprovocat și mișelesc.

Gorrab îl văzuse pe unul dintre arcașii cretani trăgând intenționat trei săgeți în fratele lui neînarmat, în vreme ce acesta se lupta să rămână la suprafața apei. Mai târziu, recuperase din fluviu cadavrul străpuns de săgeți al regelui Beon și îl plânsese atunci când așezase torța aprinsă pe rugul funerar. Apoi, cu propriile mâini, își pusese coroana hicsosă pe cap și declarase război nimicitor Cretei.

Eu și Aton am urmărit cu bucurie campania lui Gorrab împotriva minoianilor. Am aflat de la iscoadele noastre că ofițerii comandanți seniori se întorseseră în Creta de la Tamiat, cu galera pe care le-o lăsasem, în mica ambarcațiune nu încăpeau decât patruzeci de oameni, așa că restul rămăseseră la fort. Când galera a ajuns în Creta, comandantul i-a raportat Supremului Minos despre rușinosul și lașul atac al hicsoșilor asupra fortului și despre capturarea navelor cretane pe care se afla comoara. L-a informat pe Minos că pirații nu făcuseră nicio încercare de a-și ascunde identitatea, ci purtaseră uniforme hicsose întregi și îi auzise vorbind în acea limbă.

Supremul Minos a trimis imediat o escadră de galere de război la Tamiat, pentru a-i salva pe cei două mii de soldați cretani izolați acolo. Totuși, navele sale au sosit prea târziu.

Regele Gorrab ajunsese acolo înaintea lor cu zece mii de războinici. Cretanii au rezistat cu dârzenie, dar Gorrab i-a măcelărit pe cei mai mulți dintre ei. Supraviețuitorii s-au predat. Gorrab i-a decapitat pe toți și a făcut o piramidă din capetele lor pe cheiul din fața fortului.

Escadra salvatoare a sosit din Creta abia după ce regele Gorrab se întorsese la Memphis, lăsând un morman de capete umane să putrezească la soare și ca vulturii să devoreze ce mai rămăsese din oamenii lui Minos. Escadra s-a întors în Creta pentru a-l informa pe rege despre masacru.

Supremul Minos a făcut un jurământ de răzbunare pe altarul bizarilor săi zei și și-a trimis flota să distrugă porturile și bazele hicsose aflate de-a lungul întregii coaste nordice a Africii.

Regele Gorrab și-a luat revanșa printr-un pogrom împotriva tuturor cretanilor care locuiau în nordul Egiptului, sub domnia lui. Cretanii sunt oameni inteligenți și ageri. Sunt foarte pricepuți la toate meșteșugurile și meseriile. Oricum, sunt mai

presus de toți comercianții și întreprinzătorii. Oriunde se simte mirosul dulce al argintului și profitului vei găsi și cretani.

Cum altfel ar fi putut locuitorii unei insule atât de mici precum Creta să devină puterea dominantă a tuturor teritoriilor din jurul Mării de Mijloc?

Există câteva mii de cretani care locuiesc în Egiptul de Nord. Regele Gorrab s-a năpustit asupra acestei populații locale cu toată cruzimea și ferocitatea animalică pentru care hicsoșii sunt renumiți. I-au târât pe cretani afară din casele lor și au violat femeile și copiii chiar și de cea mai fragedă vârstă. Apoi, i-au mânat pe toți, bărbați, femei și copii, în templele pe care cretanii le ridicaseră pentru zeii lor și au dat foc acoperișurilor de deasupra capetelor lor.

Cu toate că au încercat să fugă din țară, foarte puțini cretani au reușit să scape. Navele Supremului Minos i-au salvat pe câțiva dintre cei mai norocoși, care locuiau în orașele și porturile aflate de-a lungul țărmului Mării de Mijloc. Alții, care locuiau în interiorul continentului, au fugit în deșertul care înconjoară Egiptul. Acolo au murit de sete sau de sabia beduinilor, care și ei sunt un popor crud și rapace.

Totuși, câteva sute de cretani au fugit împreună cu familiile lor la sud de Memphis și Asyut, iar unii dintre ei au reușit să scape de urmărirea carelor de luptă hicsose și să ajungă în liniile noastre. Lordul Kratas le-a ordonat oamenilor noștri să le ofere refugiaților adăpost și protecție și să se poarte frumos cu ei.

De îndată ce am auzit de asta, am încălecat și m-am îndreptat cât de repede am putut către liniile frontului unde legiunile noastre îi înfruntau pe hicsoși.

Pe câțiva dintre comandanții noștri seniori îi cunoșteam de când erau țânci. Îi învățasem știința și arta războiului, iar influența mea îi ajutase să se ridice la înaltele ranguri militare actuale.

Lordul Remrem fusese înnobilat de faraon pe câmpul de luptă de la Teba, iar acum avea comanda unui regiment sub generalul Kratas, comandantul suprem.

Hui, care fusese un proscris când îl capturasem, era acum ofițer senior comandând cinci sute de care de luptă. Toți acești vechi prieteni și cunoștințe au fost încântați să mă întâmpine în tabăra lor – inclusiv Kratas, acel bătrân ticălos reprobabil care era comandant-șef la ordinele faraonului. În seara sosirii mele,

lordul Kratas a încercat să mă îmbete criță. Mai târziu, eu am fost unul dintre cei care l-au cărat până la patul său și cel care i-a ținut capul în timp ce a vomitat tot din el. În dimineața următoare, mi-a mulțumit scurt și și-a trimis ordonanța să-i aducă în fața mea pe refugiații minoiani care reușiseră să scape de mânia regelui Gorrab și ajunseseră în liniile noastre.

Erau vreo patruzeci de nefericiți. Formau un grup jalnic, apucând să fugă doar cu sărmanele lucruri de pe ei, iar familiile fiindu-le decimate de hicsoși.

Am trecut încet prin fața lor, tratându-i pe fugari cu respect și bunătate, dar punându-le întrebări viclene.

Exista și o familie formată din trei persoane care stăteau înghesuite una în alta la capătul îndepărtat al șirului prin fața căruia treceam. Tatăl vorbea o egipteană acceptabilă, dar cu accent puternic. Numele lui era Amithaon. Până cu trei săptămâni în urmă fusese negustor în Memphis, făcând comerț cu cereale, vin și piele. Fusese un afacerist de succes dacă până și eu auzisem de el de la iscoadele mele din oraș. Hicsoșii îi dăduseră foc la casă și depozit și îi violaseră soția în fața sa, până când aceasta sângerase de moarte.

Fiul lui avea 19 ani. Numele său era Icarion. Mi-a plăcut de el pe dată. Era înalt și avea o constituție solidă. Capul îi era acoperit cu o claie de păr negru, gros și cârlionțat și avea un chip vesel. Nu fusese copleșit și zdrobit de nenorocire, așa cum părea să fie cazul cu tatăl său.

— Desigur, ai zburat din Memphis cu aripile pe care ți le-ai făcut singur, nu-i așa? l-am întrebat eu.

— Desigur, a replicat Icarion, dar am avut grijă să stau departe de soare, domnule.

Pricepuse imediat aluzia pe care o făcusem la numele lui.

— Știi să citești și să scrii, Icarion?

— Da, domnule. Cu toate că nu-mi place la fel de mult ca surorii mele.

M-am uitat la sora lui, care stătea în spatele celor doi bărbați ai familiei, și i-am studiat chipul. Era drăguță, cu păr lung și negru și cu o față strălucind de inteligență, dar nu era la fel de frumoasă precum cele două prințese ale mele. Dar, în fond, foarte puține femei sunt mai frumoase decât ele.

— Numele meu este Loxias și am 15 ani, mi-a anticipat ea întrebările.

Avea aproape aceeași vârstă ca draga mea Tehuti. Egipteana ei era perfectă, ca și cum îi era limbă maternă.

— Știi să scrii, Loxias?

— Da, domnule. Știu să scriu în toate cele trei sisteme: hieroglific, cuneiform și minoian.

— Ea îmi ține socotelile și îmi scrie toată corespondența, a intervenit Amithaon, tatăl ei. Este o fată deșteaptă.

— Poți să mă înveți minoiana și scrierea lineară A? am întrebat-o eu.

S-a gândit câteva clipe, apoi a răspuns:

— Poate, dar o să depindă de abilitatea ta, lord Taita. Minoiana nu este o limbă ușoară.

Am remarcat că mi-a folosit numele întreg și titlul. Acest lucru demonstra că era tot atât de deșteaptă cum susținea tatăl ei.

— Pune-mă la încercare. Spune ceva în minoiană, am invitat-o eu.

— Foarte bine, a fost ea de acord, apoi a rostit o frază lungă, plină de expresii susurătoare și exotice.

Le-am repetat. Am ureche muzicală pentru sunete, atât instrumentale, cât și vorbite. Sunt capabil să reproduc ireproșabil cadența și accentul oricărui grai omenesc. În acest caz, habar n-aveam ce spuneam, dar am repetat fraza perfect. Toți trei au părut uimiți, iar Loxias s-a înroșit de enervare.

— Îți bați joc de mine, lord Taita. N-ai nevoie să te învăț eu. Vorbești limba aproape la fel de bine ca mine, m-a acuzat ea. Unde ai învățat-o?

Am zâmbit misterios și am lăsat-o să-și dea cu presupusul.

Am cerut cai de la regimentul lui Hui și, în aceeași zi, toți patru am ponit călare spre sud, către Teba. Am găsit o locuință confortabilă pentru mica familie rătăcită, la scurtă distanță de zidurile orașului, în unul dintre sătucurile de pe noul meu domeniu, Mechir.

În fiecare zi, mi-am petrecut câteva ore cu Loxias, învățând să vorbesc și să scriu în minoiană. În câteva luni, Loxias a recunoscut că nu mai avea ce să mă învețe.

— Elevul l-a depășit pe profesor. Cred că sunt multe lucruri pe care și eu le pot învăța de la tine, lord Taita.

Cele două prințese ale mele nu erau eleve la fel de dornice sau de pricepute ca mine. La început, au fost amândouă foarte hotărâte că nu vor să aibă nimic de-a face cu o limbă atât de

stupidă și de barbară ca minoiana. Și nici n-au vrut să aibă de-a face cu o țărăncuță minoiană de condiție umilă. M-au informat că era decizia lor comună și că era absolut finală și ireversibilă, și că nu puteam face nimic în privința asta. Tehuti a fost cea care a vorbit, iar sora ei mai mică i-a stat alături și a dat din cap pentru confirmare.

M-am dus să vorbesc cu fratele lor mai mare, faraonul Tamose. I-am subliniat necesitatea ca noi, egiptenii, să dezvoltăm și să exploatăm relația înfloritoare cu Creta și cum asta depindea în mare măsură de abilitatea de comunicare a celor două fete cu Supremul Minos și curtenii săi. Apoi, i-am prezentat în detaliu planurile pe care le aveam pentru surorile lui.

Faraonul a trimis după cele două mici rebele și le-a dojenit. Și-a terminat discursul unilateral cu amenințări atât de cumplite și de convingătoare, încât până și eu am fost îngrijorat că le-ar putea pune în practică. Prințesele au renunțat de îndată la decizia lor absolut finală. Dar, câteva zile după aceea, și-au manifestat nemulțumirea față de mine.

Ranchiuna lor a fost rapid uitată când am instituit un premiu pentru eleva care dovedea cele mai multe cunoștințe asimilate după câte o săptămână, după cum aprecia noua lor profesoară, Loxias. Premiul era mereu o podoabă feminină extrem de atrăgătoare, pe care Amithaon o lua pentru mine din bazarul orașului.

Foarte curând, erau capabile să sporovăiască, să se certe și să joace diverse roluri într-o minoiană fluentă, iar Loxias și-a depășit atribuțiile învățându-le cuvinte și expresii care se potriveau mai bine în tavernele și bordelurile din cartierele sărace ale orașului decât în palat. În lunile următoare, cele trei mici diavolițe s-au distrat șocându-mă cu acest limbaj.

În curând, au devenit un trio atât de unit, încât prințesele au luat-o pe Loxias să locuiască împreună cu ele în haremul regal.

☥ Capitolul 19

Faptul că eram stăpânul domeniului Mechir îmi oferea o scuză excelentă pentru a scăpa de la palat ori de câte ori aveam chef

să călăresc liber și nestingherit pe pământurile mele – de obicei, cu prințesele și cu omniprezenta Loxias drept companie. Le-am învățat să încalece un cal și să-l călărească, lucru care este o realizare remarcabilă pentru oricare egiptean, bărbat sau femeie, și cu atât mai mult pentru surorile faraonului.

În plus, am făcut arcuri speciale pentru cele trei fete, potrivite puterilor lor. Exersând, au ajuns să poată trage coarda până la buze și, cu două din trei săgeți, să nimerească ținta plasată de mine la o sută de pași. Le-am menținut entuziasmul pentru acest sport acordându-le premii și lăudând-o din plin pe cea mai bună din ziua respectivă.

Când oamenii mei îmi semănau pământurile cu cereale, păsările coborau în stoluri pentru a fura semințele. Le-am oferit fetelor câte o recompensă extravagantă pentru fiecare pasăre doborâtă cu o săgeată. Toate trei au devenit curând vânători formidabili, capabile să lovească dăunătorii cu pene sus în zbor.

Călăritul și vânătoarea erau deprinderi care știam că le vor fi fetelor de mare folos mai târziu în viață.

M-am bucurat din plin de timpul petrecut cu fetele mele, deoarece, odată întors la palat, eram iarăși permanent la dispoziția faraonului. Rar trecea câte o zi în care să nu mă cheme măcar o dată, pentru a rezolva o problemă, pentru a-i da un sfat sau pentru a-mi spune părerea. Am învățat să nu insist când îmi respingea sfatul, ci să-l reiau puțin mai târziu ca fiind ideea lui.

☥ Capitolul 20

Una dintre celelalte probleme cu care a trebuit să mă confrunt a fost modul de folosire a comorii pe care i-o adusesem faraonului Tamose de la fortul minoian de la Tamiat.

Faraonul era nerăbdător să înceapă a cheltui din ea pentru bunăstarea supușilor săi. A trebuit să-l împiedic să plătească datoriile țării cu lingouri de argint purtând emblema Supremului Minos al Cretei.

— Mărite faraon, amândoi știm că Minos are iscoade în toate orașele Egiptului nostru, i-am spus eu. Nu va trece mult până când unul dintre ei va trimite un mesaj în Creta pentru a anunța

că fiecare piață și cârciumă din Teba e inundată cu lingouri de argint pe care se află taurul Cretei.

— Vrei să zici că niciodată nu voi putea să folosesc comoara aflată în trezoreria mea de acolo? A arătat cu bărbia spre mormântul tatălui său, de pe celălalt mal al Nilului. Pentru ca Minos să nu afle de existența lui?

Tonul i-a fost amar, iar expresia de pe chip, furioasă.

— Te implor să mă ierți, Alteța Ta. Tu ești părintele acestei națiuni. Comoara îți aparține pentru a o folosi oricum dorești. Cu toate astea, trebuie să-i schimbăm înfățișarea astfel încât niciun om de pe pământ, și mai ales Supremul Minos, să nu o poată recunoaște.

— Și cum vom izbuti asta, Taita?

Era doar puțin îmbunat. Dar măcar mă privea în ochi cu o expresie care era din nou prietenoasă și interesată.

— Trebuie să împărțim lingourile în fragmente mai mici, de greutate egală – să zicem jumătate de deben[11]. Fiecare dintre ele va avea stanțată imaginea capului tău regal.

— Hm! a murmurat el.

Știusem că o să-i placă ideea de a avea chipul său pe aceste fragmente.

— Și cum să numim aceste fragmente din argintul meu, Tata?

— Sunt sigur că faraonul va găsi un nume mai bun, dar eu m-am gândit că ar trebui să fie cunoscute ca memi de argint.

A zâmbit încântat.

— Cred că este foarte potrivit, Tata. Și ce imagine vom ștanța pe reversul memilor mei de argint, dacă pe avers e capul meu?

— Firește, faraonul va decide asta.

Mi-am înclinat capul și i-am ocolit privirea.

— Desigur, eu voi decide asta, a fost el de acord, dar văd că ai vrea să faci o sugestie.

Am ridicat din umeri.

— Am fost împreună chiar din clipa nașterii tale, Majestatea Ta.

— Da. Horus știe că am auzit asta de la tine de destule ori. Când povestești că primul lucru pe care l-am făcut a fost să urinez pe tine, mă gândesc mereu că ar fi trebuit să fac mai mult pipi.

M-am prefăcut că nu auzisem ultima parte a remarcii.

---

[11] 13,6 grame în Regatul Vechi și Mijlociu, 91 de grame în Regatul Nou. (n.tr.).

— Ți-am fost întotdeauna aproape, ți-am fost loial și credincios. Poate că ar fi bine ca această tradiție să continue.

Am făcut o pauză, însă el m-a îndemnat să vorbesc mai departe.

— Continuă! Oricum, cred că îmi dau seama încotro ne îndreptăm.

— Poate că – și o spun cu toată umilința –, poate că faraonul ar considera potrivit ca imaginea șoimului rănit să decoreze reversul memului de argint, am sugerat eu, iar el a izbucnit într-un hohot de râs.

— Nu mă dezamăgești niciodată, Tata. Te-ai gândit la toate de la bun început!

Șoimul rănit, cu o aripă frântă, este hieroglifa mea personală.

Cu acordul regal și în mare secret, am instalat un atelier în mormântul lui Mamose pentru a confecționa monedele. „Monedă” era noul cuvânt pe care îl inventasem pentru a denumi aceste bucăți de argint. Faraonul îl acceptase fără să mă contrazică.

Monedele au fost o altă realizare de-a mea și s-au dovedit a reprezenta un imbold extraordinar pentru progresul și prosperitatea Egiptului nostru. În aceste vremuri, un sistem monetar care funcționează fără greș este un instrument esențial de guvernare și comerț. Este unul dintre darurile făcute de mine Egiptului și unul dintre principalele motive pentru care mereu vom fi cea mai de frunte națiune a lumii. Cu toate că, de atunci, și alte țări ne-au imitat, memul de argint este acum moneda recunoscută și acceptată cu plăcere în toate statele lumii.

La sugestia mea, faraonul a schimbat numele mormântului tatălui său în „Monetăria Regală”, ștergând astfel de acolo amprenta dăunătoare și funebră a morții. După aceea, faraonul m-a numit guvernator al acestei instituții, suplimentându-mi astfel substanțial sarcinile și responsabilitățile pe care le aveam deja. Cu toate astea, când e vorba de chemarea datoriei, nu mă plâng niciodată.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut în noua mea calitate de guvernator a fost să-l numesc pe Zaras gardian al Monetăriei și Trezoreriei Regale. L-am convins pe faraon să-i dea comanda unui batalion de gărzi pentru a-l ajuta să-și îndeplinească îndatoririle. Desigur, asta îl plasa pe Zaras complet sub autoritatea mea.

Fiindcă prințesa Tehuti apelase la o stratagemă ca să-l silească să-i privească inelul cu diamant, intențiile ei devenind astfel clare pentru mine, avusesem mare grijă să-l țin pe Zaras izolat pe malul vestic al Nilului. Știam că, atunci când scumpa mea își punea ceva în minte, era extrem de greu, dacă nu chiar imposibil, să-i distragi atenția și s-o faci să renunțe.

Singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să împiedic orice contact între ea și Zaras până când reușeam să-mi dau seama care era cel mai bun destin pentru ea. În mod clar, destinul ei era să devină regină și soția celei mai puternice personalități militare din lume, nu jucăria care-l urmează peste tot pe un soldat de rând, oricât de plăcut și de atrăgător ar fi acel soldat.

Unul dintre puținele lucruri pe care le știam despre enigmaticul personaj care era Supremul Minos îl reprezenta predilecția lui pentru femeile frumoase de sânge regal. Ca să fiu absolut sincer, nici măcar asta nu era ceva dovedit. Era doar un zvon care, prin repetare frecventă, devenise fapt cert.

Cu toate acestea, aveam încredere că acest personaj necunoscut, dar omnipotent avea să le găsească irezistibile pe ambele mele prințese și că, prin ele, voi putea să-l manipulez pe cretan după bunul plac și spre binele Egiptului. M-am consolat cu faptul că Tehuti nu putea spera o onoare și o îndatorire mai mare decât de a ocupa un tron și de a-și salva patria natală de barbari. Când își va da seama de asta, va da deoparte dragostea ei banală pentru Zaras.

Dar, între timp, trebuia să-l țin pe acest tânăr valoros în Monetăria Regală, cu puține șanse sau cu niciuna de a traversa fluviul, ca să adulmece prin jurul haremului regal ca un câine care simte în nări mirosul unei cățelușe înfierbântate.

☥ Capitolul 21

Până acum faraonul și noi, membrii consiliului său regal, urmăriserăm cu cea mai mare atenție conflictul în creștere dintre Supremul Minos și regele hicsos, Gorrab. Și făcuserăm tot ce ne stătuse în putere ca să sporim ostilitatea unuia față de

celălalt. Din păcate, nu prea multe. Creta era departe și nu aveam niciun contact cu al ei conducător.

În vreme ce așteptam să-mi pot pune în practică planul cu Tehuti și Bekatha, încercam să aflu cât mai multe despre Creta și Supremul Minos. În privința aceasta, Amithaon și fiica lui, Loxias, mi-au furnizat informații de neprețuit despre acest stat insular – istoria și populația sa, resursele și, cel mai important, conducătorii săi.

Am folosit deliberat pluralul „conducători”, deoarece se pare că în Creta sunt patru regi. Supremul Minos, după cum sugerează și titlul, este mai mare peste ceilalți trei regi. Ei locuiesc în palate diferite, dar care sunt legate de marele palat din Knossos prin drumuri magnific pavate cu lespezi de marmură. În Egipt, noi îi numim satrapi sau guvernatori, nu regi.

Când i-am chestionat mai amănunțit, am aflat că Amithaon se născuse într-un mic sat aflat la doar trei leghe de zidurile de la Knossos, citadela Supremului Minos. Tatăl lui fusese ofițer la palat și, copil fiind, Amithaon văzuse multe festivaluri și procesiuni. El a fost prima persoană din toate cu câte vorbisem vreodată care îl văzuse efectiv pe Minos.

Potrivit spuselor lui Amithaon, are o siluetă superbă și impozantă, purtând mereu mască atunci când apare în public. Masca pe care o poartă înfățișează un cap de taur și este făcută din argint pur. Niciunul dintre supușii lui nu i-a văzut vreodată chipul.

— Este nemuritor, a declarat Amithaon. E conducător încă de la nașterea națiunii, o dată pierdută în negura vremurilor.

Am dat din cap cu înțelepciune, însă m-am gândit că, dacă niciunul dintre supușii lui nu i-a văzut vreodată chipul, de unde știau că era același om care conduce dintotdeauna? Mie mi se părea foarte probabil ca, la moartea celui care deținea funcția de Suprem Minos, succesorul să-și pună masca de argint în formă de cap de taur și să continue să conducă țara.

— Are o sută de soții, a continuat Amithaon și s-a uitat la mine așteptându-se să fiu impresionat.

Am afișat o expresie de uimire.

— Supremul Minos primește soții de la toți ceilalți regi ai orașelor-stat din insulele de pe Marea Egee. De patru ori pe an, la festivalurile care marchează schimbarea anotimpurilor, acestea îi sunt trimise ca tribut.

— Câți regi vasali are Supremul Minos, Amithaon?

— El este un monarh puternic. Cu totul, are douăzeci și șase de vasali, domnule, mi-a spus el, inclusiv cei trei de pe insula Creta.

— Câte soții îi trimit?

— În fiecare an, fiecare vasal îi trimite șapte soții.

— Asta înseamnă o sută douăzeci și opt de soții noi în fiecare an. Ești de acord cu socoteala mea, Amithaon?

L-am privit făcând adunarea pe degete și, în cele din urmă, a încuviințat.

— Este corect, domnule.

— Atunci, poți să-mi explici cum de numărul soțiilor rămâne o sută, așa cum ai afirmat inițial?

— Nu sunt sigur, domnule. Asta mi-a zis tata când eram copil.

A rămas perplex, iar eu i-am pus o altă întrebare pentru a-i alunga stânjeneala.

Amithaon mi-a fost de un ajutor chiar mai mare descriindu-mi topografia insulei Creta și populația sa. Adunasem un număr destul de mare de hărți presupus corecte ale insulei, care toate însă difereau substanțial una de cealaltă. Eu și Amithaon le-am studiat împreună, iar el le-a corectat substanțial și în detaliu, rezultând până la urmă o hartă despre care el a garantat că era perfectă. Harta arăta toate orașele și satele, porturile și locurile de ancorare, drumurile și trecătorile prin munții cretani.

Datorită legăturilor de familie, Amithaon a putut să-mi dea cifre de încredere în privința armatei și flotei minoiene.

Numărul infanteriștilor era substanțial. Cu toate astea, erau în special mercenari recrutați de pe celelalte insule elene sau dintre mezii și arienii din estul Asiei. Mi-a mai spus că, dat fiind relieful muntos al Cretei, minoianii aveau relativ puține care de luptă comparativ cu hicsoșii sau cu faraonul nostru.

Se pare că Supremul Minos compensează asta cu forța flotei sale, care o depășește de departe pe oricare alta din Marea de Mijloc. Amithaon a putut să-mi dea numerele estimative ale tuturor tipurilor de ambarcațiuni care o alcătuiau.

Numerele pe care mi le-a dat Amithaon erau atât de mari, încât am știut că sunt exagerate. Dar m-am gândit că, dacă mă înșelam, iar numerele lui Amithaon erau corecte, atunci Supremul Minos era cu adevărat un om puternic.

☥ Capitolul 22

Înarmat cu toate aceste informații, am socotit în cele din urmă că venise vremea ca noi, egiptenii, să intervenim activ de partea Cretei în războiul dintre minoiani și hicsoși și că era posibil să producem impulsul critic care era necesar pentru a-i înfrânge în sfârșit pe barbarii hicsoși și a-i alunga din patria noastră.

Eu și Aton am adunat toate informațiile pe care le obținuserăm de la iscoadele noastre, iar el a fost impresionat de volumul celor deținute de mine, care era mult mai mare decât al celor căpătate de el, însă nu i-am subapreciat eforturile.

După o analiză îndelungată, am căzut de acord că planul cel mai fezabil era să inițiem o relație prietenoasă direct cu minoianii și să urmărim încheierea unei alianțe cu ei, astfel încât cele două națiuni ale noastre să devină cele mai mari puteri de pe pământ – o forță cu care hicsoșii să nu poată niciodată spera să se măsoare.

Atunci s-a întâmplat ca, în entuziasmul meu, să fac o eroare. I-am spus lui Aton:

— Îmi amintesc că, înainte ca hicsoșii să cotropească Egiptul, am avut mereu relații diplomatice cu Creta, slabe, dar reciproc avantajoase. Cu toate astea, invadarea Egiptului de Sus de către hicsoși a izolat zona de sud a țării noastre. Asta a făcut să ne fie aproape imposibil să continuăm legătura cu Creta. Cele două țări ale noastre s-au îndepărtat, despărțite de bariera pe care hicsoșii au ridicat-o între noi.

Aton m-a ascultat, o expresie mirată apărând încet pe chipul lui rotofei. Când m-am oprit pentru a-i asculta răspunsul, el a continuat să mă privească în tăcere. Am fost obligat să-l presez.

— Deci, care e părerea ta, Aton? Nu-ți convine planul meu?

Nu mi-a răspuns la întrebare, ci a revenit cu bruschețe la ceea ce spusesem la început.

— Te-am auzit bine, Taita? Ai spus că îți amintești de vremurile de dinainte ca hicsoșii să ne invadeze țara?

De obicei, sunt extrem de reticent când vine vorba de vârsta mea. Chiar și cei care mă cunosc bine, cum este Aton, mă consideră cu câteva decenii mai tânăr decât sunt în realitate. Dacă ar fi să le spun câți ani am cu adevărat, m-ar crede

dement în cel mai bun caz sau mincinos în cel mai rău caz. Invazia hicsoșilor a avut loc cu aproape nouăzeci de ani în urmă și, da, mi-o amintesc bine. Dar acum trebuia să-mi corectez greșeala.

I-am alungat întrebarea cu un chicotit.

— M-am exprimat greșit. Ce-am vrut să spun este că, din ce-am citit și ce-am auzit legat de vremurile de dinaintea invaziei hicsoșilor, Egiptul avea relații de prietenie cu Creta. Apoi am adăugat grăbit: Dacă vrem să încercăm să refacem acele relații amicale și să încheiem un alt tratat de apărare reciprocă între țările noastre, va fi extrem de dificil s-o facem direct. Nu ești de aceeași părere, Aton?

Nu mi-a răspuns imediat. Încă mai avea acea expresie ciudată pe chip și i-am văzut privirea coborând cercetătoare de pe gâtul pe mâinile mele care se sprijineau pe biroul din lemn de cedru aflat în fața mea. Aton știe la fel de bine ca mine că ravagiile timpului se văd cel mai bine pe acele părți ale trupului omenesc.

Cu toate astea, eu reprezint o excepție. Pielea care îmi acoperă tot trupul este la fel de fină și de imaculată ca a unui tânăr căruia nu i-au mijit încă tuleiele. Aton n-a putut să găsească dovada vârstei mele adevărate, pe care o căuta acolo. Așa că a dat gânditor din cap și și-a îndreptat din nou întreaga atenție asupra subiectului deschis de mine.

— Firește că tot ce spui despre situația prezentă este adevărat, Taita. Ar fi aproape imposibil de luat legătura direct cu Minos. Ai identificat corect problema, dar acum spune-mi care crezi că ar fi soluția.

Și-a îmblânzit provocarea rostind-o cu o voce blândă.

— Știi, desigur, că Supremul Minos menține o misiune diplomatică la curtea regelui Nimrod al Akkadului și Sumerului, în capitala sa, Babilon.

— Desigur! a fost Aton de acord. Dar chiar dacă trimitem un sol la Babilon pentru a lua legătura cu ambasadorul cretan, asta ar presupune o călătorie chiar mai anevoioasă decât cea făcută de tine pentru a ataca fortul de la Tamiat.

— Așa este, Aton. Ar fi de două ori mai lungă și categoric mai primejdioasă și mai nesigură. Solul nostru ar trebui să călătorească spre est, către țărmurile Mării Roșii. Apoi, ar trebui să traverseze nu doar acea mare, ci și vastul și ostilul Deșert al Arabiei, care se întinde dincolo de acea mare. Acela este un

pământ uitat de toți zeii binevoitori și locuit doar de ostilele triburi ale beduinilor și de toți criminalii și tâlharii care au scăpat vreodată de mâna legii. Distanța e cu mult peste o mie cinci sute de leghe de la Teba la Babilon și cu asta oricum nu vom rezolva problema.

— De ce nu, Taita? Credeam că am căzut de acord asupra faptului că Minos are un ambasador în Babilon.

— Da, asta așa este, dar ambasadorul n-ar avea puterea sau autoritatea să negocieze o alianță între Creta și Egipt. Ar fi obligat să-l trimită pe sol nostru împreună cu mesajul lui la curtea Supremului Minos din Creta. Omul nostru ar fi silit să găsească o corabie în porturile Tirului sau Sidonului, în extremitatea estică a Mării de Mijloc. După ce se va înțelege cu căpitanul corăbiei, va trebui să străbată cu el jumătate din Marea de Mijloc, evitând furtunile iernii și atenția piraților și a galerelor de război hicsose, ca să ajungă la Supremul Minos, aflat în Knossos, pe insula Creta.

— Cât crezi că ar dura acea călătorie, Taita?

— Probabil că ar dura un an, dacă avem noroc și dacă zeii sunt de partea lui, sau doi, dacă nu.

— Multe se pot schimba în doi ani, a murmurat Aton.

— Oricum, lucrurile nu s-ar încheia cu asta, am spus eu, deoarece, după ce Supremul Minos va studia mesajul de la faraon și îl va discuta în consiliul său, răspunsul va trebui să fie adus aici, la Teba, pe aceeași rută. Călătoria înapoi s-ar putea să dureze vreo trei sau patru ani.

— Nu! a exclamat Aton pe un ton hotărât. Nu ne permitem să așteptăm atât de mult. Până atunci, regele Gorrab s-ar putea să năvălească în Teba cu o sută de mii de sălbatici ucigași. Trebuie să existe o altă soluție.

— Sunt sigur că ai dreptate, dragul meu Aton. La ce te gândești?

I-am pasat problema înapoi. Uneori, chiar și răbdarea mea poate ajunge la capăt tot trebuind să le dau cu lingurița idei celor din jurul meu ca și cum ar fi copiii mei.

— N-am avut atâta vreme să mă gândesc la această problemă cum ai avut tu. Poate că deja ai găsit un soi de soluție.

Mi-a zâmbit mieros, iar eu, desigur, am cedat. Mă gândesc adesea că sunt prea indulgent cu cei care nu au mintea la fel de

ascuțită ca a mea. Marele Horus știe că am parte de prea puține mulțumiri pentru asta.

— Dacă unui ambasador egiptean numit de faraon i se dă o escortă atât de puternică, încât să poată traversa în siguranță și rapid Marea Roșie și deșertul de dincolo de ea fără a se teme de bandiți ori de beduini? Dacă acestui ambasador i se dă suficient argint pentru a închiria o corabie în Tir, una suficient de mare și de iute pentru a întrece sau pentru a înfrânge orice ambarcațiune a piraților sau a hicsoșilor?

— Ah!

Ochii lui Aton au strălucit.

— Dacă această corabie grozavă ar naviga direct până la Knossos, în Creta? Și dacă acest ambasador ar duce daruri râvnite și apreciate de Supremul Minos? Mi-am aplecat capul într-o parte și mi-am îngustat semnificativ ochii. Ai idee ce fel de daruri i s-ar părea extrem de acceptabile lui Minos?

— Cred că da, bătrâne prieten, a râs Aton. Dacă tot ce-am auzit este adevărat, Minos are o pereche de testicule de câteva ori mai grele decât cele de care am fost lipsiți noi. Are un apetit insațiabil pentru acele lucruri de care nouă nu ne pasă în mod deosebit.

Am râs ca să-i fac pe plac, cu toate că deficiența mea fizică nu mi se părea prea amuzantă.

— Dar spune-mi, Taita, ce-am câștiga cu toate astea? Cum ne vor ajuta să coordonăm ofensiva împotriva regelui Gorrab? Comanda armatei egiptene o va avea tot faraonul, care se află aici, în Teba. Toate ordinele lui vor trebui transmise pe lungile distanțe despre care am discutat deja și pe care le-am deplâns.

— Din nou, ai pus degetul exact în mijlocul chestiunii, l-am felicitat eu. Însă eu m-am gândit deja la asta. Dacă ambasadorul faraonului va purta sigiliul cu șoim regal, va putea să ia decizii împreună cu Minos și consiliul lui în Creta fără să apară acele lungi întârzieri. Reacția rapidă la o schimbare de situație duce adesea la câștigarea bătăliilor.

Aton a clătinat atât de violent din cap, încât fălcile i-au fluturat precum aripile unui pelican.

— Niciodată! Faraonul n-ar încredința niciodată comanda armatelor sale și conducerea unui război cuiva în care n-are încredere desăvârșită.

— Aha, Aton! Crezi că nu există nimeni în Egipt în care faraonul nu se încrede fără rezerve?

— Nu, nu cred… S-a întrerupt și s-a holbat indignat la mine. Tu, Taita? Doar nu sugerezi că ți s-ar da comanda totală a aripii nordice a armatei egiptene prin sigiliul cu șoim? Tu nu ești soldat, Taita! Ce știi tu despre război?

— Dacă nu mi-ai citit papirusurile intitulate *Arta războiului,* mă îndoiesc că ai dreptul să mă judeci în privința asta. Fiecare candidat la colegiul militar este obligat să studieze tratatele mele ca fiind sursa supremă de învățăminte.

— Recunosc că nu le-am citit niciodată. Faimoasele tale papirusuri sunt prea plictisitoare și este un subiect care nu-mi suscită în mod deosebit interesul din moment ce este puțin probabil să comand vreodată o legiune, a recunoscut Aton. Dar ceea ce am vrut să spun este că a scrie un papirus nu-i totuna cu a lua decizii în focul luptei. Ce cunoștințe directe și practice ai tu în ceea ce privește comanda unei armate?

— Sărmane Aton, știi atât de puține despre mine, am rostit eu pe un ton compătimitor. Înainte de a încheia acest subiect, poate că ar trebui să menționez că eu am proiectat primele care de luptă pentru armata noastră și că eu am fost cel care a mânat carul ce l-a purtat în luptă pe faraonul Tamose în bătălia de la Teba. Faraonul s-a bazat pe sfatul meu pentru luarea celor mai rapide decizii în focul luptei. Rolul meu în bătălie a fost atât de important, încât, după ce am obținut victoria, faraonul m-a răsplătit cu medalia de aur a valorii și medalia de aur a slavei. Faraonul mi-a încredințat viața lui în acea zi. Poate că se va hotărî s-o facă din nou.

— Nu știam nimic din toate astea, Taita. Iartă-mi presupunerea, prietene. Ești un om înzestrat.

Din când în când, consider că e necesar să-i reamintesc lui Aton care îi este locul în ordinea lucrurilor. Cu toate astea, am considerat extrem de util ajutorul lui în elaborarea prezentării despre misiunea în Creta pe care o pregăteam pentru faraonul Tamose. Odată ce este îndreptat în direcția cea bună, Aton are un ochi bun pentru detalii.

☥ Capitolul 23

Faraonul nu s-a grăbit la fel de tare ca Aton să-mi discrediteze abilitățile, mai ales având în vedere recentul succes de care mă bucurasem la fortul de la Tamiat. A fost dispus să acorde toată atenția și toată considerația planurilor mele de a lua legătura cu Minos. Două zile întregi am discutat împreună fiecare detaliu, căutând vreun neajuns sau vreun aspect care era posibil să-mi fi scăpat. În cele din urmă, a concluzionat simplu:

— Nu văd nicio eroare evidentă în planurile tale, Tata. Este însă posibil ca generalul Kratas și statul lui major să aibă unele obiecții.

În prezența faraonului și a întregului consiliu, mi-am expus planurile dinaintea lordului Kratas. Acesta a sărit în picioare și a început să pășească furios prin încăpere, învinețindu-se de furie pe măsură ce mă asculta. Și-a fluturat degetul pe sub nasul meu și a izbit cu pumnii imenși și păroși masa de consiliu, în timp ce-și striga nemulțumirile și prevestirile de dezastru către toți zeii, și buni, și răi. Kratas este un sălbatic în suflet și are manierele unui bădăran. Cu toate astea, este un bun războinic, dacă nu chiar unul mare.

Am așteptat până când vocea i-a răgușit și până când și-a folosit toate înjurăturile și blestemele din bogatul lui vocabular, rămânând fără cuvinte și ajungând să-și deschidă și să-și închidă gura ca un pește scos pe uscat. Apoi, am intervenit pe un ton blând și rezonabil:

— Mai e un lucru pe care n-am apucat să-l menționez, domnule. Voi avea nevoie să-i iau cu mine în Creta pe Hui și pe Remrem. Sunt sigur că, dintre oamenii tăi, vei găsi înlocuitori potriviți pentru amândoi.

Kratas s-a holbat la mine cu o oroare fără cuvinte, iar apoi, brusc, a început să râdă. Veselia lui a început ca un chicotit ezitant și estompat, apoi a crescut în volum, ajungând să umple sala mai mult decât blestemele pe care le revărsase puțin mai înainte. De atâta voioșie, picioarele au părut să-i slăbească până într-atât, încât n-au mai fost capabile să-i susțină greutatea lui considerabilă. Împleticindu-se, s-a dat îndărăt și s-a prăbușit pe scaunul lui. Această piesă de mobilier a fost construită special pentru a rezista masivității sale și călătorește pretutindeni cu el.

Dar acum încheieturile sale au scârțâit a protest față de greutatea lui, iar picioarele i s-au curbat până aproape de punctul de frângere.

A încetat să râdă la fel de brusc cum a început și și-a ridicat cu ambele mâini poalele tunicii pentru a-și șterge lacrimile de veselie de pe chip, expunându-și cu această ocazie bărbăția abundentă. Apoi, a lăsat fustele să-i cadă în jurul genunchilor și i s-a adresat faraonului cu vocea lui normală:

— Majestate, după o reflecție serioasă, am ajuns la concluzia că planul lui Taita pare să aibă merite reale. Numai el s-ar fi putut gândi la așa ceva și numai el ar fi avut coaie suficient de mari pentru a-l prezenta consiliului. Și-a apucat fruntea cu mâna, într-un gest de căință batjocoritoare. Iertați-mă, domnilor, cred că am ales o metaforă nepotrivită, a rostit el serios, apoi a izbucnit iarăși în hohote de râs.

— Să înțeleg din asta că Hui și Remrem pot să mă însoțească în Creta?

Am reușit să-mi păstrez o expresie neutră în ciuda nefericitei sale aluzii la părțile mele lipsă.

— Ia-i, Taita. Aspirațiile tale la gloria războiului merită să fie răsplătite. Cu binecuvântarea mea, ia-mi doi dintre cei mai buni oameni. Poate că ei vor reuși să te salveze de tine însuți, cu coaie sau fără coaie. Deși mă îndoiesc serios că există cineva capabil s-o facă.

☥ Capitolul 24

Pregătirile pentru călătoria spre Babilon au durat aproape două luni.

Preocuparea mea cea mai mare o reprezenta siguranța și confortul prințeselor și anturajului lor. Acestea aveau nevoie de optzeci și trei de sclavi și de servitori pentru a se ocupa de nevoile lor imediate. Asta includea bucătari, ajutoare la bucătărie, cameriste, garderobiere, machieuze, coafeze, masori, muzicieni și alți oameni care să se ocupe de distracția lor. În plus, fetele au insistat să ia cu ele o ghicitoare și trei preotese ale lui Hathor, zeița bucuriei, iubirii și maternității, pentru a avea

grijă de nevoile lor spirituale. În ciuda sfaturilor mele, fratele lor mai mare le-a acceptat extravaganțele, nerefuzându-le nimic.

Vistieria faraonului era plină, iar el a revărsat monedele de argint fără a se zgârci nici măcar la una. După mulți ani de domnie în care trebuise să fie chibzuit, cred că se bucura de această extravaganță sălbatică mai mult chiar decât surorile lui.

Astfel încurajate, fetele mele au decis că mai aveau nevoie de îngrijitori pentru animalele de companie pe care le luau cu ele, pisici, maimuțe și păsări, câini și șoimi de vânătoare. Asta pe lângă grăjdarii și rândașii de care aveau nevoie pentru a se îngriji de cei douăzeci de cai pe care îi aleseseră din grajdurile regale.

Din punctul meu de vedere era esențial ca fetele să fie superb îmbrăcate și să arate extrem de bine în Creta, sub privirile Supremului Minos și ale curtenilor săi. Faraonul a fost de acord cu mine, și cele mai bune croitorese din Egipt au fost puse să taie și să coasă magnificele garderobe pe care le desenasem pentru fiecare prințesă în parte.

Eu și fetele am scotocit prin prăvăliile din piețele Tebei și am reușit să umplem câteva lăzi mari cu bijuterii strălucitoare care să-l ademenească pe Minos, iar el și miniștrii săi să fie impresionați de bogăția și importanța regatului nostru. Cu o săptămână înainte de plecarea din Teba, Tehuti și Bekatha s-au acoperit cu toate aceste podoabe și au defilat prin fața faraonului și a mea pentru a fi admirate și a căpăta aprobarea noastră. Am fost satisfăcut să constat că niciun om, fie el rege sau de rând, n-ar fi în stare să reziste frumuseții lor.

Până în această etapă, cele două fete fuseseră aproape isterice de entuziasmul stârnit de pregătiri și de descrierile pe care Loxias le făcuse insulei Creta. Niciuna nu mai văzuse marea și nici nu navigase pe ea. Nu văzuseră niciodată munți înalți și crânguri dese de copaci înalți. Nu văzuseră niciodată munți din care să se reverse fum și flăcări. Ne-au ținut pe mine și pe Loxias până târziu în aproape toate nopțile, punându-ne întrebări și cerând descrieri detaliate ale acestor minunății.

Monetăria Regală de pe malul vestic a lucrat fără întrerupere în ultimele zile de dinaintea plecării, transformând o sută de lingouri cretane mari în memi de argint care să acopere cheltuielile călătoriei și din care să ne putem întreține când

aveam să ajungem în Creta, dar și pe alte meleaguri străine prin care aveam să trecem în drumul nostru.

Escorta militară care avea să acompanieze caravana noastră până în Babilon era alcătuită din două batalioane călare ale Diviziei de gardă Crocodilul Albastru. Aceasta era cea mai renumită din armata egipteană. Faraonul a pus să i se facă fiecărui om câte o armură întreagă, cu coif cu creastă, platoșă și protecții pentru picioare. Aveau în dotare arcuri de război, lănci, săbii și scuturi. Costul producerii acestor arme a depășit două mii de debeni de argint. Totuși, înfățișarea lor superbă era menită a-i impresiona pe toți cei care îi vedeau.

— Este un preț mic de plătit pentru supraviețuirea Egiptului nostru. A ridicat din umeri când l-am informat care a fost costul. N-are rost să mi te plângi acum. A fost ideea ta, Tata.

Nu l-am putut contrazice.

Pregătirile pentru călătorie decurgeau atât de lin, încât ar fi trebuit să știu că nu vor continua în același mod, mai ales nu în condițiile în care prințesa Tehuti s-a implicat cu atâta ardoare.

☥ Capitolul 25

Plănuisem să părăsim Teba în ultima zi a lunii lui Epiphi – care mereu fusese o lună norocoasă pentru mine. Totuși, când i-am prezentat ghicitoarei mele favorite o oală cu fecalele mele proaspete, le-a cercetat, apoi m-a avertizat că data pe care o alesesem era nepotrivită și că trebuia să o evit cu orice chip.

M-a sfătuit să amân începerea călătoriei pentru prima zi a lui Mesore. Am constatat mereu că prezicerile ei sunt de încredere. Cu părere de rău, i-am anunțat despre întârziere pe toți cei care urmau să facă parte din caravană, inclusiv, firește, pe prințese.

În mai puțin de o oră, cele două s-au năpustit în camerele mele de la palat, fără a fi invitate și fără de veste. Tehuti conducea atacul, dar, ca de obicei, Bekatha își susținea cu fermitate sora mai mare.

— Of, ai promis, Tata! Cum poți să fii atât de crud să ne strici distracția, Tata? Așteptam asta de secole. Nu ne mai iubești?

Nu sunt vreun papă-lapte – de cele mai multe ori reușesc să-mi impun voința de fier, dar nu când e vorba de prințesele mele.

Când atacă simultan, niciun om nu îndrăznește să le stea în cale, nici măcar eu.

Devreme în dimineața următoare, am traversat Nilul și m-am îndreptat călare spre Monetăria Regală. Mă duceam să-l anunț pe Zaras de schimbarea datei plecării conform dorinței prințeselor regale și să mă asigur că, înainte de asta, Zaras avea să livreze ultimii zece saci cu memi de argint vistieriei regale de la palat.

Cantitatea totală de argint pe care o luam cu noi depășea zece lakhi, suficient pentru a construi o flotă de corăbii de război și a plăti o armată de mercenari. Totuși, nu eram împăcat cu gândul că ignoram sfatul prezicătoarei mele și că puneam în pericol o asemenea comoară uriașă.

Când am intrat în Monetăria Regală, am constatat că erau o căldură și o gălăgie ca într-o fierărie. Flăcările rägeau în forje, iar bubuiturile ciocanelor îmi spărgeau urechile.

L-am zărit pe Zaras în partea cealaltă a atelierului. Era dezbrăcat de tunică și legăna un ciocan de bronz deasupra capului. Brațele lui musculoase străluceau de transpirație, iar sudoarea i se prelingea pe obraji și îi picura de pe bărbie. Era tipic pentru el să nu stea degeaba când era treabă de făcut. În ciuda gradului militar înalt, se dedicase cu tot sufletul muncii de sclav care era baterea monedelor.

L-am privit cu plăcere. Nu-l văzusem de câteva săptămâni și aproape că uitasem cât de mult mă atașasem de el în timpul expediției noastre la Tamiat. Am simțit chiar o puternică împunsătură de regret că nu îndrăznisem să-l am de-a dreapta mea în lunga călătorie care ne aștepta, spre Babilon și Knossos.

Probabil că Zaras mi-a simțit privirea ațintită asupra lui. Și-a ridicat ochii și m-a zărit. A aruncat ciocanul, care a căzut zăngănind pe dușumeaua din piatră, și, cu mâinile în șolduri, mi-a zâmbit prin fumul forjei.

În ciuda prieteniei noastre, am fost surprins de căldura întâmpinării lui când s-a apropiat cu pași mari de mine.

— Am crezut că ai uitat de mine și că m-ai lăsat să putrezesc aici, dar ar fi trebuit să știu că nu-i așa. Un om ca tine nu-și părăsește niciodată un prieten. Mi-am lustruit armura și mi-am ascuțit sabia. Sunt gata să plec cu tine, de îndată ce dai ordinul.

Am fost luat prin surprindere și am avut nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu mi se vedea refuzul sau pentru a nu-mi dezvălui în vreun alt mod confuzia.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta, i-am spus eu și am sperat că zâmbetul îmi era convingător. Dar de unde ai știut că…?

Am lăsat vocea să mi se piardă înainte de a-i dezvălui faptul că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbește.

— Chiar în această dimineață, un soldat mi-a adus un ordin de la Consiliul de război. Dar, desigur, știam că trebuia să mă fi cerut. A râs din nou, iar eu mi-am amintit ce sunet plăcut și firesc era. Nu am niciun alt prieten sus-pus.

— Al cui sigiliu se afla pe ordin, Zaras?

— Ezit să rostesc numele cu voce tare, însă…

S-a uitat în jur cu un aer secretos înainte de a băga mâna în punga de la brâu și de a scoate un mic papirus pe care mi l-a înmânat cu grijă și profund respect.

Am tresărit când am recunoscut semnul regal cu care era sigilat papirusul.

— Faraonul?

Am fost stupefiat de faptul că faraonul s-a preocupat el însuși de o problemă atât de banală.

— Nimeni altul.

Zaras a privit solemn cum desfăceam papirusul. Ordinul era scurt și explicit.

„Te vei pune de îndată sub comanda directă a lordului Taita. Te vei conforma necondiționat ordinelor date de acesta, sub amenințarea pedepsei cu moartea în caz contrar.”

— Unde mergem, Taita? Zaras și-a coborât vocea, aceasta devenind o șoaptă nerăbdătoare. Și ce vom face când vom ajunge acolo? Sunt sigur că vom avea parte de lupte grele. Am dreptate?

— O să-ți răspund la aceste întrebări când va veni vremea. Am clătinat cu severitate din cap. Dar să fii pregătit.

El m-a salutat cu pumnul strâns, dar, cu toate că a reușit să-și alunge rânjetul de pe chip, ochii îi scânteiau încă.

M-am ocupat rapid de problema monedelor pe care venisem să o discut cu el, apoi m-am grăbit să mă întorc la palat. Doream cu disperare să stau de vorbă cu faraonul și să-l fac să revoce ordinul dat lui Zaras, dar nu puteam totuși să dau buzna

neanunțat sau neinvitat în încăperile sale. Există un protocol regal strict care trebuie urmat de cei care vor o audiență.

M-am dus direct în anticamera apartamentului regal, unde o duzină de scribi stăteau cu picioarele încrucișate în fața tăblițelor de scris, mânuind grăbiți pensulele, scriind mesaje și ordine. Șeful lor m-a recunoscut imediat și s-a zorit să-și ofere serviciile. Însă nu m-a putut ajuta.

— Faraonul a plecat de la palat în zorii zilei. N-a lăsat vorbă când s-ar întoarce. Știu că ar fi dorit să discute cu tine dacă era aici. Poate că dorești să-l aștepți, lord Taita?

Tocmai voiam să-i resping sugestia când, deodată, am auzit inconfundabila voce a faraonului răsunând pe coridoare. Faraonul a intrat în anticameră urmat de o mulțime de oficiali și demnitari. De îndată ce m-a văzut, s-a apropiat de mine și și-a pus o mână pe umărul meu.

— Mă bucur că ești aici. Încă o dată, mi-ai anticipat dorințele, Taita. Tocmai aveam de gând să trimit după tine. Vino cu mine.

Cu mâna încă pe umărul meu, m-a condus la el în cameră și imediat am început să discutăm o serie de probleme complicate. Apoi, la fel de brusc cum mă întâmpinase, m-a concediat și și-a îndreptat atenția spre papirusurile întinse pe masa joasă din fața lui.

— Te implor să-mi mai acorzi un moment din timpul tău, Mem.

Și-a ridicat capul și s-a încruntat întrebător la mine.

— În privința căpitanului Zaras și a ordinelor…

— Cine? Faraonul a părut ușor surprins. Care ordine?

— Zaras. Căpitanul Zaras care a fost cu mine la Tamiat.

— A, el! a răspuns faraonul. Da, vrei să te însoțească în misiunea din Creta. Nu înțeleg de ce ai avut nevoie de permisiunea mea ca să-l numești sau de ce n-ai vorbit direct cu mine dacă ai considerat că era necesar. Nu-ți stă în fire să-i ceri surorii mele să intervină pentru tine. Și-a coborât privirea spre papirusuri. Oricum, s-a rezolvat și sper că ești satisfăcut, Taita.

Firește că avusesem suspiciuni în privința persoanei implicate în tărășenia asta, dar subestimasem tupeul și viclenia prințesei mele. Era pentru prima dată când intervenea direct în funcționarea ierarhiei militare. Acum, trebuia să iau o decizie rapidă: să capitulez în mod laș sau să am o confruntare cu prințesa Tehuti, care nu se jenase niciodată să se folosească de

prerogativele ei regale sau de oricare alt subterfugiu pentru ca lucrurile să desfășoare așa cum dorea ea? Mi-am înclinat capul.

— Ești mărinimos, Alteța Ta, și îți sunt recunoscător.

Am acceptat inevitabilul.

☥ Capitolul 26

După ce am terminat pregătirile, iar caravana era gata să plece din Teba, i-am cerul lordului Aton să elibereze un porumbel călător. Pasărea ieșise din ou într-un porumbar al ambasadorului egiptean în Babilon și știa unde îi era cuibul. În mesajul purtat de ea, îi ceream ambasadorului nostru să-l informeze pe regele Nimrod al Akkadului și Sumerului că prințesele regale veneau cu o misiune diplomatică în capitala sa și că faraonul Tamose i-ar fi extrem de recunoscător Majestății Sale regele Nimrod dacă acesta le-ar face o primire cordială celor două doamne.

Patru zile mai târziu, un alt porumbel a sosit în hulubăria regală din Teba, întorcându-se din Babilon cu un mesaj din partea regelui Nimrod transmis de ambasadorul egiptean în acel oraș.

Regele își reafirma angajamentul de a menține alianța dintre cele două națiuni și își exprima plăcerea de a le primi pe cele două doamne regale la palatul său, unde spera că se vor bucura de ospitalitatea sa pe durata unei vizite lungi.

De îndată ce am primit mesajul, l-am trimis pe Zaras cu o puternică escortă militară în fața caravanei regale, pentru a deschide calea de la Teba până la țărmurile Mării Roșii. Pretextul era că doream să se asigure că nu existau bandiți care să ne pregătească vreo ambuscadă pe drum. Motivul real era că voiam să-l țin departe de draga mea Tehuti.

Nu sunt sigur cum a ajuns să afle Tehuti despre încercarea mea de a o păcăli. Are iscoade pretutindeni, iar haremul regal este un focar de intrigi și de zvonuri.

Chiar în acea dimineață, îi dădusem ordin lui Zaras să preia comanda avangardei, iar acum ședeam în grădina mea de lângă bazinul cu pești, bucurându-mă de paharul cu vin cu care obișnuiesc să întâmpin căderea nopții și să celebrez trecerea

zilei, cu toate realizările și succesele ei, și ocazionalele eșecuri. A venit în spatele meu la fel de tăcută ca o umbră și mi-a acoperit ochii cu mâinile ei reci și fine, după care mi-a șoptit la ureche:

— Ghici cine-i!

— Habar n-am cine-i, Alteța Ta regală.

— O! Probabil că ai tras cu coada ochiului, a protestat ea și mi s-a așezat în poală. Și-a petrecut brațele pe după gâtul meu. Te iubesc atât de mult, dragă Tata. O să fac tot ce-mi ceri. Tu o să faci tot ce-ți cer?

M-a îmbrățișat.

— Desigur, Alteța Ta regală. O să fac tot ce nu-ți primejduiește siguranța sau nu contravine securității și intereselor Egiptului.

— Nu ți-aș cere niciodată așa ceva. A părut îngrozită de insinuarea mea. Oricum, până în Sumer și Akkad, o să fie o călătorie lungă prin deșertul acela cumplit. Eu și sora mea o să ne plictisim în mod cert și o să avem mare nevoie de distracție. Ar fi atât de minunat dacă am avea un bard care să ne cânte și să ne recite poezii.

— De aceea i-ai cerut fratelui tău, faraonul Tamose, să-l pună pe căpitanul Zaras să facă parte din caravana care ne duce pe toți la Babilon?

— Căpitanul Zaras! a exclamat ea cu ochii măriți de surpriză. Vine cu noi? Ce minunat! Este un poet talentat și are o voce atât de frumoasă. Poate să călărească împreună cu mine și cu Bekatha în timpul zilei și să ne distreze.

— În primul și-n primul rând, căpitanul Zaras este ofițer și războinic, nu un menestrel rătăcitor. Avem deja profesioniști – muzicanți, actori și actrițe, bufoni, jongleri, dansatori, acrobați și animale dresate, inclusiv un urs care dansează. Zaras va comanda avangarda, trupele care se află în fața caravanei. Ne va deschide calea și va oferi protecție tuturor, mai ales ție și surorii tale mai mici.

Zâmbetul mieros a dispărut de pe buzele lui Tehuti. S-a lăsat pe spate și m-a privit cu răceală.

— De ce ești atât de rău cu mine, Taita? a vrut ea să știe.

Eram Taita acum, avertismentul sigur al nemulțumirii regale.

— Îți cer un lucru atât de mărunt.

— Acesta este motivul, Înălțimea Ta.

I-am luat mâna dreaptă și am întors-o cu palma în jos pentru a se vedea inelul cu diamant pe care, din clipa în care i-l dădusem, nu și-l scosese de pe deget decât ca să-l facă pe Zaras să i-l găsească.

Și-a smuls mâna din a mea și a dus-o la spate. Ne-am uitat unul la altul în tăcere.

Trasase liniile de luptă și își scosese pumnalul metaforic. S-a ridicat și s-a îndepărtat de mine legănându-și grațioasă șoldurile, fără să se uite îndărăt și fără să rostească alt cuvânt.

☥ Capitolul 27

În prima zi a lunii Mesore, Zaras, în fruntea gărzilor avangardei, a ajuns în portul Sagafa pe țărmul cel mai apropiat al Mării Roșii. A dat drumul unui porumbel cu un mesaj către mine, în care îmi spunea că găsise flotila de dhow[12]-uri și de corăbii alcătuită și pregătită să ia la bord întreaga caravană pentru a traversa marea. Având această certitudine, am dat ordin să pornim la drum.

Faraonul a călărit împreună cu mine în fruntea caravanei cât am urcat faleza Nilului. Când am ajuns sus, am descălecat cu toții.

Prințesele stăteau pe taburete capitonate, de o parte și de cealaltă a faraonului. Toți consilierii și ofițerii de rang înalt au format un cerc în jurul trioului regal. Apoi, faraonul mi-a cerut să mă apropii, iar eu am îngenuncheat în fața lui. Stând în picioare lângă mine, s-a adresat audienței:

— Le cer tuturor celor dragi mei și supușilor mei adunați aici să fie martori la ceea ce va urma.

Toți cei prezenți, inclusiv Tehuti și Bekatha, au răspuns cu un strigăt:

— Trăiască faraonul! Fie el onorat și ascultat!

Cu ambele mâini, faraonul a ridicat mica statuetă din aur a unui șoim deasupra capului său.

— Acesta este șoimul meu sigiliu, simbolul și pecetea mea. Cel care îl deține vorbește cu toată autoritatea dată mie de

[12] Ambarcațiune tradițională, cu unul sau două catarge, utilizată în Marea Roșie și Oceanul Indian (n.tr.).

către zei. Martorii să ia aminte și să se ferească de puterea și de mânia mea.

Încă îngenuncheat, mi-am ridicat palmele, iar faraonul Tamose s-a aplecat spre mine și mi-a pus în mâini sigiliul-șoim.

— Folosește-l cu înțelepciune, lord Taita, și dă-mi-l înapoi data viitoare când ne vom întâlni.

— Cuvântul tău este poruncă, Înălțimea Ta! am strigat eu cu voce puternică și clară.

M-a ridicat în picioare și m-a îmbrățișat.

— Fie ca Horus și toți zeii Egiptului să privească mărinimoși misiunea ta.

S-a îndepărtat pentru a-și lua rămas-bun de la surorile sale. Apoi a încălecat, iar alaiul s-a strâns în jurul său. A dat pinteni armăsarului și a pornit în galop să coboare faleza, îndreptându-se spre zidurile strălucitoare ale Tebei aflate pe malurile Nilului. A trecut de coada caravanei noastre, care urca.

Sclavii au întins un umbrar din păr de cămilă sub care să stăm feriți de soarele care ardea sus pe cer. Ne-am așezat și i-am urmărit pe faraon și escorta lui dispărând în aerul tremurător de sub noi. Capul caravanei a ajuns în dreptul nostru și a început să treacă pe lângă noi.

În frunte călărea un batalion din gărzile Crocodilul Albastru. Acesta era urmat îndeaproape de cincizeci de cămile și de călăreții lor. Fiecare dintre aceste animale dizgrațioase căra patru burdufuri enorme cu apă, câte două de fiecare parte a spinării cocoșate. Eram nevoiți să ne bazăm pe ele pentru a traversa lungile pustiuri care separau ochiurile de apă și oazele de pe arzătoarele întinderi ale Arabiei.

În spatele cămilelor și a prețioasei ape călărea un al doilea batalion din gărzile Crocodilul Albastru. Era ideal plasat pentru a păzi proviziile de apă sau pentru a se întoarce și a le apăra pe prințese și mijlocul vulnerabil al convoiului, în caz că eram atacați de dușmani.

Cu toate că plănuisem ca ruta noastră să treacă mult la sud și est față de peninsula Sinai, despre care hicsoșii pretindeau că ar fi teritoriul lor, nu voiam să risc în caz că regele Gorrab ar fi aflat de intențiile noastre și ar fi trimis un batalion de care de luptă să ne intercepteze.

În spatele compactei formații a gărzilor se aflau alte cincizeci de cămile. Acestea cărau corturile, mobilierul și alte obiecte

sofisticate de campare care aveau să fie instalate la fiecare popas din timpul călătoriei.

În urma lor venea pe jos gloata vivandierelor, a servitorilor și sclavilor. Din procesiune mai făceau parte douăzeci de dromaderi. Aceștia cărau sacii grei cu monede de argint.

Ariergarda era alcătuită din un al treilea batalion de gărzi Crocodilul Albastru, din cai fără călăreți și care cu bagaje. Când au ajuns în dreptul locului unde ne odihneam, am dat ordin să se strângă umbrarul sub care stăteam.

Am călărit până am ajuns la mijlocul lungii procesiuni șerpuitoare care se întindea pe aproape o leghe în deșert. Greoaiei și lentei mase de oameni și animale i-au fost necesare zece zile pentru a ajunge pe țărmul vestic al Mării Roșii.

☥ Capitolul 28

Zaras a venit călare din portul Sagafa pentru a se întâlni cu noi. El și garda lui de onoare au galopat de-a lungul convoiului, iar el și-a strunit calul când a ajuns în dreptul grupului regal și a sărit din șa pentru a le saluta pe cele două prințese.

S-a lăsat într-un genunchi în fața lui Tehuti și a salutat-o cu pumnul strâns. Ea l-a răsplătit cu un zâmbet zglobiu.

— Căpitane Zaras, sunt foarte încântată că vom avea parte de compania ta tot restul călătoriei până la Babilon. Îmi amintesc bine declamația ta despre atacul fortăreței de la Tamiat, după ce tu și lordul Taita v-ați întors din misiune. Mi-ar face mare plăcere să cinezi cu noi în seara asta, iar după aceea, să ne distrezi cu o altă recitare. Cât privește restul călătoriei până la Babilon, dorința și porunca mea este să-i cedezi altui ofițer locul în avangarda acestei caravane și să îți alegi o poziție astfel încât să ne poți oferi protecție directă mie și surorii mele, prințesa Bekatha.

Am suspinat suficient de tare pentru ca ea să mă audă, dar mi-a ignorat protestul discret și și-a concentrat toată atenția asupra lui Zaras. El a părut stânjenit și s-a bâlbâit ușor când i-a răspuns – a fost prima dată când l-am auzit bâlbâindu-se.

— Cuvântul tău este poruncă, Înălțimea Ta! Cu toate astea, te voi ruga să mă ierți. Trebuie să-i dau de îndată raportul lordului

Taita, căruia faraonul i-a încredințat comanda acestei caravane și sigiliul-șoim.

Am fost impresionat de loialitatea lui Zaras față de mine și de încercarea lui de a-i aminti lui Tehuti cine deținea autoritatea supremă. Sărmanul flăcău încerca disperat să iasă cu fața curată din conflictul de interese în care ea voia să-l implice.

Mi-am adunat tot curajul ca să-i sar în ajutor atunci când furtuna regală avea să se reverse asupra capului său. Tehuti nu era obișnuită ca ordinele ei să fie puse nici măcar vag sub semnul întrebării. Dar m-a surprins din nou. În loc să i-o reteze lui Zaras, a zâmbit și a dat din cap.

— Să faci asta imediat, căpitane Zaras. Datoria de soldat este mai presus de orice altceva.

Zaras a venit lângă mine, iar eu am avut intenționat grijă să rămânem la distanță de urechile prințeselor în vreme ce am călărit spre marginea falezei sub care, pe țărmul mării, se aflau clădirile răsfirate din Sagafa.

Pricepându-mi intenția, Zaras și-a coborât vocea când mi-a spus că, în vreme ce aștepta sosirea noastră, a profitat de ocazie pentru a se duce cu un dhow rapid în micul sat pescăresc El Kumm, de pe malul îndepărtat. Mersese acolo pentru a se asigura că beduinul care avea să ne fie călăuză primise ordinele noastre și ne aștepta împreună cu oamenii lui pentru a ne conduce prin Deșertul Arabiei.

Acesta era Al Namjoo, aceeași călăuză care ne condusese când am traversat peninsula Sinai, în călătoria noastră spre țărmurile Mării de Mijloc și spre fortul Tamiat.

— Sunt încântat să-ți pot spune că Al Namjoo aștepta sosirea noastră de mai bine de două luni, de când a primit mesajul de la noi. Zaras părea mulțumit de sine. Cei doi fii ai lui sunt cu el, dar i-a trimis înainte, pentru a cerceta ochiurile de apă și oazele de pe traseul caravanei. Până acum, rapoartele pe care i le-au trimis confirmă că în toate e apă, după cum ne și așteptam în acest anotimp al anului.

— Sunt ușurat să aud asta, i-am zis eu, apoi m-am uitat pieziș la el. Continuă, Zaras. Voiai să mai spui ceva, l-am îmboldit eu, iar tânărul a părut surprins.

— De unde ai...? a început el, iar eu am completat întrebarea în locul lui.

— De unde am știut? Am știut pentru că nu prea te pricepi să ascunzi ceva de mine. O spun ca pe un compliment, nu ca pe o mustrare.

El a clătinat din cap și a râs cu amărăciune.

— Am fost despărțiți prea mult timp, domnule. Uitasem cât de bine știi să citești gândurile oamenilor. Dar ai dreptate, domnule. Voiam să mai menționez ceva, însă am ezitat ca să nu crezi că sunt alarmist.

— Nimic din ce mi-ai putea spune nu mă va face să cred așa ceva, l-am asigurat eu.

— Atunci, trebuie să-ți zic că, în vreme ce mă aflam în tabăra lui Al Namjoo, trei refugiați au fost aduși din deșert. Erau într-o stare foarte proastă, aproape morți de sete și din cauza rănilor. Ca să spun adevărul, unul dintre ei a murit la scurtă vreme după ce a ajuns în siguranța corturilor lui Al Namjoo, iar ceilalți erau incapabili să vorbească.

— De ce nu, Zaras? Ce soartă i-a năpăstuit pe acești nefericiți?

— Domnule, primul fusese jupuit cu săbii încinse, așa că partea cea mai mare a pielii de pe trup îi era arsă. Moartea nu se poate să fi fost decât o fericită eliberare din chinuri. Altuia, limba îi fusese tăiată cu brutalitate din gât. Nu putea decât să mârâie și să urle ca un animal.

— În numele lui Horus cel milostiv, ce se întâmplase cu ei? l-am întrebat eu pe Zaras.

— Al treilea bărbat scăpase de asemenea răni cumplite. A putut să ne spună că fusese căpetenia unei caravane de cincizeci de cămile și la fel de mulți bărbați și femei, care căra sare și lingouri de cupru din orașul Turok când au fost atacați de Jaber al Hawsawi. Acesta e cel pe care oamenii îl numesc Șacalul.

— Îl cunosc doar după reputație, am recunoscut eu. Este unul dintre cei mai temuți oameni din Arabia.

— Există toate motivele pentru a fi temut. I-a castrat și i-a eviscerat pe toți ceilalți bărbați și femei din caravană doar pentru a se distra. Desigur, Șacalul și oamenii lui i-au violat pe captivii lor, atât bărbați, cât și femei, înainte de a-i masacra.

— Unde se află Șacalul acum? Știa acest om încotro au luat-o?

— Nu, domnule. A dispărut înapoi în deșert. Dar un lucru e sigur, și anume că va pândi rutele caravanelor precum animalul al cărui nume îi este poreclă.

În acel moment, Tehuti s-a răsucit în șa și ne-a strigat peste umăr:

— Ce discutați atât de serios? Veniți aici și călăriți alături de mine și de Bekatha. Dacă tu și Zaras vă spuneți unul altuia povești, atunci vrem și noi să le auzim.

Nici măcar eu nu îndrăzneam să-i nesocotesc două ordine date rapid unul după celălalt. Ne-am îmboldit caii ca să ajungem în dreptul prințeselor. Tehuti și-a băgat cu abilitate calul între al meu și al lui Zaras pentru a ne împiedica să discutăm lucruri care n-o interesau în mod deosebit. În clipa aceea, drumul accidentat și stâncos pe care îl urmam a ajuns pe coama dealurilor, iar Tehuti și-a strunit calul și a scos un țipăt de surpriză și de încântare.

— Uitați! O, uitați-vă la asta! Ați văzut vreodată un fluviu atât de mare și de albastru? Pe capul încornorat al lui Hathor, cred că-i de o sută de ori mai lat decât Nilul nostru. Nici măcar nu-i văd celălalt mal.

— Ăsta nu-i un fluviu, Înălțimea Ta, i-a spus Zaras. Asta-i marea, Marea Roșie.

— Este enormă, s-a entuziasmat Tehuti, iar Zaras n-o cunoștea suficient de bine pentru a-și da seama că era un spectacol pe care îl dădea pentru el. Trebuie că este cea mai întinsă mare din întreaga lume!

— Nu, Alteța Ta regală, a corectat-o Zaras respectuos. Este cea mai mică dintre toate mările. Marea de Mijloc este cea mai mare, dar înțelepții au calculat că Marele Ocean Întunecat pe care plutește această lume este și mai mare.

Tehuti s-a răsucit spre el, deschizând larg ochii de admirație.

— Căpitane Zaras, cunoști atât de multe lucruri, poate la fel de multe ca lordul Taita. Trebuie să călărești alături de mine și de sora mea, Bekatha, măcar câteva ore în fiecare zi pentru a ne învăța toate astea.

Tehuti nu este ușor de abătut de la țelul ei.

☥ Capitolul 29

Traversarea Arabiei a fost infinit mai dificilă și mai solicitantă decât fusese călătoria spre Tamiat, cu un an în urmă. Atunci, fuseserăm mai puțin de două sute de oameni călătorind rapid și fără bagaje, și trebuise să trecem doar golful Suez, acea îngustă fâșie de apă dintre Egipt și peninsula Sinai, care are o lățime mai mică de cincizeci de leghe.

Acum, trebuia s-o luăm mult prin sud, ca să evităm cu orice preț să intrăm în peninsula Sinai, unde era posibil să stea la pândă carele de luptă pe care regele Gorrab s-ar fi putut să le fi trimis pentru a ne intercepta.

Am fost siliți să traversăm Marea Roșie pe unde avea cea mai mare lățime. Asta a presupus o călătorie de peste două sute de leghe, transportând peste o mie de oameni și animale în cincizeci de dhow-uri. O asemenea ambarcațiune mică nu putea să care decât zece cămile o dată. Toate trebuiau să facă mai multe traversări.

Ținând cont de toți acești factori, trebuia să accept că aveau să fie necesare două luni pline pentru a trece toată caravana noastră în Arabia.

Am campat alaiul regal pe țărmul egiptean în vreme ce elementele principale erau transportate peste marea îngustă. Aflasem pe pielea mea că nu era înțelept să le lași pe prințese să se plictisească sau să le lași prea mult timp liber.

Tabăra regală a fost separată cu grijă de restul corturilor. Cu toate că avea dimensiunea unui mic sat, depășea chiar și un oraș mare în privința somptuozității și a nenumăratelor obiecte de confort și lux care îi înconjurau pe ocupanții ei.

La fiecare câteva zile, prințesele luau parte la o partidă de vânătoare călare condusă de mine. Fie urmăream câte o gazelă de deșert iute de picior, care zbura la fel de ușoară ca un fluture peste întinderile sărate, fie urcam dealurile către locurile unde ibecșii cu coarne curbate hălăduiau pe stânci. Când nu practicau acest soi de vânătoare, fetele își asmuțeau șoimii dresați asupra rațelor și gâștelor sălbatice aflate de-a lungul țărmului.

Alteori, organizam picnicuri pe insulele din larg, unde fetele puteau să înoate în apele translucide sau să vâneze cu lancea

pești-spadă și bibani-de-mare care se aflau din belșug printre recifele de coral subacvatice.

Un lucru asupra căruia am insistat a fost ca, în majoritatea dimineților, să studieze. Adusesem cu noi doi scribi erudiți care să le învețe scrierea, matematica și geometria. Și mie îmi plăcea să le dau lecții. Orele noastre însemnau muncă grea și solemnă intercalate cu accese de veselie și chicoteli de fetișcane. Pentru mine, aceasta era perioada favorită a zilei. Vorbeau cu Loxias în minoiană, excluzându-mă din conversația lor de parcă nu înțelegeam un cuvânt în acea limbă. Discutau cu detalii senzuale cele mai intime subiecte. Loxias era cea mai mare dintre ele, așa că se impusese drept autoritate în materie de tot ce însemna carnal și erotic. Cu toate astea, ascultând-o, mi-a fost clar că nu avea absolut deloc experiență practică. Pentru detalii, se baza întru totul pe o imaginație bogată.

În timpul acestor ore, am reușit cu adevărat să le cunosc mai bine și să aflu ce se petrecea de fapt în acele frumoase și înfierbântate căpșoare.

Fiecare susținea că descoperise iubirea vieții ei. Loxias se decisese asupra lordului Remrem. Cu toate astea, încremenea ca piatra în prezența lui – îi pierea glasul și era incapabilă să facă altceva decât să-și plece ochii și să se îmbujoreze. Cred că era mai mult stânjenită de faptul că el era lord al Consiliului Regal, iar ea era o fată de rând și o străină. Nu părea deloc deranjată de faptul că el avea de două ori vârsta ei, că avea deja trei soții și că nici măcar nu era conștient de existența ei.

Bekatha fusese fermecată de Hui, faimosul călăreț și luptător în care de luptă. Habar n-avea că, atunci când îl capturasem, era frate de sânge cu infamul criminal Basti cel Crud. Făcusem tot posibilul să-l îmblânzesc și să-l civilizez, dar încă mai avea o doză zdravănă de barbarie în el, care se manifesta mai ales în privința simțului umorului. Bekathei nimic nu-i plăcea mai mult decât să fie zgâlțâită pe cel mai denivelat teren pe care Hui îl putea găsi în carul lui de luptă, agățându-se de el cu ambele brațe petrecute pe după talia lui și țipând ca un suflet pierdut în Hades. Cei doi făceau glume și își adresau insulte total de neînțeles pentru oricine îi auzea, dar care îi făceau pe amândoi să se îndoaie de râs. Ca semn al atenției speciale de care se bucura, Bekatha îl bombarda peste masă cu bucățele de pâine și fructe, atunci când el accepta invitația să mănânce cu noi.

Tehuti se ținea la distanță de aceste discuții și manifestări ale afecțiunii. Niciunul dintre noi n-a presat-o în legătură cu acest subiect.

Serile treceau cu ghicitori, povești și poezii, cântat din gură și la instrumente muzicale sau piese de teatru.

Prin aceste mijloace și cu o planificare atentă, am reușit să le țin pe cele trei fete pe care le aveam în grijă departe de năzbâtii primejdioase, iar zilele treceau în zbor la fel de rapid ca al păsărilor migratoare. În cele din urmă, cea mai mare parte a convoiului nostru a fost trecută pe țărmul estic al mării și a venit vremea să-l urmăm.

Înainte de răsăritul soarelui în a cincisprezecea zi a lunii lui Athyr, ne-am adunat cu toții pe plajă, iar cele trei preotese ale lui Hathor, ajutate cu pricepere de Tehuti și de Bekatha, au sacrificat pentru zeiță un frumos berbec alb.

I-am promis zeiței că îi vom aduce drept ofrandă o cămilă dacă ne arăta bunăvoință atunci când aveam să ne aflăm pe apă și dacă ne ajuta să ajungem teferi pe țărmul îndepărtat. Apoi ne-am îmbarcat și ne-am îndepărtat de plajă.

Zeița ne-a ascultat pesemne ruga, deoarece a trimis o briză caldă și sprințară dinspre Egipt, care să ne umfle pânzele și să ne poarte în grabă flotila prin apele agitate. Înainte de apusul soarelui, Africa s-a cufundat în valurile din spatele nostru.

La coborârea întunericului, pe fiecare ambarcațiune a fost înălțat un felinar pe catarg, ca să ne vedem unii pe alții. Călăuzindu-ne după stele, ne-am menținut cursul spre est. Când au mijit zorii, am zărit în depărtare țărmul Arabiei, ca un șir de dinți de rechin cariați, negri pe fundalul cerului albastru și proaspăt al dimineții. Am navigat către el toată ziua, iar soarele se afla la o palmă deasupra orizontului când cincizeci de oameni din gărzile Crocodilul Albastru au intrat în apă ca să tragă dhow-urile sus pe plajă. Fetele au pășit pe pământul Asiei fără să-și ude piciorușele grațioase. Tabăra regală cu toate minunățiile ei era instalată departe de apă, gata să le primească. Eu poruncisem să se întâmple astfel.

Totuși, n-am îndrăznit să întârziem acolo fiindcă în fiecare zi consumam cantități uriașe din prețioasa apă dulce.

Partea principală a convoiului, cu tot cu bagaje, plecase cu multe zile înaintea noastră. Deja trebuia să fi parcurs peste o

sută de leghe. A doua zi după sosirea noastră în Arabia, am încălecat pe cai și pe cămile și am pornit pe urmele sale.

☥ Capitolul 30

De îndată ce ne-am îndepărtat de influența răcoritoare a mării, soarele, aflat sus pe cer, a devenit prea dogoritor pentru a ne îngădui să călătorim în miezul zilei. De atunci încolo, ne-am început fiecare etapă după-amiază târziu, când soarele își pierdea puțin potrivnicia copleșitoare. Am călătorit noaptea, oprindu-ne doar pentru câte o oră la miezul nopții, ca să adăpăm caii și cămilele cu apa depozitată pentru noi de cei din caravana principală. Apoi, mergeam până la răsăritul soarelui. Când căldura devenea de nesuportat, ridicam corturile și zăceam asudând la umbra lor, până când soarele cobora suficient pentru a ne îngădui să repetăm ciclul.

După cincisprezece zile și nopți, am ajuns în sfârșit convoiul principal. Burdufurile din piele erau deja mai mult de jumătate golite, doar câțiva litri de apă verde și sălcie clipocind pe fundul lor. Am fost silit să reduc rația zilnică la două căni de persoană.

Intrasem în plin deșert. Dunele se unduiau la nesfârșit în fața noastră. Caii dădeau semne de istovire. Chiar și dacă aveau în spinare un călăreț ușor, nisipul moale le îngreuna teribil înaintarea. I-am lăsat să se alăture cailor de schimb din fața caravanei și am ales cele mai bune cămile pentru fete și pentru restul grupului nostru.

Al Namjoo m-a asigurat că vom găsi apă după doar câteva zile de mers. Așa că le-am luat pe fete și, împreună cu Zaras și escorta lui, am luat-o înaintea convoiului principal pentru a găsi ochiul de apă promis.

Al Namjoo mi l-a dat pe Haroun, fiul lui cel mare, să ne fie călăuză. Astfel, am putut să călătorim mult mai repede decât convoiul principal. Am călărit din răsputeri, iar la prima licărire a zorilor, Haroun s-a oprit pe culmea unei alte monstruoase dune din nisip roșu și a arătat în față.

Înaintea noastră se întindea o stâncă înaltă, din rocă striată. Straturile orizontale aveau culori contrastante, dar aprinse, variind de la galben ca mierea și alb precum creta la roșu și

albastru, și negru. Unele dintre straturile mai moi fuseseră erodate mai profund decât cele de deasupra și de dedesubt. Acestea formau galerii ieșite în afară și caverne adânci alungite arătând aproape ca și cum ar fi fost proiectate de un arhitect dement.

— Acest loc se numește Miyah Keiv, ne-a spus Haroun. Tradus din arabă, ar însemna „peștera apei”.

Haroun ne-a condus sub peretele vertical al stâncii, la baza căruia se deschidea o fisură laterală joasă. Era exact atât de înaltă cât să poată intra fără să se aplece un bărbat bine făcut, dar avea o lățime mai mare de o sută de pași și era atât de adâncă, încât n-am reușit să văd până unde se întindea în stâncă.

— Apa se află în adâncurile acestei peșteri, ne-a zis Haroun.

Prințesele și Loxias și-au îndemnat cămilele să îngenuncheze, apoi au sărit de pe șeile din lemn sculptat. Le-am condus pe toate trei spre intrare, în vreme ce Zaras și-a ținut oamenii locului pentru a ne lăsa singuri.

Dușumeaua de piatră cobora lin sub picioarele noastre și, pe măsură ce înaintam, lumina zilei pălea, iar aerul devenea mai rece, până când diferența de temperatură față de căldura directă a soarelui de-afară ne-a făcut să tremurăm.

Deja simțeam mirosul apei și o auzeam picurând undeva în fața noastră. Gâtul mi s-a încleștat de sete. Am încercat să înghit, dar aveam prea puțină salivă în gură. Fetele m-au apucat de mâini și m-au tras spre baza pantei.

Un bazin larg se întindea în fața noastră, suprafața sa strălucind datorită luminii reflectate de la intrarea în peșteră. Aceeași lumină crea iluzia că apa era neagră precum cerneala de sepie. Niciunul dintre noi n-a ezitat, ci, cu țipete vesele, ne-am aruncat cu toții în apă, încă purtând tunicile și sandalele. Am îngenuncheat până ce apa mi-a ajuns la bărbie. Mi-am privit trupul și am văzut că, departe de a fi neagră, apa era limpede precum diamantul pe care i-l dădusem lui Tehuti. Mi-am umplut gura și am suspinat de plăcere.

Am băut cele mai bune vinuri din pivnițele palatului din Teba al faraonului, dar niciunul nu se putea compara cu apa acestui divin și neștiut izvor.

Fetele se aflau în mijlocul bazinului, stropindu-mă pe mine și una pe alta, icnind și țipând din pricina apei reci. Încurajați de

hărmălaie, Zaras și oamenii lui au venit alergând în josul pantei. Țipau și râdeau și s-au aruncat și ei în apa întunecată.

După ce am băut până ne-am umflat burțile, oamenii au umplut burdufurile pe care le aduseserăm cu noi și le-au cărat afară la cămile. Zaras nu le-a îngăduit să aducă animale acelea mari la bazin. Acoperișul de stâncă era prea jos ca ele să poată trece pe sub el, iar riscul să întineze sublima apă cu balegile lor era prea mare.

☥ Capitolul 31

Haroun mi-a confirmat estimarea că restul caravanei se afla la cel puțin trei zile în urma noastră. Asta nu m-a îngrijorat din cale-afară deoarece fetele erau obosite de călătorie, iar acum ar fi avut ocazia să-și recapete pe deplin forțele.

Ceea ce mă preocupa cu adevărat era vulnerabilitatea noastră în acest loc. Amplasarea ochiului de apă era bine cunoscută de toate triburile beduinilor cale de sute de leghe în jur. Noi eram un grup mic, însă animalele noastre, armele și armurile erau foarte prețuite de acele triburi și ar fi fost foarte atrăgătoare pentru nelegiuiții care se găseau printre ei. Dacă aflau de prezența noastră la ochiul de apă și cât de puțini eram, am fi fost în mare primejdie. Trebuia să fim atenți și să ne asigurăm că nu aveam să fim luați prin surprindere.

De îndată ce Zaras și oamenii lui s-au primenit, i-am scos din peșteră, am postat santinele și am organizat apărarea pentru a păzi zona.

Apoi, i-am luat cu mine pe Zaras și pe Haroun ca să explorăm împrejurimile și să vedem dacă există urme că vreo altă ființă omenească trecuse recent pe-aici.

Toți trei eram complet înarmați. Eu îmi purtam arcul lung pe un umăr și o tolbă cu săgeți pe celălalt. În plus, sabia de bronz îmi atârna în teaca de pe șoldul drept.

Când am ajuns pe culmea celei mai apropiate dune, ne-am despărțit. Dar, înainte de asta, ne-am înțeles să ne întâlnim înapoi la Miyah Keiv înainte ca soarele să ajungă la zenit, ceea ce avea să se întâmple în aproximativ o oră. L-am trimis pe Zaras să descrie un cerc spre nord, iar pe Haroun să

investigheze ceea ce părea a fi urma unei caravane în valea de sub noi. Eu am mers pe creasta dunei către sud.

Era greu să rămâi neobservat, deoarece aproape că nu aveai niciun fel de acoperire în acest teren, dar am avut grijă să nu mă profilez deasupra liniei orizontului, unde un dușman m-ar fi putut zări de la mare distanță.

Foarte curând, m-am pomenit fermecat de acest peisaj sterp și sumbru, dar în același timp halucinant de frumos. Existau o infinitate de dune la fel de nestatornice ca unduirile unei mări liniștite, netede și flexibile ca trupul unei femei frumoase, lipsite de muchii dure, maleabile și măiestrit modelate. Crestele acestor valuri de nisip erau spulberate de vânt, care le schimba formele dinaintea ochilor mei. Urmele pașilor de om și de copite se contopeau foarte repede și curând dispăreau cu totul.

Umblând prin ea, n-am găsit nimic în această lume care să-mi indice că om sau animal existaseră vreodată aici. Până când, brusc, am remarcat o mică bucată de os albită de soare ieșind din nisipul de la picioarele mele. Am îngenuncheat pentru a-l dezgropa și am fost surprins să constat că era craniul și ciocul căscat al unei păsări de noapte. Probabil că fusese purtată de un vânt neobișnuit departe de meleagurile ei.

M-am întors și am coborât duna. După ce am ajuns la poale, m-am îndreptat spre intrarea în peștera unde se afla ochiul de apă subteran. Apropiindu-mă, am auzit râsete feminine și zgomot de apă împroșcată.

Zaras se întorsese înaintea mea. El și oamenii lui scoseseră șeile de pe cămile și le duseseră sub ieșindul de deasupra peșterii, pentru a îngenunchea la umbră. Oamenii le țesălau și le hrăneau cu orz din traiste legate sub bot. L-am întrebat pe Zaras:

— Ai găsit ceva?

— Nu, domnule. Nimic.

— Unde este Haroun? S-a întors?

— Nu încă, dar va veni curând, a răspuns el.

Am ezitat în gura cavernei. Totul părea perfect normal și firesc. Nu pricepeam motivul senzației de anxietate care nu-mi dădea pace, dar știam că nu trebuie s-o ignor.

În loc să intru în peșteră, m-am răsucit și am luat-o pe lângă peretele de stâncă în direcție opusă. Peștera nu se mai vedea când am ajuns într-un loc unde o fisură îngustă brăzda suprafața

verticală a pietrei. Nu o remarcasem înainte, așa că am studiat-o câteva clipe și apoi m-am decis că aș putea să urc pe stâncă și să văd ce se află dincolo de ea. Am întins mâna și am pus-o pe piatră.

Soarele o încinsese, așa că m-a ars ca un cărbune aprins. Mi-am retras mâna atât de repede, încât am scăpat craniul de pasăre pe care îl țineam încă. Mi-am supt degetul ars, până când durerea s-a domolit, iar apoi m-am aplecat să iau craniul. M-am oprit înainte ca degetele mele să-l atingă.

Foarte aproape de stâncă, acolo unde vântul încă n-o erodase, în nisipul întărit se afla urma unui picior de om. În timp ce o priveam, o parte a amprentei a dispărut din pricina unei ușoare alunecări a nisipului, demonstrând cât de recent era.

Cu siguranță, nu fusese lăsată de vreuna dintre fetele mele. Era urma unui picior mare de bărbat, purtând o sanda cu talpă din piele netedă. Din spate, încă mai auzeam vocile slabe și râsetele ocazionale ale lui Zaras și ale oamenilor săi. M-am întors repede într-un loc de unde puteam vedea intrarea în peșteră și grupul de oameni aflat în fața ei. O privire rapidă a fost suficientă pentru a fi absolut sigur de ceea ce știam deja. Toți bărbații purtau obișnuitele sandale militare cu tălpi având ținte de aramă.

Exista un străin printre noi.

Următorul lucru la care m-am gândit a fost siguranța fetelor. Mi-am aplecat capul pentru a asculta vocile care încă răsunau din adâncul cavernei. Am recunoscut imediat două dintre ele, dar n-am izbutit s-o disting pe a treia. Încercând să-mi ascund neliniștea de oameni, am trecut grăbit pe lângă ei și am intrat în peșteră. Am coborât repede panta de piatră care ducea spre marginea bazinului. M-am oprit câteva momente ca să le îngădui ochilor să se acomodeze cu semiîntunericul și m-am uitat la trupurile albe și nubile care se zbenguiau ca niște vidre neastâmpărate în apele întunecate. Însă erau numai două.

— Bekatha! am strigat eu la ea, vocea ridicându-mi-se pe măsură ce se instala panica. Unde-i Tehuti?

Capul i s-a ridicat din apă, părul roșu-auriu acoperindu-i ud fața.

— S-a dus afară ca să-i aducă o ofrandă lui Seth!

Acesta era eufemismul lor copilăresc pentru încheierea procesului digestiv.

— Încotro a luat-o?
— Nu m-am uitat. A spus doar că se duce afară pentru asta.
Tehuti era o copilă delicată. Știu că s-ar fi ascuns ca să facă acest lucru intim. N-ar fi rămas în cavernă. S-ar fi dus în deșert. Am fugit înapoi către gura peșterii. Zaras și oamenii lui încă se aflau acolo unde îi văzusem ultima oară, grupați în stânga intrării. Am strigat la Zaras:
— Ai văzut-o pe prințesa Tehuti ieșind din cavernă?
— Nu, domnule.
— Dar restul oamenilor? A văzut-o vreunul dintre voi?
Au clătinat din cap fără să rostească un cuvânt.
Tehuti i-ar fi evitat. Mi-am zis că, probabil, găsise o altă ieșire din peșteră. M-am răsucit și am luat-o la fugă pe lângă despicătura în stâncă unde văzusem urma de picior străină.
— Horus, ascultă-mă! am apelat eu la zeul meu, rugându-mă cu toată forța minții, dezlănțuind ciudata putere din mine pe care am învățat s-o chem în vremuri de restriște și deznădejde. Deschide-mi ochii, o, Horus! Lasă-mă să văd. O, zeu iubit, lasă-mă să văd!
Am închis strâns ochii timp de zece bătăi de inimă, iar când i-am deschis din nou, privirea mea căpătase o intensitate luminoasă. Marele zeu Horus mă auzise. Vedeam cu ochiul meu interior. În jurul meu culorile erau mai vii, formele, mai clare și având contururi mai bine definite.
M-am uitat în lungul bazei peretelui de stâncă și am văzut-o. Nu era Tehuti, ci amintirea locului unde se aflase de curând, ca un ecou sau o umbră a ei. Era ca o pată în strălucire, un mic nor intangibil. Ea dansa îndepărtându-se de mine, mișcându-se paralel cu peretele striat.
Am știut instinctiv că era urmărită și că încerca să scape de primejdie. Îi simțeam teama rezonând în inima mea și simțeam pe limbă gustul terorii.
— La arme, Zaras! am urlat eu. N-am realizat că vocea mea putea avea o asemenea forță. Lasă cinci oameni cu Bekatha și Loxias. Restul încălecați și urmați-mă!
Știind că Zaras mă auzise, am luat-o la goană fără să mă uit îndărăt, concentrându-mă cu totul asupra efemerului nor care nu era Tehuti, dar era însăși esența ei.
Deodată, am simțit că am aripi la picioare. Alergam tot mai repede și mai repede, dar norișorul se îndepărta la fel de

repede, trăgându-mă după el de parcă eram prins în siajul lui. Apoi, brusc, s-a dizolvat în neant acolo unde stânca striată cotea.

Strălucirea s-a estompat în ochii mei, iar vederea mi-a revenit la normal. Picioarele au încetinit și au devenit grele, lipsite fiind de sprinteneala dăruită de divinitate. M-am silit să înaintez până când am ajuns în locul unde umbra ei dispăruse. M-am oprit, răsuflarea arzându-mi plămânii.

Am privit cu sălbăticie în jur, dar nu am zărit nimic. Ea dispăruse.

Apoi, mi-am coborât privirea spre pământ și, cu toate că viziunea ei pierise, lăsase urme ale picioarelor desculțe în nisip, acolo unde era ferit de vânt. Mi-am ridicat ochii pentru a le urmări și am văzut că, după câțiva pași, dispăreau din nou, dar, de data asta, nu din cauza vântului. Nisipul fusese scormonit de picioare bărbătești purtând sandale cu tălpi netede. Nu mi-am putut da seama câți erau, dar am bănuit că o duzină sau mai mulți. Mi-a fost clar că Tehuti fusese urmărită de acești oameni. Când o prinseseră, se luptase cu ei. Tehuti poseda forța unei pisici sălbatice atunci când era stârnită, dar, în cele din urmă, o copleșiseră.

Captivă între ei, o târâseră până la baza stâncii. Aici, am văzut o altă despicătură în piatră. Însă aceasta era mai lată și nu atât de abruptă ca prima.

Era mai mult ca o casă a scării, nu ca un horn. Știam că aș putea să mă urc ușor, dar cămilele aveau să trebuiască a găsi o altă cale de a ajunge pe creasta stâncii. M-am uitat îndărăt și l-am văzut pe Zaras călărind prima cămilă de-a lungul bazei stâncii și apropiindu-se de mine. Văzând că mă uit la el, a strigat neliniștit:

— Ce se petrece, Taita? Ce vrei să facem?

— Tehuti a fost răpită. Probabil că au așteptat-o aici. Am arătat către fisura din stâncă. Au târât-o pe aici în sus, pe unde cămilele nu pot urca.

— Cine sunt oamenii aceștia? De unde au venit?

— Nu știu, Zaras. Nu mai pune întrebări fără rost. Luați-o călare pe lângă baza stâncii, până găsiți un loc pe unde să puteți urca. Eu pornesc pe aici după ei.

— O să-mi trimit jumătate din oameni după tine, ca să te ajute. Apoi, îi iau pe ceilalți cu mine și ne întâlnim pe creasta stâncii.

Nu i-am răspuns, ci mi-am păstrat suflul pentru urcușul pe care îl aveam în față. Urcam cu pași egali, economisindu-mi forțele. Îi auzeam pe oamenii lui Zaras venind în urma mea. Deși toți erau mai tineri decât mine, m-am menținut cu ușurință în fața lor.

La jumătatea drumului către vârf, am auzit voci de deasupra. M-am oprit câteva secunde, ca să ascult. Nu vorbesc perfect limba arabă, dar înțeleg suficient ca să pricep despre ce-i vorba.

Bărbații de sus erau beduini și se îndemnau unul pe altul să meargă mai repede. Apoi, am auzit țipătul slab al lui Tehuti – aș fi recunoscut vocea aceea oriunde și în orice condiții.

— Fii curajoasă, Tehuti, am strigat eu la ea, cu capul dat pe spate. Sosesc! Și vine și Zaras cu toți oamenii lui.

Sunetul vocii ei a fost un imbold pentru mine – am urcat și mai repede, cu o forță înzecită și o hotărâre de nestrămutat. Apoi, deasupra mea, am auzit nechezatul unui cal, zgomot de copite și zornăitul harnașamentului. Oamenii care o țineau captivă încălecau.

Tehuti a țipat din nou, însă cuvintele i-au fost acoperite de strigătele arabilor care urcau pe cai și apoi de pocnetele bicelor cu care își îndemnau bidiviii la galop. Caii au fornăit, iar după aceea, copitele au bufnit surd în nisipul moale.

☥ Capitolul 32

Mi-am dat seama atunci de ce bandiții își lăsaseră caii pe coama stâncii. Știau că se vor putea întoarce repede la ei, în vreme ce noi aveam să pierdem timpul căutând o altă cale de a urca masivele cămile pe stânca inaccesibilă.

Am străbătut în goană ultimii iarzi ai urcușului și m-am rostogolit peste buza stâncii. M-am oprit pentru a evalua situația.

În fața mea se afla un grup de treizeci sau patruzeci de călăreți arabi îmbrăcați în burnuzuri prăfuite și cu keffieh-uri pe cap. Cu toții încălecaseră deja și se îndepărtau în goană,

îmboldindu-și bidiviii cu strigăte sălbatice, strigând triumfători unul la altul.

Unul dintre acești bandiți încă se lupta cu Tehuti. O aruncase peste partea din față a șeii și, în vreme ce eu priveam, a încălecat în spatele ei. Era o brută mare și puternică, având o barbă neagră și cârlionțată. Corespundea descrierii pe care Al Namjoo i-o făcuse banditului Al Hawsawi, Șacalul. Dar nu putem fi sigur că el era.

Tehuti îl lovea și țipa, însă el o ține cu ușurință pe șa, imobilizându-le cu o singură mână pe ale ei. Am văzut că tunica și părul ei încă erau ude după baia făcută. Buclele jilave îi dansau în jurul capului.

S-a uitat îndărăt și m-a văzut pe buza stâncii, iar chipul i s-a luminat de o mișcătoare licărire de speranță. Am citit pe buzele ei că mi-a rostit numele.

— Tata! Te rog, ajută-mă!

Cu mâna liberă pe hățuri, cel care o răpise a tras într-o parte capul animalului și i-a dat pinteni s-o ia la goană peste câmpia stâncoasă, îndepărtându-se de mine. S-a uitat îndărăt pe sub braț și a rânjit jubilând. Acum, am fost sigur că era Șacalul. M-am întrebat repede de unde știuse că veneam la această Miyah Keiv din stânca striată.

Banda lui s-a strâns în grup compact în jurul său. Nu i-am putut număra. Privindu-i îndepărtându-se, aproape că am fost copleșit de un val de furie sălbatică, dar inutilă, care m-a cuprins și care amenința să mă sufoce.

Mi-am revenit rapid în fire și mi-am dat jos de pe umăr arcul de război. Din trei mișcări iuți, fixasem coarda și duceam mâna la spate ca să scot o săgeată din tolbă.

Distanța creștea repede. Știam că, în câteva secunde, atât Tehuti, cât și răpitorul ei aveau să se afle dincolo de bătaia arcului. Mi-am luat poziția cu umărul stâng îndreptat spre țintă și mi-am ridicat ochii peste linia orizontului, apreciind unghiul pe care trebuia să-l dau săgeții pentru a-l nimeri pe Șacal.

Bucuria luptei mi-a cuprins sufletul când mi-am dat seama că trupul Șacalului era interpus între mine și Tehuti și că, fără să vrea, o proteja de săgeata mea. Puteam trimite săgeata fără grijă că o voi lovi pe ea. Am tras coarda și penele săgeții mi-au atins buzele. Fiecare mușchi din brațe și din partea superioară a pieptului era tensionat de imensa greutate a arcului încordat.

Sunt foarte puțini alți oameni capabili să întindă la maximum arcul meu. Nu este vorba doar de forță brută. Mai e nevoie de o poziție anume și de un echilibru corespunzător, de a deveni una cu arcul.

Când mi-am desfăcut cele trei degete care țineau coarda, aceasta s-a smucit năprasnic, jupuindu-mi pielea de pe antebraț. Am simțit sângele țâșnind strălucitor din rană. Nu avusesem timp să-mi pun apărătoarea de piele pentru a mă proteja.

N-am simțit nicio durere. În schimb, inima mi s-a avântat la fel ca săgeata pe care o trimisesem în zbor, deoarece am văzut că trăsesem perfect. Am știut că porcul care o răpise pe Tehuti era mort încă înainte ca el să fie conștient de asta.

Apoi, brusc, am urlat de furie și de frustrare văzând cum călărețul care gonea în spatele țintei mele a tras calul într-o parte. Numai Horus știe de ce a făcut asta – probabil, ca să evite o groapă. Indiferent de motiv, mi-a acoperit ținta. Am văzut cum săgeata cade asupra lui ca un șoim în picaj și îl lovește în partea de sus a spinării, la trei centimetri de coloana vertebrală. Și-a aruncat capul pe spate și s-a zvârcolit în agonie, în vreme ce încercă să-și ducă mâna îndărăt ca să apuce săgeata. Dar încă mă împiedica să-mi văd ținta.

Am scos o a doua săgeată și am trimis-o în zbor cu speranța disperată că bărbatul rănit s-ar putea să alunece din șa și să cadă la pământ cât aceasta încă era în zbor, descoperind astfel întregul trup al lui Al Hawsawi. Însă arabul rănit se agăța cu încăpățânare de șa; abia când a doua săgeată i s-a înfipt în ceafă, trupul inert s-a prăbușit din șa și s-a rostogolit în praful ridicat de caii din fața lui.

Dar deja Al Hawsawi nu se mai afla în bătaia săgeții mele. Am tras încă una în urma lui, deși știam că nu mai exista nicio șansă să-l atingă. Însă m-am blestemat pe mine și pe toți zeii întunecați care îl protejaseră pe Al Hawsawi, atunci când ultima săgeată a căzut la douăzeci de pași în urma calului său.

Am luat-o la fugă spre locul unde zăcea trupul omului cu două săgeți înfipte în el. Voiam să ajung la el înainte să moară, ca să apuc să-l bat și să smulg niște informații de la el. Poate că, dacă aveam noroc, reușeam să aflu numele real al tâlharului care o răpise pe Tehuti și unde l-aș putea găsi.

N-a fost să fie. Banditul fără nume era mort când am ajuns la el. Un ochi îi era dat peste cap, așa că doar partea albă i se vedea, pe când celălalt se holba la mine cu ofensă mută. L-am lovit oricum, și nu doar o dată. Apoi, m-am așezat lângă el și am înălțat o rugăciune disperată către Hathor, Osiris și Horus, implorându-l pe fiecare să aibă grijă de Tehuti până când izbuteam s-o eliberez.

Lucrul pe care îl urăsc cel mai mult când vine vorba de zei este că îți sunt rareori la îndemână atunci când ai cea mai mare nevoie de ei.

Așa că, în vreme ce așteptam ca Zaras să mă găsească, m-am apucat să scot săgețile din cadavrul banditului pe care îl doborâsem. În tot Egiptul nu există nimeni care să se priceapă mai bine decât mine la confecționarea săgeților.

☥ Capitolul 33

Lui Zaras i-a luat aproape o oră să sosească. Până atunci, ceata bandiților beduini dispăruse de mult în praful și lumina orbitoare de la orizont. De obicei, îmi stăpânesc perfect emoțiile. Pot să rămân calm și lucid în fața dezastrelor și tragediilor. Când spun asta, mă refer la cucerirea orașelor, masacrarea armatelor și alte asemenea neplăceri. Dar pierderea lui Tehuti mi-a provocat o furie copleșitoare, cutremurătoare și neputincioasă. Cu cât așteptam mai mult, cu atât emoțiile mele se intensificau și dădeau în clocot.

Oamenii pe care Zaras îi trimisese să urce pe stâncă după mine au devenit ținta furiei mele. Am urlat la ei, reproșându-le că erau atât de înceți și de ineficienți. I-am acuzat de lașitate și delăsare când am avut nevoie de ajutorul lor.

Când, în cele din urmă, am zărit praful stârnit de cămilele lui Zaras, care se apropiau de marginea de sus a peretelui de stâncă striată, nu m-am mai putut stăpâni nici măcar o clipă. Am luat-o la fugă spre el. Îi strigam să se grăbească, deși nu mă putea auzi încă.

Cu toate astea, când s-a apropiat suficient pentru a desluși expresia de pe chipul lui, am realizat că nefericirea lui o egala sau poate o întrecea pe a mea. Pe cât de tare și de amarnic

urlam eu la el să se grăbească, pe atât de tare sau chiar mai tare, mă implora el să-i spun unde se afla Tehuti și dacă mai trăia.

Atunci mi-am dat seama că între acești doi tineri nu era doar o dragoste trecătoare oarecare. Era aceeași pasiune măreață și imaculată pe care eu o nutrisem pentru mama lui Tehuti, regina Lostris. Am văzut că durerea lui Zaras pricinuită de pierderea lui Tehuti era la fel de devastatoare cum fusese cea pe care mi-o provocase cândva pierderea mamei ei.

În clipa în care am conștientizat acest fapt, am realizat și că lumea se schimbase pentru noi trei.

☥ Capitolul 34

L-am privit pe Zaras aducându-și oamenii spre mine cu toată viteza cu care cămilele puteau să galopeze. Erau toate niște animale magnifice.

Pe distanță scurtă, caii beduinilor puteau întrece cămilele mele, însă nu puteau menține acel ritm mai mult de două sau trei ore. Pe de altă parte, cămilele mele puteau alerga o zi întreagă pe solul nisipos și nesigur. Cămilele mele își făcuseră recent plinul cu apă. În aceste condiții de sete, căldură și goană pe nisip, caii aveau să fie epuizați până a doua zi la răsăritul soarelui, în vreme ce cămilele puteau alerga o săptămână întreagă de azi înainte.

Îmi pregătisem deja ordinele pentru Zaras, până să ajungă el la mine. Avea câte un om înarmat în spinarea fiecărei cămile. Numaidecât i-am pus pe jumătate din ei să descalece și să se întoarcă pe jos la cavernă, pentru a le veghea pe celelalte două fete. Firește, siguranța Bekathei era de o sută de ori mai importantă decât a lui Loxias, dar ajunsesem s-o îndrăgesc și pe micuța fetișcană cretană.

Zaras dăduse dovadă de înțelepciune încărcând fiecare cămilă cu burdufuri pline cu apă. Acesta fusese unul dintre motivele întârzierii lui. Acum, jumătate din șei erau goale, așa încât călăreții puteau schimba cămilele la intervale regulate. De asemenea, am fost mulțumit de faptul că Zaras o adusese cu el

pe căpetenia călăuzelor noastre, Al Namjoo. Nimeni nu cunoștea zona mai bine decât el.

În vreme ce încălecam – fiecare călăreț ducând în urma lui, de căpăstru, o cămilă și cu apa din burdufuri clipocind liniștitor –, am fost gata să fac pariu pe un sac cu memi de argint că, până a doua zi la prânz, îl vom ajunge din urmă pe Al Hawsawi.

Vântul se transformase într-o adiere domoală, însă era prea cald pentru a simți vreo ușurare. Dar măcar nu mai avea forța de a ascunde urmele Șacalului înainte de a apuca să le văd. Am pus cămilele să alerge cu o iuțeală pe care am calculat-o cu grijă.

Am socotit trecerea timpului după unghiul soarelui, iar trei ore mai târziu, am putut constata că ne apropiasem bine de prada noastră. Ne-am oprit pentru foarte scurt timp ca să schimbăm cămilele și le-am îngăduit oamenilor să bea câte două căni cu apă înainte de a porni din nou în urmărire. Încă nu trăgeam din greu, ci mențineam un trap legănat pe care cămilele îl făceau să pară foarte relaxat și ușor.

După alte două ore, am avut dovada fermă că ne apropiam de fugari. Am dat peste unul dintre caii Șacalului, care șchiopăta epuizat pe urmele lăsate de tovarășii lui de herghelie. Am fost foarte încântat de modul cum înaintam și i-am spus lui Zaras că speram că i-am putea prinde totuși înainte de căderea nopții.

Această opinie s-a dovedit a fi prematură. La o oră după ce mi-o exprimasem, am ajuns la prima bifurcație a urmelor. Mi-am ridicat mâna pentru a semnala grupului să se oprească. Apoi, am confirmat gestul dându-i o comandă verbală lui Zaras.

— Lasă-i pe oameni să descalece și să-și întindă picioarele. Fiecare poate să bea două căni de apă. Dar să rămână în spate și să aibă grijă să nu strice urmele înainte ca eu să le pot interpreta.

Despărțirea era o veche stratagemă a beduinilor care consta în separarea în două grupuri egale. Fiecare grup o lua în altă direcție. În acest caz, eficiența era dublă deoarece era imposibil să ne decidem care dintre cele două grupuri o luase pe Tehuti. Aveam să fim siliți să ne despărțim și noi pentru a le urmări pe amândouă.

Am descălecat și i-am dat lui Zaras frâiele cămilei mele. Am înaintat pe jos, pășind cu grijă până când am ajuns în locul unde ceata lor se separase. Am văzut că nu descălecaseră înainte de

a face asta. Motiv pentru care n-am putut identifica urmele lui Tehuti. Am privit cu atenție și din nou am invocat ajutorul zeilor.

— Mărite Horus, lasă-mă să văd! Deschide acești ochi slabi și orbi și arată-mi calea, te implor. Deschide-mi ochii, preaiubită Hathor, și îți voi aduce o ofrandă de sânge pentru a-ți încânta sufletul.

Am închis ochii și mi-am ascultat inima bătând de douăzeci de ori înainte de a-i deschide din nou. M-am uitat cu grijă în jur, dar vederea îmi era neschimbată. Deșertul era la fel. Nicio strălucire translucidă nu lumina nisipurile aspre, nicio umbră nu dansa pentru a-mi arăta calea.

Apoi, am auzit o voce și mi-am aplecat capul ca s-o ascult. Însă era doar vântul foșnind printre dune. Am întors încet capul pentru a îngădui vântului să-mi atingă urechea. Și atunci am auzit-o încet, dar distinct.

— Las-o pe Hathor să-ți arate calea.

Era vocea lui Tehuti. M-am uitat repede într-o parte, așteptându-mă s-o zăresc lângă umărul meu. Însă nu era acolo. Am închis ochii și am așteptat micul miracol care știam că va urma. Încet, mi-am înclinat capul și am închis ochii căindu-mă față de zeița Hathor pentru gândurile nu tocmai frumoase pe care le avusesem recent față de ea.

— Avem nevoie de tine, dulce Hathor. Eu și Tehuti avem nevoie de tine.

Apoi, o scenă petrecută cu mulți ani în urmă a început să mi se deruleze în spatele pleoapelor coborâte. Eu și Tehuti eram iarăși în mica barcă din trestie, plutind pe apele sacre ale Nilului. Ea surâdea încântată și ținea în mâini darul pe care tocmai i-l făcusem pentru a celebra apariția florii roșii a feminității ei. Era o bijuterie încântătoare în care, confecționând-o, îmi pusesem toată dragostea și toată măiestria. De un lănțișor fin atârna un minuscul cap din aur al lui Hathor, zeița cu coarne a iubirii și virginității.

Încă zâmbind, Tehuti și-a pus lănțișorul de aur în jurul gâtului și, cu amândouă mâinile, a prins încuietoarea la ceafă. Capul de aur s-a legănat în valea cu piele mătăsoasă dintre sânii ei, iar imaginea zeiței mi-a zâmbit enigmatic.

— O voi purta întotdeauna, Tata, mi-am amintit eu cuvintele exacte ale lui Tehuti. De fiecare dată când o voi simți atingându-

mi pielea, mă voi gândi la tine, iar dragostea pe care ți-o port va deveni mai puternică.

Se ținuse de promisiune. Ori de câte ori ne întâlneam, chiar și după o scurtă despărțire, îmi arăta amuleta legănându-se pe lănțișorul de aur, iar apoi o ducea la buze.

De ce mă gândisem la asta acum, când timpul și viteza erau critice, nu mi-am putut da seama și am încercat să-mi alung gândul din minte. Dar amintirea persista. Apoi, cu un entuziasm subit, am realizat că bijuteria trebuie să fi fost deja impregnată cu spiritul lui Tehuti. Puteam s-o detectez fără greș, ca și cum ar fi fost ea în carne și oase. Iar vocea vântului mi-a confirmat ceea ce simțisem deja:

— Găsește-o pe Hathor și mă vei găsi pe mine.

M-am ridicat repede în picioare. Încă mă aflam în locul unde banda lui Al Hawsawi se despărțise. Am văzut că un grup format din zece persoane cotise spre nord. M-am hotărât să-l urmez pe acesta mai întâi. Am pornit încet, pe lângă urmele lăsate de copitele cailor.

Mi-am deschis simțurile interioare pentru a primi instrucțiuni fie de la Tehuti, fie de la Hathor. N-am simțit nimic. Am continuat să înaintez și, la un moment dat, am avut o senzație de frustrare și de singurătate care creștea în mine cu fiecare pas pe care îl făceam.

M-am întors către locul de unde pornisem, iar neplăcuta senzație a început să pălească treptat și apoi s-a evaporat când am ajuns acolo unde banda se despărțise.

Al doilea grup de bandiți o luase spre sud. Am pornit pe urmele lor.

Aproape imediat, starea de spirit mi s-a îmbunătățit. Mă simțeam mai încurajat cu fiecare pas făcut, apoi am simțit o mânuță caldă cuprinzându-mi palma și strângând-o. Mi-am coborât privirea, dar mâna mea era goală, așa încât am știut cu certitudine că lângă mine se afla o prezență care mă ghida.

Am alergat înainte, cercetând nisipul ars de soare. Am parcurs alți o sută de pași înainte de a vedea ceva strălucind pe jos, în fața mea. Era pe jumătate îngropat în nisipul galben, dar l-am recunoscut de îndată. M-am lăsat într-un genunchi și am îndepărtat nisipul. Apoi am ridicat micuța piesă de aur galben și am dus-o la buze.

M-am uitat îndărăt, către Zaras. Acesta stătea în picioare lângă cămila lui și mă urmărea cu privirea. Mi-am fluturat mâna deasupra capului, făcându-i semn să vină. A încălecat grăbit și și-a îmboldit cămila, trăgând de căpăstru și animalul meu.

— Cum poți fi sigur că ea a luat-o încoace și nu în cealaltă direcție? a vrut el să știe în timp ce-mi dădea frâiele cămilei.

— Cunoști această podoabă?

Mi-am desfăcut palma și i-am arătat capul zeiței. A dat din cap fără să rostească o vorbă.

— A lăsat-o pentru mine, ca semn.

— Este atât de minunată. Vocea lui era plină de venerație. În toată lumea asta, nu poate exista altă femeie care să se compare cu ea.

Am călărit vreme de două ceasuri înainte de a întâlni alt cal epuizat al beduinilor. Stătea cu capul atârnând, incapabil să mai facă un pas. Călărețul lui îl biciuise fără milă, înainte de a-l abandona. Crupele îi erau sfâșiate de lovituri, iar sângele se închegase negru și strălucitor pe răni.

— Dați-i apă, am ordonat eu, iar Zaras însuși a descălecat pentru a umple o găleată din piele cu apă din burduful cărat de cămila lui.

Am descălecat și eu și m-am dus în dreptul greabănului animalului. Mi-am scos sabia. Zaras a pus găleata cu apă în fața nefericitului cal, iar acesta și-a scufundat botul în ea. L-am lăsat să înghită de câteva ori înainte de a-mi înălța cu ambele mâini sabia deasupra capului. Animalul încă bea când am coborât-o cu toată greutatea și cu toată forța asupra lui.

Retezat curat, capul a căzut de pe ciotul gâtului. Trupul s-a prăbușit în genunchi, sângele țâșnind din vasele tăiate. Apoi, s-a lăsat pe-o parte.

— Nu irosi apa, l-am avertizat pe Zaras în vreme ce-mi ștergeam lama spadei de trupul animalului, după care am pus-o la loc în teacă.

L-am privit pe Zaras turnând restul de apă din găleată înapoi în burduf. Am avut nevoie de câteva minute pentru a-mi veni în fire. Suferisem aproape la fel de mult precum calul înainte de lovitura eliberatoare. Detest cruzimea inutilă și suferința în toate formele ei, iar calul fusese abuzat cu sălbăticie. Oricum, am avut grijă să ascund ce simțeam cu adevărat. Dacă mi-ar fi aflat

sentimentele, oamenii probabil că m-ar fi considerat excentric și aș fi pierdut puțin din respectul lor.

Până când soarele a coborât la orizont, am trecut de alți trei cai istoviți și, după adâncimea urmelor din nisip, mi-am dat seama că unii dintre fugarii arabi erau câte doi în șa. Alții ajunseseră să meargă pe jos, agățându-se de scărițele din piele ale cailor tovarășilor săi pentru a se ține pe picioare.

Cu fiecare oră care trecea, ne apropiam tot mai mult de ei. Am continuat să înaintăm și după apusul soarelui, în cele din urmă, luna plină s-a ridicat și ne-a arătat drumul. Avea o lumină argintie atât de strălucitoare, azvârlea câte o umbră pe fiecare din gropile lăsate în nisip de copitele cailor arabi. Le puteam zări până departe. Hathor este zeița lunii, astfel încât am știut că acesta era răspunsul rugăciunilor mele. Am început să gonim cu o viteză aproape dublă comparativ cu cea de până atunci. Cămilele n-au avut nicio ezitare.

Am trecut pe lângă alți doi cai epuizați aflați pe lângă șirul de urme, dar am văzut că deja erau dincolo de orice suferință, așa că nu mi-am mai pierdut timpul cu ei. Apoi am dat peste o siluetă omenească zăcând chiar în drumul nostru. Avea ceva care îmi era familiar. De data aceasta, mi-am oprit cămila și am pus-o să îngenuncheze.

— Ai grijă, Taita! a strigat Zaras îngrijorat. Ar putea fi o capcană. Poate că se preface a fi mort. Vezi să n-aibă un cuțit în mână.

I-am luat în seamă avertismentul și mi-am scos sabia. Dar, când am ajuns lângă forma umană de pe jos, aceasta s-a răsucit, și-a ridicat îndurerată capul și s-a uitat la mine. Lumina lunii a dansat pe chipul omului, și l-am recunoscut.

M-am holbat la el atât de stupefiat, încât, inițial, nici n-am putut să vorbesc.

— Ce este, Taita? Ce-ai pățit? a strigat Zaras la mine. Îl cunoști pe om?

N-am răspuns direct la întrebările lui.

— Trimite-l pe Al Namjoo la mine, am ordonat eu fără să mă uit la Zaras.

Omul de la picioarele mele scâncea terorizat în vreme ce se uita la mine. Apoi, și-a acoperit partea inferioară a feței cu keffieh-ul ferfenițit care era legat la gât și și-a răsucit capul dinspre mine.

L-am auzit pe Zaras strigându-l pe Al Namjoo să se apropie, iar apoi am desluşit sunetul făcut de cămila pusă să îngenuncheze în spatele meu.

— Vino aici, Al Namjoo, am rostit eu pe un ton aspru.

Am auzit scrâşnetul paşilor săi în nisip, pe când venea lângă mine. Nu m-am întors să-l privesc.

— Sunt aici, stăpâne, a spus el cu voce moale.

— Îl recunoşti pe acest bărbat?

L-am atins cu vârful sandalei pe omul care zăcea la picioarele mele.

— Nu, stăpâne, nu-i văd faţa..., a murmurat Al Namjoo, dar mi-am dat seama după tremuratul vocii că minţea.

M-am aplecat, am apucat keffieh-ul de un colţ şi l-am smuls de pe chipul omului. L-am auzit pe Al Namjoo icnind.

— Acum, îi vezi faţa, i-am zis eu. Cine este?

A urmat o tăcere îndelungată, iar făptura de pe jos şi-a îngropat chipul la încheietura braţului şi a început să plângă în hohote. Nu era în stare să-şi ridice privirea spre noi.

— Spune-mi, Al Namjoo, cine este acest rahat împuţit?

Expresia aleasă pentru a-l descrie era o dovadă a furiei şi durerii mele.

— Este fiul meu Haroun, a şoptit bătrânul.

— Şi de ce plânge fiul tău, Al Namjoo?

— Plânge pentru că a trădat încrederea pe care noi doi i-am acordat-o, stăpâne.

— Cum a trădat încrederea noastră, bătrâne?

— I-a spus lui Al Hawsawi, Şacalului, unde ne poate găsi. L-a condus pe acesta la peştera cu apă, pentru a ne aştepta acolo.

— Care este pedeapsa potrivită pentru o astfel de trădare, Al Namjoo?

— Pedeapsa cu moartea. Trebuie să-l ucizi pe Haroun, stăpâne.

— Nu, bătrâne. Mi-am scos sabia. Nu-l voi ucide. Este fiul tău. Tu trebuie să-l ucizi.

— Nu-mi pot omorî propriul fiu, stăpâne. S-a dat îndărăt. Ar fi cea mai întunecată şi cea mai cumplită faptă imaginabilă. Eu şi fiul meu am fi blestemaţi să hălăduim pe vecie în întunecata lume de dincolo a lui Seth.

— Ucide-l, iar eu mă voi ruga pentru sufletul tău. Știi că am puteri. Știi că pot lua legătura cu zeii. Este mereu posibil ca ei să-mi asculte rugăciunile. Va trebui să-ți asumi acest risc.

— Te implor, iubite stăpân. Cruță-mă de această cumplită sarcină.

Acum, și el plângea, dar în tăcere. I-am văzut lacrimile strălucindu-i pe barbă, argintii în lumina lunii. A căzut în genunchi și mi-a sărutat picioarele.

— Să moară de mâna tatălui său este singura pedeapsă potrivită pentru el. N-am dat ascultare rugăminților lui. Ridică-te, Al Namjoo. Ucide-l sau eu îi voi ucide întâi pe cei doi fii mai tineri ai tăi, Talal și Moosa, apoi îl voi ucide pe Haroun, iar în cele din urmă, pe tine. N-o să mai existe spiță bărbătească în casa ta. N-o să mai existe nimeni care să se roage pentru umbra ta.

S-a ridicat clătinându-se, iar eu i-am întins mânerul sabiei mele. M-a privit fix în ochi și a văzut că hotărârea mea era dură ca un diamant. Și-a plecat resemnat privirea.

— Fă-o! am insistat eu, iar el și-a șters cu ambele mâini lacrimile de pe chip. Apoi, și-a ridicat hotărât bărbia și a apucat mânerul sabiei pe care i-o ofeream. A trecut pe lângă mine și s-a oprit lângă Haroun.

— Fă-o! am repetat eu, iar el a ridicat sabia și a lovit o dată, de două ori, de trei ori.

Apoi, a lăsat sabia să-i cadă și s-a prăbușit peste cadavrul fiului său cel mare. A strâns la piept capul despicat, iar creierii gălbui i s-au prelins printre degete. Și-a început bocetul de doliu.

Mi-am ridicat sabia și i-am șters lama de cadavru. După aceea, m-am îndreptat spre cămila mea și am încălecat. L-am lăsat pe Al Namjoo să se împace cu pierderea suferită, iar eu am pornit din nou pe urmele Șacalului.

Compasiunea mea nu îi include pe toți oamenii. Mărinimia mea nu poate ierta toate păcatele comise împotrivă-mi.

☥ Capitolul 35

La prima licărire a zorilor, am ajuns în locul unde Al Hawsawi și-a împărțit din nou trupa. Era un gest disperat. Până acum, trebuie că aflase că prima separare nu îl scăpase de mine.

Am descălecat și am studiat urmele pentru a face o estimare a numărului beduinilor.

Erau șase cai într-un grup și patru în celălalt. Fiecare cal căra doi călăreți. Însumat, însemna că erau douăzeci de oameni. Pe lângă aceștia, mai erau cinci bărbați care mergeau pe jos.

Mi-am ridicat privirea ca să văd urmele lăsate de grupul mai mare, care cotise spre nord, iar inima mi-a bubuit în piept când am văzut urmele mici și delicate pe care le cunoșteam prea bine. O luaseră pe Tehuti cu ei.

Totuși, nu mai era călare și urmele mi-au spus că era târâtă de doi arabi. M-am apropiat în fugă și am examinat urmele ei cu mai multă atenție. Ușurarea mi s-a transformat în furie când am văzut că unul dintre picioare îi sângera. Una dintre așchiile de cremene risipite prin nisip îi tăiase piciorul.

Urma era clară și indiscutabilă. N-am avut nici cea mai mică îndoială că Tehuti făcea parte din grupul care pornise spre nord, dar, cu toate astea, știam că era posibil ca mânia să-mi întunece judecata. Trebuia să mă asigur categoric.

— Stai aici până te chem, am strigat eu la Zaras.

L-am lăsat și am luat-o pe urmele care se vedeau clar. Am făcut doar o sută douăzeci de pași până când au dispărut complet, dar nu mi-am făcut prea multe griji.

Mi-am dat seama că fusese săltată de unul dintre arabii aflați călare, poate chiar de către Al Hawsawi. Acum, probabil că se afla din nou pe șaua lui. Nu doar că aceste semne erau evidente, însă erau susținute de aura din capul lui Hathor pe care îl țineam în mâna dreaptă.

Am privit îndărăt și i-am făcut semn lui Zaras să mi se alăture. Mi-a adus cămila. Am încălecat și am condus trupa pe urmele arabilor care cotiseră spre nord, luând-o pe Tehuti cu ei.

Am urcat pe o mică dună și, în clipa în care am ajuns pe vârful celei de-a doua, am observat că aura bijuteriei de aur a lui Tehuti pălea. Am oprit brusc cămila. Am privit încet vastul peisaj mohorât din jur.

— Ce te nemulțumește, domnule?

Zaras și-a adus cămila lângă a mea.

— Până la urmă, Tehuti n-a luat-o pe-aici, am zis eu convins. Șacalul ne-a păcălit.

— Nu e posibil, Taita. I-am văzut urmele picioarelor. Nu poate exista nicio îndoială, m-a provocat el.

— Uneori, minciuna se vede clar în vreme ce adevărul rămâne ascuns, am spus eu în timp ce întorceam capul cămilei.

— Nu pricep, domnule.

— Știu asta foarte bine, Zaras. Sunt multe lucruri pe care nu le vei înțelege niciodată. Așa că nu voi pierde vremea încercând să-ți explic.

A fost o răutate din partea mea, dar trebuia să-mi revărs frustrarea pe cineva.

Deși în surdină, am auzit murmurele și văicărelile oamenilor siliți să se întoarcă și să mă urmeze. Zaras i-a redus la tăcere cu un mârâit.

M-am întors la locul unde dispăruseră urmele picioarelor goale ale lui Tehuti atunci când a fost ridicată în șa de Al Hawsawi. Am descălecat și i-am dat hățurile unuia dintre oameni.

Știam că era ceva ce-mi scăpase, dar tot nu-mi dădeam seama ce anume.

M-am întors în locul unde cele două grupuri de beduini se despărțiseră și am examinat cu meticulozitate solul. M-am întrebat dacă nu erau urme care să meargă în direcție opusă. Răspunsul a fost că nu erau. Din punctul unde se despărțiseră, cele două grupuri merseseră drept înainte, nimeni nu se întorsese.

Totuși, știam că mă uitam la explicația acestei anomalii, însă n-o puteam recunoaște.

— Trebuie să se fi întors, am șoptit eu pentru mine. N-a mers înainte cu al doilea grup, așa că trebuie să fi mers îndărăt.

Am stat să mă gândesc. De ce folosisem cuvântul „îndărăt”? Era incorect în acel context, iar modul în care eu utilizez cuvintele este de obicei impecabil.

— O persoană nu merge îndărăt, am vorbit eu cu voce tare de data asta. Știam că soluția era aproape. O persoană fie se întoarce, fie merge cu spatele…

M-am întrerupt din nou. Asta era! Știam!

Am alergat spre locul unde se sfârșeau urmele pașilor lui Tehuti.

Pentru că acum știam ce să caut, am găsit imediat. Exista un alt set de urme masculine care părea să ducă spre nord, la fel ca și celorlalți membri ai grupului. Cu toate astea, acum am sesizat diferențele subtile.

Aceste amprente ciudate începeau acolo unde urmele lui Tehuti se terminau și se suprapuneau tuturor celorlalte. Indiferent cine le făcuse, cărase o povară grea. Și, cel mai important, la fiecare pas călcâiele sandalelor aruncaseră o mică jerbă de nisip îndărăt… deși era de așteptat ca vârful să împroaște nisip înainte.

— Șacalul a lăsat aceste urme, am explicat în timp ce vorbeam aproape văzând ce se întâmplase. Întâi, a dat-o jos pe Tehuti în locul unde banda s-a despărțit. A silit-o să meargă în fața calului său, în urma grupului care a luat-o spre nord. După ce au parcurs o sută douăzeci de pași, el a descălecat. Și-a trimis calul mai departe cu acest grup. Apoi, a luat-o pe Tehuti în brațe și a cărat-o spre locul unde îl aștepta celălalt grup, dar, de data asta, mergând cu spatele și purtând-o pe umăr. Acest grup avea un alt cal care îi aștepta pe el și pe Tehuti. Cu acest cal a dus-o pe Tehuti spre sud, lăsându-ne pe noi să urmărim grupul care a luat-o către nord. Toată treaba asta a fost diabolic de complicată și de vicleană.

Am zâmbit feroce.

— Dar nu suficient de vicleană, am rostit eu cu satisfacție.

Zaras și oamenii lui mă priveau cu o uimire care s-a adâncit și mai mult când am întors spatele urmelor lăsate de Tehuti și i-am condus spre locul unde cele două grupuri de beduini se despărțiseră.

Când am pornit în urmărirea grupului mai mic, care o luase spre sud, m-am așteptat ca Zaras sau măcar unul dintre oamenii lui să protesteze și am fost cumva dezamăgit că niciunul dintre ei nu a avut suficient curaj să-mi conteste decizia. Cu fiecare leghe străbătută către sud, căldura radiată de capul de aur al zeiței, pe care îl țineam în mână, devenea tot mai puternică.

☥ Capitolul 36

Știam cât de tare ajunsese Tehuti să sufere deja. Când Șacalul o capturase, purta numai o tunică ușoară de bumbac, care nu putea s-o protejeze decât prea puțin de șaua de lemn de sub ea sau de soarele de deasupra. Văzusem sângele care cursese din piciorul zgâriat atunci când fusese silită să meargă pe jos. Picioarele unei prințese egiptene sunt mai delicate decât ale unei țărăncuțe.

O consolare pentru mine era reprezentată de faptul că Șacalul nu și-ar fi îngăduit niciodată și nu le-ar fi permis nici oamenilor lui să-i violeze trupul abia maturizat. Era mult mai valoroasă pentru ei dacă rămânea virgină. Probabil că era suficient de isteț ca să-și dea seama că putea să cumpere zece mii de sclave drăguțe cu banii de răscumpărare. Cu toate astea, eram amarnic tentat să măresc ritmul și să forțez cămilele la maximum pentru a o salva chiar și de o oră de chin.

Obișnuitul meu bun-simț m-a împiedicat s-o fac. Știam că Șacalul mai putea avea câteva trucuri disperate pe care să le folosească, iar eu trebuia să le dejoc. Am menținut cămilele într-un galop relaxat, dar n-au mai existat popasuri pentru a bea apă sau pentru odihnă. Am călărit toată dimineața.

Apoi, la o oră după ce soarele trecuse de amiază, am urcat un alt deal de gresie, iar când am ajuns pe culme am văzut o depresiune întinsă cale de multe leghe. Era o vale cu sculpturi naturale gigantice, dăltuite de vânturi de o eternitate. Metereze și foișoare de stâncă roșie se înălțau atât de sus, încât capetele lor păreau să atingă pântecul cerului de un albastru palid, însă bazele lor fuseseră mâncate de vânt până când rămăseseră doar niște coloane subțiri pe care capetele masive stăteau în echilibru.

Ochii mei erau cei mai bătrâni din grupul nostru, dar, ca de obicei, sau dovedit a fi cei mai buni. Am fost primul care i-a zărit pe fugari. Nici chiar când i-am arătat lui Zaras și celorlalți, aceștia n-au reușit să distingă grupul de oameni în umbrele de la baza unuia dintre monoliții uriași. Ca să fiu cinstit față de ei, aerul fierbinte care se ridica din rocile încinse de soare era tremurător, împiedicându-i să vadă bine.

Apoi, o rază de soare s-a reflectat într-o sabie sau într-un vârf de lance, iar asta le-a atras imediat atenția. Trupa din spatele meu a izbucnit în țipete triumfătoare și însetate de sânge, însă eu știam că tot ce era mai greu de-abia acum urma. Aveam de-a face cu oameni disperați, iar Tehuti era în cel mai mare pericol de când fusese răpită de Șacal.

Cu un gest, i-am redus pe oameni la tăcere și i-am condus înapoi, de cealaltă parte a crestei. Am lăsat un sergent de încredere și pe încă doi soldați să-i supravegheze pe beduini. Apoi, după ce n-am mai fost la vedere, am îngăduit restului trupei să descalece, să se odihnească și să-și pregătească armele pentru luptă.

Mi-am scos arcul de luptă aflat în husa lui de piele și tolba cu săgeți. Le-am luat cu mine când l-am tras pe Zaras deoparte. Am găsit o lespede de piatră și l-am poftit pe Zaras să șadă alături de mine.

— Toți caii lor sunt terminați. Nu pot alerga mai departe. Șacalul și-a ales zona pentru a da ultima bătălie, am început eu, apoi i-am explicat pe larg ce are de făcut ca s-o scăpăm pe Tehuti nevătămată din ghearele Șacalului.

După ce am isprăvit, l-am pus să repete instrucțiunile, ca să fiu sigur că nu s-a strecurat nicio neînțelegere.

În timp ce vorbeam, am înlocuit coarda arcului meu. Apoi am ales din tolbă trei săgeți care, la prima vedere, păreau perfecte. Le-am rulat între palme, ca să depistez chiar și cea mai mică imperfecțiune. După ce au trecut testul minuțios, le-am pus la cingătoare. Am lăsat celelalte săgeți în tolba pe care am legat-o pe spinare. Era improbabil să am ocazia de a trage mai mult de o săgeată, iar asta, de la mare distanță. Dacă mai apărea vreo oportunitate, n-aș mai fi avut niciun moment de pierdut ca să aleg o săgeată.

— Eu sunt gata, Zaras. M-am ridicat și l-am bătut pe umăr. Tu ești?

A sărit în picioare.

— Da, Taita! Sunt gata să mor pentru prințesă.

A fost o declarație melodramatică, dar am fost mișcat de sinceritatea lui. Dragostea tinerilor are o splendoare ciudată.

— Cred că prințesa Tehuti, la fel ca și mine, ar prefera să rămâi în viață, am remarcat eu pe un ton sec și l-am condus înapoi la trupa care ne aștepta.

În timp ce Zaras le dădea ordinele, am luat platoșa din piele de crocodil și coiful din bronz de la una dintre santinele și mi le-am pus ca să-mi ascund veșmintele distincte și părul lung. Nu voiam să ies în evidență.

Când ne-am terminat pregătirile, am încălecat din nou și, trecând de culme, am început să coborâm în valea cu monoliți din gresie, mânând încet cămilele către locul unde ne așteptau Șacalul și oamenii săi.

Am profitat de această ultimă ocazie pentru a-mi potrivi protecția din piele pe antebrațul drept, ca să mă protejez de biciuirea corzii arcului. Rana pe care mi-o provocasem deja era încă deschisă și sângera.

Zaras conducea trupa. Oamenii noștri erau grupați în ordine la douăzeci de pași în urma lui. Eu nu mai călăream alături de Zaras.

De neremarcat în armura împrumutată, mă aflam în extrema flancului stâng al celui de-al doilea rând. Mi-am ascuns arcul de război sub țesătura șeii cămilei, unde nu putea fi văzut de dușman până nu-l ridicam.

Zaras călărea bine în fața formației noastre, putând atrage atenția Șacalului asupra sa. Ținea sabia în cealaltă mână, cu mânerul ridicat. Era semnul universal de armistițiu.

Știam că Șacalul avea să se aștepte la această invitație la negocieri, deoarece se afla în impas. Nu putea scăpa. Toți caii lui erau epuizați, și nici oamenii nu se simțeau mai bine.

Pe de altă parte, noi nu puteam ataca atâta vreme cât el avea un cuțit la gâtul lui Tehuti.

A trebuit să mă bazez pe Zaras pentru a ajunge într-o poziție favorabilă, din care să-l pot nimeri atât de precis pe Șacal, încât el să nu mai aibă timp de o reacție ucigașă. Pe măsură ce ne apropiam, am avut ocazia să studiez terenul mai bine.

După urmele lăsate, știam că numărul oamenilor lui Al Hawsawi fusese redus, din cauza despărțirilor și a deșertului ostil, la cincisprezece supraviețuitori. Eu aveam cincizeci și șase de oameni, inclusiv pe Zaras. Toți erau relativ odihniți și apți de luptă. Dacă se ajungea la o confruntare, rezultatul nu putea fi decât unul singur. Ei toți ar fi murit, dar la fel s-ar fi întâmplat și cu prințesa Tehuti.

Al Hawsawi alesese cu grijă poziția finală, sub un înalt monolit de gresie. Stânga îi asigura ambele flancuri și îi mai oferea un

avantaj. Acoperișul de piatră care se întindea peste grupul lor limita raza de acțiune chiar și a marelui meu arc de război. Nu puteam trage cu boltă, de la mare distanță, pentru a-l ucide pe Șacal, fiindcă săgeata ar fi lovit întâi stânca de deasupra capului său. Trebuia să mă apropii mai mult și să imprim săgeții o traiectorie mai dreaptă.

Cu toate astea, stânca roșie era și peretele închisorii Șacalului. Îi reteza orice cale de retragere. Trebuia să negocieze un schimb cu noi: viețile lui și ale oamenilor lui pentru viața prințesei mele.

Conduși de Zaras, am călărit încet către locul unde ne aștepta Șacalul încolțit.

Acum, am putut să văd că bidiviii beduinilor muriseră cu toții de sete și din pricina condițiilor potrivnice. Arabii târâseră ultimele câteva cadavre într-un semicerc având arcul îndreptat spre noi. În spatele pateticei redute erau ghemuiți supraviețuitorii. Li se vedeau doar creștetele și vârfurile lăncilor și ale iataganelor ridicate spre noi.

Apropiindu-ne, am văzut că trei arabi cel puțin aveau arcuri în care săgețile erau gata să fie trase spre noi. Dar beduinii nu sunt arcași de temut. Arcurile lor sunt fragile, cu o bătaie pe jumătate cât a măreței mele arme recurbate, care era ascunsă la îndemână, sub țesătura șeii de sub genunchiul meu.

Acum, totul depindea de cât de aproape de aceste fortificații șubrede reușea Zaras să mă ducă înainte ca Al Hawsawi să ne ceară să ne oprim. Socoteam permanent distanța care se scurta cu fiecare pas al cămilei mele.

Am ajuns la punctul critic din care știam că-mi pot coborî traiectoria săgeții și pot lovi pe oricare dintre arabi fără teama de a atinge acoperișul de piatră care atârna deasupra capetelor lor. Am oftat ușurat. Fiecare pas făcut de-aici înainte de cămila mea îmi consolida poziția.

Soldatul care călărea în rândul din fața mea m-a acoperit când am întins mâna și am apucat arcul. Apoi, fără să-mi cobor privirea, cu mâna liberă, am ales o săgeată din cele aflate la cingătoare. Am sprijinit-o de pumnul cu care țineam arcul și am ținut-o acolo cu arătătorul mâinii stângi.

Cămila m-a dus mai aproape cu alți cinci pași lenți și maiestuoși, înainte ca un bărbat să se ridice în picioare din

mijlocul beduinilor. Și-a dat pe spate gluga burnuzului, pentru a-și descoperi chipul, și a urlat la noi în arabă:

— Opriți-vă! Nu vă mai apropiați.

Ecourile vocii lui au bubuit de acoperișul de gresie de deasupra lui.

Am recunoscut-o de îndată pe bruta cu barbă neagră pe care o văzusem cu trei zile în urmă, aruncând-o pe Tehuti în șa și privindu-mă urât pe sub brațul ridicat. Și mi-a confirmat imediat cine era, când a țipat din nou:

— Eu sunt Al Hawsawi, căpetenia războinică a beduinilor. Toți oamenii se tem de puterea mea.

S-a aplecat și, din spatele cadavrului calului său, unde o ascunsese, a ridicat-o pe Tehuti în picioare.

A ținut-o astfel încât s-o putem vedea și să-i recunoaștem fața. Brațul lui stâng era încleștat din spate în jurul gâtului ei, sufocând-o pentru ca ea să nu îndrăznească să se lupte sau să țipe. În mâna dreaptă, își ținea sabia scoasă din teacă. Trupul lui Tehuti îl acoperea în vreme ce el ne privea peste umărul ei.

Al Hawsawi o dezbrăcase pe Tehuti de absolut toate veșmintele ei. Știam că făcuse asta ca s-o umilească și ca să demonstreze că se afla complet în stăpânirea lui. Brațele și picioarele ei păreau mai subțiri și mai copilărești în comparație cu brațul masiv și păros din jurul gâtului ei. Pielea corpului gol era opalescentă ca sideful. Ochii îi erau atât de enormi de teamă, încât păreau să-i acopere tot chipul.

Zaras a sărit de pe spinarea cămilei și, cu sabia încă ridicată în semn de pace, a pornit încet spre locul unde Al Hawsawi o ținea pe Tehuti. A ridicat viziera coifului, dezvăluindu-și identitatea la fel cum făcuse Al Hawsawi.

Când l-a recunoscut pe Zaras, am văzut cum teroarea a pălit în ochii lui Tehuti, fiind înlocuită de lumina puternică a curajului și speranței. Buzele ei s-au mișcat rostindu-i numele, dar sunetul a fost înăbușit de brațul gros din jurul gâtului ei.

Am fost mândru de ea atunci, la fel de mândru cum fusesem mereu de mama ei. Dar mi-am alungat din minte toate aceste gânduri și amintiri care îmi distrăgeau atenția. Ochii mei au măsurat distanța, iar mintea a calculat înălțimea și abaterea zborului săgeții mele.

Am simțit adierea ușoară pe umărul meu stâng, însă am văzut că, acolo unde stătea, Al Hawsawi era adăpostit de lespedea

mare de gresie. Numai un arcaș desăvârșit putea fi sigur că va nimeri ținta: întâi, vântul bătea spre dreapta, iar apoi, cu câțiva coți înainte de a lovi ținta, săgeata trebuia să treacă printr-o masă de aer nemișcat.

Al Hawsawi s-a lansat într-o serie insulte furioase și l-a avertizat pe Zaras să rămână unde era, să nu se apropie. Ținea iataganul scurt în mâna dreaptă și apăsa vârful lamei de bronz sub maxilarul lui Tehuti, în umflătura delicată a gâtului ei.

— Stai unde ești sau o voi ucide pe cățeaua asta și îi voi spinteca ovarele putrede și bolnave, a strigat el la Zaras.

— Nimeni nu trebuie să moară, a țipat Zaras la rându-i, pe un ton conciliant. Putem sta de vorbă.

A continuat să se îndrepte către cei doi. Mi-am îmboldit cămila să înainteze. Zaras îmi câștiga teren prețios. Cu fiecare pas al cămilei, lovitura mea devenea mai puțin dificilă.

Și, mai important, îl forța pe Al Hawsawi să se răsucească ușor, pentru a rămâne cu fața la el. Mărea ținta pentru săgeata mea.

Mai trebuia doar ca atenția Șacalului să fie abătută în timpul necesar pentru a-mi încorda arcul și a trage și săgeții să-și atingă ținta.

Fără să-mi mișc capul, am scos țipătul unui șoim de vânătoare înainte de a-și începe picajul. Simbolul meu este un șoim rănit. Mi-am perfecționat acel țipăt. Nici cel mai experimentat șoimar nu este în stare să diferențieze țipătul meu de al unei păsări adevărate. Pereții stâncii au amplificat și au format ecouri ale sunetului, așa încât a acoperit tirada injurioasă a lui Al Hawsawi.

Toți beduinii sunt șoimari avizi, așa că Al Hawsawi a recunoscut chemarea și nu a fost capabil să-i reziste. Și-a întrerupt insultele și și-a ridicat privirea spre locul de unde credea că se auzise țipătul. Era o distragere scurtă, însă doar de atât aveam nevoie.

Mi-am pus în arc săgeata perfectă, iar cele două s-au lipit și s-au potrivit precum trupurile a doi îndrăgostiți divini în paradisul iubirii lor. Am tras coarda și, când mi-a atins buzele, am eliberat-o. Am urmărit săgeata urcând, ajungând la zenit. A trecut razant pe sub acoperișul de piatră de deasupra capului Șacalului, fără să-l atingă, iar apoi și-a început coborârea.

Mi s-a părut că zbura cu o grație maiestuoasă, însă știam că doar un ochi atât de ager ca al meu putea s-o urmărească.

Apoi, am văzut ochii Șacalului clipind în găvane. Deși știam că era imposibil, văzuse sau, ca un animal sălbatic, simțise săgeata căzând spre el. Capul i s-a smucit ușor, iar trupul a început să se răsucească. Apoi, săgeata mea l-a lovit în partea de sus a pieptului, la o palmă în lateral. Se mișcase suficient pentru a-mi deplasa ținta și am știut că vârful săgeții nu-i intrase în inimă.

Cu toate astea, forța și viteza loviturii l-au împins îndărăt. Instinctiv, și-a desfăcut brațele în încercarea de a-și recăpăta echilibrul, dar picioarele nu l-au mai susținut, iar el s-a prăbușit pe gresie.

Tehuti a fost aruncată învârtindu-se din strânsoarea lui. Am văzut răsucirea trupului ei în aer, după care a aterizat cu agilitatea unei pisici. S-a înălțat pe picioare și, cu echilibrul regăsit, goală și minunată, a fost câteva clipe surprinsă de brusca agitație stârnită în jurul ei.

Zaras fusese pregătit să audă țipătul șoimului, despre care căzusem de acord mai devreme. De îndată ce l-am scos, se repezise spre locul unde se afla Tehuti.

A fost la fel de rapid ca un ghepard la vânătoare. A trebuit să treacă în fugă de trupul prăbușit al Șacalului pentru a ajunge la Tehuti. A văzut săgeata mea ieșind din pieptul lui Al Hawsawi și s-a gândit că îl ucisesem. Nu i-a mai acordat nicio atenție. A ajuns la Tehuti înainte ca vreun beduin să-și dea seama ce se petrecea. A înșfăcat-o și a împins-o în spatele lui, ferind-o cu trupul său. Și-a aruncat în cealaltă mână sabia pe care o ținea invers, a prins-o de mâner din cădere și a luat poziția de luptă, pregătindu-se să înfrunte atacul arabilor.

— Atacați! I-am trimis pe oamenii noștri să-i apere pe cei doi. Doborâți-i, băieți!

Mi-am mânat cămila într-un galop nebun și, în același timp, am potrivit în arc o altă săgeată. L-am văzut pe unul dintre arcașii arabi oprindu-se din fugă și ridicându-și arcul spre Zaras.

Am lansat săgeata înainte ca arabul să apuce a o trimite pe-a lui. L-am lovit în gât, la vreme pentru ca el să rateze ținta. Săgeata lui a zburat într-o parte, iar arabul a căzut în genunchi încleștându-și mâna pe săgeata mea, care îi ieșea din gât, sânge strălucitor țâșnindu-i din gura căscată.

Neînfricat, unul dintre camarazii săi s-a repezit spre Zaras și, cu iataganul ridicat, a încercat să-l lovească în cap. Zaras a deviat sabia arabului, iar apoi, s-a folosit de inerție pentru a

reteza de la cot brațul în care omul ținea arma. Arabul a urlat și s-a dat împleticindu-se îndărăt, ținându-se de ciotul brațului. S-a împiedicat de trupul îngenuncheat al omului care avea în gât săgeata mea. Au căzut grămadă, punându-se în calea atacului celorlalți.

Am tras a treia săgeată și am doborât încă un bandit beduin. Zaras și-a răsucit capul și mi-a rânjit aprobator. Fără să-mi vină a crede, mi-am dat seama că tânărul idiot se distra de fapt.

— Întoarce-te! am strigat eu la el. Adu-o pe Tehuti la loc sigur.

El a ridicat-o în brațe de parcă ar fi fost un copilaș și a pus-o pe umărul drept.

— Lasă-mă jos! a țipat ea la el și a început să dea cu sălbăticie din picioare, pentru a se elibera.

El i-a ignorat protestele și a pornit în întâmpinarea noastră, în vreme ce noi goneam înainte, pentru a-i acoperi retragerea.

Al Hawsawi încă zăcea acolo unde săgeata mea îl doborâse. Cu toții ne îndreptaserăm atenția spre beduinii care ne atacau. Am fost la fel de vinovat ca oricare dintre ei. Știam că Șacalul reușise să evite lovitura care îi țintise inima și că, probabil, încă trăia. Dar m-am gândit că măcar îl rănisem grav, așa că nu mai reprezenta o amenințare pentru noi. Trupul lui inert zăcea răschirat, iar sabia i se afla sub el.

Zaras fusese silit să treacă pe lângă el pentru a ajunge la Tehuti. Acum, se retrăgea și se îndrepta cu spatele către el. Toată atenția lui Zaras era concentrată asupra beduinilor care îl amenințau.

Brusc, Al Hawsawi s-a rostogolit și s-a săltat în șezut. Ținea sabia în mâna dreaptă, dar nu avea putere să se ridice în picioare.

— Ferește, Zaras! am strigat eu la el în vreme ce căutam o altă săgeată, dar capacul închis al tolbei mă întârzia. În spate, Zaras! Atenție la Șacal!

Poate că vocea mea a fost acoperită de tumultul bătăliei sau poate că nu a înțeles avertismentul meu. A făcut un alt pas îndărăt, ceea ce l-a adus în raza de acțiune a sabiei lui Al Hawsawi.

Cu un incoerent strigăt de disperare, Șacalul a plonjat spre el. Lovitura a venit de jos și din spate. N-a avut forță, însă vârful era suficient de ascuțit pentru a străpunge fusta din piele a lui Zaras și a ajunge între tinerele picioare musculoase.

Al Hawsawi a încercat slăbit să tragă lama din carnea care o ținea încleștată, dar nu a avut forța necesară. A căzut pe spate și s-a sprijinit în coate. În vreme ce gâfâia răgușit, săgeata care îi ieșea din piept se legăna în ritmul respirației, iar un firicel de sânge a început să-i curgă din colțul gurii.

Trupul lui Zaras s-a încovoiat, iar apoi a devenit rigid. Sabia i-a căzut din mâna dreaptă. Tehuti s-a desprins din strânsoarea brațului drept și a aterizat în picioare.

— Fugi la Taita, l-am auzit gâfâind din cauza durerii. Am fost ucis. Taita te va apăra.

S-a aplecat și mai tare, ținându-se de partea inferioară a pântecului, unde simțea lama sabiei înfiptă adânc în el.

Tehuti i-a ignorat instrucțiunile. A rămas încremenită lângă el. La început, mi s-a părut că era incapabilă să înțeleagă ce se petrecuse; apoi și-a coborât privirea și a zărit sabia Șacalului ieșind de sub fusta lui Zaras și sângele curgând dintre picioarele lui.

Zaras a căzut în genunchi. Și-a aplecat capul până când fruntea a atins pământul.

În picioare lângă el, chipul lui Tehuti a devenit o mască a furiei, iar ea a țipat la Al Hawsawi:

— L-ai ucis pe Zaras! L-ai ucis pe bărbatul meu!

A înșfăcat sabia lui Zaras de unde căzuse. S-a năpustit spre Șacal cu o forță total disproporțională cu delicatețea trupului ei și cu o furie pe măsura feminității ei. A înfipt vârful sabiei în gâtul Șacalului.

Respirația i-a devenit șuierătoare când traheea i-a fost retezată, iar el a apucat cu ambele mâini lama, ca pentru a o împiedica să-l înjunghie din nou. Când a fost trasă printre degetele încleștate ale lui Al Hawsawi, tăișul ascuțit ca briciul i le-a retezat până la os.

Tehuti l-a înjunghiat iarăși și iarăși în piept, printre coaste și în organele vitale.

Oamenii mei au trecut pe lângă Tehuti, gonindu-i pe beduini și aplecându-se din șa pentru a-i străpunge cu lungile lor lănci de cavalerie.

I-am lăsat să se îndepărteze. Mi-am oprit cămila lângă Tehuti și am sărit din șa. Am cuprins-o în brațe și am ținut-o până s-a liniștit, iar apoi i-am desprins sabia din mâini.

— L-ai ucis de zece ori deja, i-am spus eu cu asprime. Acum Zaras are nevoie de ajutorul tău.

Știam că numele lui îi va potoli furia și o va face să-și adune mințile.

☥ Capitolul 37

N-am vrut să-l mișc pe Zaras deoarece, făcând asta, o rană de genul celeia pe care o avea el se agravează adesea. I-am pus pe oameni să construiască un adăpost rudimentar deasupra lui.

În vreme ce făceau asta, i-am ordonat sergentului gărzilor să adune cele mai curate și mai puțin pătate cu sânge veșminte ale arabilor morți și să mi le aducă. Le-am folosit pentru a o feri pe Tehuti de soare și de privirile fascinate ale oamenilor.

Apoi, le-am ordonat să târască trupurile cailor morți și cadavrele Șacalului și ale oamenilor săi cale de o leghe în direcția vântului și să le lase în deșert. Pe căldura asta, aveau să intre în putrefacție în mai puțin de-o oră. Ultima oară când l-am văzut pe Șacal era gol și târât de o cămilă, legat de glezne și cu capul lovindu-se de solul stâncos. Cu brațele întinse deasupra capului, parcă și le flutura luându-și rămas-bun.

Îmi luasem la mine trusa medicală și o mică provizie de ierburi și leacuri. Le port mereu și pretutindeni, și aproape că fac parte din mine. Dar am știut chiar înainte de a începe să examinez rana lui Zaras că erau nepotrivite pentru sarcina pe care o aveam de dus la bun sfârșit.

Nu aveam niciun ajutor calificat care să mă ajute. Asprii soldați care mă însoțeau erau cu toții foarte eficienți când venea vorba de luat viața cuiva, dar cumplit de nepricepuți în a salva una.

Singura în care puteam avea încredere era Tehuti. Mă ajutase să îngrijesc cai și alte animale domestice. Dar eu încă o consideram o copilă. Nu să-l privească pe Zaras murind, și erau toate șansele să se întâmple asta. Însă nu aveam de ales.

— Prințesă, va trebui să mă ajuți să-l îngrijesc, i-am spus eu în vreme ce preparam puțin suc de opiu din floare roșie de mac, care era suficient de puternic pentru a ameți un bou.

— Da, a răspuns ea încet, dar cu o asemenea hotărâre de neclintit, încât mi-a amintit de mama ei. Spune-mi doar ce vrei să fac și voi face.

— În primul rând, asigură-te că bea toată asta.

I-am dat cupa din cupru plină cu narcotic. Tehuti i-a luat capul în poala ei. I-a dus cupa la buze și i-a ținut nările strânse pentru a-l sili să bea tot. Între timp, eu mi-am pregătit instrumentele chirurgicale.

Când pupilele ochilor lui Zaras s-au dilatat, iar el a căzut într-o stare de amorțeală indusă de drog, amândoi i-am scos armura și veșmintele. Apoi l-am întins pe burtă, pe un pat din pături de șa. Firește că îl mai văzusem pe Zaras gol, dar, ca întotdeauna, am fost impresionat de fizicul lui magnific. Am simțit un profund junghi de regret la gândul că era posibil ca atât de curând să încredințăm pământului această capodoperă a naturii.

I-am despărțit picioarele pentru a putea ajunge la locul de intrare al sabiei Șacalului. Desigur că lama încă astupa rana. Știu că unii care susțin că ar fi medici ar fi smuls-o fără nicio grijă sau fără să se gândească, pecetluind în acea clipită soarta pacientului.

În vreme ce studiam unghiul și adâncimea rănii, am văzut că sabia ratase complet organele masculine. Am avut sentimente amestecate în privința asta.

M-am bucurat în tăcere de dragul lui Zaras și Tehuti. Cu toate astea, în ceea ce mă privea, n-am fost la fel de încântat. Poate că ar fi fost de preferat ca aceste organe ale lui Zaras să fi fost îndepărtate întâmplător, de tăișul unei săbii. Dacă s-ar fi întâmplat așa, multe dintre problemele la care mă așteptam ar fi fost eliminate dintr-o lovitură. Am îndepărtat gândurile nedemne și mi-am concentrat întreaga atenție asupra scoaterii lamei.

Aceasta intrase în fesa stângă. Dacă se înfipsese în osul pelvian, poate că nu trecuse mai departe.

Dar nu se întâmplase așa. Mi-am dat seama că găsise o cale de a intra în cavitatea osoasă care conținea măruntaiele lui Zaras. Am avut ocazia să disec și să studiez sute de cadavre omenești. Știu că hrana pe care o mâncăm trece prin aceste tuburi până când este eliminată prin orificiul aflat între fesele noastre.

Acum, eram serios alarmat. Dacă sabia Șacalului găurise unul dintre aceste tuburi ale mațelor lui Zaras, reziduurile s-ar fi scurs în cavitatea abdominală. Aceste reziduuri pe care noi le numim excremente sunt compuse din materii rele care dau neplăcutul miros caracteristic. Aceste materii sunt și ucigător de otrăvitoare, iar dacă sunt eliberate în corp, duc la necrozarea lui. Moartea este consecința inevitabilă.

Sabia trebuia scoasă imediat. I-am chemat pe șase dintre cei mai puternici oameni să-l țină pe Zaras deoarece, în ciuda drogului puternic pe care i-l dădusem, durerea pe care urma s-o îndure avea să facă opiul ineficient.

Tehuti îi ținea capul în poală. Îi mângâia părul și îi fredona încetișor, ca o mamă copilului ei. Soldații și-au ocupat locurile și i-au țintuit membrele. Am îngenuncheat între picioarele lui și am apucat mânerul sabiei cu amândouă mâinile.

— Țineți-l! am ordonat eu, m-am lăsat pe spate și am tras cu toată greutatea și forța, menținând lama pe tăietura de intrare ca să evit a-l răni și mai rău.

Tot trupul lui Zaras s-a încordat. Fiecare mușchi s-a contractat, devenind dur ca marmura, iar el a scos un muget ca un taur în agonie. Celor șase bărbați puternici le-a fost greu să-l țină. Vreme de câteva clipe îndelungate, nimic nu s-a petrecut. Lama de bronz era ținută ca într-o menghină, captivă din cauza osului pelvian și a sucțiunii create de țesutul din jur. Apoi, strânsoarea a cedat, iar sabia a ieșit din rană. Am căzut pe spate.

Zaras a scos un ultim geamăt tremurat, iar trupul i s-a prăbușit inconștient. Aveam pregătită o compresă din lână de miel, pe care am pus-o pe rană, iar apoi i-am ordonat lui Tehuti:

— Ține-o pe rană, dar apas-o cu toată greutatea, ca să oprești sângerarea. După aceea, m-am uitat la oamenii care îl țineau. Dați-i drumul! le-am ordonat eu.

Mi-am îndreptat atenția către sabia pe care o țineam în mână și am măsurat din ochi cât de adânc pătrunsese.

— O palmă și jumătate, o jumătate de cot, am estimat eu, groaza umbrind speranța. Adânc, prea adânc!

Am ridicat compresa pe care Tehuti o apăsa pe rană. M-am aplecat pentru a o examina.

Era o tăietură lată cât două degete de-ale mele lipite. De îndată ce n-a mai fost apăsată, din rană s-a prelins un firicel de

sânge. Părea curat și sănătos. Mi-am apropiat fața și am mirosit sângele. Nu se simțea miros de fecale.

Am simțit un licăr de speranță renăscută – era posibil ca lama ascuțită ca briciul să nu-i fi găurit măruntaiele.

Tehuti mă privea cu intensitate.

— Ce faci, Taita?

— Încerc să evaluez șansele pe care le avem.

Am legat compresa din lână de miel astfel încât să acopere rana de intrare și am turnat pe ea distilat de vin pentru a distruge umorile rele. Apoi, m-am dus în dreptul lui Zaras și mi-am pus câte o mână pe fesele lui. M-am întărit și le-am separat. Am scos un ușor oftat de ușurare. Anusul era curat.

Mai era un test pe care trebuia să-l fac. Am pus o mână pe noadă și am apăsat cu putere. A urmat o bolboroseală de gaze eliberate din intestinele sale, urmată de un puseu de excremente apoase și sânge strălucitor țâșnind din anus. Duhoarea ne-a făcut pe mine și pe Tehuti să tresărim.

Acum, știam cu certitudine fatală că sabia chiar îi străpunsese măruntaiele. M-am simțit devastat de durere și disperare. Zaras era un om mort. Niciun chirurg de pe lumea asta, oricât de talentat, nu-l putea salva – nici măcar eu. De-acum, îi aparținea lui Seth.

Nu mi-am ridicat privirea spre Tehuti, deși simțeam că se uită la mine. Eram neajutorat și detestam senzația. Este ceva cu care nu m-aș putea obișnui niciodată.

— Taita, mi-a șoptit ea numele.

Tot nu mi-am putut ridica ochii spre ea și să-mi recunosc neputința.

— Te rog, Taita. Vocea ei a crescut ușor. Poți să-i salvezi viața, nu-i așa că poți? Poți să-l salvezi pe Zaras pentru mine?

Trebuia să-i răspund. Nu puteam îngădui ca ea să mai sufere.

Mi-am ridicat capul și m-am uitat la ea. Nu mai văzusem nicicând atâta suferință și atâta durere ca în ochii ei – și văzusem femei care tocmai rămăseseră văduve.

Mi-am formulat în minte și aveam pe limbă răspunsul negativ, ba chiar am clătinat din cap. Dar n-am putut rosti cuvântul „nu”. N-am putut să-i abandonez pe acești doi tineri.

— Da! Pot să-l salvez pentru tine, Tehuti.

Știam că eram lipsit de suflet spunând asta. Adevărul tranșant este cu siguranță mai bun decât speranța falsă, dar n-am putut suporta durerea și disperarea ei.

Așa că, în tăcere, i-am implorat pe zei să-mi ierte minciuna și m-am pregătit de lupta cu Seth pentru sufletul lui Zaras.

☥ Capitolul 38

Tot ce știam cu certitudine era că trebuia să lucrez repede. Niciun om nu poate supraviețui unui chin atât de îndelungat.

Nu aveam cunoștințe pe care să le aplic. Niciun alt chirurg de pe lumea asta nu îndrăznise vreodată să se bage acolo unde voiam eu să mă aventurez.

Mai aveam un sigur flacon cu opiu, care era posibil să fie suficient pentru a-l menține pe Zaras inconștient vreme de cel mult o oră. Aveam nevoie de tot.

Trebuia să deschid cavitatea abdominală și să găsesc locul unde măruntaiele lui Zaras fuseseră străpunse. Trebuia să repar tăieturile de sabie cosându-le. Apoi, trebuia să îndepărtez materia scursă din mațe în stomac.

Din fericire, ca noi toți, Zaras mâncase puțin de când plecasem de la Miyah Keiv. Nu am avut prea multă mâncare, așa că a trebuit să o raționalizez cu strictețe. Măruntaiele nu îi erau pline de materie reziduală. Aveam infuzii din scoarță de salcie și sevă de cedru, dar în cantități insuficiente pentru a spăla otrăvurile. Cel mai eficient dintre toate era distilatul din vin. Aveam doar un burduf mic plin cu distilat. Și eu, și Tehuti ne-am spălat mâinile într-un mic vas în care am turnat prețiosul lichid.

Descoperisem cu mult timp în urmă că fierbințeala reduce dacă nu chiar distruge umorile rele. La instrucțiunile mele, doi dintre oameni au pus pe foc un mare vas plin cu apă. Când apa a început să clocotească furioasă, mi-am înmuiat în ea bisturiele de bronz, acele și firele de catgut.

L-am silit pe Zaras să înghită încă o doză mare de opiu, în vreme ce Tehuti îi ștergea pântecele cu distilat din vin.

Apoi, puternicii mei soldați l-au țintuit pe Zaras încă o dată. I-am pus între dinți o bucată de piele împăturită pentru a nu și-i

fisura sau zdrobi dacă fălcile i se încleștau în agonie. Totul era pregătit. Nu mai aveam niciun motiv să întârzii.

Am făcut prima incizie lungă prin peretele abdomenului începând chiar de sub buric și până la creasta osului pubian. Zaras a urlat de durere, în ciuda călușului de piele, și și-a smucit capul dintr-o parte în alta.

I-am arătat lui Tehuti cum să țină deschisă o rană, băgându-și degetele de o parte și de alta a tăieturii și trăgându-i marginile într-o parte. Am reușit acum să-mi bag mâinile până la încheieturi în cavitatea abdominală. Aveam în minte imaginea traseului lamei sabiei atunci când îi fusese înfiptă în burtă și am luat-o de-a lungul lui.

Aproape imediat, am găsit o perforație cât degetul meu mic de lungă, în funia alunecoasă a mațelor sale. Resturile urât mirositoare de mâncare digerată se prelingeau prin acea despicătură.

Am cusut-o strâns cu catgut, din împunsături regulate făcute cu acul meu de bronz curbat. Apoi, am luat șarpele elastic al mațelor sale și l-am strâns în ambele mâini, pentru a mă asigura că nu mai existau alte scurgeri. Sutura mea era perfectă, dar presiunea a făcut ca mizeria maronie și tulbure să țâșnească prin alte trei tăieturi existente mai departe în intestine.

Am cusut și aceste tăieturi mai mici, încercând să fiu și rapid, și eficace. Vedeam că Zaras începea să fie tot mai slăbit din pricina acestui tratament extrem pe care am fost silit să i-l aplic.

Până să ajung să fiu satisfăcut că nu-mi scăpase vreo altă tăietură făcută de sabie, și eu, și Tehuti ne-am obișnuit cu mirosul fecalelor. Cu toate astea, îmi reamintea permanent cât de vital era să-i îndepărtez toată această materie din corp înainte de a închide cavitatea abdominală. Orice mirosea atât de atroce trebuia să fie dăunător.

În timp ce Tehuti încă îi ținea abdomenul deschis, mi-am umplut de câteva ori gura cu distilat din vin, pe care l-am împroșcat cu putere dintre buzele strânse printre răsucirile complicate ale mațelor lui. Apoi l-am răsucit pe o parte și am lăsat lichidul să se scurgă din burta lui.

După aceea, i-am spălat mațele și cu apă fiartă răcită la temperatura corpului, pe care i-am scurs-o din corp.

În cele din urmă, l-am spălat cu urina noastră. Aceasta este una dintre cele mai eficiente rețete împotriva umorilor, însă

urina trebuie să fie proaspătă și necontaminată de vreun alt lichid sau substanță din corp. În mod ideal, ar trebui să provină direct din vezică, fără să atingă organele sexuale externe ale donatorului – penisul și prepuțul în cazul bărbaților sau labiile în cazul femeilor.

În cazul meu, nu exista nicio dificultate. Îndepărtarea emblemelor sexului meu este o poveste atât de străveche, încât amintirea lor nu-mi mai provoacă nici măcar un fior. În timp ce-mi turnam apa în Zaras, Tehuti s-a șters cu o fașă de lână înmuiată în distilat din vin, apoi, după ce eu m-am dat la o parte, s-a așezat deasupra lui Zaras, și-a despărțit buzele vulvei și a eliberat un jet sâsâitor în pântecele lui. Când a terminat, am rostogolit pe o parte trupul inert al lui Zaras, ca să scurgem lichidul pentru a treia și ultima oară.

Apoi, i-am închis pântecele și la fiecare împunsătură am rostit câte un vers din rugăciunea pentru închiderea unei răni.

— Îți închid cruda gură roșie, o, diabolice Seth! Părăsește acest loc. Îți poruncesc. Pleacă!

— Pleacă de lângă mine, Anubis cu cap de șacal, zeu al cimitirelor. Lasă-l să trăiască.

— Plângi pentru el, Hathor cu inima bună. Arată-i mila ta și ușurează-i durerea. Ajută-l să trăiască!

Era întuneric deja când am ajuns să-i leg burta cu fâșii de pânză rupte din fustele veșmântului meu și l-am culcat pe așternutul încropit în adăpostul lui. Eu și Tehuti am stat de o parte și de cealaltă a lui pentru a-i oferi tot ajutorul și toată alinarea posibile.

Când Zaras, în delir, a început să se certe și să se lupte cu demonii reali și imaginari care se înghesuiau în jurul așternutului său, Tehuti s-a întins lângă el și l-a luat în brațe. L-a ținut strâns și i-a cântat.

Am recunoscut cântecul de leagăn. Era unul dintre acelea pe care regina Lostris i le cântase lui Tehuti când era mică. Treptat, Zaras s-a liniștit.

Oamenii lui au făcut focuri de veghe în cerc în jurul adăpostului în care stăteam cu Zaras. Cred că s-au rugat pentru el la fel cum am făcut și noi. Am auzit murmurul vocilor lor de-a lungul întregii nopți fierbinți.

Către zori, am adormit. Nu mai puteam face altceva decât să-mi păstrez rezervele de putere pentru treburile pe care știam că va trebui curând să le duc la bun sfârșit.

☥ Capitolul 39

Am simțit o mână mică și fierbinte apucându-mă de umăr și m-am trezit instantaneu.

Am văzut prin spărturile din acoperișul adăpostului nostru că dimineața nu era departe. Dormisem foarte puțin, dar m-am simțit atât de vinovat de parcă aș fi comis o crimă.

— Taita, trezește-te. Trebuie să mă ajuți.

Auzeam efortul pe care îl făcea pentru a se stăpâni să nu plângă.

— Ce este, prințesă?

— Pielea lui arde. Zaras arde pe dinăuntru. Este atât de fierbinte, încât aproape că e dureros să-l atingi.

Aveam o vergea din lemn de cedru. I-am băgat vârful în tăciunii pe cale să se stingă și am suflat în ei. După ce a luat foc, am aprins lampa cu ulei de la capul așternutului și m-am aplecat spre Zaras.

Fața lui era roșie și strălucea de transpirație. Ochii îi erau deschiși, dar, în delirul lui, nu vedea nimic. Când am încercat să-l țin nemișcat și să-l liniștesc, ne-a înjurat. Și-a smucit capul dintr-o parte în alta și a strigat blesteme.

Mă așteptasem la asta. Cunoșteam bine febra arzătoare care vestește atacul umorilor rele. Văzusem multe cazuri cu simptome aproape identice. Însă îmi pregătisem prima linie de apărare.

I-am chemat pe cei șase viteji și am reușit să-l imobilizăm pe Zaras într-un cocon din pături de șa, astfel încât nu mai putea să-și miște decât capul. Apoi, am îmbibat păturile cu găleți de apă și le-am ventilat pentru a grăbi evaporarea. Asta i-a scăzut temperatura corpului lui Zaras până când a ajuns să tremure de relativa răcoare.

Am repetat asta cea mai mare parte a dimineții, dar, până la prânz, puterile lui Zaras au început să scadă. Se repeta același scenariu ca în cazul tuturor celorlalți pacienți ai mei pe care

umorile îi doborâseră. Nu mai avea forță să reziste tratamentului la care îl sileam.

Nu mai spunea nimic, doar clănțănea din dinți. Pielea lui căpătase o nuanță albăstruie.

L-am despachetat, iar Tehuti l-a cuprins din nou în brațe și m-a privit peste trupul lui umed și tremurând.

— Ai zis că poți să-l salvezi, Taita. Dar acum înțeleg că n-o poți face.

Profunzimea disperării ei m-a străpuns la fel de adânc cum sabia Șacalului îl rănise pe Zaras.

Pe vremea exodului, când noi, egiptenii, am fost alungați din patria noastră de invadatorii hicsoși, am fugit spre sud, scăpând dincolo de cataractele Nilului, în îndepărtata Africă. Timp de mulți ani în care am fost rătăcitori, am supraviețuit în sălbăticie, până când am devenit suficient de puternici pentru a ne întoarce și a redobândi ce era dreptul nostru din naștere. În acele vremuri, am învățat să înțeleg triburile de negri. Acestea aveau puteri și talente speciale, pe care le invidiam. Mă atrăgea în mod deosebit tribul Shilluk și îmi făcusem prieteni printre ei.

Unul dintre aceștia era un vraci bătrân, pe nume Umtaggas. Ceilalți din compania noastră îl priveau ca pe un doctor vrăjitor primitiv, care se însoțea cu demonii. Abia dacă îl considerau o treaptă mai presus de animalele sălbatice care erau atât de numeroase pe acel meleag îndepărtat din sud. Însă eu am ajuns să-mi dau seama că era un înțelept care pricepea multe lucruri ce ne scăpau nouă, intrușilor din nord. M-a învățat mai multe lucruri decât am putut să-l învăț eu.

Când povara anilor l-a copleșit în cele din urmă și mai avea câteva zile până să moară, mi-a pus în palme un săculeț din piele cu ciuperci uscate la soare, de un soi pe care nu-l mai văzusem. Erau acoperite cu un mucegai gros și verzui. M-a avertizat să nu îndepărtez mucegaiul deoarece era un element esențial pentru puterile vindecătoare ale leacului. Apoi m-a învățat cum să prepar din aceste ciuperci o băutură despre care mi-a spus că ucidea mai des decât vindeca. Trebuia s-o folosesc doar atunci când nu se mai putea face nimic altceva pentru pacient.

De-a lungul anilor de când m-am întors în Egipt, am îndrăznit să folosesc această infuzie doar în șapte ocazii. În fiecare caz, pacientul meu era pe moarte, doar o atingere cu o pană a

păsării-soare fiind suficientă pentru a-l arunca în prăpastia eternității. Cinci dintre pacienții mei au murit aproape imediat ce au sorbit-o. Unul s-a luptat zece zile să reziste, înzdrăvenindu-se încet, până când sfârșitul a venit pe neașteptate.

Doar al șaptelea pacient a supraviețuit săgeții care i-a intrat în plămân și umorilor rele care au urmat rănirii. Și-a recăpătat puterile. Încă locuiește în Teba și, în fiecare an la aniversarea a ceea ce el numește miracolul meu, vine cu toți nepoții lui să mă viziteze.

Știu foarte bine că unul din șapte nu este un scor încurajator, dar vedeam că Zaras abia dacă mai avea o oră de trăit, iar Tehuti mă privea cu acei ochi uriași și plini de reproș.

În săculețul din piele de gazelă rămăsese mai puțin de o mână de ciuperci cu mucegai. Le-am fiert într-un vas de cupru, până când am obținut un suc negru și lipicios. Apoi l-am lăsat să se răcească, după care am pus o pană de lemn în colțul gurii lui Zaras pentru a i-o ține deschisă ca să-i pot turna poțiunea. Gustasem o picătură din acest elixir într-una din ocaziile anterioare. A fost un experiment pe care nu am de gând să-l repet vreodată.

Reacția lui Zaras când i-a simțit gustul a fost similară cu a mea. S-a luptat atât de sălbatic, încât a fost nevoie de toate cele șase ajutoare și de Tehuti pentru a-l potoli, iar apoi a vomitat mai mult de jumătate din ceea ce îl silisem să înghită. Am adunat ce vărsase și l-am făcut să înghită din nou. După aceea, am scos pana dintre maxilare și i-am ținut gura închisă până când am fost sigur că prețioasele mele ciuperci rămâneau sub punte în ciuda încercărilor lui repetate de a le scuipa.

Apoi, eu și Tehuti l-am înfășurat în păturile de șa și le-am dat liber celorlalți. Ne-am așezat de o parte și de alta a lui și am așteptat să moară.

La căderea nopții, părea să fi atins această stare. În ciuda păturilor, temperatura i-a scăzut, ajungând cât a unui somn proaspăt prins, iar respirația îi era aproape inaudibilă. Ne apropiam cu rândul urechea de gura lui ca să ascultăm dacă mai respiră.

La scurt timp după miezul nopții, când luna răsărise, Tehuti mi-a spus cu fermitate:

— E rece ca un cadavru. Trebuie să mă întind lângă el ca să-l încălzesc.

Și-a scos veșmintele pătate cu sânge și prea mari, pe care le luasem de pe trupurile beduinilor, și s-a băgat sub pătură lângă Zaras.

Niciunul dintre noi nu mai dormise de trei zile, dar n-am dormit nici acum și nici n-am vorbit. Nu mai aveam ce să ne spunem. Renunțaserăm la speranță.

A venit și ora morții, cel mai întunecat ceas al nopții. Exista o despicătură în acoperișul adăpostului nostru, acolo unde două pături nu fuseseră bine unite. Mi-am ridicat privirea și am văzut că marea stea roșie rătăcitoare, cunoscută nouă ca ochiul lui Seth, era perfect încadrată în ea.

Diabolicul zeu se uita la noi. Spiritul meu s-a cutremurat. Am știut că Zaras pierduse bătălia și că Seth venise să-l ia.

Apoi, un lucru ciudat și minunat s-a întâmplat. Lumina stelei s-a stins într-o clipită. Inima mi-a tresăltat în piept. N-am putut interpreta semnul, dar am știut că trebuia să fie bun. M-am ridicat încet în picioare, pentru a nu o alarma pe Tehuti, care era ghemuită lângă Zaras. Am ieșit din adăpost și mi-am ridicat capul ca să privesc cerul nopții.

Întregul firmament licărea de strălucirea nenumăratelor stele – cu excepția locului aflat exact deasupra capului meu, unde, cu o clipă în urmă, văzusem ochiul roșu al lui Seth holbându-se la mine. Acum, ochiul nu se mai vedea.

Un mic norișor întunecat îl acoperea. Era singurul nor de pe cer. Nu era mai mare decât pumnul meu, însă cumplitul zeu Seth fusese orbit de el.

Apoi am auzit voci. Nu veneau din cerul înstelat de deasupra mea, ci din rudimentarul adăpost pe care tocmai îl părăsisem.

— Unde mă aflu? a șoptit vocea lui Zaras. Și de ce mă doare burta atât de groaznic?

Glasul pe care îl cunoșteam atât de bine i-a răspuns imediat:

— Nu încerca să te ridici, Zaras, prostuțule. Trebuie să stai întins. Ai fost rănit grav.

— Prințesă Tehuti! Ești în patul meu. Vocea lui Zaras a crescut șocată și vibrând. Și ești dezbrăcată. Dacă Taita ne găsește așa, o să ne omoare pe amândoi.

— Nu de data aceasta, Zaras, l-am asigurat eu intrând înapoi în adăpost, cu inima cântând. Am îngenuncheat lângă așternutul

pe care stăteau întinși cei doi. Însă data viitoare o voi face cu siguranță.

☥ Capitolul 40

De îndată ce lumina zilei a fost suficient de puternică, l-am examinat minuțios pe Zaras. Pielea i se răcise, așa că acum avea temperatura mâinii mele. Inflamația aprinsă a cusăturilor marii tăieturi din burtă pălise. Am mirosit crustele și am constatat că erau curate.

Lui Zaras i s-a făcut sete, iar Tehuti i-a adus un bol mare cu apă. L-a golit și a cerut încă unul. Am fost entuziasmat. Acesta era un semn sigur că își revenea. Cu toate astea, mi-am adus aminte că burdufurile erau aproape goale și că sursa de apă cea mai apropiată se afla în caverna unde îi lăsasem pe Bekatha și pe ceilalți. Trebuia să pornim imediat pe drumul de întoarcere.

Cu toate că Zaras a protestat, susținând că era în stare să meargă sau cel puțin să călărească o cămilă, eu i-am ignorat bravada și am proiectat și asamblat o targă pentru el. Aceasta era alcătuită din două lănci lungi cu o pătură de șa întinsă între ele. Am atașat-o de câte o parte a unei șei, vârfurile lăncilor târându-se în spatele animalului. L-am întins pe Zaras pe această targă.

Tehuti a insistat să călărească pe cămila lui. S-a așezat cu fața în spate, ca să-l poată supraveghea. Când terenul era prea denivelat sau prea stâncos, sărea jos și se urca pe targă lângă Zaras, ca să-l țină și ca să-l ferească de zgâlțâielile prea puternice.

De-a lungul călătoriei noastre, s-a agitat pe lângă el și l-a hărțuit fără rușine. Cu toate că el s-a opus, mi-am dat seama că savura atenția pe care i-o acorda.

În după-amiaza celei de-a treia zile, a insistat să se ridice de pe targă și să meargă puțin pe lângă ea, dar încovoiat și șontâcăind ca un bătrân. S-a sprijinit cu o mână de targă. Tehuti l-a luat de celălalt braț ca să-l susțină și să-l încurajeze. A sporovăit cu el, făcând glume prostești și spunându-i ce băiat deștept era. Când l-a făcut să râdă, el a trebuit să se oprească și

să se țină cu ambele mâini de burtă, dar asta nu a părut să-i diminueze cu nimic capacitatea de a se veseli.

Când ne-am oprit să ne odihnim, am examinat neliniștit cusăturile lui Zaras și am fost ușurat să constat că erau intacte. I-am administrat ultima gură de opiu pe care o mai aveam în flacon, iar el a dormit ca un prunc.

În ziua următoare, a fost și mai în puteri și a putut să meargă mai mult și mai repede. Știam că pentru el compania lui Tehuti avea un efect terapeutic mai bun decât a mea, așa că m-am dus în avangarda coloanei noastre. Cu toate că m-am ținut departe de ei, am reușit să le urmăresc discret conversația.

Niciunul din ei nu știa că pot citi de pe buze. Așa că au vorbit fără rețineri. Glumele lor aveau ceva licențios și nedelicat pentru o tânără dintr-o familie atât de nobilă. Dar i-am lăsat să se bucure de moment, deoarece niciunul dintre noi nu știa când aveau să mai aibă parte de altul.

Un schimb de replici dintre ei mi-a rămas în minte până în ziua de astăzi, cu toate că ei trebuie să fi crezut că erau singurele persoane din lume care știau de el.

Înaintarea noastră fusese întârziată de starea lui Zaras, așa că întoarcerea la Miyah Keiv a fost mult mai lentă decât urmărirea Șacalului și a cetei sale de bandiți. În ziua a cincea, încă nu ajunsesem la destinație. Trimisesem cinci cămile înainte, ca să ne aducă apă, dar încă nu se întorseseră. Aproape toate burdufurile erau goale și ne mai rămăsese foarte puțină mâncare. Fusesem obligat să reduc rația zilnică la trei căni de apă și la o jumătate de felie de pâine tare pentru fiecare om. Firește că aceste restricții nu i se aplicau prințesei. Era dreptul ei regal să mănânce și să bea ori de câte ori poftea din rezervele noastre aproape epuizate. Am păstrat câteva lucruri exclusiv pentru ea: o jumătate dintr-o bucată de brânză și o bucată și mai mică de carne de vită sărată și uscată. Totuși, în ciuda insistențelor mele, ea a refuzat să profite și s-a limitat la rația generală.

Apoi, în seara celei de-a patra zile, am văzut-o scoțând pe furiș din mânecă o felie groasă de brânză tare și o alta de vită uscată și încercând să-l convingă pe Zaras să le accepte.

— Ești rănit, Zaras. Trebuie să-ți cruți forțele.

— Sunt doar un soldat de rând, Înălțimea Ta. Ești prea bună cu mine. Îți sunt recunoscător pentru amabilitate, dar nu mi-e foame deloc.

— Ești un cavaler, Zaras. A vorbit atât de încet și cu atâta sfială, încât mi-a fost greu să-i citesc pe buze. Mi-ai salvat viața și aproape că ți-ai sacrificat-o pe a ta făcând asta. Ți-aș da bucuroasă orice dorești de la mine.

Dacă vorbele i-au fost sugestive, expresia de pe chip i-a fost lipsită de orice ambiguitate.

Inima mi s-a înmuiat. Dragostea lor care îmbobocea era ceva frumos de privit. Mai mult decât oricine, eu știam că avea să fie curând zdrobită de datoria neînduplecată.

☥ Capitolul 41

Deci, în cele din urmă, am ajuns la stânca striată care se înălța la Miyah Keiv, iar cei care ne așteptau au dat năvală să ne întâmpine. Ne-au înconjurat strigând de bucurie și s-au prosternat la picioarele prințesei Tehuti. Apoi au luat-o pe sus și au purtat-o spre locul unde sora ei Bekatha aștepta împreună cu lordul Remrem și colonelul Hui să-i ureze bun venit.

Am chefuit trei nopți în șir. Am ucis trei cămile tinere și am prăjit carnea lor dulce pe cărbunii a cincizeci de focuri. În fiecare seară, prințesa Tehuti a ordonat să fie deschise cincizeci de amfore cu bere și distribuite tuturor. M-am gândit că era exagerat, dar, cu toate astea, am renunțat la scrupule și am gustat o cană sau două cu bere. Însă am acordat mai mult respect vinului, mai puțin abundent, din pivnițele palatului faraonului. M-am justificat față de mine însumi spunându-mi că acest nectar ar fi fost irosit dacă ar fi fost oferit gloatei de soldați nesofisticați.

Muzicanții de la curte au cântat pentru noi, iar lumea a dansat și a cântat în jurul focurilor, până când luna a coborât de pe cer. Apoi prințesele regale au insistat să cânt, însă eu l-am chemat pe Zaras să mi se alăture. Îi dădusem niște lecții când avusesem ocazia. Am reușit să dau talentului său natural un lustru și o sofisticare întrecute doar de ale mele. Când am cântat în duet,

audiența abia a îndrăznit să respire de teamă să nu piardă chiar și numai o singură notă minunată.

☥ Capitolul 42

M-am dus la culcare simțindu-mă mulțumit de mine. În foarte scurt timp, am adormit. Rar dorm foarte profund. Mintea îmi este prea activă și alertă pentru a-mi îngădui un astfel de răsfăț.

M-am trezit cu certitudinea că intrase cineva foarte încet în cortul meu și, în acel întuneric desăvârșit, se apropia de patul meu. I-am auzit respirația și am știut că, dacă reușise să se furișeze pe lângă santinele de la intrarea în tabăra regală, intențiile sale erau rele, iar el reprezenta o amenințare și o primejdie serioase.

Fără să-mi modific ritmul respirației și fără să scot cel mai mic sunet, am întins mâna spre capul patului, acolo unde îmi atârnă mereu pumnalul aflat în teaca sa specială.

Lumina lunii era filtrată prin pânza cortului, iar eu am o vedere nocturnă excelentă, așa că am reușit să deslușesc forma capului asasinului deasupra mea. Cu mâna dreaptă, mi-am scos pumnalul din teacă și, în același timp, mi-am petrecut mâna stângă pe după gâtul ticălosului, strângându-l cu putere.

— Dacă miști, te ucid! I-am avertizat eu, iar el a scâncit ca o fetișcană.

Apoi, am simțit mirosul de lapte al respirației sale și am simțit inconfundabilele umflături și adâncituri ale trupului pe care îl lipise de al meu.

— Nu mă ucide, Taita! Sunt eu, Bekatha. Și deja mor. Am venit la tine ca să mă salvezi. Sângerez de moarte. Te rog, nu mă lăsa să mor.

I-am dat repede drumul și am sărit din așternut. Mi-a luat doar un minut să aprind fitilul lămpii cu ulei. Până s-o fac, Bekatha se ghemuise pe patul meu, suspinând amarnic și ținându-se de burtă.

— E atât de groaznic, Taita. Te rog, fă durerea să dispară.

Am luat-o cu tandrețe în brațe.

— Pe unde sângerezi, micuțo?

— Îmi curge dintre picioare. Te rog, fă să înceteze. Nu vreau să mor.

Am gemut în sinea mea. Deci, de-acum trebuia să mă lupt nu cu una, ci cu două mânze în călduri.

Colonelul Hui s-ar putea să aibă curând probleme mai serioase decât cocoloașele de pâine și curmalele aruncate peste masă.

☥ Capitolul 43

Am zăbovit la Miyah Keiv cât timp am așteptat ca rănile lui Zaras să se vindece suficient pentru a-i îngădui să înceapă ultima parte a călătoriei către Țara dintre cele Două Râuri și orașul Babilon. Aceasta avea să fie partea cea mai lungă și cea mai dură, așa încât eram hotărât să nu-mi asum niciun risc în privința sănătății sale.

Mă surprinde adesea ce pedepse grele poate accepta un trup tânăr și cât de repede se poate vindeca. În ciuda sabiei pe care, cu doar câteva zile în urmă, Șacalul i-o înfipsese în măruntaie, Zaras se purta ca și cum se antrena pentru jocurile atletice anuale pe care faraonul le ține în prima săptămână a lui Epiphi, în fața templului lui Horus din Teba, pentru a celebra ziua recoltei.

La început, aceste eforturi se limitau la o plimbare scurtă și anevoioasă de-a lungul bazei stâncii, însoțit de Tehuti. La fiecare aproximativ cincizeci de pași, era silit să se oprească și să se apuce de burtă, încercând să nu geamă și să nu lase mâna lui Tehuti.

În ciuda avertismentelor și protestelor mele, în fiecare zi își lungea plimbarea și mărea ritmul. În curând, a luat la purtare întreaga armură și a început să care pe umăr o lespede de gresie.

În fiecare zi îi porunceam să se dezbrace și îi examinam rănile. Păreau să se închidă și să se transforme în cicatrice palide chiar sub ochii mei. Avea o rară abilitate de a ignora și de a-și supune durerea trupească. Și-a silit mușchii răniți să lucreze atunci când o persoană mai puțin curajoasă ar fi zăcut neputincioasă săptămâni de zile sau chiar mai mult. În cazul lui,

această activitate a părut să grăbească procesul de vindecare, în loc să-l întârzie.

Oricum, rănile îl aduseseră pe Zaras chiar pe marginea prăpastiei. Chiar și vastele mele cunoștințe abia dacă fuseseră suficiente pentru a-l salva, iar amintirea celorlalți pacienți pe care îi tratasem cu ciuperci cu mucegai încă îmi era prea proaspătă în minte.

Dincolo de afecțiunea pe care o căpătasem față de Zaras și de faptul că devenise un simbol și o dovadă a talentelor mele tămăduitoare, am considerat starea lui fizică precară oportunitatea perfectă de a-l despărți de prințesa Tehuti înainte ca ei să aibă ocazia de a-mi distruge complet planurile alcătuite cu grijă de a stabili o alianță între Supremul Minos al Cretei și faraonul Tamose, o alianță esențială pentru supraviețuirea Egiptului ca națiune supremă.

Așa că, în a cincea seară de la întoarcerea noastră la stânca striată, i-am chemat pe lordul Remrem și pe Hui în cortul meu, pentru a le da noi ordine. I-am cerut și lui Zaras să participe la întâlnire. Firește, am intenționat ca el și Hui să fie doar observatori, nu participanți la discuțiile principale.

Abia ne instalaserăm toți patru pentru a ne apuca de treabă, fiecare cu câte un pocal de vin bun în față ca să ne aline chinul deciziilor dureroase cu care ne confruntam, când, am simțit brusc pe ceafă o pală din aerul răcoros al serii. M-am întors repede, așteptându-mă să descopăr pe cineva care trăgea cu urechea la conversația noastră. Dar, spre consternarea mea, prințesa Tehuti a intrat plutind grațioasă pe un val al parfumului ei deosebit.

— Nu doresc să vă întrerup discuțiile, domnilor. Vă rog să mă ignorați cu totul. Nu voi scoate nici măcar un cuvințel. O să fiu atât de tăcută, încât veți uita curând de prezența mea.

Pentru a se face complet neremarcată, purta o splendidă rochie de mătase aurie, rară și diafană, pe care i-o cumpărasem cu mare cheltuială din bazarul din Teba. La vremea aceea, acceptase cerința mea de a nu o purta până nu ajungeam în Creta, când avea să-i fie prezentată Supremului Minos. Uitase oare pactul nostru?

În picioare, purta conduri de argint. La gât îi atârna medalionul cu capul lui Hathor și un altul, din pietre colorate

strălucitoare, în special safire și smaralde. Părul îi era un miracol lucios, întrecut doar de zâmbetul ei.

Era mai frumoasă ca niciodată.

Cu o rotire a fustelor argintii, s-a așezat la picioarele mele și și-a pus coatele pe genunchi și bărbia în palme, astfel încât inelul cu diamant dăruit de mine să scânteieze în lumină. Apoi i-a zâmbit pieziș lui Zaras și a încercat să pară inocentă.

Cum de știu femeile aceste lucruri care sunt atât de obscure pentru noi, inferiorii muritori de sex opus? Nu o informasem despre întâlnirea noastră. De fapt, îi chemasem pe ceilalți doar cu o oră în urmă și nu le dădusem niciun indiciu despre ce intenționam să discutăm. Era imposibil ca ea să știe ce se punea la cale. Dar iat-o îmbrăcată pentru bătălie și cu acea scânteiere hotărâtă în ochi pe care o cunoșteam atât de bine.

— Te rog, continuă ce doreai să spui, dragă Taita. Am promis că nu te voi întrerupe.

— Mulțumesc, Alteța Ta.

Am ezitat. Exista oare vreo modalitate de a evita confruntarea? Firește că da. Eu eram purtătorul sigiliului-șoim al faraonului. Vorbeam cu vocea unui rege. Nimeni nu putea îndrăzni să mă sfideze, nu-i așa? Mi-am adunat curajul.

— Domnilor, am vorbit cu Al Namjoo, călăuza noastră, și cu Condos, grăjdarul-șef de la Grajdurile Regale. Amândoi au fost de acord cu mine că grupul nostru este prea numeros pentru a mai zăbovi aici, la Miyah Keiv. Vă amintesc că avem peste trei sute de cai și cămile, în afară de oamenii noștri și de doamnele din familia regală. În ritmul în care o consumăm, apa din peșteră se va termina complet în câteva zile. După cum veți fi de acord, asta ar fi un dezastru.

— Desigur! Nici nu se pune problema, trebuie să plecăm.

Dând glas acceptului său, Remrem și-a mângâiat barba, despre care știam că era cenușiu-argintie, dar pe care o vopsise cu henna în arămiu strălucitor, pentru a-și ascunde vârsta adevărată. Este un mare lord și un războinic viclean și viteaz. Îl iubesc ca pe fratele meu, ceea ce și este în multe feluri. Totuși, Remrem are un cusur. Este nesuferit de vanitos când vine vorba de înfățișarea sa.

Am dat din cap, mulțumindu-i pentru susținere, și am continuat să vorbesc.

— Nu este chiar atât de simplu, domnule. Al Namjoo mi-a spus că următoarea oază de pe ruta noastră se numește Zaynab, ceea ce înseamnă „piatră prețioasă”, și se află la peste două sute de leghe în fața noastră. Ne va lua zece zile să parcurgem această distanță. Asta înseamnă că, atunci când vom ajunge acolo, animalele noastre vor fi epuizate și vor suferi amarnic de sete. Va trebui să le lăsăm să se odihnească la Zaynab cel puțin două săptămâni, ca să se refacă. Totuși, Zaynab este o oază mică. Apa de-acolo este insuficientă pentru a acoperi necesarul întregii caravane mai mult de câteva zile.

M-am oprit pentru a-l lăsa pe Remrem ori pe altcineva să propună o soluție logică la această dilemă. Asta mi-ar fi permis să arunc o parte din vină în cârca altcuiva atunci când prințesa Tehuti va riposta dezlănțuind haosul, lucru care în mod cert se va petrece curând după ce va afla toate ramificațiile planului meu. A urmat o tăcere grea, așa că am fost silit să continui și să fac față singur consecințelor.

— Unica soluție este să ne despărțim; să trimitem jumătate din oameni și animale înainte, la Zaynab. Cealaltă jumătate va rămâne aici vreme de două săptămâni, pentru a-i oferi primei un avans. Vom rămâne despărțiți tot restul călătoriei. Nu ne vom reuni până nu vom ajunge în Țara dintre cele Două Râuri. În acest mod, nu vom fi în primejdie să epuizăm complet apa din vreo oază din cauza numărului nostru mare.

A urmat o perioadă de tăcere, timp în care toți au reflectat la asta.

— Ca întotdeauna, planul tău este deosebit, Taita, a rostit în cele din urmă Remrem, cu măreața lui voce hodorogită. Și, dacă te cunosc câtuși de puțin, deja ai hotărât divizarea forțelor noastre.

Am zâmbit și mi-am înclinat ușor capul în semn de confirmare.

— Tu, lord Remrem, vei prelua comanda avangardei. Aceasta va consta din jumătate din oameni și toate cămilele. În plus, le vei lua în grija ta pe prințesele Bekatha și Tehuti. Firește, fata cretană, Loxias, va merge cu ele ca doamnă de onoare.

— Îți rămân îndatorat, lord Taita. Încrederea pe care mi-o acorzi este extrem de măgulitoare.

Remrem avea talentul de a face ca și cele mai alese sentimente să sune pompos.

Am tras adânc aer în piept și am continuat:

— Două săptămâni mai târziu, când te voi urma, voi aduce caii. De asemenea, îi voi păstra alături de mine pe căpitanul Zaras și pe colonelul Hui, în al doilea grup. Voi avea nevoie de Hui ca să se ocupe de cai. M-am uitat la el, iar Hui a dat din cap. Nu suporta să fie despărțit de animalele sale iubite. Apoi, m-am răsucit spre Zaras. Două săptămâni de-acum încolo ar trebui să fii suficient de înzdrăvenit de pe urma rănilor tale ca să poți călători în siguranță.

Planul meu era aproape genial. Prințesele aveau să se ducă înainte cu Remrem. Eu aveam să-i păstrez pe Zaras și pe Hui. Dintr-o singură lovitură, le despărțisem pe fete de băieți și aranjasem ca atât Zaras, cât și animalele să ajungă la Babilon bine adăpate și în stare bună. Și, cel mai important, mă asigurasem că prințesele mele aveau să ajungă intacte și neprihănite.

Nu voiam să mă uit la Tehuti. Speram că nu-i lăsasem niciun spațiu de manevră și că avea să capituleze cu grație.

— Nu! Vocea ei s-a auzit încet, dar limpede. Nu cred deloc că este o idee bună, lord Taita.

Încă o dată, devenisem lord Taita, nu dragă Taita.

Știam că fusesem exagerat de optimist. Mi-am vârât palma în mânecă și am apucat sigiliul-șoim pe care îl purtam întotdeauna cu mine. Aveam nevoie de toată autoritatea.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, Înălțimea Ta. Am fost sigur că vei înțelege necesitatea acestor aranjamente, așa cum a făcut-o atât de repede lordul Remrem.

Am scos din mânecă sigiliul-șoim și l-am frecat absent între degete.

— O, îmi oferi jucărioara aia?

Fără să aștepte răspunsul meu, s-a întins și mi l-a luat din mână. Am fost atât de surprins, încât i l-am dat fără să protestez.

— Este adevărat ce se spune, lord Taita?

— Ce se spune, Înălțimea Ta?

— Se spune că acela care are sigiliul-șoim vorbește cu vocea faraonului.

— Da, Înălțimea Ta. E adevărat.

— Uite cine îl are acum, domnule.

Deja cei trei bărbați din cort erau conștienți că se desfășura o luptă a voințelor și încercau fără succes să-și ascundă fascinația. Până și pentru mine era evident că începeam să par ridicol. Am simțit că încruntarea începe să-mi rideze fruntea și am înlăturat-o făcându-i o plecăciune respectuoasă lui Tehuti.

— Aștept să te aud vorbind cu nobila voce a faraonului! am încercat eu o mică glumă.

N-a fost bine primită. Zâmbetul lui Tehuti a devenit o ruină tragică, iar ochii ei minunați s-au umplut cu lacrimi.

— O, dragul meu Taita, a șoptit ea aproape suspinând, te rog, nu fi atât de crud cu mine. Tu ești singurul tată pe care l-am cunoscut vreodată. Nu mă alunga, te implor. Le-ai promis fratelui și mamei mele că vei avea mereu grijă de mine. Vocea i s-a înecat, iar ea mi-a dat înapoi sigiliul-șoim. Poftim! Ia-l. Alungă-mă dacă trebuie. Voi face tot ce-mi poruncești.

Interesata noastră audiență a încetat să mai zâmbească. Expresiile lor au devenit consternate și îngrozite. L-a unison, și-au îndreptat spre mine privirile acuzatoare. Brusc, eu eram ticălosul.

Firește că niciunul dintre ei nu știa ce actriță talentată este ea. M-a făcut să par un tiran și un mișel desăvârșit. Într-o clipită, mi-a pierit orice putere de a o contrazice.

— Iartă-mă, Tehuti! Spune-mi ce vrei și îți voi da.

— Eu și Bekatha vrem doar să rămânem cu tine, tatăl nostru adevărat. Asta-i tot.

Și-a stăpânit un alt suspin, dar acesta era de prisos. Câștigase și știa asta. Își atinsese scopul fără măcar să pomenească numele omului în legătură cu care ne certam de fapt.

☥ Capitolul 44

Patru zile mai târziu, în răcoarea după-amiezii târzii, lordul Remrem a pornit să străbată cu jumătate din caravana noastră cele două sute de leghe spre nord până la oaza Zaynab. Am luat-o pe Tehuti cu mine și l-am însoțit pe Remrem cale de cinci leghe, pentru a-l vedea plecat cu bine în călătoria lui. Apoi, în cele din urmă, ne-am luat rămas-bun și ne-am întors spre Miyah Keiv. Garda noastră de douăzeci de oameni din Crocodilul

Albastru ne urma la o distanță discretă, suficient de aproape ca să ne sară în ajutor în caz de primejdie, dar nu atât de aproape, încât să ne audă conversația.

Înainte de a pleca de la Miyah Keiv, o invitasem pe prințesa Bekatha să vină cu noi, dar, spre surprinderea mea, refuzase motivând că vrea să termine papirusul cu hieroglife pe care i-l dădusem ca temă. De obicei, Bekatha nu era o elevă atât de sârguincioasă și de dedicată. Acum, eram pe cale să aflu cine îi stârnise subitul interes pentru scris.

Am străbătut prima leghe alături de Tehuti într-o tăcere amicală. Apoi m-a întrebat brusc:

— Îl cunoșteai foarte bine pe tata, nu-i așa? Eu nu știu aproape nimic despre el. Te rog, povestește-mi despre el, Taita.

— Toată lumea din Egipt îl cunoaște foarte bine pe tatăl tău. A fost un zeu, faraonul Mamose, al optulea care a purtat acest nume. A fost stâlpul de susținere al regatului, cel drept, cel mare, atoateștiutor și preamilostiv...

— Nu, n-a fost el, m-a contrazis ea pe un ton sec. Te rog, nu mă minți, dragă Taita.

Acuzația mi-a risipit mințile în tot deșertul, iar în vreme ce mă răsuceam în șa și o priveam alarmat, mi le-am adunat la loc.

— Se pare că am fost dezinformat! Am încercat să râd nepăsător, dar până și mie mi s-a părut fals. Dacă n-a fost faraonul, atunci spune-mi, te rog, cine a fost persoana suficient de norocoasă să te aibă drept fiică. O invidiez sincer.

— Tatăl meu adevărat a fost lordul Tanus, iar tatăl lui a fost Pianki, lordul Harrab. Mama lui a fost o sclavă din Tehenou[13], eliberată, cu părul blond și ochii albaștri, pe care i-am moștenit. Se zice că era foarte frumoasă. Se spune că tata semăna cu ea și că și el era foarte frumos. Se zice că a fost cel mai frumos bărbat din Egipt.

— Cine ți-a spus toate aceste...?

A fost cât pe ce să zic „toate aceste prostii fără margini”, dar am reușit să fac un efort și să mă abțin.

— Mama mi-a spus. Regina Lostris. Mai zi acum că a mințit.

Am fost stupefiat și mai aproape ca niciodată de panica totală. Tronul faraonului și însăși fundațiile Egiptului meu se clătinau. Firmamentul era pe cale să se prăbușească asupra

[13] Libia antică. (n. tr.).

mea. Era cea mai primejdioasă declarație pe care o auzisem vreodată.

— Cui altcuiva ai mai spus? am rostit eu în cele din urmă, cu răsuflarea tăiată.

— Nimănui. Doar ție.

— Știi ce se va întâmpla dacă spui vreodată altcuiva?

— Dragul meu Taita, nu sunt complet idioată.

S-a aplecat din șa și mi-a luat mâna ca o mamă care-și liniștește copilul înspăimântat.

— Ești sigură că n-ai vorbit despre asta cu fratele tău? am vrut eu să știu, vocea ridicându-mi-se ascuțită. Știe faraonul de asta? Bekatha? I-ai zis ei ceva?

— Nu. Vocea îi era calmă, liniștitoare. Bekatha este deocamdată o fetiță prostuță. Iar pe Mem l-ar ucide să afle că nu este faraon adevărat.

— Tot mama ta ți-a spus asta? I-am scuturat nerăbdător mâna. Eram îngrozit deja. Ți-a zis totul? Te rog, spune-mi că am înțeles greșit. Te rog!

— Ai înțeles perfect. Mama mi-a zis că toți trei suntem copiii lordului Tanus, nu ai faraonului Mamose. Suntem trei mici bastarzi.

— De ce îmi spui toate astea, Tehuti?

— Pentru că, în curând, mă voi afla într-o situație foarte similară cu a mamei. Tu ai salvat-o…, a început ea, însă eu am clătinat din cap refuzând să accept.

— Nu mai clătina din cap spre mine, lord Taita!

A râs. Mi-a râs în față!

— Ai salvat-o pe mama, iar acum trebuie să faci același lucru pentru mine.

Măcar atât era adevărat. Regina Lostris fusese iubirea vieții mele, dar acum, fiindcă ea nu mai era, Tehuti îi luase locul. Nu-i puteam refuza nimic, dar puteam cel puțin să-mi impun regulile și condițiile. Aproape sigur le va ignora, așa cum făcuse și mama ei, însă măcar încercasem.

— Spune-mi exact ce vrei de la mine, Tehuti.

— Mama a fost măritată cu un rege, însă soț i-a fost cel pe care și l-a dorit. A purtat copiii lui, nu pe ai regelui. N-ar fi putut face asta de una singură. Tu ai ajutat-o să reușească toate astea. Nu așa s-a întâmplat?

— Ba da, așa s-a întâmplat, am mărturisit eu.

Părea că n-am de ales.

— Am trăit în haremul fratelui meu aproape toată viața, a continuat Tehuti. Are două sute de neveste, însă o iubește doar pe una dintre ele. Masara a fost prima și i-a dăruit trei fii. Dacă aș putea avea ce are ea, aș fi mulțumită. Dar am văzut nefericirea celorlalte soții. Cele mai multe dintre ele n-au fost vizitate de fratele meu decât o dată sau de două ori în tot timpul de când sunt căsătoriți. Știi ce fac ele, Taita? a întrebat ea pe un ton dezaprobator.

Am clătinat din cap, iar ea a continuat:

— Se joacă singure sau cu alte femei din harem, în loc să fie cu un bărbat… un bărbat pe care îl iubesc și îl doresc. Au penisuri de jucărie, făcute din fildeș sau din argint. Își bagă aceste lucruri oribile în ele ori în altele. S-a întrerupt și s-a cutremurat. Nu vreau să fiu ca ele.

I-am văzut expresia de pe chip schimbându-se, întunecându-se de tristețe. I-am văzut lacrimile adunându-i-se în ochi. De data asta, nu juca teatru.

— Știu că mă duci într-o țară ciudată și străină. Acolo, mă vei da unui bătrân ridat și cărunt, cineva cu mâini reci și respirație urât mirositoare, care îmi va întoarce stomacul pe dos. El o să-mi facă lucruri urâte… Și-a stăpânit un suspin. Măcar o dată, înainte să se întâmple asta, vreau să am ce i-ai dăruit tu mamei. Doresc să am un bărbat care mă face să râd și care îmi face inima să bată mai repede. Vreau un bărbat care mă iubește cu adevărat și pe care să îl iubesc cu adevărat.

— Îl vrei pe Zaras, am rostit eu încet, iar ea și-a ridicat bărbia și, printre lacrimi, mi-a întâlnit privirea.

— Da, îl vreau pe Zaras. Măcar o dată, vreau să fiu îndrăgostită și să păstrez acel lucru prețios în inima mea. Vreau să-l am pe Zaras drept soț și adânc în mine. Dacă îmi îngădui asta numai pentru scurt timp, după aceea mă voi duce bucuroasă și îmi voi face datoria față de faraon, față de Egipt și față de tine, dragul meu Taita.

— Îmi promiți asta, Tehuti? Și nu vei spune nimănui, nici măcar copiilor tăi?

— Mama…, a început ea, dar i-am retezat protestul.

— În cazul mamei tale a fost o situație specială. La tine nu va fi așa. Trebuie să-mi promiți cu sinceritate.

— Îți promit cu sinceritate, a acceptat ea, iar eu nu m-am putut îndoi de cuvântul ei.

— Trebuie să înțelegi că nu vei putea avea copiii lui Zaras niciodată!

— Aș vrea să nu fie așa, Taita. Mi-ar plăcea tare mult să am un mic Zaras al meu. Dar știu că trebuie să fie așa cum spui tu.

— În fiecare lună, când floarea roșie a feminității tale va fi pe cale să înflorească, îți voi da să bei o poțiune. Copilul îți va fi scos din pântec cu valul de sânge.

— Voi plânge gândindu-mă la asta.

— Când vei deveni soția Supremului Minos, vei renunța la Zaras pentru totdeauna. Vei locui în haremul regal din Creta. Zaras se va întoarce în Egipt. Nu-l vei mai vedea niciodată. Înțelegi asta, Tehuti?

A dat din cap.

— Vorbește! i-am poruncit eu. Spune că înțelegi.

— Înțeleg, a rostit ea cu voce clară.

— În noaptea nunții tale cu Minos, îți voi pregăti o vezică de miel plină cu sânge. Aceasta se va sparge când te va lua în patul său. Îl va convinge de virginitatea și de castitatea ta.

— Înțeleg, a șoptit ea.

— Nu vei spune nimănui, am insistat eu. Nici măcar Bekathei. Mai ales nu Bekathei.

Sora ei mai mică era o gură-spartă fără pereche, faimoasă pentru faptul că nu era în stare să țină un secret.

— N-o să spun nimănui, a fost ea de acord, nici măcar surorii mele.

— Tehuti, înțelegi în ce primejdie te afli? Minos va avea drept de viață și de moarte asupra ta. E o nesăbuință să înșeli un rege. Trebuie să ai cea mai mare grijă să nu fii descoperită niciodată.

— Pricep. Știu că îți asumi același risc ca și mine. Te iubesc și mai mult pentru asta.

Firește că era o nebunie, dar am făcut multe lucruri nebunești în viața mea. Singura mea consolare era că mai aveam un pic de timp în care să fac toate pregătirile. Rănile lui Zaras îl făceau inaccesibil deocamdată. Încă nu se afla într-o stare care să-i permită excesele mai sălbatice ale iubirii. Cu toate astea, se vindeca rapid.

☥ Capitolul 45

Două zile mai târziu, Zaras a venit la mine și mi-a cerut permisiunea să vorbească.

— De când trebuie să-mi ceri permisiunea? Lipsa ei nu te-a oprit niciodată până acum.

A părut stânjenit.

— Prințesa Tehuti vrea s-o învăț mânuirea armelor și s-o instruiesc în privința folosirii sabiei. I-am spus că va trebui să obțin permisiunea ta pentru asta.

— Cred că ăsta n-a fost un lucru înțelept din partea ta, Zaras. Înălțimea Sa de obicei obține ceea ce vrea.

— N-am vrut să fiu lipsit de respect, s-a grăbit el să mă asigure, iar eu am râs de neliniștea lui.

— Prințesa este un arcaș excelent, i-am spus eu. E foarte rapidă. Are privirea ascuțită și brațe puternice. Așa încât nu mă îndoiesc că va fi un bun luptător cu sabia. Este o deprindere care i-ar putea fi de folos la un moment dat. Cine știe? S-ar putea chiar să-i salveze viața într-o bună zi. Nu sunt sigur de ce am zis asta. În orice caz, s-a dovedit a fi unul dintre cele mai importante adevăruri rostite de mine vreodată. Ai vreo obiecție față de dorința ei, Zaras?

— Nici cea mai mică, domnule, m-a asigurat el grăbit. Dimpotrivă, aș considera că este o mare onoare și un privilegiu.

— Atunci, apucă-te de treabă. Va fi foarte interesant de văzut ce poți să scoți din ea.

Nu m-am mai gândit la asta, afirmație care nu reprezintă adevărul adevărat. M-am gândit prea puțin la altceva. În săptămânile care au urmat, m-am chinuit cumplit gândindu-mă la Zaras și la Tehuti.

Zaras a devenit tot mai puternic cu fiecare zi. Dacă era dur cu oamenii lui, cu el însuși era extrem de dur.

Din zorii fiecărei dimineți și până la prânz, îi alerga pe oamenii lui pe terenul cel mai dur. Am alergat împreună cu ei. Am fost binecuvântat cu o forță și cu o rezistență extraordinare și mă pot întrece cu oameni care au pe jumătate vârsta mea sau sunt chiar mai tineri.

La început, am văzut cum suferea Zaras și am fost impresionat de modul cum reușea să-și ascundă suferința de

toți ceilalți, cu excepția mea. Dar, în câteva zile, alerga cot la cot cu mine, făcându-i pe oameni să cânte cu el cântecul de marș al batalionului și râzând fără rețineri la glumele și vorbele mele de duh.

I-am apreciat sârguința și permanenta năzuință de a fi mai bun. Pe de altă parte, toate lucrurile au o limită. Comportamentul care este acceptabil la oamenii de rând nu e întotdeauna potrivit cu demnitatea stratului superior al societății.

Când, fără să mă consulte, Zaras a decis ca, la alergarea din dimineața următoare, fiecare om să care un sac cu nisip având un sfert din greutatea sa, mi-am dat seama că îmi neglijasem alte îndatoriri mai importante. În loc să alerg prostește prin deșert, încercând să mă întrec cu o șleahtă de găligani tineri, trebuia să le învăț pe prințesele mele științele matematicii și astrologiei, plus că aveam de scris capitolele finale ale tratatului despre genealogia zeilor. Din punctul meu de vedere, mintea trebuie să aibă întotdeauna prioritate în fața mușchilor.

☥ Capitolul 46

În vreme ce noi zăboveam la Miyah Keiv pentru a-i îngădui lordului Remrem și oamenilor lui să ajungă la oaza Zaynab înaintea noastră, am avut răgaz să citesc și să plănuiesc sosirea noastră la Babilon. Timpul trecea în mod plăcut, dacă nu repede.

Alții din grupul nostru au avut parte de evenimente mai spectaculoase și mai explozive. Cel mai remarcabil a fost terminarea prieteniei dintre Bekatha și colonelul Hui.

La insistențele Bekathei, Hui îi dădea lecții de călărie în fiecare seară. Sub îndrumarea lui, devenea rapid o călăreață îndrăzneață. Fusese mereu neînfricată, iar echilibrul și ținuta în șa le surclasau pe ale majorității soldaților lui Hui. Acești vajnici bărbați fuseseră mereu luptători în care de luptă, iar cei mai mulți dintre ei preferau să se afle în spatele unui cal, nu călare pe el.

Pe de altă parte, Bekathei îi plăcea să călărească dreaptă și maiestuoasă, așa cum o învățasem eu. Fusese mereu capabilă

să obțină totul de la calul ei. Îi plăcea să-și etaleze talentul și, de fiecare dată când avea public, dădea tot ce avea mai bun.

Într-o seară, Hui o învăța jocul sferelor. Sfera este o minge mare și grea făcută din fâșii de piele neargăsită țesute între ele. Cele două echipe adversare sunt alcătuite din câte patru călăreți, iar scopul este să duci sfera între două prăjini verticale înfipte în capătul terenului marcat, în vreme ce echipa cealaltă încearcă să te împiedice. Era un joc dur, de obicei urmărit și aplaudat de o mulțime numeroasă.

În această seară anume, Hui o pusese pe Bekatha să exerseze aplecarea din șa pentru a lua sfera care se rostogolea și sărea pe terenul nisipos din fața calului. Ca de obicei, exista un public format din o parte din cei cincizeci de soldați care nu erau de gardă și alți oameni fără treabă care stăteau la marginea terenului pentru a urmări ce se petrecea.

Bekatha a venit în plin galop de-a lungul terenului. Mâinile îi erau libere și strunea calul din genunchi.

Hui stătea pe linia laterală, ținând sfera și așteptând-o pe ea. Când s-a apropiat, i-a aruncat sfera în față. Ea s-a aplecat din șa pentru a o ridica – toată greutatea i se sprijinea în scăriță. În opinia mea de cunoscător, m-am gândit că era o performanță elegantă și atletică. Mulțimea a scos strigăte încurajatoare, iar eu m-am alăturat acesteia.

Bekatha arăta aproape ca un spiriduș pe spinarea enormului animal, dar a reușit să se aplece suficient de mult pentru a apuca unul dintre cele patru mânere de piele ale sferei care se rostogolea. Triumfătoare, a dat să-și ridice premiul.

În clipa aceea, scărița de piele a plesnit și, spre consternarea mea, Bekatha a zburat din șa. Am luat-o la fugă înainte ca ea să atingă pământul. Am fost sigur că murise sau că fusese serios rănită. Hui a fost la fel de rapid ca mine, dar se afla mai aproape atunci când ea a fost azvârlită de pe cal.

Spre ușurarea mea, Bekatha a sărit în picioare și a rămas pe loc, tremurând de stupoare și de furie. Aterizase într-un morman de balegă de cal proaspătă. Asta îi amortizase căderea și probabil că îi salvase viața, dar nu făcuse mare lucru în privința înfățișării ei și absolut nimic pentru demnitatea ei.

Era mânjită de la buclele arămii până la tălpi cu bălegar verde. Hui s-a oprit brusc înainte de a ajunge și a rămas holbându-se la Bekatha. Mi-am dat seama că nu avea nici cea

mai vagă idee ce să facă în continuare. Înainte ca eu să ajung și s-o liniștesc, rezolvând astfel criza, Hui a făcut singurul lucru capabil s-o amplifice. A izbucnit în râs.

Bekatha a replicat în singurul mod firesc pentru ea. Și-a dezlănțuit temperamentul vulcanic. Încă ținea sfera în mâna dreaptă. A aruncat-o direct în capul lui. Hui nu se aștepta să fie atacat, așa că a fost luat pe nepregătite. Distanța era scurtă și fără obstacole. Sfera era grea, iar pielea uscată la soare era dură ca osul. L-a lovit chiar la rădăcina nasului său proeminent, iar sângele a țâșnit șiroaie. Nici măcar asta nu a fost suficient pentru a potoli mândria rănită a Bekathei.

S-a aplecat și, cu o mișcare rapidă, a adunat două mâini de bălegar din grămada în care stătea, iar apoi s-a năpustit spre Hui și i le-a trântit în nasul rănit.

— Dacă tu crezi că sunt amuzantă, ar trebui să te vezi pe tine, colonele Hui, i-a spus ea cu furie rece.

Apoi, s-a răsucit și a plecat de pe teren, îndreptându-se spre tabăra regală. Nimeni altcineva din mulțimea de spectatori n-a îndrăznit să râdă, nici măcar eu.

Hui n-a mai fost niciodată invitat la masa regală. Nu s-a mai bucurat de onoarea de a fi bombardat cu mâncare sau să dea lecții de călărie cuiva din familia regală.

Câteva zile mai târziu, am auzit o conversație între Bekatha și Loxias. Era purtată în minoiană, iar ele se aflau în cortul din tabăra regală în care se desfășurau lecțiile fetelor. Eu eram afară, în spatele cortului și admiram priveliștea stâncilor multicolore de deasupra taberei. Evident că nu trăgeam intenționat cu urechea la ce vorbeau elevele mele, dar uneori, când mă opresc pentru scurt timp în acest loc înainte de a intra în cort, aud întâmplător schimburi interesante de replici între ele.

— L-ai iertat deja pe colonelul Hui? am auzit-o pe Loxias întrebând, iar Bekatha a răspuns cu vehemență:

— N-o să-l iert niciodată! Este un bădăran și un barbar. Când o să fiu regina Cretei, probabil că o să pun să fie decapitat.

— Asta ar trebui să fie amuzant. O să mă inviți să privesc?

— Nu glumesc, Loxias. Vorbesc serios.

— Dar ne-ai spus mie și lui Tehuti că este singurul bărbat din lume pentru tine.

— M-am răzgândit. Tonul Bekathei era trufaș. De ce aș vrea un bărbat urât și bătrân, și fără maniere, și cu patruzeci de neveste la fel de urâte ca el?

— Nu este atât de bătrân, Bekatha, și e mai degrabă frumos. Și știu sigur că are doar cinci soții în Teba, iar unele dintre ele sunt foarte drăguțe.

— E străvechi, a replicat Bekatha cu fermitate. Probabil că e chiar mai bătrân decât Taita. Și nu mi se pare deosebit de frumos cu nasul rupt și cu bălegar pe toată fața. Cele cinci soții ale lui n-au decât să și-l țină. Eu nu vreau să mai am vreodată de-a face cu el.

I-am iertat Bekathei cuvintele violente și ofensatoarea cu referire la vârsta mea. Măcar una dintre problemele mele imediate se rezolvase singură. Nu mai era necesar să veghez și virginitatea Bekathei pe lângă a surorii ei mai mari.

Mi-am îngăduit un acces de tuse, iar vocile din cort au tăcut. Când am intrat, capetele celor două tinere doamne erau aplecate asupra tăblițelor de scris. Spre cinstea lor, amândouă erau absorbite de sarcina pe care le-o dădusem: să copieze un manuscris de istorie egipteană după versiunea pe care eu însumi o scrisesem cu niște ani în urmă, iar apoi să-l traducă în cretană. Bekatha abia dacă și-a ridicat privirea când m-am oprit lângă ea.

— Sunt foarte impresionat de sârguință și de perfecțiunea hieroglifelor, Înălțimea Ta. Dar de ce sora ta nu e cu voi?

— O, este atât de ocupată acolo. A arătat cu pensula. Mi-a spus că ni se va alătura mai târziu.

Apoi, și-a îndreptat întreaga atenție asupra manuscrisului la care lucra.

Auzisem strigătele soldaților venind dinspre terenul improvizat de antrenament de la marginea taberei, dar era ceva atât de comun, încât nu-i acordasem atenție. Acum, că Bekatha îmi stârnise curiozitatea, m-am dus să investighez. O mulțime formată din rândași, animatori, servitori, sclavi și alte persoane se afla pe marginile terenului. Oamenii erau atât de absorbiți, încât a trebuit să-i împing cu bastonul pentru a mă lăsa să trec. Am ajuns la marginea terenului și m-am uitat după Tehuti, dar n-am reușit s-o zăresc imediat.

Zaras stătea cu fața la oamenii săi. Cu toții purtau o jumătate de armură. Cu toate astea, vizierele coifurilor erau ridicate,

dezvăluindu-le chipurile. Erau în poziție de salut, cu săbiile scoase, lamele lor atingându-le buzele.

— Pasajul de arme! a ordonat Zaras. Douăsprezece lovituri și fandări. Una…

— Una! au strigat oamenii lui și, perfect sincronizați, au fandat jos în stânga, iar apoi au revenit.

Săbiile au strălucit ca aurul în lumina soarelui.

Apoi, brusc, privirea mea a poposit pe o siluetă mai mică, aflată în centrul primului rând de soldați. Preț de o clipă, nu mi-a venit să cred ce vedeam. După aceea, mi-am dat seama că nu greșeam și că era într-adevăr Tehuti. Purta o uniformă a gărzilor care i se potrivea perfect. Cel puțin trei dintre servitoarele ei nubiene erau croitorese experte, care i-ar fi putut-o coase într-o seară. Oricare dintre fierarii regimentului i-ar fi putut ajusta jumătatea de armură pentru a se potrivi pe trupul zvelt. Flutura o sabie grea de luptă, care fusese făcută pentru un om de două ori cât ea.

Fața îi era roșie. Părul îi era ud de transpirație, la fel și tunica ei. Arăta ca o fată de la țară care își petrecuse ziua secerând sau prășind câmpul soțului ei. Era înconjurată de o ceată de soldați aspri și se comporta de parcă nu avea nicio jenă pentru aspectul și atitudinea ei exaltată și nici respect pentru rangul ei.

Sigur că fusesem de acord să primească lecții de luptă cu sabia de la Zaras. Recunosc că încurajasem chiar acest plan. Cu toate astea, considerasem de la sine înțeles că lecțiile aveau să se desfășoare în particular, și bine ascunse de hoarda oamenilor de rând.

Zeii cei buni pot oricând să confirme că nu sunt vreun snob, însă ar trebui să existe niște limite ale bunăvoinței regale.

Primul meu impuls a fost să mă reped pe terenul de antrenament, s-o înșfac pe Tehuti de ceafă, s-o târăsc în intimitatea taberei regale și să insist cu fermitate ca, pe viitor, să fie îmbrăcată mai potrivit și să aibă un comportament mai decent când se află în fața publicului.

Apoi, bunul meu simț a prevalat. Știam că n-ar fi ezitat să mă sfideze în fața întregului regiment, afectând astfel respectul și venerația pe care le aveau față de mine. În timp ce cumpăneam situația, ocazia a trecut.

Am văzut-o strecurându-se prin pasajul de arme cu o abilitate și o grație atât de desăvârșite, încât i-a făcut pe durii războinici

din jurul ei să pară niște plugari greoi. N-a ratat niciun pas și nici n-a pierdut ritmul. Și-a trecut cu ușurință sabia dintr-o mână în alta, fandând și lovind cu aceeași repeziciune și acuratețe și cu stânga, și cu dreapta. Chipul îi era o mască a concentrării și hotărârii. Spectacolul pe care îl dădea era de mare talent și de o frumusețe deosebită, iar puterea firavelor brațe care țineau sabia cea grea era evidentă. A făcut-o să șoptească și să cânte un cântec de amenințare letală în vreme ce a continuat exercițiile. La sfârșit, a încremenit ca o statuie de fildeș, perfect echilibrată într-o extensie completă și ținând sabia ca și cum ar fi fost făcută din voal, nu din metal greu.

— Pe loc repaus! a ordonat Zaras.

Spectatorii au izbucnit în ropote de aplauze, bătând din palme și tropăind din picioare. Apoi, o voce i-a strigat numele despărțit în trei silabe distincte:

— Te-huu-tii!

Imediat a fost preluat de ceilalți:

— Te-huu-tii!

Adulația lor era contagioasă. M-am simțit plin de mândrie și de iubire pentru micuța mea protejată. M-am pomenit prins în fervoarea venerării eroului.

— Te-huu-tii!

Am uitat de demnitatea mea și m-am alăturat corului care ovaționa.

☥ Capitolul 47

În cele din urmă, un soldat pe cămilă a sosit la Miyah Keiv, dinspre nord. Aducea un mesaj de la lordul Remrem, prin care acesta mă informa că grupul lui era pe cale să părăsească oaza de la Zaynab unde se refăcuseră în ultimele două săptămâni.

Remrem m-a asigurat că totul era în regulă. Nu pierduse niciun om, ci doar o cămilă, care își rupsese piciorul luptându-se cu un alt mascul. Fusele silit să taie animalul și împărțise carnea în rații cu care își hrănise oamenii. Mă chema să vin la Zaynab cât de repede puteam, fiindcă aveam să găsesc oaza părăsită și rezerva de apă refăcută de izvorul subteran.

I-am transmis ordinul lui Zaras, dar a mai trecut o zi până am strâns tabăra și am încărcat bagajele pe animale. În timpul acesta, l-am chemat pe Zaras în cortul meu și i-am cerut să se dezbrace pentru a-i cerceta stadiul de vindecare al rănilor. Am constatat că era într-o condiție fizică magnifică. Cicatricele operației erau greu de detectat, mai ales având în vedere faptul că părul întunecat de pe trup crescuse suficient pentru a le acoperi. M-a asigurat că, în ciuda rănilor interne, funcționarea intestinelor era la fel de eficientă cum fusese întotdeauna, iar eu n-am simțit că era necesar să-i solicit o demonstrație. Chiar în acea dimineață îl văzusem întorcându-se după o alergare de zece leghe în fruntea trupei, îmbrăcat în armura întreagă și cu un sac mare de nisip pus pe umăr.

Caravana noastră a plecat de la Miyah Keiv după-amiază târziu, când soarele nu mai ardea atât de nimicitor. Am mers toată noaptea, luna argintie luminându-ne calea. Am ridicat tabăra când soarele arzător a răsărit din nou și după ce am lăsat în urmă aproape douăzeci de leghe. Eram foarte mulțumit. Înainte de a mă duce să mă odihnesc, am străbătut tabăra ca să mă asigur că totul era în regulă. Mă surprinde mereu cum câteva cuvinte amabile sunt prețuite chiar și de cei mai de jos membri ai anturajului nostru. Adesea ai tendința să uiți cum te venerează cei mai puțin dăruiți decât tine.

Oricum, cu această ocazie, calmul mi-a fost spulberat de vacarmul cu care am fost întâmpinat când m-am întors în tabăra regală. De fapt, l-am auzit de la distanță. Plânsetele, tânguirile disperate, țipetele de protest, toate erau purtate clar prin aerul deșertului. Am luat-o la fugă convins că tragedia și moartea ne loviseră.

Când am intrat în tabăra regală, le-am văzut pe servitoare aproape amuțite de teroare. N-au reușit să răspundă întrebărilor mele nerăbdătoare. M-a enervat atât de tare prostia lor, încât am apucat-o de umeri pe una dintre slujnicele nubiene și am început s-o zgâlțâi ca s-o fac să-și vină în fire. S-a dovedit a nu fi un gest înțelept. Vacarmul din jurul meu a devenit balamuc total.

I-am dat repede drumul fetișcanei și am asigurat-o că nu aveam de gând s-o pedepsesc, apoi m-am îndreptat spre cortul central, care îi aparținea lui Tehuti. Când am intrat, a trebuit să-mi croiesc drum printre femeile care se lamentau cu voce tare,

ca să ajung la prințesa mea care zăcea pe pat. Era întinsă pe burtă, cu fața îngropată în palme. Tot trupul i se cutremura de suspine.

De îndată ce mi-a auzit vocea, a sărit de pe pat și mi s-a aruncat în brațe.

— Ce este, micuța mea? A murit cineva? Ce tragedie cumplită ți s-a întâmplat?

— Inelul meu! Mi-am pierdut inelul… și sunt sigură că mi l-a furat cineva.

— Care inel?

Pentru o clipă, n-am înțeles despre ce vorbea.

Și-a ridicat mâna stângă, cu degetele larg desfăcute.

— Inelul meu a dispărut. Inelul pe care tu mi l-ai dăruit, magicul inel cu diamant pe care mi l-ai adus de la fortăreața de la Tamiat.

— Liniștește-te! O să ți-l găsim.

Am fost ușurat că acea calamitate nu era chiar o calamitate.

— Și dacă nu reușiți să-l găsiți? Este lucrul pe care-l iubesc cel mai mult din toată lumea asta. O să mă sinucid dacă s-a pierdut.

— În primul rând, scoate-le pe toate femeile astea de-aici, iar apoi vom putea vorbi despre asta cu calm și rațional.

M-am folosit de baston și de cel mai persuasiv limbaj ca să le dau afară din cort pe femeile măcănitoare. Apoi, m-am așezat pe pat lângă Tehuti și i-am luat mâna.

— Acum, spune-mi unde și când l-ai văzut ultima oară, am invitat-o eu.

Ea a cumpănit întrebarea mea, iar eu, privindu-i chipul, mi-am dat seama că, în ciuda tuturor suspinelor și lamentărilor, și amenințărilor cu sinuciderea, minunații ei ochi erau lipsiți de lacrimi. De fapt, acum, că rămăseserăm singuri, părea destul de relaxată și chiar că se distra. Suspiciunile mi-au fost imediat stârnite.

— A, da! Îl am! Fața i s-a luminat cu ușurare teatrală. Îmi amintesc acum. Știu unde e posibil să-l fi pierdut. Chiar înainte de a pleca de la Miyah Keiv, ieri după-amiază, eu, Bekatha și Loxias ne-am dus să înotăm pentru ultima oară în peșteră. Îmi amintesc că mi-am scos inelul de pe deget înainte de a intra în apă și l-am pus în gaura din stâncă unde îl puneam mereu, ca să nu-l pierd. Probabil că l-am lăsat acolo.

— Ești sigură? Nu e posibil să-ți fi căzut în altă parte? am întrebat eu pe un ton serios, prefăcându-mă că nu mi-am dat seama de minciunile și fanteziile ei.

— Da, sunt sigură. Și nu, nu mi-ar fi putut cădea în altă parte, m-a asigurat ea.

— Ei bine, atunci e foarte simplu. I-am zâmbit. Nu mai ai de ce să-ți faci griji. O să-l trimit pe colonelul Hui înapoi la Miyah Keiv, ca să-l recupereze. Cu calul său rapid, va ajunge acolo și se va întoarce până mâine-dimineață.

— Dar... A fost luată prin surprindere și și-a frecat nefericită mâinile. Nu... Nu vreau să-l trimiți pe Hui.

— De ce nu? am întrebat eu pe un ton nevinovat. Hui e un om bun.

— Cred că...

A făcut o pauză încercând să găsească un motiv convingător. I-am lăsat timp să inventeze ceva.

— Va fi greu să-i descriu lui Hui unde exact să-l găsească. Hui e un străin. Egipteana lui nu este foarte bună.

Am privit-o pătrunzător, iar ea a evitat să se uite în ochii mei.

— Poate că are un accent străin, dar egipteana lui e suficient de bună ca să comande un regiment, i-am respins eu pretextul, însă ea s-a repliat rapid.

— N-am încredere în Hui. Știi doar cum a umilit-o pe micuța noastră Bekatha. Probabil că va fura inelul. Nu i-aș da nimic pe mână.

— În cazul acesta, poate că ar trebui să te întorci tu la cavernă și să-l recuperezi.

— Nu mă gândisem la asta! a exclamat ea entuziasmată că mă făcuse să ajung la concluzia dorită de ea de la bun început. Dar ai dreptate, Taita. Va trebui să mă duc eu însămi.

— Dar nu te poți duce singură. Va trebui să trimit pe cineva cu tine. Nu pe Hui, desigur, pentru că nu ai încredere în străini. M-am prefăcut că mă gândesc. L-aș fi trimis pe lordul Remrem, dar, desigur, el nu e aici. M-aș fi dus eu cu tine, însă mă doare spatele și trebuie să mă odihnesc.

Mi-am dus mâinile la noadă și am scos un ușor geamăt de durere.

— Săracul meu Taita! Pentru nimic în lume, nu ți-aș îngădui să riști să te doară mai tare.

Mi-a privit cu nervozitate chipul.

— Știu! am exclamat eu. O să-l trimit pe căpitanul Zaras cu tine.

Și-a coborât privirea. Și-a dat seama că o testasem și a avut eleganța de a fi stânjenită. S-a uitat la mine și a văzut că aveam o expresie neutră. A renunțat să joace teatru și a chicotit adorabil. Apoi, și-a aruncat brațele pe după gâtul meu și m-a îmbrățișat atât de tare, că m-a durut.

— Te iubesc! a șoptit ea. Te iubesc cu adevărat și din tot sufletul.

Am îmbrățișat-o și eu și i-am șoptit:

— Poate că ar fi mai discret dacă mi-ai lăsa mie afurisitul ăla de inel, în caz că îți cade de-adevăratelea de pe deget.

A băgat palma în mânecă, iar când a scos-o, îi era strânsă în pumn. L-a ridicat în fața mea, tachinându-mă.

— Ți-aș încredința orice altceva, numai asta nu.

Și-a desfăcut pumnul și am zărit faimosul inel cu diamant în palma ei.

— Când mă voi întoarce, se va afla pe degetul meu și nu-l voi mai da jos niciodată. Va fi pentru totdeauna un simbol al iubirii mele pentru Zaras. Chiar dacă datoria mă silește să mă despart de el pentru totdeauna, îmi va rămâne acest inel ca să-mi amintească de el.

Ea și Zaras au plecat într-o oră. Și-au mânat caii atât de tare către sud, încât garda lor personală rămăsese deja cu o leghe în urma lor atunci când au dispărut după o dună îndepărtată.

M-am simțit doar un pic vinovat din cauza acestei abateri flagrante de la datoria mea. Oricum, sentimentul de vinovăție mi-a fost alungat de euforia de-a fi putut să acord acest episod de fericire trecătoare unor tineri foarte dragi mie.

☥ Capitolul 48

Nu credeam că cei doi se vor grăbi să se întoarcă de la Miyah Keiv pentru a se alătura caravanei. Nu m-au dezamăgit. I-am așteptat la oaza Zaynab aproape o săptămână, până când au apărut în cele din urmă.

După ce au descălecat în fața cortului meu de comandă, Tehuti i-a șoptit lui Zaras:

— Așteaptă aici. Trebuie să-i vorbesc între patru ochi.

Se aflau în lumina strălucitoare a soarelui, așa că nu m-au văzut privindu-i din umbra cortului. Am putut citi cuvintele de pe buzele lui Tehuti fără ca ea să știe.

A venit în fugă spre intrarea în cortul meu. Când i-am ieșit în întâmpinare, a scos un țipăt ușor de bucurie și s-a aruncat în brațele mele deschise. Pe când o îmbrățișam, mi-am dat seama că, în scurtul răstimp care trecuse de când o văzusem ultima oară, se transformase miraculos dintr-o copilă într-o femeie în toată puterea cuvântului – din zgură în aur regal.

— Ai găsit ce te-ai dus să cauți? am întrebat-o eu fără să-i dau drumul.

— O, da, am găsit. Și-a ridicat mâna în fața mea. Diamantul a strălucit, dar nu la fel de tare ca ochii ei. Iubesc inelul. Dar iubesc incomparabil mai mult cealaltă comoară pe care am găsit-o în peșteră.

— Nu cred că ar trebui să discutăm despre asta, am întrerupt-o eu grăbit și m-am desprins din îmbrățișare. Nu vreau să aud.

— Dar îți voi spune totul, fiecare detaliu, pentru că este cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată, a rostit ea cu sinceritate deplină.

M-am uitat prin deschizătura cortului. Sărmanul Zaras încă mai stătea acolo, arătând ca un câine bătut sau ca un băiețel care fusese prins într-o livadă în timp ce fura mere și se aștepta s-o încaseze pentru asta. Am lăsat baltă subiectul.

Eu și Tehuti eram atât de înrudiți în spirit, încât o parte din extazul ei a părut să mi se transfere, iar de la mine, și tuturor celorlalți din caravană.

Toată tabăra a devenit un loc fericit, plin de zâmbete și râsete. Cu toate astea, am fost plăcut surprins de discreția cu care Tehuti și Zaras își perpetuau povestea de dragoste. Cred că, probabil, eram singurul care știa ce se petrece. Nici chiar Bekatha, căreia puține îi scapă, nu părea să aibă habar. Eram mulțumit și chiar mândru de decizia mea de a fi gardianul iubirii lor, în loc s-o împiedic. Îmi aminteam cu durere cum, cu atât de mult timp în urmă, făcusem același lucru pentru tatăl și mama lui Tehuti.

Șederea în oaza Zaynab a fost prea scurtă pentru noi toți. A trebuit să plecăm mai departe. Săptămână după săptămână, am înaintat pe urmele lăsate de Remrem și caravana lui în această

magnifică sălbăticie. Ca niciun alt loc din lume, deșertul are o frumusețe și o grandoare care potolește inimile zbuciumate și ne aduce mai aproape de zei. Aceasta era una dintre cele mai memorabile și mai bune perioade din viața mea.

Dar, cu fiecare etapă spre nord, ne apropiam tot mai mult de lordul Remrem și de caravana lui, până când, în sfârșit, i-am ajuns din urmă și ne-am unit forțele. Asta făcea parte din planurile mele întocmite cu grijă, iar întâlnirea a avut loc la doar patruzeci de leghe sud de Eufrat, cu toate că nu exista niciun indiciu că un fluviu atât de măreț se afla atât de aproape în fața noastră. Încă eram înconjurați de dealuri stâncoase și de văi pline de praf și arse de soare.

Al Namjoo, călăuza noastră cu un singur ochi, ne adusese în ultima oază de dinainte de a ajunge la râu. Acest loc se numea Khrus. Aici se află un grup de cincisprezece fântâni, fiecare cu apă dulce și bună. Apa era suficientă pentru un sat cu mulți locuitori și o mare plantație de palmieri, plus diverse soiuri de culturi. Era chiar destulă apă pentru o caravană cu atât de mulți oameni și animale, o scurtă perioadă de timp.

Nici nu apucaserăm să ridicăm bine tabăra, că Al Namjoo a venit la mine cu o expresie chiar mai lugubră decât aceea care îi decora de obicei fața urâtă.

— Venerate lord Taita!

A făcut o plecăciune în fața mea. Constatasem că de la executarea trădătorului său fiu un astfel de comportament slugarnic anunța, de obicei, o cerere scandaloasă sau o veste deosebit de neplăcută și pesimistă.

— De aici încolo, ruta spre orașul Ur al caldeenilor de pe fluviul Eufrat este circulată și marcată clar. Fluviul e aproape. Nu v-ați putea rătăci, mi-a spus el.

— În acest caz, nu-ți va fi greu să ne duci până la Ur, conform înțelegerii noastre, nu-i așa, Al Namjoo?

— Mărețe lord Taita, te implor să-mi acorzi înțelegerea și compasiunea ta. Nu îndrăznesc să intru în orașul Ur. Aș plăti cu viața mea mizerabilă. Am dușmani de moarte acolo. Acești akkadieni sunt oameni răzbunători și primejdioși. Te implor să mă eliberezi și să mă lași să mă întorc în sud, la Zuba, pentru a-l jeli acolo pe fiul meu cel mare.

Din orbita goală i-a curs o lacrimă. Nu a fost o priveliște plăcută.

— Desigur, vrei să-ți plătesc suma întreagă pentru care ne-am înțeles, nu-i așa? am întrebat eu, iar el a căzut în genunchi și a început să-și smulgă din barbă smocuri de păr cârlionțat.

— Ești părintele și stăpânul meu. Tu hotărăști, însă eu sunt un om sărac. Trebuie să am grijă de văduva fiului meu Haroun și de toți copiii ei. Soarta a fost nemiloasă cu mine.

Am ascultat înșiruirea problemelor sale în vreme ce îi analizam cererea. Nu puteam trece cu vederea faptul că era tatăl unui fiu trădător și că un fiu este făcut din același aluat ca și tatăl său. Pe de altă parte, îl silisem să-și ucidă băiatul. M-am întrebat dacă asta nu-i plătise datoria. Poate că suferise destul.

Sunt un om cumsecade și generos din fire, dar poate că ăsta este mai degrabă un defect decât o calitate. Am ridicat din umeri și i-am spus:

— Ai făcut o treabă bună pentru mine, Al Namjoo. Ai binecuvântarea mea să pleci.

Mi-am deschis punga și am scos doi memi de argint din ea. I-am lăsat să cadă în palmele făcute căuș. Apoi i-am îngăduit să-mi sărute picioarele și să plece.

Patru zile mai târziu, mă aflam pe dealurile joase care străjuiau Ur-ul caldeenilor și priveam pentru prima dată orașul și Eufratul, fluviul cel verde. M-a întristat să constat că era mai lat decât Nilul nostru despre care, până atunci, nu mă îndoisem niciodată că era cel mai mare fluviu din lume.

Malurile Eufratului erau bogat împădurite, cât se vedea cu ochii în ambele direcții. Întinse câmpii semănate fuseseră răpite pădurii. După ariditatea peisajului deșertic prin care călătorisem vreme atât de îndelungată, o asemenea vegetație luxuriantă era o încântare pentru ochii mei. La poalele dealului pe care mă aflam, pe malul fluviului se întindea orașul Ur. În mijlocul lui se afla un mare zigurat, un templu dedicat zeiței Iștar, divinitatea principală a akkadienilor și sumerienilor. Era un edificiu în formă de piramidă, cu cinci terase de dimensiuni descrescătoare puse una peste alta. Nu era doar un templu, ci servea și ca loc de refugiu pentru preoți și preotese atunci când fluviul se revărsa peste maluri și inunda orașul și împrejurimile sale.

Am început să coborâm pe drumul spre oraș. Eu călăream în fruntea caravanei, alături de lordul Remrem și de prințese, iar înainte de a ajunge la baza dealului, o procesiune de preoți și preotese a ieșit de pe poarta principală din zidul orașului, făcut

din cărămizi de lut roșu uscat, și a venit în întâmpinarea noastră.

Cu toate că Babilonul se afla la o sută douăzeci de leghe în amonte, nu dorisem să sosim în capitala regelui Nimrod imediat după traversarea deșertului. Am vrut să-i impresionez pe sumerieni cu bogăția și măreția noastră. Murdari de pe drum, arătam mai degrabă ca beduinii din deșert decât ca reprezentanții uneia dintre cele mai mari și mai prospere națiuni de pe pământ.

Pe măsură ce procesiunea se apropia, l-am recunoscut pe lordul Phat Tur, care mergea în frunte, între preotul și preoteasa de cel mai mare rang. Phat Tur era ambasadorul egiptean în Sumer. Noi doi ne cunoscuserăm cu mult înainte ca el să părăsească Teba pentru a ocupa actualul post. Era un oficial sârguincios și pe care te puteai baza, așa încât aveam toată încrederea că pregătirile pentru sosirea noastră la Babilon fuseseră făcute așa cum trebuia. Am descălecat pentru a-l saluta cu căldură, iar apoi, în timp ce ne îndreptam pe jos spre porțile orașului, am sporovăit ca doi vechi prieteni.

— După cum ai cerut, Taita, am închiriat trei corăbii mari și confortabile care să vă ducă pe tine, pe prințese și pe cei importanți din delegația ta la Babilon, de îndată ce sunteți gata de drum. Firește, eu vă voi însoți. Dar, între timp, îți sugerez respectuos ca partea cea mai mare a caravanei să plece înaintea voastră, pe drumul spre Babilon, și să vă aștepte acolo.

Până să ne instalăm în încăperile pregătite pentru noi de Phat Tur în marele zigurat, soarele a ajuns la apus. Le-am lăsat pe prințese și pe femeile lor să despacheteze toate gătelile pe care le aduseseră cu ele de la Teba. În sfârșit, puteau începe să se aranjeze pentru sosirea lor la curtea regelui Nimrod din Babilon.

Le explicasem prințeselor cât de important era să-și facă o apariție spectaculoasă pentru a le impresiona pe Majestatea Sa regele Nimrod și pe ambasadorul cretan, care avea să raporteze totul stăpânului său, Supremul Minos din Creta.

În seara aceea, am cinat cu Phat Tur și cu Remrem. Am stat afară, pe terasa cea mare a zigguratului, sub panoplia de stele, și ne-am satisfăcut apetitul cu un uriaș biban auriu, lung cât brațul meu, care fusese pescuit în acea dimineață din Eufrat. Am însoțit delicioasa carne roz cu câteva carafe pline cu un plăcut

vin roșu făcut din strugurii viilor care creșteau de-a lungul fluviului.

După ce am mâncat, ne-am îndreptat întreaga atenție spre marele meu plan de a duce la bun sfârșit războiul împotriva hicsoșilor.

— După cum bine știți, intenția mea este să-i atrag pe regele Nimrod și pe Supremul Minos într-o coaliție militară cu iubitul nostru faraon. Odată realizat acest lucru, regele Gorrab se va afla întins pe o nicovală, trei ciocane lovindu-l până la anihilare.

— Ca întotdeauna în cazul tău, bunul meu Taita, alegerea cuvintelor este captivantă, însă nu deosebit de edificatoare. Nu mi-e foarte clar cine e nicovala și cine sunt ciocanele despre care vorbești atât de elocvent, a obiectat Remrem.

Am oftat în sinea mea. Uneori, conversația cu Remrem e ca și cum ai duce un olog la munte. Trebuie să fie ajutat la fiecare pas.

— Te rog să mă ierți. Am folosit o metaforă. Ar fi trebuit să mă exprim mai clar. Sahara este nicovala, iar armatele Cretei, Sumerului și Egiptului nostru sunt ciocanele.

— Atunci, puteai să fi spus că îl vom încercui pe Gorrab, m-a instruit Remrem pedant. Referirea ta la ciocane și nicovale a fost oarecum confuză. Vorbirea directă este mereu preferabilă, nu crezi?

— Indubitabil, și îți sunt recunoscător, domnule, pentru sfatul erudit, am replicat eu cu o stăpânire de sine care m-a surprins până și pe mine. În sfârșit, ceea ce voiam să subliniez este că nici Creta, nici Sumerul nu sunt atât de interesați să lupte împotriva hicsoșilor cum suntem noi. Ușurat, mi-am îndreptat atenția de la Remrem spre Phat Tur. Aș dori foarte mult să-ți aud părerile despre poziția regelui Nimrod. Poate că vei reuși să ne lămurești.

Phat Tur și-a înclinat supus capul.

— Așteptam cu nerăbdare să ne întâlnim față în față ca să-ți explic lucrurile mai detaliat decât e posibil prin mesaje legate de piciorul unui porumbel. Desigur, știți că Nimrod a moștenit coroana de la tatăl său, regele Marduk, care a murit cu paisprezece ani în urmă.

— Da, am confirmat eu. Știu toate astea.

— În ultimii treizeci de ani ai domniei lui Marduk, Babilonul a fost reconstruit și transformat în cel mai splendid oraș existent.

— Auzisem că Marduk a făcut lucrări ample. Cu toate astea, mă îndoiesc că Babilonul poate egala vreodată splendoarea Tebei.

— Atunci, cred că vei avea o surpriză. Phat Tur a zâmbit. Se crede că regele Marduk a cheltuit peste șase sute de lakhi de argint pentru acest proiect. Ceea ce se știe sigur este că a golit vistieria pentru a-și vedea obsesia împlinită.

M-am uitat mirat la el. Mi-a luat ceva timp până să formulez un răspuns.

— Am crezut că Sumerul e la fel de bogat, dacă nu chiar mai bogat decât Creta.

Am clătinat neîncrezător din cap.

— Da. Asta cred cei mai mulți oameni. Locuiesc de cinci ani în Babilon și, la început, am crezut și eu mitul marii bogății a Sumerului. Abia de foarte curând, am aflat adevărul. Regele Nimrod nu are suficienți bani pentru a-și plăti vizirii. Serviciul public este la pământ. Armata n-are arme și echipamente. Soldații dezertează în masă deoarece nu-i poate plăti. Nici vorbă să poată lansa o ofensivă împotriva hicsoșilor, deși este conștient că, nefăcând asta, își pune țara în primejdie de moarte.

Și eu, și Remrem ne-am holbat muți la el.

Remrem părea copleșit. Știam că se gândea că se alesese praful de tot planul nostru. Fusese sigur că Nimrod al Sumerului avea să ne fie un aliat puternic. Phat Tur îi distrugea repede această speranță.

Pe de altă parte, eu eram încântat. Pentru mine, calea de urmat era clară. Nimrod era lefter. Își pierdea armata și țara. Probabil că era disperat. Eu aveam aproape zece lakhi de argint ascunși sub podelele false ale căruțelor și în coburii cămilei mele și alte sute de lakhi stivuiți în vistieria faraonului din Valea Regilor. Sumerul și regele Nimrod ne aparțineau. Puteam să stabilesc eu prețul. Nimrod nu va îndrăzni să mă refuze.

În ciuda reproșurilor lui Remrem în ceea ce privește jocurile de cuvinte și metaforele, aveam primul ciocan în mână. Celălalt ciocan mă aștepta pe insula Creta. Pentru acesta, prețul în argint era minim, dar prețul în nefericire și inimi frânte se putea dovedi exorbitant.

☥ Capitolul 49

În dimineața următoare, m-am trezit binedispus, atunci când șeful sclavilor mei, Rustie, mi-a adus micul dejun și, odată cu el, un pocal din argint cu vinul meu favorit. Am diluat vinul cu apă de trandafiri și am sorbit din el în vreme ce m-am plimbat pe terasa care dădea spre mărețul fluviu ce fusese un punct central al istoriei încă de la începutul timpurilor.

În ciuda celor recent aflate despre lipsa de bani a regelui Nimrod, a magnificii panorame a fluviului și a munților cu crestele acoperite cu zăpadă, din depărtare, precum și a vinului excelent din pocalul meu, am simțit cum buna dispoziție mi se evaporă. Am știut că era ceva important pe care îl treceam cu vederea, dar, asemenea unui țânțar care îți bâzâie în jurul capului, îmi scăpa și, cu toate că mă străduiam, nu-l puteam prinde.

Am dat încă o dată ocol terasei, iar apoi, brusc, m-am oprit cu piciorul drept în aer. Rustie m-a privit alarmat.

— E ceva în neregulă, stăpâne? a vrut el să știe.

Mi-am lăsat jos piciorul.

— Nimic care să nu poată fi rezolvat, l-am asigurat eu.

M-am dus la masa de scris și am pictat câteva cuvinte pe un papirus. L-am împăturit, l-am sigilat și i l-am dat lui Rustie.

— Te rog, du-i ăsta imediat Înălțimii Sale prințesa Tehuti și ai grijă să i-l dai în mână. Apoi, du-te la grăjdarul-șef și spune-i că vreau cei mai buni doi cai să aștepte înșeuați în curte. Voi coborî imediat, dacă nu chiar mai repede. Nu vreau să aștept.

Rustie a fugit să-mi îndeplinească ordinele.

Ceea ce voiam să fac nu putea fi făcut în zigurat. Nu aveam nicio îndoială că existau camere ascunse construite în zidurile de piatră și ferestre secrete, și posturi de ascultare ocupate de oamenii de încredere ai regelui Nimrod sau ai marelui preot. Îmi puteam foarte bine imagina cu ce încântare ar fi povestit stăpânului că vindeam un fruct răscopt.

Am sorbit restul de vin din pocal cu mai puțină ceremonie decât merita și m-am grăbit să intru în camera mea ca să-mi pun pelerina de călărie. Apoi am coborât la grajduri, care se aflau în spatele ziguratului. Tehuti m-a lăsat să aștept mai puțin de o oră, dar, când a venit, era veselă și râdea. Chipul ei

minunat strălucea de fericire și de bună dispoziție, și de o nouă și delicată frumusețe care nu existase înainte. A dat fuga să mă îmbrățișeze și s-a ridicat pe vârfuri pentru a-mi șopti la ureche:

— Rustie spune că ai o surpriză pentru mine. De aceea, nu trebuia să le zic celorlalte fete că vin să mă întâlnesc cu tine. A râs. Spune-mi! Spune-mi! Știi că nu suport secretele, dragul meu Tata...

— Hai să mergem undeva unde putem fi singuri.

În ciuda amenințărilor ei, că se va trânti la pământ și va muri din cauza suspansului, am săltat-o în șa, iar apoi am luat-o la galop pe malul fluviului Eufrat. După ce am călărit o vreme pe drumul de edec, am încetinit calul la pas de plimbare și am lăsat-o pe Tehuti să vină în dreptul meu.

— Cum poți să fii atât de crud? Știu că ai un dar pentru mine. Jur pe dragostea mea pentru Osiris că nu mai suport tortura ta nici măcar un moment!

— De data asta, n-am niciun cadou pentru tine. Tot ce am este o mică întrebare. Cât timp a trecut de când tu și Zaras v-ați întors de la bazinul de la Miyah Keiv?

— O, asta-i o întrebare simplă. Au trecut patruzeci și trei de zile și... Și-a ridicat privirea spre soare pentru a-i estima înălțimea... Și vreo șapte ore.

Am dat din cap fără să zâmbesc.

— Și, de atunci, n-ai mai pierdut nimic?

— O, nu! Încă mai am inelul meu magic.

Și-a ridicat mâna spre mine, iar diamantul de pe deget a strălucit aproape la fel de luminos ca ochii ei.

Nu i-am întors zâmbetul, ci m-am uitat pur și simplu în acei ochi minunați. După un timp, văzând că nu zic nimic, bucuria de pe chipul ei a pălit, fiind înlocuită de confuzie până când, brusc, și-a dat seama exact de rostul întrebărilor mele. Și-a coborât privirea.

— Ai uitat să-mi spui, nu-i așa, Tehuti? Tonul meu era necruțător. N-ai avut luna roșie de aproape o lună și ai încercat să ascunzi asta de mine, cu toate că ți-ai dat cuvântul.

— N-am vrut să te înșel, a șoptit ea. Am vrut doar ca pruncul să mai trăiască puțin în mine. Ți-aș fi spus, Tata, jur că ți-aș fi spus.

— Da, am rostit eu, sunt sigur că mi-ai fi spus după ce ar fi fost prea târziu. Ai pus viața ta și tronul Egiptului în pericol cu egoismul tău nechibzuit.

— N-o să mai fac niciodată asta, dragă Tata.

Vocea i s-a înecat, iar ea și-a întors fața de la mine ca să-și ascundă lacrimile, pe care le-a șters cu dosul mâinii pe al cărui deget purta inelul cu diamant.

— Asta zici acum. Eram supărat și n-am încercat să ascund asta. Vino cu mine!

— Unde mergem?

— În apartamentul meu din zigurat.

Pregătisem poțiunea înainte de a coborî ca să mă întâlnesc cu ea la grajduri. Fiersesem scoarța uscată de salcâm-țepos pe care o adusesem cu mine din ținuturile sălbatice de dincolo de cataractele Nilului. Până să ajungem în apartamentul meu, puternicul suc se răcise. Am condus-o pe Tehuti în dormitor și am pus-o să se așeze pe canapea. Apoi i-am adus cupa și am pus-o să bea până și ultima picătură din licoarea neagră. Știam că avea un gust amar ca fierea, dar nu aveam de gând s-o cruț. De trei ori i-a venit să vomite, însă am fost inflexibil.

Abia când cupa a fost goală, putea să-mi fie milă de ea. Când a terminat, fața îi era palidă ca oasele albite de soare, iar ochii îi erau congestionați și înotau în lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, Tata. A fost o răutate și o prostie din partea mea. Ți-am trădat încrederea și știu că nu mă vei putea ierta niciodată.

M-am așezat lângă ea, am luat-o în brațe și am legănat-o până când suspinele i s-au potolit. Când a adormit, am acoperit-o cu o pătură din blană și am coborât să vorbesc cu celelalte două fete. Le-am explicat că Tehuti fusese doborâtă de o febră contagioasă și gravă și că, din cauza pericolului de a se molipsi, nu le puteam îngădui s-o viziteze până nu se vindeca.

M-am întors în camera unde zăcea Tehuti și am stat lângă ea în zilele și nopțile chinuitoare care au urmat. În timpul zilelor, i-am citit, am cântat la lăută și i-am cântat toate baladele favorite. În timpul nopților, am luat-o la mine în pat și am avut grijă de ea ca de un copil bolnav, până când substanțele din leacul pe care i-l dădusem și-au făcut efectul.

În a treia noapte, m-a trezit cu gemete și scâncete de durere. Am luat-o în brațe și am legănat-o, și i-am murmurat întruna

cuvinte de dezmierdare și de încurajare, până când am simțit că au început contracțiile uterului. I-am masat abdomenul pentru a-i alina durerea și pentru a-i ajuta pe zeii cei buni să elimine din ea lucrul mort.

Când, în cele din urmă, a fost expulzat cu un val de sânge și de mucus, ea s-a luptat să se ridice în coate și m-a implorat:

— Te rog, lasă-mă să-l văd. Te rog, lasă-mă să-mi văd copilul.

Legat de placentă era un mic făt hidos, alcătuit din materie vâscoasă și sânge, atât de oribil, încât am știut că imaginea lui ar fi bântuit-o pentru tot restul zilelor. N-am putut da ascultare rugăminților ei. Am pus boțul acela fără viață în pocalul meu de argint și, înainte să treacă noaptea, l-am dus pe furiș la grajduri, am încălecat și m-am dus departe în pădurea de pe malul fluviului, iar acolo am îngropat-o în micul ei sarcofag din argint, la baza unui platan gigantic. Am îngenuncheat lângă mormântul nemarcat și m-am rugat lui Isis, zeița copiilor, să aibă grijă de acel sufleţel.

M-am întors în dormitorul meu din zigurat. Credeam că Tehuti dormea, dar, când m-am strecurat lângă ea în pat, am constatat că plângea încă. Am ținut-o strâns în brațe și am suferit pentru durerea pe care i-o provocasem și pentru vina de a fi stins prețioasa scânteie a vieții zămislită de un bărbat și o femeie pe care îi iubeam atât de mult.

☥ Capitolul 50

Am mai stat doar douăsprezece nopți în ziguratul din Ur. În timpul acesta, Tehuti își revenise din calvarul prin care trecuse, iar frumusețea îi era neatinsă.

În ultima dimineață, eu și lordul Remrem am ieșit călare pe porțile orașului. Caravana noastră fusese campată chiar lângă ziduri. Corturile fuseseră strânse, bagajele încărcate pe animalele de povară, iar oamenii erau gata să pornească în ultima și scurta etapă a lungii călătorii spre Babilon.

Garda personală a lui Remrem era pregătită să-l întâmpine. I-am adresat un rămas-bun călduros. Remrem este un soldat și un gentleman grozav, dar un cot străbătut în tovărășia lui poate

să pară o leghe. O oră cu el poate părea o lună. Am fost fericit să-l las să plece.

Am așteptat până când și-a ocupat locul în fruntea caravanei, înconjurat de ofițerii lui. Si-a ridicat mâna dreaptă, iar cornurile au sunat pornirea la drum. Tobele au început să bată, iar el a luat-o din loc. Mi-am întors calul și, cu inima ușoară, am pornit înapoi spre Ur.

Prințesele mele și alaiul lor așteptau deja pe chei când eu am ajuns pe malul fluviului. Corăbiile pe care Phat Tur le închiriase erau ancorate în mijlocul cursului de apă. Erau decorate cu steaguri și fanioane colorate. De îndată ce am descălecat și mi-am îmbrățișat prințesele, prima corabie a ridicat ancora și s-a apropiat de chei pentru a începe îmbarcarea.

Phat Tur organizase echipajele cu eficiență obișnuită. Le-a ajutat pe prințese să urce la bord și le-a condus spre patul aflat sub o copertină la pupa primei corăbii. Pajii le-au servit cu șerbet cu miere din pocale de aur, răcite cu gheață adusă de pe vârfurile muntelui Zagros cu care rapide, în lădițe special izolate. Fetele nu gustaseră niciodată ceva atât de dulce, așa că au scos mici țipete de surpriză și de încântare.

Bătea un vânt numai bun să umfle pânzele și să-i ajute pe vâslași să crească viteza corăbiei care urca în susul mărețului fluviu. Pe puntea deschisă, cântăreții cântau, clovnii făceau clovnerii și jonglerii jonglau. Am lăsat-o pe Bekatha să mă bată la bao, iar Zaras și-a recitat ultima poezie, spre delectarea lui Tehuti. Versurile nu se ridicau la înaltele standarde ale poemelor sale despre legiuni care se ciocneau și bătălii până la moarte. În schimb, se refereau la inimi zdrobite și la o pasiune neîmpărtășită, care au făcut-o pe cel puțin o membră a audienței regale să izbucnească în lacrimi, dar care pe mine nu m-au impresionat, dorindu-mi să se termine cât mai repede.

Când nu eram ocupați cu distracția prințeselor, eu și Phat Tur încercam să găsim cea mai bună modalitate de a prelua comanda legiunilor și a carelor de luptă ale regelui Nimrod. Fără lordul Remrem care să ne întârzie, am reușit să punem la cale, să rafinăm și să finalizăm planurile cu mult înainte ca ambarcațiunea noastră să treacă de ultimul cot al fluviului, iar splendorile Babilonului să ne apară în fața ochilor.

☥ Capitolul 51

A fost una dintre foarte puținele dăți din viața mea când am fost cu adevărat năucit de stupefacție. Mi-am dat seama numaidecât că descrierile orașului, pe care le respinsesem ca foarte exagerate, erau mai degrabă o subestimare și foarte reținute.

Iubita mea Teba, minunatul oraș cu o sută de porți, era un sat umil în comparație cu acest oraș strălucitor care se întindea pe ambele maluri ale fluviului. Am recunoscut multe dintre monumente deoarece le văzusem desenele și schițele. Cu toate astea, reprezentările pe un sul de papirus ale acestor edificii uimitoare erau la fel de ineficiente ca încercarea de a descrie uriașa Mare de Mijloc arătând o găleată cu apă sărată.

Palatul lui Marduk domina malul sudic. Era construit cu totul din marmură albă, strălucitoare. Phat Tur stătea alături de mine la prora corăbiei, confirmând ceea ce ochilor mei nu le venea să creadă.

— Fațada palatului are o jumătate de leghe de la est la vest și este de trei ori mai înaltă decât palatul faraonului din Teba. Era încântat de stupoarea mea. În fața lui, pe malul nordic se află Grădinile suspendate. Marduk a cerut să fie făcute acolo pentru ca, de pe fiecare terasă și de la fiecare fereastră, să se poată bucura de vederea întregii lor splendori. Grădinile cuprindeau o serie de galerii deschise, de multe ori mai înalte decât palatul din fața lor. Geniul arhitecților regelui Marduk crease iluzia că acestea nu stăteau pe pământ solid, ci, în mod miraculos, atârnau din cer. Erau înclinate la un anumit unghi, astfel încât un privitor din palatul de pe celălalt mal al fluviului să poată vedea complet fiecare copac și plantă care acopereau precum o pădure galeriile.

De când faraonul îmi dăruise domeniul Mechir, de pe malul fluviului, fascinația mea față de cultivarea plantelor devenise obsesie. Această minunată grădină din cer făcea ca toate câmpiile mele fertile să pară meschine.

— Îmi plac copacii și toate lucrurile verzi. Îmi bucură inima și-mi fac sufletul ușor, i-am spus eu lui Phat Tur în vreme ce priveam împreună grădinile aeriene.

— Probabil că regelui Marduk îi plac plantele la fel de mult ca și ție. Și-a adus țara la sapă de lemn ca să facă ce-a vrut.

M-am gândit că e mai prudent să schimb subiectul. Ambasadorul nu știa că în coburii cămilei mele se afla o comoară mare în argint. Un cuvânt scăpat de el l-ar fi putut avertiza pe regele Nimrod de existența sa, și toți conducătorii sunt niște bandiți în suflet și lacomi de argint. N-aveam niciun motiv să cred că Nimrod reprezenta o excepție.

— Cum duc apa la copaci? l-am întrebat eu pe Phat Tur.

— Inginerii regelui Marduk au proiectat niște conducte cu apă.

A arătat spre coloanele din bronz care se ridicau înclinate de pe suprafața fluviului până la cele mai înalte puncte ale galeriei superioare a grădinilor. Studiindu-le cu mai multă atenție, am văzut că acele coloane erau țevi care se roteau încet.

— Ce le face să se rotească? am vrut eu să știu.

— După cum vezi, deasupra lor sunt niște mori de vânt. În fluviu sunt pompe de apă, mi-a explicat Phat Tur. Curentul apei rotește spiralele care se află în interiorul țevilor. Rotindu-se, spiralele trag apa și o ridică până în partea de sus a țevii. A arătat în sus. Acolo! Vezi?

Mi-am ridicat privirea și am văzut apă din fluviu curgând din partea superioară a țevilor în jgheaburi care o transportau către galeriile de dedesubt. La fel ca toate ideile frumoase, era foarte simplă. M-am simțit umilit că nu mă gândisem eu la asta. Implementarea ideii avea să fie proiectul meu principal de îndată ce mă întorceam la Mechir. Prin folosirea compostului și a fertilizantului, sporisem de patru ori producția terenurilor mele. Puteam s-o dublez din nou dacă introduceam acest sistem de irigație. Desigur, nu era necesar să spun nimănui din Teba că invenția nu-mi aparținea. Toată lumea din Teba îmi considera geniul ceva firesc. Nu aveam niciun motiv să-i deziluzionez.

— Ce este acel edificiu din spatele grădinilor?

Am arătat spre turnul de piatră atât de înalt, încât părea să zgârie norii care veneau grăbiți dinspre Golful Persic.

— Este Turnul norilor, închinat zeiței Iștar. Și acesta a fost construit de regele Marduk, după ce s-a înălțat singur la rangul de zeu. A dorit să se însoare cu zeița Iștar. După cum știi, Taita, Iștar este zeița iubirii, a sexului și a victoriei în război. Acestea erau lucrurile cele mai apreciate și râvnite de Marduk. A ordonat construcția turnului pentru a o impresiona pe Iștar cu bogăția și

puterea lui, și pentru a o ademeni să coboare în vârful turnului, unde să se poată căsători cu ea. Apoi, cei doi urmau să conducă întreaga lume ca soț și soție. Din păcate pentru amândoi, Marduk a murit înainte ca turnul să ajungă la înălțimea proiectată, de trei sute de coți. Așa că Iștar a putut rezista tentației de a coborî pe pământ.

Phat Tur a chicotit amuzat de ironia sorții, iar eu am zâmbit.

— Ce se va întâmpla cu acest turn acum, că Marduk nu mai are nevoie de el? am vrut eu să știu.

— Marduk l-a lăsat fiului său, actualul rege Nimrod, pe care îl vei cunoaște curând. Nimrod n-are nici bogăția, nici dorința să continue planul tatălui său de a o ademeni pe Iștar să coboare din reședința ei divină.

— Am auzit că oamenii îi spun lui Nimrod Marele Vânător, pentru că a ucis o sută de lei și o sută de zimbri pe muntele Zagros, am rostit eu. Dacă este un vânător atât de mare, nu este și un mare iubitor de femei? Și atunci, de ce să rateze șansa unui flirt cu zeița?

— Cred că nimic nu i-ar face o plăcere mai mare decât să se distreze cu zeița în patul lui. Are reputația de a fi un prodigios atlet sexual, la fel ca și un vânător de seamă. Este mare păcat că bogăția sa nu este la fel de mare ca organul genital.

L-am luat de braț pe Phat Tur și l-am condus spre babordul corăbiei, de unde aveam o vedere mai bună asupra palatului regelui Nimrod. Mărimea și grandoarea clădirii mi-au menținut interesul ceva vreme, după care privirea mi s-a îndreptat spre amonte și a poposit asupra unui zigurat aflat pe malul fluviului, alături de palat.

Acesta era un alt edificiu uriaș, de trei sau patru ori mai mare decât cel din Ur, în care am stat când am ajuns pe malul Eufratului. Avea o formă mai degrabă circulară decât piramidală. Terasa se înălța într-o spirală continuă în jurul clădirii principale, de la sol până la vârf.

Phat Tur m-a văzut că îl studiam, așa că mi-a spus:

— Acesta este Templul lui Iștar și nu trebuie confundat cu turnul zeiței. E un loc fascinant. Nu-ți pot descrie felul ceremoniilor care au loc între pereții săi. Trebuie neapărat să te duc acolo cu prima ocazie, pentru a vedea cu ochii tăi.

— Mi-ai stârnit curiozitatea, Phat Tur, l-am asigurat eu.

— Îmi va face plăcere să ți-o satisfac.

A zâmbit misterios. Apoi a arătat în față, spre mulțimea de oameni îmbrăcați țipător de pe cheiul de piatră aflat la baza zidurilor palatului.

— Lordul Tuggarta, marele șambelan, și alți nobili importanți de la curtea regelui Nimrod s-au adunat aici să te întâmpine ca trimis al faraonului și purtător al sigiliului-șoim. Este o dovadă de mare respect. Majestatea Sa te va aștepta în sala tronului.

M-am grăbit să străbat puntea către locul unde prințesele mele se aflau înconjurate de sclavele și de servitoarele lor. Am făcut o plecăciune adâncă, spre beneficiul comitetului de primire care ne privea de pe cheiul palatului, după care le-am reamintit fetelor în șoaptă să se comporte așa cum mă așteptam de la ele și așa cum trebuiau să se comporte în calitate de reprezentante ale casei faraonului din Egipt. Apoi, mi-am ocupat poziția în spatele lor, cu Phat Tur alături.

În vreme ce vâslașii aliniau corabia la chei, am profitat de ocazie pentru a studia nobilimea sumeriană venită să ne întâmpine.

Am văzut imediat că femeile, chiar și cele în vârstă, erau mai plăcute vederii decât bărbații lor, la fel ca în cazul fiecărei națiuni pe care o cunoșteam. Pielea lor arămie era lucioasă și fără cusur. Fără excepție, aveau părul întunecat ca noaptea, iar ochii lor negri erau machiați cu măiestrie. Aveau o demnitate aparte, chiar și cele mai tinere.

Bărbații erau în general înalți, cu trăsături aspre. Nasurile le erau proeminente și încovoiate. Pomeții le erau înalți. Părul negru era lung până la umeri și cu bucle mici. Bărbile lungi atârnau în valuri până la talii. Veșmintele purtate atât de bărbați, cât și de femei erau făcute dintr-o țesătură din lână cu modele complicate.

Nu exista nicio îndoială că era un popor nobil, războinic și extraordinar.

O pasarelă elaborat decorată a fost coborâtă de pe cheiul de piatră pe puntea vasului, iar noi ne-am dus pe mal, unde am fost întâmpinați de lordul Tuggarta. Phat Tur a jucat rolul de translator.

Am stat retras. Nu doream ca gazdele noastre să știe că eram foarte familiarizat cu limba lor. Știam că ne așteptau negocieri dificile și voiam să profit de toate avantajele disponibile.

De pe chei, ne-am îndreptat într-o măreață procesiune condusă de lordul Tuggarta spre sala tronului de la palat. Aceasta era o încăpere cavernoasă, cu un tavan înalt și boltit. Pe pereți atârnau trofee de pe câmpul de luptă și de la vânătoare. Văzând respectiva etalare, am avut impresia că regele Nimrod măcelărise mult mai multe animale pe lângă cei o sută de lei și o sută de zimbri despre care se zvonea. Atmosfera din sala tronului era îmbâcsită de duhoarea pieilor și craniilor de animale prost conservate și de a trupurilor omenești nespălate și asudate. Phat Tur mă avertizase că sumerienii considerau îmbăierea profund dăunătoare sănătății.

Când regele Nimrod s-a ridicat de pe tronul din aur și fildeș instalat pe un soclu din marmură incrustată cu pietre semiprețioase, am văzut că era mai înalt decât cei mai înalți dintre supușii lui. Umerii îi erau largi, iar brațele, foarte musculoase. Când și-a ridicat mâna dreaptă și și-a răsfirat în semn de salut degetele încărcate cu inele, m-am gândit că palma lui era suficient de mare pentru a-mi cuprinde capul. Cu o sclipire lascivă în ochii întunecați, și-a coborât privirea spre cele două prințese ale mele, iar eu mi-am dat seama pe dată că nu era doar un mare vânător, ci și un desfrânat la fel de mare.

Prin intermediul tălmacilor noștri, ne-am petrecut următoarea oră făcând schimb de complimente banale și nesincere și de urări de bine. Apoi, regele Nimrod s-a retras, iar noi am fost conduși spre încăperile care ne-au fost alocate în incinta palatului pe durata șederii noastre.

Am fost mulțumit să descopăr că gazdele noastre îmi recunoscuseră importanța și statutul și că îmi demonstraseră asta prin camerele puse la dispoziție. Erau spațioase și aerisite, și dădeau spre fluviu și spre Templul lui Iștar, care se afla foarte aproape de palat. Încăperile erau decorate cu mobilier magnific, făcut din lemn rar și materiale exotice. Patul era vast ca mărime și neprimitor ca aspect. M-am hotărât imediat că voi dormi în altă parte.

Cu ajutorul lui Phat Tur, am reușit să-i fac pe slujitorii de la palat să-mi aducă niște găleți mari cu apă fierbinte pe terasa apartamentului. Apoi, m-am dezbrăcat, iar sclavii mei mi-au turnat apă pe cap și pe trup. Până să-mi termin baia, soarele aproape coborâse la orizont. Cu toate astea, căldura a rămas sâcâitoare până când o plăcută adiere de aer rece a început să

bată dinspre crestele acoperite cu zăpadă ale muntelui Zagros, aflat în est.

Le-am dat liber sclavilor și am zăbovit pe terasă, încă gol după baie. Am savurat apusul de soare și jocul luminii pe suprafața fluviului de dedesubt.

Brusc, am simțit că mă privea cineva. M-am răsucit repede spre templul-zigurat înalt care se afla lângă palat. Terasa spiralată care urca de la pământ spre vârful templului se afla atât de aproape de locul unde stăteam, încât mi s-a părut că aș fi putut arunca ușor o piatră mică până acolo.

Pe terasa templului, vizavi de mine, se afla o siluetă învăluită într-o pelerină și cu capul acoperit de o glugă. Nu i-am putut vedea ochii în umbra glugii, dar i-am simțit ațintiți asupra chipului meu. Nu m-am simțit deloc stânjenit de faptul că se uita la mine, dar m-a intrigat identitatea străinului. Sunt pe deplin conștient că, exceptând rănile care mi-au fost făcute cu atât de mult timp în urmă, trupul meu este înalt și excepțional de bine făcut. Musculatura mea a fost perfecționată de călărie dură și de exerciții cu armele. De obicei, modestia mă împiedică să folosesc cuvântul „frumos” atunci când mă descriu pe mine, dar, în acest caz, sinceritatea îmi cere s-o fac.

Atât eu, cât și străinul ne-am studiat calmi unul pe celălalt. Apoi, încet, silueta ascunsă în pelerină și-a ridicat ambele mâini, și-a dat jos gluga de pe cap și a lăsat-o să-i cadă în falduri pe umeri. În mod greșit, presupusesem că străinul era bărbat, dar acum aveam dovada clară că mă înșelasem.

În fața mea se afla o femeie, o femeie mult dincolo de cele mai extravagante visuri ale mele despre frumusețe. Chipul ei era atât de divin, încât să mă uit la ea îmi provoca o suferință profundă. Am căutat cuvinte pentru a o descrie, dar toate superlativele glorioasei noastre limbi păleau și erau prea banale și lumești ca să i se potrivească. Nu mai trăisem niciodată o emoție atât de sfâșietoare. Era tot ce râvnisem și care îmi fusese refuzat, ceva deosebit de prețios care îmi fusese răpit de o soartă crudă, pentru totdeauna. Era încarnarea întregii glorii feminine.

Încet, am întins mâna către ea, înțelegând că era un gest jalnic, știind prea bine că o asemenea splendoare îmi va fi de-a pururi inaccesibilă, dar și că îmi va rămâne etern neștirbită în amintire.

Mi-a zâmbit cu tristețe, o expresie de compasiune pentru starea mea și de profund regret că ajunsesem astfel. Apoi și-a acoperit capul cu gluga pelerinei, s-a răsucit și a intrat în templu, lăsându-mă pustiit.

☥ Capitolul 52

Am crezut că nu voi mai putea dormi niciodată, că toate nopțile până la moartea mea îmi vor fi bântuite de imaginea femeii cu glugă. Dar nu a fost așa.

Chiar în acea seară, m-am întins în patul pus pe terasa palatului, sub stele, am închis ochii și am căzut imediat într-un somn profund și fără vise. Următorul lucru pe care l-am simțit a fost mâna lui Phat Tur zgâlțâindu-mă, apoi i-am auzit vocea, care mă îndemna să mă trezesc.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am dat seama că soarele era deasupra orizontului și o trupă de servitori și de sclavi era aliniată în spatele lui Phat Tur, toți ținând în mâini însemnele și veșmintele care mă arătau a fi trimisul faraonului Tamose și purtătorul sigiliului-șoim.

— Trezește-te, domnule! m-a îmboldit Phat Tur. Regele Nimrod a convocat consiliul de război și te invită să iei parte la discuții.

Am clipit în lumina strălucitoare a soarelui dimineții timpurii. Mă așteptam să fiu sleit și deprimat din cauza amintirii ciudatei vizite din seara precedentă. În schimb, am fost surprins să constat cât de minunat mă simțeam.

— Dacă Majestatea Sa mă așteaptă, atunci de ce mă faci să-mi pierd vremea aici, Phat Tur? Hai să trecem la treabă.

Faptul că puteam glumi în asemenea momente era o dovadă că mă simțeam exuberant.

Până să ajungem în sala de consiliu, majoritatea liderilor militari sumerieni se adunaseră deja – toți în ținută completă și purtându-și însemnele și decorațiile. Singurul care lipsea era regele Nimrod însuși. Tronul gol din capul mesei lungi era un avertisment pentru mine că el intenționa să stea deoparte până când avansam propunerea de formare a unei alianțe.

După ce ne-am conformat protocolului, am răspuns discursurilor de bun venit folosindu-l pe Phat Tur ca tălmaci. Încă nu voiam ca sumerienii să știe că vorbeam fluent limba lor. Apoi am deschis negocierile cu o propunere atrăgătoare, menită a-l face pe regele Nimrod să ni se alăture la masă.

— Domnilor, știu, desigur, că flota voastră este una dintre cele mai formidabile de pe toate mările – corăbiile voastre sunt cele mai puternice, ofițerii voștri sunt cei mai pricepuți, iar marinarii voștri sunt cei mai viteji.

Au părut încântați de aceste complimente exagerate. Supremul Minos al Cretei are o flotă mult mai mare și mai puternică. Volumul negoțului pe mare este de trei ori mai mare decât al Sumerului. Am continuat făcându-le propunerea:

— Vreau să cumpăr șase dintre cele mai bune corăbii ale voastre pentru a le trimite să lupte împotriva impostorului și uzurpatorului hicsos, Gorrab.

Amiralul Alorus era comandantul-șef al marinei sumeriene. Era un bărbat subțire, cu șuvițe albe în barba încrețită cu grijă, cu cearcăne negre sub ochi și dinți strâmbi și cariați. A primit cererea mea cu o ridicare de sprânceană și un chicotit nu batjocoritor, ci oarecum amuzat.

— Lord Taita, știu că regele Nimrod apreciază intențiile voastre războinice față de dușmanul nostru comun. Mai știu și că vorbesc cu vocea Majestății Sale când îți amintesc faptul că până și o singură corabie de război costă mult, darămite o flotă de atâtea…

S-a întrerupt clătinând semnificativ din cap.

— Nimic de valoare nu este ieftin, am fost eu de acord cu el. Faraonul meu știe prea bine acest lucru, la fel ca și regele tău, Nimrod. Egiptul se află într-o poziție de neinvidiat. Hicsoșii dețin controlul asupra fluviului Nil de la nord de Akhenaten și până la Marea de Mijloc. Nu avem corăbii de război pentru mare cu care să-i facem față uzurpatorului Hicsos, Gorrab. Avem numai galere fluviale, iar acestea sunt blocate pe Nil. Dacă am lansa un atac-surpriză asupra flotei sale în largul mării, am putea s-o distrugem.

Am scos din mânecă un papirus și l-am pus pe masă între noi. Amiralul Alorus l-a privit neutru, dar, când și-a dat seama că pe el scrisesem lista numelor și specificațiilor a șase dintre cele mai mari galere de război sumeriene, l-a înșfăcat și l-a studiat cu

aviditate. În cele din urmă, s-a uitat la mine, pe deasupra papirusului.

— De unde ai obținut aceste informații? a întrebat el cu bruschețe. Toate sunt extrem de confidențiale.

A fost rândul meu să ridic din umeri și să clatin din cap ca și cum n-aș fi înțeles întrebarea. Firește, iscoadele lui Phat Tur ne pregătiseră lista.

— Ați fi de acord să ne vindeți aceste vase? am întrebat eu cu voce joasă și cumpătată. Și, dacă da, ce preț ar considera regele Nimrod că este acceptabil?

— Te rog să mă scuzi, a zis Alorus și a făcut o plecăciune spre mine. Desigur, va trebui să o consult pe Majestatea Sa înainte de a răspunde acestor întrebări.

A ieșit grăbit din sala de consiliu și, conform ceasului cu apă aflat lângă peretele din fața mea, a trecut aproape o oră până să se întoarcă.

— Regele Nimrod dorește să te informez că acele vase anume pe care le-ai ales costă o sută cincizeci de debeni de argint fiecare pentru a fi construit și lansat la apă. Dacă ar fi să ți le vândă, ceea ce este extrem de improbabil, nu ar putea accepta un preț mai mic decât acesta, m-a anunțat amiralul Alorus.

În vreme ce Phat Tur încă traducea oferta, am făcut un calcul rapid. Un lakh de argint înseamnă zece mii de debeni. Numai în unul dintre coburi aveam suficient metal pentru a cumpăra patruzeci de corăbii de război, însă contraoferta mea pentru Alorus a fost de șaptezeci și cinci de debeni pentru o navă. Alorus a părăsit încăperea pentru a doua oară, ca să discute cu regele, iar când Nimrod a venit împreună cu el, am știut că era nerăbdător să vândă la prețul propus de mine.

Eu și Majestatea Sa ne-am târguit ca niște negustori de cai arabi tot restul dimineții și aproape toată după-amiaza. În cele din urmă, ne-am înțeles la un preț de cinci sute de debeni din argint pentru toate cele șase nave și să-mi fie livrate în portul sumerian Sidon, de pe coasta estică a Mării de Mijloc, până la sfârșitul lunii lui Phamenoth.

Încântat de ceea ce el considera a fi o afacere profitabilă, regele Nimrod ne-a invitat pe mine și pe prințese la un banchet special care urma să fie dat în acea seară pentru a sărbători înțelegerea noastră.

☥

Phat Tur se afla lângă mine când am părăsit sala de consiliu și mi-a murmurat la ureche astfel încât numai eu să-l aud:

— Ți-am promis că te duc să vizitezi Templul lui Iștar. Templul nu se închide niciodată, așa că putem merge acolo oricând dorești. Avem câteva ore înainte de banchetul regal din această seară.

Eram la fel de încântat de achiziționarea navelor de război de la Nimrod cum era el că mi le vânduse. Fusesem gata să plătesc dublu. În consecință eram într-o dispoziție atât de bună, încât am răspuns pe dată sugestiei lui Phat Tur:

— Dacă este atât de instructiv și de interesant cum ai sugerat, atunci hai să vizităm imediat templul.

Am ieșit din palat și, în timp ce mergeam pe malul fluviului către Templul lui Iștar, Phat Tur mi-a amintit istoria acestuia.

— Ți-am spus deja că regele Marduk avea peste o sută de soții și concubine, dar marea lui pasiune a fost zeița Iștar. Întâi a construit templul pentru a-i câștiga favorurile, iar apoi, când s-a dovedit insuficient pentru a o atrage, a început să ridice marele turn de pe celălalt mal.

Amândoi ne-am răsucit pentru a contempla vârful turnului neterminat, care se vedea pe deasupra galeriei superioare a magnificelor Grădini suspendate.

— Ți-am zis deja că Marduk a murit înainte ca pasiunea lui pentru zeiță să primească răspuns. Cu toate că iubirea lui Marduk era concentrată asupra unei singure ființe, a fiului său Nimrod este mult mai risipită. Se fălește cu faptul că dorește ca, înainte de a muri, să aibă o relație carnală cu toate femeile nubile din Sumer – tinere sau bătrâne, măritate sau virgine.

— Nu este o ambiție cu totul nerezonabilă pentru un rege, am comentat eu păstrând-mi chipul lipsit de expresie. Ca și în cazul vânătorii, se pare că Nimrod este mai preocupat de cantitate decât de calitate. Dar nu sunt oare ochii lui mai mari decât celelalte organe ale corpului?

— Se știe foarte bine că regele Nimrod este insațiabil. Phat Tur a clătinat din cap. Deocamdată, este ferm în hotărârea sa.

— Dar nu pricep ce legătură are asta cu templul tatălui său, l-am încurajat eu să continue.

— La șase luni după ce regele Nimrod a ajuns pe tron, a dat un ordin care o obligă pe fiecare femeie din regat să stea o zi din viață în templu. Pentru o plată indiferent cât de mare sau

cât de mică, trebuie să aibă relații sexuale cu oricare bărbat i-o cere, indiferent că-i este prieten, dușman sau străin. Nicio femeie nu are dreptul să refuze și niciun bărbat nu poate interzice această uniune.

— Asta înseamnă că regele Nimrod trebuie să stea la coadă cu toți supușii săi pentru a le avea pe doamnele care se oferă? am întrebat eu.

Phat Tur a zâmbit cu înțeles și a clătinat din cap.

— Conform ordonanței regale, femeile trebuie să-și ocupe postul în zorii zilei, însă doar un singur bărbat are voie să intre în templu până la prânz, pentru a alege. Fără îndoială, poți ghici despre cine este vorba. Mi-a zâmbit conspirativ. După prânz, oricare alt cetățean sumerian poate intra și alege dintre femeile rămase.

Până să ajungem la intrarea din față a templului, se făcuse după-amiază târziu. Era o coadă de cincizeci de bărbați sau poate mai mulți, care așteptau să intre în sacrul edificiu. Unii dintre ei erau soldați sau marinari în permisie, alții purtau pe cap berete albe indicând faptul că erau avocați, iar alții aveau robe negre pătate cu sânge, uniforma medicilor. Ceilalți erau o adunătură pestriță de bărbați atât tineri, cât și bătrâni, aparținând fiecărei clase din regat, de la nobili la lucrători.

— Preoții și preotesele zeiței se disting prin robele lor verzi, mi-a explicat Phat Tur. Acela e unul dintre ei. A arătat spre bărbatul care ieșise pe poartă și se grăbea spre noi. Numele lui este Onyos, și am aranjat cu el să ne fie ghid în templu și să-ți explice misterele sale.

Onyos ne-a salutat respectuos, iar apoi ne-a condus spre o poartă zăbrelită existentă în zid la o oarecare distanță de porțile principale. La apropierea noastră, grilajul a fost deschis din interior, iar noi am intrat în naosul templului.

Era o încăpere atât de vastă, încât tavanul boltit, aflat sus deasupra noastră, era în penumbră. O singură rază de lumină răzbătea și făcea să strălucească statuia de aur a zeiței aflată în mijlocul dușumelei.

— Pe acoperișul templului există o enormă oglindă de bronz, mi-a anticipat Phat Tur întrebarea. Este pusă pe roți și învârtită de zece sclavi pentru a urma drumul soarelui din zori și până la asfințit, astfel încât să reflecte razele sale asupra statuii.

Efectul era magnific și, dinspre strălucitoarea statuie, așchii de lumină mișcătoare erau azvârlite pe pereții naosului.

— Ai remarcat frescele, lord Taita? a întrebat Phat Tur. Se spune că a fost nevoie de două sute de artiști care le-au pictat în douăzeci de ani.

— Sunt remarcabile, am acceptat eu fără tragere de inimă. Nimic din ce-am văzut în oricare alt templu pe care l-am vizitat nu le egalează în frumusețe, nici măcar cele din templul funerar al faraonului Mamose.

Eu concepusem picturile murale din mormântul lui Mamose, așa că eram nesincer făcând o asemenea comparație ridicolă.

— Subiectele sunt fascinate – sunt sigur că ești de acord. Phat Tur afișa o asemenea mândrie de parcă opera de artă îi aparținea. Toate pasiunile arzătoare ale zeiței Iștar sunt înfățișate aici. Le-a indicat una după alta. Războiul…

Legiuni îmbrăcate în armuri mărșăluiau în formație de luptă pe zidurile înalte ale templului. Care de luptă erau mânate prin nori de praf. Săgeți în zbor umpleau cerul. Orașe ardeau, iar mulțimi de refugiați alergau din calea armatelor dezlănțuite. Femei care plângeau își ridicau în brațe copiii morți și implorau mila cuceritorilor. Mărețe corăbii de război cu pinteni solizi din bronz la etrave se înfigeau în ambarcațiunile mai firave, aruncându-le echipajele în marea deja plină cu cadavre și resturi care pluteau. Zeița plutea deasupra câmpului de luptă, binecuvântându-i pe învingători și condamnându-i pe învinși.

— Război, iubire și sex… Phat Tur s-a răsucit încet, arătând spre ceilalți pereți, iar apoi și-a lăsat capul pe spate pentru a-mi atrage atenția spre tavanul boltit aflat la cincizeci de coți deasupra noastră. În niciun alt templu de care am auzit vreodată nu mai există o asemenea etalare de artă erotică.

Am privit încotro arăta fluturarea mâinilor sale. Oriunde mă uitam, existau reprezentări grafice cu oameni excitați, bărbați și femei cuprinși în îmbrățișări desfrânate sau ale vreunui zeu cu organe genitale enorme vârâte adânc în unul dintre orificiile trupului unei zeițe. Plutind pe o mare de spermă clocotitoare și ejaculări feminine, participanții erau pentru totdeauna încremeniți în contorsionările lor voluptoase.

Pe deasupra tuturor plutea Iștar, cu aripile ei de un alb strălucitor, capul superb fiindu-i încercuit de un nimb de foc, îndemnându-i la o abandonare și mai mare.

Eu și Phat Tur am dat încet ocol naosului, minunându-ne de imaginația celor două sute de artiști apocrifi care lucraseră vreme de douăzeci de ani pentru a realiza aceste lucrări monumentale.

La intervale regulate de-a lungul pereților naosului se aflau niște nișe mari. Am numărat paisprezece astfel de cămăruțe, câte șapte pe fiecare latură a naosului. N-am reușit să vedem dincolo de intrările în acestea deoarece erau ticsite de oameni, atât bărbați, cât și femei uitându-se fascinați la cele ce se petreceau înăuntru. Știam că Phat Tur se aștepta să-l întreb ce se petrecea înăuntru, însă eu am preferat să nu renunț la demnitatea mea. În cele din urmă, i s-a adresat ghidului nostru îmbrăcat într-o robă verde, iar preotul ne-a condus spre cea mai apropiată odăiță și, cu bastonul său, i-a împins pe cei îngrămădiți la intrare, cerându-le cu voce tare:

— Faceți loc pentru onorații oaspeți ai regelui Nimrod!

Supărați și mormăind proteste, oamenii s-au dat la o parte din fața noastră și s-au înghesuit din nou, în urma noastră, după ce am ajuns în primul rând. De unde ne aflam, puteam vedea nestingheriți interiorul încăperii.

De-a lungul pereților odăii circulare se aflau saltele acoperite cu pături din lână țesute în culori strălucitoare.

— În fiecare dintre cele paisprezece compartimente se află paisprezece femei pe paisprezece paturi. Paisprezece este un număr magic pentru zeița Iștar, căreia îi este dedicată toată această activitate frenetică, mi-a explicat vesel Phat Tur.

Știam că îi era devotat zeiței Hathor și că avea prea puțin respect pentru oricare altă zeitate.

M-am uitat prin încăpere și le-am numărat pe femei pentru a-i verifica afirmația. Era corectă. Cu toate astea, niciuna dintre cele paisprezece femei nu era deosebit de atrăgătoare. Cele mai multe erau trecute de vârsta mijlocie, iar câteva erau de-a dreptul respingătoare. I-am împărtășit lui Phat Tur constatarea, iar el a fost întru totul de acord cu mine.

— Regele Nimrod le-a ales deja pe cele tinere și drăguțe. A luat caimacul de pe lapte și a cules cele mai coapte cireșe de pe cracă. Aceste jalnice creaturi sunt ce a refuzat el.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre femeile din cameră. Cinci dintre ele ședeau cu picioarele încrucișate, fiecare pe salteaua ei. Cu toate purtau pe cap coronițe din trandafiri roșii.

Doar atât purtau, în rest erau goale. Așteptau răbdătoare, cu ochii plecați.

— Trandafirul roșu este floarea zeiței, mi-a explicat Phat Tur rostul coronițelor.

Celelalte nouă saltele erau ocupate de femeile care își dăduseră jos coronițele și acum se cuplau cu bărbați mai mult sau mai puțin dezbrăcați. Bărbații mârâiau în vreme ce le penetrau, iar femeile înălțau cântece de slavă zeiței în vreme ce primeau și răspundeau în aceeași măsură ardorii lor devotate.

Cu un dezgust tot mai mare, am văzut cum unul dintre bărbați și-a arcuit brusc spinarea, ajuns la paroxismul extazului, iar apoi cu un lung strigăt tremurător, s-a rostogolit de pe femeia de sub el. Partenera lui s-a ridicat imediat în picioare, și-a cules roba aflată la capul saltelei și și-a tras-o pe cap. S-a oprit doar pentru a-i arunca bărbatului în față mica monedă de cupru cu care acesta trebuie s-o fi plătit, iar apoi, plângând în tăcere, și-a croit drum prin mulțimea fascinată din prag și a fugit în strada de dincolo de porțile templului.

În spatele meu se afla un marinar. M-a împins cu cotul și a intrat în cameră. S-a îndreptat spre una dintre femeile care purtau coronițe.

— Îți cer să-ți plătești datoria către zeiță, a rostit el și i-a aruncat o monedă în poală.

Ea și-a ridicat impasibilă privirea spre el, în vreme ce acesta și-a ridicat fustanela peste talie și, cu mâna liberă, și-a frecat viguros bărbăția pentru a o excita. Pântecul îi era protuberant și acoperit cu o pătură deasă de păr negru. Femeia s-a strâmbat când el i-a îndepărtat coronița de pe cap și a întins-o pe saltea, desfăcându-i picioarele.

L-am luat pe Phat Tur de braț și l-am tras din mulțimea de spectatori, apoi l-am condus hotărât spre porțile templului.

Imaginea sordidă a oamenilor interpretând o parodie grotescă a ceva atât de frumos în esență mai degrabă mă deprima decât să-mi facă plăcere.

☥ Capitolul 53

Mi-am petrecut după-amiaza următoare cu Nimrod, după ce se întorsese de la devoțiunile lui matinale din Templul lui Iștar. În timpul negocierilor noastre, regele a fost însoțit de membrii statului-major și de sfetnicii săi de frunte.

Eu și lordul Remrem încercam să-i convingem să continue campania împotriva hicsoșilor cu mai multă hotărâre și vigoare. Dar, odată ce o mașinărie militară și-a pierdut direcția și avântul, este extrem de dificil să-i faci roțile să se învârtească din nou.

Totul era condiționat de lipsa de fonduri a regelui Nimrod. Suma pe care i-o plătisem pentru flotila de șase nave de război era nesemnificativă în comparație cu nevoile lui. În ciuda faptului că își secătuise cetățenii cu taxele impuse, de aproape doi ani Nimrod nu reușise să-și plătească armata și marina. Armele lor, carele de luptă și celelalte echipamente erau într-o stare jalnică. Trupele pe care le mai avea erau la un pas de revoltă.

Pentru faraon și pentru Egiptul nostru, situația era la un pas de catastrofa. Dacă Sumerul nu ni se alătura, tot frontul nostru estic avea să fie expus. Cumva, trebuia să găsesc o cale de a-l scoate pe regele Nimrod din această situație neplăcută. Nu de dragul lui, ci pentru supraviețuirea noastră ca națiune.

Făcusem socoteala că regele Nimrod avea nevoie de minimum treizeci de lakhi de argint pentru ca Sumerul să devină din nou o forță militară semnificativă.

Criza pe care trebuia s-o evit avea două aspecte neplăcute. Nimrod era unul dintre ele, iar celălalt, deși nu-mi făcea nicio plăcere să recunosc, era preaiubitul meu faraon. Nimrod era sărac, în vreme ce Memnon Tamose se bălăcea într-un ocean de argint. Nimrod se resemnase cu sărăcia lui, în timp ce faraonul era proaspăt îmbogățit. Stătea pe o fabuloasă comoară de aproape șase sute de lakhi de argint. Nu însemna nimic faptul că eu, și aproape fără niciun ajutor, câștigasem această comoară pentru el. Comoara era a lui, însă îl cunoșteam atât de bine pe Mem al meu. Eu îl crescusem din fragedă copilărie și îl învățasem tot ce știa. Eu îl învățasem că argintul este foarte greu de câștigat și ridicol de ușor de cheltuit. Acum, trebuia să-l

dezvăț cumva de această lecție. Trebuia să-l fac să se despartă de treizeci de lakhi de argint și să-i dea unui om pe care nu îl cunoștea și în care nu avea încredere. Și nu eram deloc sigur că eu însumi aveam încredere în Nimrod. Cu toate astea, știam că n-avem de ales. Trebuia să ne încredem în el dacă doream supraviețuirea Egiptului nostru.

După o zi dificilă petrecută în compania regelui Nimrod și a statului său major, m-am retras în apartamentul meu, devreme în acea seară. Am cinat singur, o smochină coaptă și puțină brânză cu pâine tare, deoarece nu aveam poftă de mâncare. Desigur, mi-am turnat câteva picături de vin, dar prima înghițitură a avut gust de oțet. Am dat pocalul la o parte și m-am concentrat asupra compunerii unui mesaj pentru Mem, un mesaj care trebuia să încapă pe o mică bucățică de papirus pe care un porumbel s-o poată duce în Teba, un mesaj care trebuia să-l convingă pe faraonul Tamose să comită un act pe care avea să-l considere de o nebunie abisală.

După multe ore, aruncasem a șasea ciornă și eram disperat. Nu uitați că sunt un om priceput la cuvinte, însă tot nu puteam să le găsesc pe acelea care să-l convingă pe faraon. Știam că nu era bine ce scriam încă înainte să încep. Mi-am îndreptat picioarele amorțite și m-am ridicat de la masa de scris. M-am dus către ușa de la terasă. Mi-am ridicat privirea către luna nouă și, după înălțimea ei, mi-am dat seama că era trecut bine de miezul nopții.

În vreme ce priveam, un nor nu mai mare decât mâna mea a acoperit luna și a cufundat în întuneric lumea din jurul meu. M-am gândit că dispariția luminii lunii îmi va amplifica deprimarea. Dar, în mod miraculos, a avut un efect complet opus asupra stării mele de spirit. Am simțit un calm profund cuprinzându-mă, înlocuind disperarea de mai devreme.

Apoi, am auzit o voce rostindu-mi numele. Era o voce înceată, dar clară ca fluieratul unui sturz la prima licărire a zorilor – atât de limpede, încât m-am uitat în jur pentru a descoperi cine vorbise. Eram singur.

Brusc, soluția problemei mi-a apărut în minte. M-am întrebat cum de nu mă gândisem la ea până atunci.

Dețineam sigiliul-șoim. Aveam toate puterile faraonului într-o singură mână. Am știut că, pentru a-mi salva țara de la dezastru și pe faraon de la ruină, trebuia să-mi exercit acel puteri. Chiar

dacă acțiunile mele aveau să contravină dorinței faraonului, chiar dacă aveau să-i stârnească furia.

În timp ce am luat decizia, m-am întrebat de unde și de la cine primisem îndrumare. Soluția era atât de departe de loialitatea mea adânc înrădăcinată și de crezul meu, încât, cu un pios sentiment de venerație, mi-am dat seama că nu luasem singur acea decizie.

Micul nor care umbrise luna a trecut mai departe și, din nou, palida lumină a ei a izbucnit pentru a îmbăia lumea de la miezul nopții. A strălucit pe zidurile de marmură ale Templului lui Iștar.

Doamna cu glugă se afla pe terasa de vizavi, exact acolo unde o văzusem ultima oară. Ca și înainte, gluga robei argintii-cenușii îi acoperea chipul. Am știut de unde îmi venise inspirația.

Am vrut cu disperare să-i văd iarăși fața. Într-un mod miraculos, mi-a simțit dorința. Cu o mișcare a capului, și-a aruncat gluga pe umeri, iar trăsăturile i s-au dezvăluit. Chipul îi era mai palid decât lumina lunii care dansa pe el. Era mai minunată decât îmi aminteam, mai frumoasă decât orice văzusem sau îmi imaginasem vreodată.

Mi-am întins mâinile spre ea, spre vidul adânc care ne despărțea. Însă expresia de pe fața ei a devenit distantă și tristă. S-a îndepărtat de mine. S-a pierdut încet în noapte, până a dispărut complet, iar luna a pierit odată cu ea.

☥ Capitolul 54

Dimineață, când Phat Tur a venit în apartamentul meu, eram deja complet îmbrăcat și îl așteptam. Forța și hotărârea mea fuseseră însuflețite, iar eu mă simțeam extrem de încrezător. Am străbătut coridoarele și pasajele palatului cu pași atât de ușori și de nerăbdători, încât lordul Remrem, Phat Tur și restul anturajului meu au trebuit să se grăbească pentru a nu rămâne în urmă.

Când am intrat în sala de consiliu, tronul lui Nimrod era gol. Cu toate astea, încăperea era plină cu consilierii și comandanții lui militari. Aceștia s-au ridicat pentru a mă saluta și a mă pofti

la masa cea lungă, iar curând după ce ne-am ocupat locurile, trompetiștii din fața ușilor principale au început să cânte.

Regele Nimrod a intrat solemn în încăpere. Când l-am văzut atât de devreme dimineață, primul meu gând a fost că renunțase la luatul caimacului și la culesul de cireșe din Templul lui Iștar pentru a fi cu noi. Am respectat cu toții protocolul regal, iar apoi m-am ridicat în picioare și m-am adresat direct regelui.

Eram conștient de respectul pe care mi-l acorda, iar asta mi-a întărit încrederea în ceea ce aveam de gând să fac.

— Majestate, am o propunere atât de delicată și de confidențială, încât aș vrea s-o adresez doar persoanei tale regale și celui mai de încredere confident. Te asigur că propunerea mea va fi în beneficiul amândurora și că se referă la o modalitate de a rezolva în mare măsură situația dificilă în care ne aflăm acum.

Nimrod a fost clar luat prin surprindere și, pentru o vreme, a ezitat să ia o decizie, dar nu aveam de gând să-i ofer vreo alternativă, așa că, în cele din urmă, a dat ascultare dorinței mele.

I-am păstrat pe lordul Remrem în dreapta mea și pe Phat Tur în stânga, ca să traducă. Nimrod i-a făcut semn amiralului Alorus să rămână la masă. Apoi le-a cerut celorlalți să plece.

Când doar noi cinci am rămas în încăpere, am scos sigiliul-șoim din mâneca robei și l-am pus pe masă între noi.

— Sunt sigur că Majestatea Ta cunoaște semnificația acestui simbol.

— Cu toate că este prima dată când îl văd efectiv, înțeleg că acesta este sigiliul-șoim care confirmă că vorbești cu vocea și autoritatea faraonului Tamose al Egiptului.

— Așa este, Majestate.

Regele Nimrod și-a ațintit asupra mea ochii negri și reci. Nu a mai spus nimic, ci a așteptat cu încordarea leopardului lângă un ochi de apă atunci când simte apropierea prăzii. L-am privit cu aceeași intensitate.

— Majestate, amândoi suntem războinici căliți în lupte, având experiența și înțelepciunea de a ști că războaiele se câștigă nu doar cu vitejie și cu o sabie măiastră, ci și cu greutatea argintului pe care o putem folosi împotriva dușmanului.

— N-am mai auzit niciodată o asemenea exprimare, dar sunt cuvinte înțelepte cele pe care le-ai rostit și pline de adevăr, a zis Nimrod încet.

— În numele faraonului Tamose al Egiptului și prin autoritatea dată de sigiliul-șoim pe care îl dețin, îți ofer argint în greutate și valoare de treizeci de lakhi cu singura condiție de a intra într-o alianță militară cu Egiptul și de a folosi această sumă exclusiv pentru distrugerea regelui Gorrab și a hoardei lui hicsose.

L-am auzit pe Remrem, aflat alături de mine, trăgând adânc aer în piept. Știa că nu aveam acceptul faraonului pentru a face această ofertă și își dădea seama ce risc îmi asumam. Dar nu am catadicsit să mă uit la el. Pe tronul lui, Nimrod s-a lăsat pe spate și m-a privit neîncrezător, în tăcere. Am văzut cum mici bobițe de sudoare îi apar din pielea de pe frunte, de sub marginea coroanei.

Când în cele din urmă a vorbit, vocea îi era răgușită de neîncredere și avariție.

— Chiar are faraonul tău o sumă atât de mare de care se poate lipsi?

— Majestate, te asigur că are. Faraonul mi-a cerut să pecetluiesc înțelegerea dintre națiunile noastre înmânându-ți de îndată trei lakhi de argint. Este doar un avans din ceea ce urmează să primești.

Vreme îndelungată, Nimrod m-a privit în tăcere. Apoi, brusc, a sărit în picioare și a început să se plimbe rapid dintr-o parte în cealaltă a încăperii. Chipul îi era schimonosit de o încruntare feroce și și-a ros buza până când un strop de sânge i-a picurat de pe bărbie pe tunica brodată. Nu a arătat niciun semn de durere.

Deodată, s-a oprit în fața mea și s-a uitat în ochii mei.

— Trei lakhi acum și alți douăzeci în decurs de un an? mi-a cerut el să-i confirm.

Am așteptat ca Phat Tur să facă traducerea înainte de a-mi da acceptul.

— După cum spune Majestatea Ta. Cu toate astea, va trebui să trimiți un regiment format din cei mai buni oameni la Teba pentru a lua restul comorii. Faraonul nu va accepta riscul transportului cu oamenii lui.

Nimrod s-a răsucit și și-a reluat plimbarea. Sandalele lui cu ținte de bronz răsunau pe lespezile dușumelei în timp ce

străbătea sala. A început să vorbească singur în limba sumeriană.

— Cum pot avea încredere în acest ciudat prefăcut și fără coaie? Nu este niciun secret că este de partea lui Seth și a tuturor diavolilor întunecați. Există chiar unii care cred că el însuși este unul dintre spiritele întunecate de pe lumea cealaltă, iar apoi, după ce a realizat ce spusese, s-a întors, și a țipat la Phat Tur:

— Dacă traduci cuvintele mele, o faci pe riscul tău! Dacă o faci, te voi sugruma cu măruntaiele tale, pricepi?

Phat Tur a pălit și și-a coborât privirea.

— Cum poruncește Majestatea Ta, a acceptat el.

Nimrod și-a reluat mersul dintr-o parte în cealaltă a camerei și cearta cu el însuși.

Apoi s-a oprit iarăși în fața mea.

— Spune-i că am încredere în el, i-a ordonat lui Phat Tur. Dar trebuie să stabilesc o uniune fermă cu faraonul Tamose al Egiptului înainte de a fi de acord cu o alianță.

În timp ce expunea această condiție, am văzut o licărire de viclenie lascivă în ochii lui.

— Dacă este posibil, știu că faraonul va fi de acord, am răspuns cu prudență.

— Doresc să-mi unesc familia cu familia regală a Egiptului, a declarat Nimrod. Doresc ca acele două surori ale faraonului, Tehuti și Bekatha, să-mi fie soții. În felul acesta, eu și faraonul vom deveni cumnați.

Am fost uimit cât de mari erau lăcomia, nerușinarea și obsesia lui sexuală. Acest ticălos voia și banii, și carnea.

— Este o mare onoare pe care o faci Egiptului. În oricare alte circumstanțe, știu că faraonul meu nu ar ezita nici măcar o secundă înainte de a fi de acord cu această sugestie. Cu un ton cumpătat al vocii, mi-am ascuns furia de această creatură respingătoare care întâi mă insultase pe mine, iar acum poftea ostentativ la fetele mele dragi. Totuși, faraonul a promis deja că le va da în căsătorie pe cele două surori ale sale Supremului Minos al Cretei, pentru a pecetlui alianța militară dintre țările noastre. N-ar îndrăzni să-și ia înapoi această promisiune. Minoianul n-ar accepta insulta adusă onoarei sale.

Nimrod a ridicat din umeri și a murmurat o obscenitate. Cu toate astea, mi-am dat seama că nu a fost foarte deranjat de

refuzul meu. Amândoi știam că fusese o încercare oportunistă din partea lui de a obține orice avantaj posibil din înțelegerea noastră. Indiferent cât de mult li se oferă unor oameni, ei tot vor puțin mai mult.

Nimrod s-a mai plimbat puțin, gândindu-se la altceva, apoi a mai făcut o încercare:

— Mi-ar plăcea să văd cei trei lakhi de argint de care ai vorbit mai devreme – în niciun caz pentru că nu aș avea încredere că tu și faraonul tău nu ați onora înțelegerea noastră, dar pur și simplu sunt interesat să văd unde i-ai ascuns până acum…

Nimrod mi s-a adresat direct, sperând, sunt sigur, să mă păcălească să trădez faptul că înțelegeam sumeriana. I-am zădărnicit planurile uitându-mă la Phat Tur în așteptarea tălmăcirii. Începea să mă distreze ocolirea capcanelor lui Nimrod. Semăna cu a juca bao cu lordul Aton.

I-am trimis pe Zaras și pe Hui să aducă argintul din tabăra noastră, aflată lângă zidurile orașului. A fost nevoie de două căruțe și de cincizeci de oameni pentru asta. În cele din urmă, a format o impresionantă grămadă de argint pe dușumeaua sălii de consiliu. Nimrod s-a plimbat în jurul mormanului strălucitor, mângâind monedele, adresându-le cuvinte tandre, de parcă ar fi fost animăluțele lui dragi.

În seara aceea, am benchetuit din nou la masa lui Nimrod. Vinul a fost indiscutabil mai bun decât poșirca pe care ne-o servise înainte. Cu toate astea, efectul lui asupra manierelor și comportamentului gazdei mele și a supușilor săi a fost mai puțin remarcabil.

Regele Nimrod ratase exercițiile matinale din Templul lui Iștar. Că ne făcea plăcere sau nu, am avut parte de o etalare a insațiabilității Mărețului Vânător. Jumătate din femeile de la banchet au încheiat seara într-o stare de abandon lasciv.

Am fost mulțumit când cele două prințese ale mele s-au încuiat în apartamentul lor, Zaras și o duzină din oamenii lui stând de gardă la ușa lor.

☥ Capitolul 55

Cele șase galere de război pe care le cumpărasem de la Nimrod erau reparate în Sidon și nu puteam să preiau comanda lor până la sfârșitul lunii lui Phamenoth.

M-am folosit de acest răstimp pentru a lucra cu regele Nimrod și statul său major la planurile campaniei noastre combinate împotriva hicsoșilor. Îl alesesem pe lordul Remrem să rămână în Babilon ca atașat militar al faraonului.

Fără tragere de inimă, acceptasem ca Hui să rămână cu Remrem, ca asistent al lui. Sub îndrumarea mea, Hui devenise unul dintre cei mai dăruiți specialiști în știința războiului cu care de luptă. Știam că îmi vor lipsi amarnic el și priceperea lui atunci când aveam să pornim ostilitățile asupra hoardelor hicsose din nordul Egiptului, de-a lungul coastei Mării de Mijloc. Însă Bekatha își exprimase clar aversiunea față de el. Știam că va face o criză de furie dacă îl luam pe Hui în Creta.

La câteva săptămâni după ce Nimrod își primise stimulentul în argint, atelierele sale militare lucrau fără întrerupere la fabricarea noilor armuri și arme, la repararea carelor de luptă și la construirea altor câteva sute conform planurilor și specificațiilor mele, mult superioare. Străzile Babilonului s-au umplut cu coloane în marș formate din recruți, iar piețele și dughenele vuiau de tocmelile cumpărătorilor și vânzătorilor.

Datorită lui Phat Tur și agenților săi, am aflat că fiecare oraș din Sumer se bucura de aceeași resuscitare războinică. Miile de luptători până de curând fără lucru reveneau sub steagul regelui – și la monedele sale de argint.

Treaba pe care eu însumi o aveam de făcut era suficient de dificilă și de complicată pentru a o înrăutăți și mai tare pretinzând că nu vorbeam fluent sumeriana. Am început să vorbesc cu gazdele mele o sumeriană poticnită și copilărească, dar care zi de zi devenea mai fluentă și mai corectă gramatical. Chiar și Majestatea Sa regele Nimrod a fost silit ca, în prezența mea, să înceteze cu remarcile jignitoare la adresa mea, pe care le făcea față de lingăii săi. În curând, am reușit să le uluiesc pe gazdele noastre cu persiflările mele și cu jocurile de cuvinte în limba lor.

Într-o dimineață, l-am văzut pe amiralul Alorus, aflat împreună cu regele Nimrod de cealaltă parte a terenului de antrenament cu care de luptă, remarcând că rapida mea învățare a limbii sumeriene era absolut miraculoasă. Când am traversat largul teren ca să-i mulțumesc pentru compliment, Alorus s-a dat îndărăt cu o venerație superstițioasă și a făcut semnul de alungare a diavolului. Nu cred că auzise vreodată de cititul pe buze. Dar, desigur, credea în vrăjitorie, ca oricare persoană educată și cu bun-simț.

În răcoarea după-amiezilor, înotam în Eufrat sau călăream pe dealurile de la sud de oraș împreună cu prințesele. Mă amuza cât de des ne întâlneam cu Zaras chiar și în escapadele în locuri îndepărtate. Era aproape ca și cum cineva îl informa unde ne ducem. Firește, nu se putea să fie Tehuti. Surpriza ei când îl vedea rătăcind pe lângă drumul pe care veneam aproape că o întrecea pe a mea.

Seara, primeam mereu invitații de a cina cu gazdele noastre sumeriene sau cu ofițerii mei. Dacă regele Nimrod era prezent, insistam ca prințesele să stea aproape de mine, pentru a le putea supraveghea.

Când ceilalți se retrăgeau, rămâneam singur pe terasa apartamentului meu, așteptând până târziu după miezul nopții întoarcerea doamnei cu glugă. Noapte după noapte, m-a lăsat dezamăgit.

Cu toată această agitație, zilele au trecut repede. Apoi, un mesager a sosit de la baza navală din Sidon cu vestea că acele șase galere de război pe care le cumpărasem de la Nimrod aveau să fie gata de lansarea la apă cu douăzeci de zile mai devreme decât se anticipase.

Lentei noastre caravane aveau să-i fie necesare aproape zece zile pentru a ajunge la Sidon, pe coasta Mării de Mijloc. Le-am ordonat lui Zaras și lui Hui să facă pregătirile finale pentru plecarea din Babilon spre coastă.

În seara aceea, după ce le escortasem pe prințese în apartamentul lor regal din aripa estică a palatului, m-am dus în camerele mele înainte ca luna să răsară. Sclavii mei îmi lăsaseră lămpile aprinse în dormitor și lângă patul pliant de pe terasă. Conform instrucțiunilor mele amestecaseră uleiul din ele cu ierburi al căror fum alungă țânțarii și alte insecte nocturne, dar, în același timp induce un somn odihnitor și vise plăcute.

Rustie aștepta să mă vadă băgat în pat. S-a apropiat să-mi ia veșmintele purtate și mi-a pus un pocal de argint plin cu vin lângă pat.

— Este trecut de miezul nopții, stăpâne, m-a dojenit el. N-ai dormit mai mult de câteva ore de la începutul săptămânii.

Rustie era sclavul meu de atât de mult timp, încât amândoi pierdusem socoteala anilor. De multă vreme, își acordase permisiunea de a se purta cu mine de parcă îmi era dădacă.

Cu ajutorul lui, m-am dezbrăcat, apoi m-am dus pe terasă și am luat pocalul de vin cu mine. Mi-am umezit buzele și am suspinat de încântare. Era un vin de zece ani, din viile mele de pe domeniul Mechir. După aceea, m-am răsucit pentru a privi spre terasa de vizavi a templului zeiței. Am fost dezamăgit, dar resemnat să constat că era pustie. Trecuseră săptămâni de când o văzusem ultima oară pe doamna cu glugă.

I-am dat liber lui Rustie, iar acesta a plecat încă bombănind, apoi am început să mă plimb pe lespezile de marmură, parcurgând în minte punctele importante ale negocierilor pe care le avusesem cu regele în acea seară.

Brusc, m-am oprit din mers. Aspectul lunii se modificase, căpătând o luminozitate aurie diafană. Mi-am ridicat privirea spre lună. Am știut pe dată că era vorba de forțe supranaturale, însă nu mi-am putut da seama imediat dacă erau forțe bune sau rele. Cu două degete, am făcut semnul lui Horus pentru a îndepărta răul, apoi am așteptat în tăcere ca forțele mistice să-și dezvăluie prezența.

Treptat, am perceput o aromă subtilă și nedefinită în aerul cald al nopții. Nu mai simțisem niciodată un asemenea miros, dar, cu toate că nu-l puteam identifica, mi-a stârnit toate simțurile. Am simțit o senzație neobișnuită, însă plăcută cuprinzându-mi gâtul și umerii și coborând pe șira spinării. Asta m-a făcut să conștientizez puternica prezență aflată aproape în spatele meu.

M-am răsucit cu fața la ea și am fost atât de surprins, încât am scăpat pocalul cu vin, care s-a rostogolit zăngănind pe dușumea. Preț de o clipă, inima mi-a stat în piept, apoi a început să bubuie cu putere, ca a unui cal de curse.

Misterioasa doamnă din templu se afla în fața mea, atât de aproape, încât i-am putut distinge trăsăturile umbrite de glugă.

Dacă aș fi întins mâna, aș fi putut s-o ating, însă nu eram în stare să mă mișc.

În cele din urmă, mi-am regăsit vocea, dar, când am vorbit, am descoperit că era șoptită de atâta venerație.

— Cine ești?

— Numele meu este Inana.

Am fost străfulgerat până în adâncul ființei mele atât de sunetul glasului, cât și de semnificația răspunsului ei. Mi-a răsunat în urechi ca o muzică divină. Am știut pe dată că niciun sunet atât de frumos nu putea fi scos de o gură omenească. Semnificația vorbelor ei era chiar și mai izbitoare. Inana este numele străvechi, de la începutul timpurilor, al zeiței Iștar.

— Numele meu este Taita.

A fost singura replică la care m-am putut gândi.

— În afară de numele tău, știi foarte puține despre tine însuți, nu-i așa? Nu știi nici măcar numele tatălui și al mamei tale.

A zâmbit cu compasiune blândă în timp ce rostea cuvintele.

— Nu. Nu le-am știut niciodată, am recunoscut eu adevărul afirmației sale.

Compătimitoare, a întins o mână spre mine, iar eu, fără să ezit, am luat-o. Imediat, i-am simțit căldura și forța curgând în mine.

— Nu te teme, Taita. Sunt prietena ta, și mai mult decât prietenă.

— Nu mi-e frică de tine, Inana.

Și-a întins și cealaltă mână, iar când i-am luat-o, am simțit că o puternică legătură de sânge și de gânduri exista între noi.

— Te cunosc! am exclamat eu mirat. Simt că te-am cunoscut de la început. Spune-mi cine ești.

— N-am venit să-ți vorbesc despre mine. Am venit să-ți vorbesc despre tine. Vino cu mine, Taita.

Încă ținându-mi ambele mâini, s-a dat îndărăt, trăgându-mă de pe terasă în dormitor. Pașii ei – admițând că pășea – nu scoteau niciun sunet. Se auzea doar foșnetul moale al fustelor. Am simțit că, sub ele, picioarele nu atingeau pământul și că ea era suspendată în aer.

Frumoasa încăpere luminată de lampă, în care am intrat, îmi fusese casă în toate aceste ultime săptămâni și credeam că îi cunoșteam fiecare centimetru pătrat, dar acum am văzut că, în peretele din față, era o ușă pe care n-o mai văzusem niciodată.

În vreme ce Inana mă conducea spre ea, aceasta s-a deschis singură. Dincolo de ușă era un întuneric total. Încă ținându-ne de mâini, am intrat în întuneric, iar acesta ne-a învăluit. Am simțit că ne prăbușim, însă ea mă ținea de mâini, așa că nu mi-a fost frică. Curentul creat de căderea noastră îmi sufla în față cu o asemenea forță, încât a trebuit să-mi mijesc ochii pentru a mă feri. Am zburat prin întuneric ceea ce mie mi s-a părut a fi o eternitate, dar știam că era o iluzie. Apoi, am simțit ceva solid sub picioare și am încetat să ne mai mișcăm. A apărut o lumină – la început, doar un licăr. Am deslușit din nou conturul capului Inanei, iar apoi și trupul i-a apărut. Am văzut că acum era la fel de goală ca mine.

Am văzut trupurile multor femei frumoase în timpul lungii mele vieți, dar al Inanei le întrecea pe toate. Șoldurile îi erau voluptuoase, dar, deasupra lor, talia îngustă le sublinia forma elegantă. Cu toate că era la fel de înaltă ca mine, picioarele și mâinile ei erau atât de fine și de delicat sculptate, încât nu m-am putut abține să nu le mângâi. Încet, mi-am plimbat degetele de la încheieturile până la umerii ei. Pielea îi era mătăsoasă, dar mușchii de sub ea erau duri ca diamantul.

Părul îi era strâns în creștet, dar, când și-a scuturat capul, i-a căzut ca o cascadă strălucitoare peste umeri, ajungându-i până la genunchi. Acest văl unduitor nu-i acoperea sânii, care se ițeau printre șuvițe ca niște vietăți. Erau perfect rotunzi, albi ca laptele de iapă și cu sfârcuri rubinii care s-au întărit când privirea mea a poposit asupra lor.

Trupul îi era complet lipsit de păr. Și zona pubiană îi era complet lipsită de păr. Vârfurile buzelor interioare se iveau timide din despărțitura verticală. Dulcea rouă a excitării feminine strălucea pe ele.

Lumina a devenit mai puternică, iar eu mi-am dat seama că ne aflam în Grădinile suspendate, mult deasupra Babilonului. Abundența de tufe și flori care ne înconjura era minunată, dar banală în comparație cu splendoarea Inanei. Mi-a luat mâinile de pe umerii ei și le-a sărutat pe rând. M-am cutremurat datorită senzației care mi-a cuprins întreaga ființă.

— Ce vrei de la mine, Inana?

Nu mi-am recunoscut vocea când am rostit întrebarea.

— Vreau să mă unesc cu tine.

— Știi, desigur, că nu sunt bărbat întreg, am șoptit eu rușinat. Am fost emasculat cu mult timp în urmă.

— Da. Vocea ei era blândă, plină de compasiune. Am fost acolo când ți-au făcut asta. Am simțit cuțitul la fel de cumplit cum l-ai simțit și tu. Am plâns pentru tine, Taita. Dar m-am bucurat pentru mine. A te cupla nu este același lucru cu a te uni. Nu vorbeam despre acea scurtă îmbinare a cărnii care se termină atât de repede cu un firav spasm muscular, palidă răsplată pentru bărbat, care își varsă sămânța, sau pentru femeie, care o acceptă în pântecul ei. Aceasta e doar soluția practică a naturii pentru a crea o altă viață muritoare, mult prea curând curmată de moarte.

Mi-a coborât mâna dreaptă de la buzele ei și mi-a vârât adânc degetele în deschizătura dintre coapsele seducătoare. Era îngustă cât să-mi intre două degete și alunecoasă. Mi-am simțit vintrele topindu-se de căldura alor ei.

— Nu vorbeam despre asta. Cu vârful degetelor mi-a mângâiat cicatricea cumplită dintre picioare, acolo unde fusese cândva bărbăția mea. Și nici despre asta, a adăugat ea.

— Ce altceva unește un bărbat și o femeie, Inana?

— Există uniunea sufletelor, care e mai presus decât cea trupească. Contopirea minților superioare. Asta este adevăratul miracol al existenței și foarte rar se întâmplă.

M-a tras jos, pe iarba grădinii secrete. Era mătăsoasă și moale sub noi, precum puful de rață sălbatică. Cu o mișcare rapidă și sinuoasă, s-a întins deasupra mea și, pe dată, trupurile noastre s-au încătușat atât de strâns și de intim cum le meniseră zeii. Picioarele și brațele noastre s-au împletit, iar respirațiile noastre au devenit una. Îi simțeam inima bătând lipită de a mea.

Treptat, inimile noastre au devenit un singur organ comun și au început să bată ca una. Respirațiile noastre combinate s-au armonizat susținute de plămânii amândurora. Era cea mai înălțătoare și mai perfectă senzație pe care o simțisem vreodată. Voiam să mă cufund și mai mult în trupul ei și s-o cuprind complet în mine, astfel încât să devenim o singură ființă.

Apoi, am avut o trecătoare senzație de panică și de neajutorare când i-am simțit mintea preluând controlul minții mele. Am încercat s-o împiedic, însă apoi am realizat că și eu îi invadam mintea exact la fel cum făcea și ea cu a mea. În vreme

ce ea îmi lua amintirile, eu i le luam pe ale ei. Între noi, nimic nu era pierdut sau uitat, împărtășeam o existență care se întindea mult în trecutul îndepărtat.

— Acum știu cine este tatăl meu, am șoptit eu și mi-am auzit mirarea din propria voce.

— Cine este? a întrebat ea.

Cunoștea răspunsul încă dinainte de a rosti întrebarea, iar eu am auzit întrebarea, deși nu îi dăduse glas.

— Este Meniotos, zeul mâniei și al moralității, am răspuns eu în tăcerea divină pe care o împărtășeam.

— Și cine este mama ta? a întrebat Inana, iar eu am găsit răspunsul în mintea unică a amândurora.

— Mama mea a fost Selias, dar era om și muritoare. Și-a pierdut viața dându-mi naștere.

— Ești semizeu, Taita. Nu ești nici pe de-a-ntregul om, nici complet zeu. Cu toate că trăiești mult, într-o zi și tu va trebui să mori. Mi-a îmbrățișat sufletul și mai strâns, și mai protector cu al ei. Însă ziua aceea este îndepărtată. Cu toate acestea, voi fi alături de tine pentru a te proteja și a te susține atunci când se va întâmpla. După ce nu vei mai fi, te voi jeli o mie de ani.

— Cine ești tu, Inana? De ce mă simt așa de legat de tine atât trupește, cât și spiritual? Cine este tatăl tău?

— Tatăl meu este Hyperion, zeul luminii. Este frate cu Meniotos. Așa că noi doi avem același sânge divin, a răspuns ea direct.

— Ți-am auzit răspunsul înainte de a pune întrebarea, i-am spus eu în tăcere. Și mama ta? Era muritoare sau zeiță?

— Mama mea este Artemis, a răspuns Inana.

— Artemis e zeița vânătorii și a tuturor animalelor sălbatice. De asemenea, este și zeița virgină, și zeița fecioarelor. Cum poate fi și virgină, și mama ta naturală?

— Taita, trebuie să știi că, în privința celor care sunt zei și semizei, orice este posibil. Tatăl meu, Hyperion, i-a refăcut mamei virginitatea la o oră după ce m-am născut. Am zâmbit auzind cât de încântător de practică a fost soluția tatălui ei și am simțit-o pe Inana surâzând înainte de a continua: Dar eu sunt virgină, la fel ca mama, și, printr-un decret al lui Zeus, care este părintele tuturor zeilor, trebuie să rămân virgină pentru totdeauna. Asta este pedeapsa pentru că l-am refuzat pe Zeus,

care e bunicul meu, atunci când a avut gândul incestuos de a face dragoste cu mine.

— Este o pedeapsă crudă pentru o asemenea jignire banală, am compătimit-o eu.

— Nu cred, Taita. Cred că e răsplata cea mai bună și cea mai plăcută – cum altfel am fi putut noi doi să fim iubiți de-a lungul timpurilor care au trecut și a celor care vor veni, și totuși să ne păstrăm virginitatea și puritatea?

— Cum ar fi putut cineva să ne cunoască destinul, Inana? Nici măcar nu mă născusem în acele vremuri îndepărtate despre care vorbești.

— Am fost acolo când te-ai născut, Taita. Am fost acolo când ți-a fost retezată bărbăția și am plâns pentru tine cu toate că știam cât de bună va fi pentru noi această faptă crâncenă de-a lungul mileniilor.

— Vorbești de milenii. Noi doi vom fi împreună atât de mult timp, Inana?

Nu mi-a răspuns direct la întrebare.

— Cu toate că n-ai fost conștient de asta, te-am urmărit îndeaproape încă din ziua nașterii tale. Am știut tot ce ți s-a întâmplat – fiecare bucurie și fiecare agonie cumplită.

— De ce eu, Inana?

— Pentru că noi suntem o singură ființă, Taita. Suntem de-un sânge și un suflet.

— Nu-ți pot ascunde nimic, am recunoscut eu. Cu toate astea nu sunt virgin, așa cum ești tu. În viața mea, am avut relații carnale cu alte femei.

Inana a clătinat cu tristețe din cap.

— Ai cunoscut o singură femeie, Taita. Am fost acolo când s-a întâmplat. Te-aș fi putut avertiza să n-o faci, deoarece pedeapsa pentru această plăcere trecătoare a fost lama cuțitului de castrat. I-am simțit respirația în gura mea și tristețea în propria inimă când a continuat: Te-aș fi putut cruța de acea agonie, dar, dacă aș fi făcut-o, dacă te-aș fi atenționat în privința consecințelor, atunci noi doi n-am fi putut niciodată să fim un cuplu ca acum, în eternă și divină castitate.

M-am gândit la cele spuse de ea, apoi am suspinat când ea a suspinat în mine.

— Totul s-a petrecut atât de demult. Nici măcar nu-mi mai amintesc chipul fetei. Nu-mi amintesc nici numele ei, am recunoscut eu.

— Asta pentru că ți-am șters amintirea din minte, a șoptit ea. Dacă dorești, ți-o pot reda, iar tu s-o păstrezi pentru următorii cinci mii de ani, însă nu-ți va aduce nicio bucurie. Asta vrei?

— Știi că nu vreau.

Renunțam la acel biet suflet pierdut, care fusese o sclavă pentru mine. În nefericirea noastră comună, ne oferiserăm unul altuia o oarecare alinare. Îmi dăruise iubire. Dar ea fusese cu multă vreme în urmă înghițită de abisul spațiului și timpului, ajungând într-un loc unde nimeni n-o putea urma, nici măcar un semizeu emasculat ca mine.

Am cedat momentului, ospătându-mă cu cele aflate în mintea și în amintirea Inanei, la fel cum și ea se ospăta cu ale mele. Cu trupurile și sufletele unite, timpul nu mai era un râu care se grăbea fără a-și trage sufletul. A devenit un ocean blând, pe care pluteam împreună, savurând fiecare clipă ca și cum ar fi fost o felie de eternitate. Ea mi-a consolidat meterezele sufletului, făcându-mă nemăsurat mai deștept și invulnerabil la rău.

Împreună, am atins o stare de înălțare spirituală.

După o eternitate, sufletul meu i-a vorbit sufletului ei:

— Inana, vreau ca asta să nu se sfârșească niciodată. Vreau să rămân cu tine așa pentru totdeauna.

Apoi, am auzit vocea ei răspunzându-mi din străfundurile ființei mele:

— Tu faci parte din mine, Taita, iar eu fac parte din tine. Dar, în același timp, suntem separați, fiecare fiind o făptură. Avem existențe distincte, la care trebuie să ne întoarcem. Avem propriile destine pe care trebuie să le împlinim.

— Te rog, nu mă părăsi, am implorat-o eu.

— Te voi părăsi acum. A venit vremea să plec.

Vocea nu-i mai era unită cu a mea.

— Te vei întoarce la mine?

— Da.

— Unde? am vrut eu să știu.

— Oriunde te vei afla.

— Când, Inana? Când te voi vedea din nou?

— Peste o zi, un an sau poate peste o sută de ani.

I-am simțit trupul mișcându-se pentru a se desprinde din îmbrățișare și îndepărtându-se.

— Mai stai doar puțin, am implorat-o eu, dar ea deja plecase, iar eu m-am ridicat în capul oaselor.

Am privit uimit în jur. M-am pomenit stând pe patul pliant de pe terasa palatului. Am sărit în picioare și am dat fuga în dormitorul principal. M-am oprit în mijlocul marii încăperi și m-am uitat la peretele în care văzusem ușa spre grădina secretă unde Inana zburase cu mine. Nu mai era nicio ușă acum.

Am traversat camera încet și am început să examinez cu atenție zidul, trecându-mi vârfurile degetelor peste suprafața lui, căutând balamalele dintre ușă și cadru. Tencuiala era netedă și fără întreruperi. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Inana: „Trebuie să știi, Taita, că, în privința celor care sunt zei și semizei, orice este posibil”.

Mi s-a părut că trecuseră mulți ani de când stătusem ultima oară în acel loc. M-am întrebat dacă timpul ca dimensiune exista în locul îndepărtat unde mă transportase Inana. Chiar dacă da, poate că timpul rămăsese înghețat în această lume, în vreme ce eu mă aflam în cealaltă, cu ea.

Pe când încercam să separ realitatea de fantezie și adevărul de falsitate, ochii mei au căzut pe buchetul de trandafiri roșii din enorma amforă de bronz aflată în mijlocul dușumelei. M-am apropiat și am examinat florile de pe tulpinile cu spini. Erau la fel de proaspete ca atunci când le văzusem ultima oară.

— E posibil ca buchetul să fi fost schimbat de multe ori în absența mea, am vorbit eu cu voce tare.

Apoi mi-am coborât privirea. Pe lespezile din marmură zăcea o floare roșie. Mi-am adus aminte că o desprinsesem de pe tulpină în după-amiaza de dinainte, pentru a-i savura parfumul, după care o lăsasem să cadă pe podea pentru ca servitorii palatului s-o ia.

M-am aplecat s-o ridic și am mirosit-o. Parfumul era la fel de puternic ca atunci când o mirosisem ultima dată, iar când am examinat-o mai îndeaproape, am descoperit că, deși nu fusese în apă, nu se ofilise, ci era la fel de proaspătă ca atunci când o desprinsesem de pe tulpină.

Oare eu și Inana petrecuserăm o singură noapte în acea îmbrățișare divină, și nu o viață întreagă, așa cum îmi

imaginasem? Nu părea posibil. Uimit, am rămas locului, trecându-mi peste buze petalele trandafirului roșu.

Am auzit ușile principale ale apartamentului deschizându-se, apoi voci estompate vorbind în egipteană.

— Cine este? am strigat eu, iar una dintre voci mi-a răspuns:

— Sunt eu, stăpâne.

Am recunoscut vocea lui Rustie. Câteva momente mai târziu, a apărut în pragul ușii dormitorului.

— Unde ai fost? am vrut eu să știu.

— Stăpâne, mi-ai spus să nu te trezesc până când soarele nu ajunge deasupra orizontului, a protestat el cu indignare prost ascunsă.

— Când ți-am zis asta?

— Seara trecută, când mi-ai dat liber.

Deci, fusesem plecat doar o noapte. Dar, de fapt, poate că nici nu se întâmplase. Poate că doar visasem, însă speram cu disperare să nu fi fost așa. Deja tânjeam după următoarea întâlnire cu Inana – desigur, dacă era reală, și nu o zămislire a minții mele. Voi afla vreodată răspunsul la acest mister: zămislire sau realitate, ce și cine era Inana?

— Uitasem. Te rog să mă ierți, Rustie.

— Desigur, stăpâne. Dar eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze.

Rustie este atât de ușor de calmat. E un om minunat și îmi este cu adevărat foarte drag. Totuși, i-am amintit cu asprime:

— Să nu uiți că plecăm spre Sidon peste cinci zile. Până atunci, trebuie să fii gata de drum.

— Deja am împachetat și am urcat în care majoritatea bunurilor tale. Pot fi gata de drum într-o oră.

☥ Capitolul 56

Fiecare oră a celor ultime cinci zile pe care le-am petrecut la Babilon a însemnat o activitate frenetică. Am avut ultimele întâlniri cu Nimrod și consiliul său, am semnat acordurile între țările noastre și am făcut aranjamentele pentru ca restul argintului promis să poată fi luat de oamenii lui Nimrod din Teba. Eram foarte mulțumit că nu aveam să fiu acolo atunci

când ordinul semnat de mine pentru plata a douăzeci și șapte de lakhi de argint avea să-i fie prezentat faraonului Tamose.

Pe deasupra, a mai fost și sosirea la Babilon a emisarului trimis de Supremul Minos, pentru a mă anunța că misiunea mea avea să fie primită cu plăcere și că avea să călătorească împreună cu noi spre Creta. Acesta venise din Knossos cu o flotilă de galere de război și însoțit de anturajul său. Își lăsase navele în portul sumerian Sidon și venise pe uscat cu alaiul lui, pentru a se întâlni cu mine.

Numele lui era Toran, ceea ce, tradus din minoiană, însemna „Fiul taurului”. Era un bărbat frumos, în floarea vârstei și călătorea în condiții conforme reprezentantului celui mai bogat și mai puternic monarh de pe pământ. Regele Nimrod i-a pus la dispoziție o întreagă aripă a palatului în care să stea cu alaiul său. Numai pentru a-i hrăni și distra pe vizitatorii cretani, Nimrod era obligat să cheltuiască mult din cei trei lakhi de argint pe care i-i dădusem. Ardea de nerăbdare să-l vadă pe Toran întorcându-se pe insula lui și făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a-i grăbi plecarea.

Dincolo de frumusețea lui fizică și manierele regale, Toran era unul dintre bărbații cei mai vicleni și mai inteligenți pe care îi cunoscusem vreodată. De la prima întâlnire, între noi s-a format o puternică legătură de respect reciproc – aproape imediat, fiecare a recunoscut calitățile superioare ale celuilalt.

Unul dintre numeroasele lucruri pe care le aveam în comun era dezgustul față de barbarii hicsoși și orice le era chiar și de departe asociat. Mi-am petrecut aproape o oră deplângând cu el mișelescul și neprovocatul atac asupra fortăreței minoiene de la Tamiat, precum și atrocitățile pe care ei le comiseseră față de trupele cretane pe care le capturaseră acolo. Fiul cel mai mic al lui Toran fusese unul dintre tinerii ofițeri pe care îi decapitaseră după ce aceștia se predaseră.

Totuși, niciunul din noi nu a menționat cele trei mari trireme cretane și nici cei cinci sute optzeci de lakhi în lingouri de argint pe care hicsoșii îi furaseră de la Supremul Minos. Era ca și cum uriașa comoară nu existase niciodată. În orice caz, eu unul aș fi jurat fără ezitare, în fața tuturor zeilor, că habar n-aveam de ea.

Ceea ce m-a convins în final de calitățile deosebite ale lui Toran și de intelectul lui superior a fost stăpânirea fluentă a limbii egiptene și faptul că citise și studiase multe dintre

lucrările mele pe teme variate. Mi-a spus că îmi considera genial tratatul despre tacticile războiului naval și că tradusese multe dintre poemele mele în minoiană.

Abia în a doua zi a discuțiilor, am deschis subiectul propusei alianțe dintre cele două puternice națiuni ale noastre și a modului în care am putea confirma și consolida acest tratat. Aceste deliberări au durat alte trei zile, timp în care amândoi ne-am folosit din plin talentele de negociatori, iar apoi, în a patra zi, am semnat un acord pe care eu îl scrisesem atât cu hieroglife egiptene cât și cu litere minoiene.

Am considerat că acum era un moment propice să le prezint pe prințesele mele lui Toran. I-am invitat pe el și suita lui să cineze cu noi în seara următoare.

Am supravegheat personal alegerea vinurilor și am decis ce feluri de mâncare să fie servite. Meniul meu a fost aproape la fel de lung ca tratatul cu Creta pe care tocmai îl semnaserăm, dar considerabil mai plăcut. Apoi, mi-am dedicat întreaga după-amiază pregătirii celor două prințese pentru acea ocazie. Era esențial pentru scopul meu, ca să nu mai vorbesc de binele Egiptului, ca Toran să fie determinat să trimită la palatul din Knossos o descriere entuziastă a tuturor calităților lor.

Cu cea mai mare grijă am ales din uriașa garderobă pe care o adusesem de la Teba acele materiale și culori care puneau cel mai bine în valoare frumusețea celor două fete ale mele: roz pentru Bekatha și verde pentru Tehuti.

Am stat alături de cele două femei care le aplicau machiajul. N-aveam de gând să accept decât perfecțiunea de la amândouă. Până să fiu satisfăcut de eforturile lor, le făcusem pe amândouă să izbucnească în lacrimi, dar rezultatele au fost demne de insistențele mele. Singura frumusețe care o întrecea pe a fetelor mele în acea seară anume era a chipului zeiței Inana în lumina lunii. Știam că nici Toran, nici stăpânul lui din Creta nu vor fi în stare să reziste fetelor mele – la fel cum nici eu nu putusem vreodată.

În acea seară, am așteptat până când Toran și restul alaiului s-au așezat la masa magnific decorată pe care o pregătisem și cu toții fuseseră serviți cu vin înainte de a da semnalul ca fetele să-și facă intrarea.

Când au venit parcă plutind pe ușile duble din capătul sălii, una lângă alta, peste întreaga adunare s-a așternut o tăcere

imediată și profundă. Bărbații erau muți de admirație, iar femeile, de invidie.

Prințesele mele s-au oprit în fața lui Toran și amândouă au făcut o plecăciune grațioasă. Erau urmate de Loxias. Și ea s-a înclinat politicoasă. Desigur, nimic din atenția mea nu o vizase pe fetișcana cretană. Purta o rochiță mai degrabă mohorâtă, care îi expunea genunchii. Chipul și genunchii îi erau drăguți, dar nu aveau nimic excepțional. Era evident că se ocupase singură de coafură și de machiaj. La urma urmelor, era o servitoare și avea mare noroc că îi îngăduisem să participe la banchet.

M-am uitat pe furiș la Toran, pentru a-i vedea reacția la această etalare de frumusețe feminină, și am constatat că se uita peste capetele celor două prințese ale mele și că zâmbea. Mi-am îndreptat atenția în aceeași direcție ca el și, spre surprinderea și supărarea mea, am văzut că Loxias îi surâdea cu timiditate. Mi-am adus aminte de admirația ei anterioară față de lordul Remrem și mi-am dat seama că acea copilă avea o predilecție pentru bărbații mai în vârstă.

De îndată părerea mea exagerat de bună despre Toran s-a temperat. Poate că o fi el un om de stat abil și erudit, cu un gust deosebit pentru literatură, dar, când venea vorba de femei, nu putea face diferența între un colibri strălucitor și o vrăbiuță cenușie.

Le-am făcut semn fetelor mele să-și ocupe locurile de o parte și de cealaltă a lui Toran. Primiseră deja instrucțiunile că trebuiau să-l uimească pe cretan cu felul în care stăpâneau limba acestuia. Apoi, cu un semn din cap, am trimis-o pe Loxias în capătul îndepărtat al sălii, unde n-avea decât să-și exercite farmecele banale asupra tinerilor mei ofițeri mai apropiați de ea ca vârstă și poziție socială.

☥ Capitolul 57

De-a lungul următoarelor câteva săptămâni, am fost obligat să petrec o mare parte din timp în discuții serioase cu Toran, lordul Remrem și înaltul comandament sumerian, plănuind și coordonând campaniile noastre comune împotriva regelui

Gorrab. Zilele au trecut în zbor și mi s-a părut că n-am avut niciun moment de respiro.

Cu două zile înainte de plecarea caravanei noastre din Babilon spre portul Sidon, n-am mai rezistat tentației obsesive de a face o vizită de bun-rămas la Templul lui Iștar. Aveam speranța arzătoare că voi putea da de o urmă a Inanei în acea clădire bizară, poate să găsesc vreun mesaj criptic de la ea sau măcar o urmă ezoterică a prezenței ei.

Am aranjat cu Onyos, preotul cu robă verde al zeiței, să-mi îngăduie accesul în templu după ce acesta se închidea pentru ceilalți adoratori. M-am dus singur, îmbrăcat într-o robă cenușie cu glugă, care semăna cu cea pe care Inana o purta întotdeauna. Trecuse o oră după miezul nopții când am ajuns la ușa zăbrelită a templului unde mă aștepta Onyos.

— Vreau să fiu singur, l-am concediat eu punându-i un mem de argint în palmă.

El s-a dat îndărăt respectuos, a făcut o plecăciune adâncă și a dispărut în umbrele naosului hipostil.

Fără reflexia soarelui în marea oglindă de pe acoperiș, templul era un loc sumbru și straniu. Cu excepția câtorva preoți și preotese în robe verzi, era pustiu. Odăile în care femeile așteptau să îndeplinească serviciul obligatoriu față de zeiță erau goale. Câteva dintre frescele cele mai spectaculoase erau luminate de lămpi cu ulei prevăzute cu reflectoare din cupru lustruit.

Lumina unduitoare dansa pe siluetele pictate conferindu-le o viață proprie lugubră. M-am oprit în fața unora dintre ele și am reflectat la hăul care despărțea aceste imagini de firea adevărată a divinei și castei zeități căreia îi erau dedicate. În timpul călătoriei în care mă purtase Inana, am aflat că tot ce cred oamenii despre zei este în general propria imaginație. Ideea că un om îi poate face pe nemuritori să se plece spre el prin rugăciuni și sacrificii sau prin confesiuni pioase este absurdă. Nemuritorii fac doar ce le convine, adică se preocupă doar de puterea și de plăcerea lor.

Am cercetat încet și cu atenție sălile cavernoase și coridoarele, dar nu am reușit să depistez nicăieri nici cea mai mică urmă a existenței Inanei. Regele Marduk își înălțase enormul edificiu în încercarea de a o ademeni pe zeiță în el și de

a o captura, însă acum știam că zeița nu este niciodată prada – e vânătorul.

M-am dus pe terasa care urca în spirală pe zidurile exterioare ale templului. Aici îmi apăruse adesea, dar acum nu era nici urmă de ea. Am ajuns pe acoperișul plat și m-am așezat lângă gigantica oglindă de metal care, în orele zilei, reflecta razele soarelui în naos.

Am cercetat bolta împodobită cu stele a cerului de la miezul nopții. Dar nici acolo nu lăsase nimic pentru mine. Tot ce aveam era amintirea ei și promisiunea că, într-o zi, se va întoarce la mine.

☥ Capitolul 58

Regele Nimrod ordonase construirea unui pavilion regal în fața porților principale ale orașului. Era decorat cu steaguri, flori și frunze de palmier. În ziua în care am plecat spre Sidon, Majestatea Sa s-a urcat pe podium pentru a ne saluta.

Era înconjurat de nobili sumerieni, de ofițerii cu rang înalt și de demnitarii orașului. Lordul Remrem, colonelul Hui și ceilalți ofițeri egipteni care rămâneau cu el în Babilon și-au ocupat și ei poziția privilegiată pe estradă.

Cu o zi în urmă, îi trimisesem pe toți servitorii, sclavii și personalul necombatant înaintea convoiului principal. Odată cu ei plecaseră carele cu bagaje și efectivele refăcute de cai și cămile. Așa că alături de mine rămăseseră doar ofițerii și soldații atunci când am defilat pe lângă regele Nimrod.

Toate carele noastre de luptă, armele și armurile fuseseră reparate și lustruite, astfel încât străluceau în lumina soarelui. Caii și cămilele fuseseră hrănite, țesălate și erau odihnite, aflându-se în cea mai bună formă. Zaras avusese grijă ca și oamenii să se bucure de aceeași atenție, delăsarea nefiind îngăduită. Arătam ca o mică armată periculoasă, ceea ce și eram.

Mulți dintre oameni stabiliseră relații cu populația locală, așa că de-a lungul drumului care ducea spre coastă se aflau multe doamne înlăcrimate. Unele dintre acestea aveau deja sarcini

vizibile. Toate acestea contribuiau din plin la emoția și dramatismul momentului.

Toran călărea în stânga mea, iar cele două prințese, în dreapta. Loxias reușise cumva să-și găsească un loc foarte aproape în spatele ambasadorului minoian. Asta de mult nu mă mai surprindea sau supăra. Aflasem că nu mai dormea în cameră cu fetele mele și că, de la sosirea lui Toran în Babilon, își găsise alt dormitor. Nu m-am străduit să aflu mai multe în această privință.

Cu ambasadorul și prințesele călărind alături de mine și cu formația de cornuri, fluiere și tobe a regimentului în spatele nostru, mi-am condus oamenii pe porțile orașului. Am oprit coloana când am ajuns în dreptul pavilionului regal. Am descălecat și am urcat treptele spre podiumul unde stătea regele Nimrod.

Muzicienii au încetat să cânte, iar mulțimea a tăcut respectuoasă când m-am lăsat într-un genunchi în fața regelui Nimrod. Majestatea Sa m-a ridicat în picioare și m-a îmbrățișat cu aceeași dragoste cu care ar fi făcut-o fratele meu, dacă aș fi avut unul. Asta pentru că eu îi pusesem pe picioare regatul și armata. De asemenea, îl făcusem un om bogat redându-i o mare parte din averea risipită de tatăl lui, regele Marduk.

Am schimbat jurăminte de prietenie eternă, care, din partea mea, nu erau cu totul sincere. Apoi, ne-am despărțit.

După ce am încălecat pe cal, am ridicat mâna dreaptă, pregătindu-mă să dau ordinul de plecare, iar trupa a cântat notele de început ale imnului regimentului.

În acea clipă tensionată, o foarte dragă voce din stânga mea a scos un strigăt care s-a reverberat în masivele ziduri ale orașului.

— Stop! a țipat prințesa Bekatha, iar noi toți i-am ascultat porunca.

Muzica formației și ovațiile mulțimii s-au stins într-o tăcere ciudată. Toți ochii, inclusiv ai mei, s-au îndreptat și s-au concentrat asupra ei.

— Ce te nemulțumește, draga mea? am întrebat eu pe un ton conciliant.

Am văzut că era pe punctul de a face una dintre faimoasele ei crize. Poate că sunt parțial răspunzător pentru manifestările

temperamentale ale Bekathei. Se poate să fi fost exagerat de îngăduitor cu ea, în trecut.

— Ce crede Hui că face pe estradă, ascunzându-se în spatele lordului Remrem în vreme ce eu plec de una singură pe o insulă sumbră și uitată de zei, de la capătul pământului? Bekatha și-a ridicat mâna dreaptă și a arătat spre persoana care o ofensase atât de cumplit. Uită-te la el cum stă pitit acolo!

Toate capetele, inclusiv al regelui Nimrod, s-au întors spre Hui.

— Ai spus că nu vrei să-l mai vezi niciodată pe Hui, i-a reamintit Loxias Bekathei.

Bekatha s-a răsucit spre ea.

— Nu te amesteca sau o să-ți pară foarte rău!

— Loxias are dreptate. Ai zis că-l urăști pe Hui, a intervenit Tehuti cu vitejie în sprijinul fetei cretane.

— N-am spus niciodată asta. N-am folosit niciodată cuvântul „ură”!

— Ba da, l-ai folosit, au rostit cele două fete la unison, iar Tehuti a intrat în detalii: Ai zis chiar că o să pui să fie decapitat.

— N-am spus niciodată „decapitat”. Ochii Bekathei s-au umplut cu lacrimi de furie. Am zis „pedepsit”. Am spus că o să-l pedepsesc.

Persoanele aflate în spate în mulțimea de pe podium au început să le ceară informații celor din față, care înțelegeau puțin egipteana:

— Ce-a zis?

— Zice că o să pună să fie cineva decapitat.

Copiii mici aflați în mulțime au început să scâncească insistenți pentru a fi ridicați pe umeri de către părinții lor, ca să vadă mai bine execuția.

— Chiar și eu te-am auzit spunând că Hui este un bădăran și un barbar, am intervenit eu circumspect în conversație, acoperit de hărmălaie.

— Tot ce am zis a fost că Hui n-ar fi trebuit să râdă de mine..

— Nu crezi că e urât?

Și-a coborât privirea și vocea.

— Nu tocmai. De fapt, e chiar drăguț, într-un mod amuzant.

— Și cum rămâne cu cele cinci soții ale sale.

— Mi-a promis că le trimite acasă la mamele lor.

Am clipit. Era evident că lucrurile ajunseseră mult dincolo de controlul meu.

— Poate că ar fi mai bine dacă l-am lăsa în Babilon, ca să nu-ți vină ideea să te ții de promisiune și să pui să fie decapitat, am sugerat eu.

— Nu fi atât de oribil, Tata.

— Ești absolut sigură că vrei ca Hui să vină cu noi în Creta?

A dat din cap, iar zâmbetul i-a fost irezistibil – pentru mine cel puțin. M-am ridicat în scări și am strigat peste capetele mulțimii:

— Hui! Strânge-ți lucrurile și vino după noi. N-o să te aștept. Dacă nu te alături regimentului până la apusul soarelui, o să te consider absent nemotivat.

Am pocnit din călcâie și tot convoiul a pornit spre coastă. Cu coada ochiului, l-am zărit pe colonelul Hui coborând de pe podium cu o grabă indecentă. Ignorând protestele lordului Remrem, a luat-o la fugă spre porțile orașului, pentru a-și lua echipamentul.

M-am întrebat de ce mă simțeam atât de mulțumit de mine însumi. Tocmai transformasem o situație dificilă în una aproape în totalitate de neconceput. Eu n-aveam niciun profit din asta, cu excepția faptului că acum îl aveam din nou sub comanda mea pe cel mai bun războinic cu care de luptă din Egipt și a faptului că o făcusem din nou fericită pe micuța mea Bekatha.

☥ Capitolul 59

Am mers spre nord-vest pe malul fluviului Eufrat vreme de șase zile, până am intrat pe Drumul Regilor, în dreptul orașului Resafa. Am urmat acest drum prin munți până la Ash-Sham[14], Orașul Iasomiei.

De când plecaserăm de pe țărmul Mării Roșii, călătoriserăm pe un traseu descriind un enorm cerc care nu ne dusese niciodată mai aproape de șapte sute de leghe de teritoriile aflate sub dominație hicsosă, în partea de nord a Nilului.

Din Orașul Iasomiei, puteam în sfârșit să ne îndreptăm direct spre vest, către portul Sidon, aflat pe țărmul extrem estic al Mării de Mijloc. Aceasta era cea mai frumoasă și mai plăcută

[14] Damasc, Siria. (n. tr.).

etapă a lungii noastre călătorii. Ne-a dus prin munții și pădurile Feniciei.

Drumul era străjuit de cedri gigantici, care nu simțiseră niciodată tăișul vreunui topor. Păreau să fie coloane pe care se sprijinea cerul, ajungând până la lăcașul zeilor. În acest anotimp al anului, ramurile superioare erau acoperite cu ghirlande încărunțite de zăpadă proaspătă, iar aerul era înmiresmat de rășina lor.

Coborând spre coastă, vremea s-a încălzit, iar noi am putut lepăda blănurile și grelele șaluri de lână pe care le cumpăraserăm din Orașul Iasomiei. Am ieșit din pădurile de cedri și am descoperit un alt munte înălțându-se în fața noastră. Călăuzele m-au asigurat că era muntele Rana, ceea ce, în canaanită[15] înseamnă „Perfect în frumusețe”. Acesta străjuiește țărmul Mării de Mijloc între porturile feniciene Tir și Sidon, despărțindu-le cale de aproape douăzeci de leghe.

Drumul comercial pe care îl urmam se bifurca în fața muntelui. Am luat-o prin dreapta și, pe când ocoleam muntele Rana, am putut să zărim pentru prima dată marea. Avea o minunată nuanță de albastru profund ca al cerului și se întindea până la orizont. Chiar și partea inferioară a norilor de deasupra munților reflecta albăstrie apele de dedesubt.

Portul Sidon era unul dintre cele mai prospere și mai însuflețite orașe comerciale de pe această coastă. Portul era ticsit de ambarcațiuni. Chiar și de la această distanță, am reușit să deslușesc stema cu o secure cu două capete a Cretei de pe pânzele multora dintre corăbiile cele mai mari. Acestea făceau parte din flotila care îl adusese pe Toran din Creta. Acesta s-a apropiat de mine pentru a-și lua rămas-bun, apoi s-a dus călare mai departe către port, ca să se urce la bordul navei-amiral și să preia comanda. Avea să plece înaintea noastră pentru a-i anunța Supremului Minos iminenta noastră sosire.

Am ales un loc deschis la marginea drumului, la o jumătate de leghe de zidurile de piatră ale portului. Aici, un pârâu care curgea de pe pantele muntelui Rana avea să ne asigure necesarul de apă. I-am ordonat lui Zaras să ridice tabăra în acest loc. Înainte să apuce să facă asta, o delegație a ieșit de pe porțile principale ale orașului și s-a apropiat de noi.

---

[15] Canaan (Țara Făgăduinței) – vechiul nume al Palestinei și al Feniciei, îndeosebi al părții de la est de Iordan. (n. tr.).

Am văzut că bărbatul care o conducea purta uniformă de ofițer sumerian de rang înalt. S-a apropiat călare de mine, apoi a descălecat.

— Sunt Naram Sin, guvernatorul provinciei Sidon. Și-a dus la inimă pumnul strâns, în semn de respect. Desigur, știu că ești lordul Taita. Numele tău este deja cunoscut și prețuit în tot Sumerul. Majestatea Sa regele Nimrod mi-a poruncit să-ți acord tot respectul și să mă supun pe dată și fără comentarii ordinelor tale. Voi avea grijă ca ție și prințeselor aflate în grija ta să nu vă lipsească nimic.

— Mulțumesc pentru această primire prietenoasă. Prima mea rugăminte este ne asiguri hrana animalelor noastre.

Naram Sin s-a răsucit pe călcâie și a rostit repede un șir de ordine pentru subordonații săi. Aceștia s-au grăbit să le îndeplinească, iar guvernatorul s-a răsucit spre mine.

— Îți mai pot fi de folos cu ceva, domnule?

— Du-mă, te rog, la șantierul naval unde flotila mea este reparată. Sunt nerăbdător să văd ce treabă s-a făcut.

☥ Capitolul 60

Cele șase galere pe care le cumpărasem de la Nimrod au reprezentat, la prima vedere, o mare dezamăgire pentru mine. Se aflau pe schele, așa că am putut să examinez cocile sub linia de plutire. Am făcut greșeala de a le compara cu marile trireme minoiene pe care le capturasem la fortul de la Tamiat. Aceste nave sumeriene erau aproape pe jumătate cât ele și, după forma carenelor, mi-am dat seama că aveau să fie mult mai lente și nici pe departe la fel de ușor manevrabile.

Cu un efort, am dat deoparte deziluzia și m-am hotărât să-mi concentrez toată atenția pe a face tot ce se putea mai bine cu ce aveam.

De-a lungul următoarelor câteva săptămâni, mi-am petrecut majoritatea orelor zilei pe șantier, împreună cu Zaras și cu marangozii. Făceau tot ce puteau mai bine dintr-o treabă proastă, însă nu era suficient pentru a mă satisface. Doresc întotdeauna perfecțiunea.

Am cercetat fiecare scândură și fiecare vergă. Am scos la întâmplare cuie din carene și am verificat cât de ruginite erau. Am făcut același lucru cu fitingurile din bronz. Am scobit cu vârful sabiei calafatul dintre scândurile bordajelor și ale punților pentru a mă asigura de calitatea etanșării. Am dat jos toate pânzele și le-am întins pe plajă pentru a le verifica în amănunțime, căutând locuri unde fuseseră reparate sau puncte slabe în țesătură.

Apoi, am cerut să se facă o serie de modificări carenelor. Eu și Zaras discutaserăm asta în detaliu, în timpul lungii călătorii de la Babilon. Când i-am arătat șefului de șantier desenele mele, acesta a mormăit și a mârâit, și a ridicat o duzină de obiecții pe care i le-am desființat fără drept de apel.

Voiam ca aceste galere să susțină îndeaproape forțele noastre terestre care curând aveau să dea piept cu legiunile hicsose de-a lungul țărmului nordic al Egiptului. În ciuda îndoielilor inițiale, acum eram încrezător că aceste nave aveau să fie capabile să transporte rapid un număr mare de oameni dintr-un loc în altul unde era cel mai mult nevoie de ei. Cu toate astea, trupele erau ineficiente fără carele de luptă și caii lor.

În cele din urmă, șeful de șantier a dat ascultare cererilor mele și a construit rampe de încărcare la pupele galerelor mele. L-am pus să ranforseze podelele dintre băncile vâslașilor, pentru a putea susține douăsprezece care de luptă și caii lor chiar și pe o mare în furtună.

Aveam să putem apropia navele cu spatele de orice plajă sau de oricare alt loc de debarcare potrivit și să lăsăm pe țărm un escadron de douăzeci și șapte de care de luptă cu perechile lor de cai gata înhămați și cu oamenii lor în ele, pregătiți să intre imediat în acțiune. Odată ce își îndeplineau obiectivul, puteau fi recuperați de pe plajă la fel de repede.

În vreme ce se făceau toate acestea, Toran a primit ordine de la Supremul Minos să-și întârzie plecarea ca să navigheze în convoi cu noi. Trebuia să-mi pună la dispoziție galerele sale mari și confortabile pentru a le transporta pe prințese și alaiul lor în condiții mai bune decât ar fi avut la bordul corăbiilor mele mult mai mici.

Am avut noroc că regele cretan a fost atât de amabil cu mine – altminteri, Toran n-ar fi avut ocazia să constate calitățile militare ale micii mele flote.

Până să se facă toate modificările la carenele corăbiilor mele, sezonul furtunilor s-a încheiat. Zeii ne-au binecuvântat cu vreme frumoasă și ape calme. Dar, înainte de a porni spre Creta, m-am hotărât să testez pe mare carenele modificate și toate celelalte îmbunătățiri pe care le făcusem. În același timp, aveam ocazia să-i instruiesc pe soldați să folosească rampele pentru carele de luptă.

Am lansat corăbiile la apă și am navigat în susul și în josul coastei vreme de câteva zile, debarcând carele de luptă pe fiecare plajă și promontoriu potrivit, iar apoi, recuperându-le. Mi-am pus oamenii să facă asta până când ei și oamenii lor au ajuns suficient de antrenați și de iscusiți la aceste manevre. Când, în cele din urmă, am fost satisfăcut, ne-am întors în portul Sidon.

Cu două zile înainte de plecarea spre Creta, dimineață devreme, mă duceam pe jos din tabără spre șantier, pentru a supraveghea treaba care trebuia făcută în acea zi, când, lângă port, am fost acostat de un cerșetor cu un singur ochi. Am încercat să-l dau la o parte și să-mi continui conversația cu Zaras și Hui, care mă însoțeau. Împuțitul ticălos a insistat. Scâncind, m-a apucat de mânecă. M-am răsucit și mi-am ridicat bastonul pentru a-l alunga cu o lovitură, dar el nu a arătat nici urmă de teamă, ci a rânjit cu nerușinare.

— Lordul Aton te provoacă la o partidă de bao, a murmurat el.

Mi-am coborât bastonul și m-am holbat la el cu gura căscată. Cuvintele erau atât de nepotrivite din partea unui vagabond fără dinți și urât mirositor, încât am fost luat complet prin surprindere. Înainte să-mi pot reveni, individul mi-a vârât un mic sul de papirus în mână, iar apoi s-a făcut nevăzut pe o alee aglomerată. Zaras s-a repezit imediat după el, însă l-am chemat înapoi.

— Lasă-l în pace, Zaras. E prietenul unui prieten.

Zaras s-a oprit neîncrezător și s-a uitat la mine.

— Ești sigur că nu ți-a tăiat punga? Nu vrei să-l bat până spune adevărul, pentru orice eventualitate?

— L-a spus! i-am zis eu. Lasă-l să plece! Întoarce-te, Zaras.

Mi-a dat ascultare, dar privind cu părere de rău peste umăr.

M-am întors imediat în tabără și m-am izolat în cort înainte de a desface papirusul. Dintr-o privire, am văzut că era într-adevăr

un mesaj de la Aton. Caligrafia lui este inconfundabilă. La fel ca și stilul, e pretențioasă.

„În a cincea zi a lui Pachon, Vulturul a trimis o haită formată din două sute de șacali la est de Zanat, pentru a-l intercepta pe șoimul rănit la gaura din zid și a-i împiedica zborul către noul cuib de pe insulă.”

Conținutul mesajului confirma fără echivoc identitatea autorului. În codul secret folosit de mine și de Aton, Vulturul era regele Gorrab. Două sute de șacali însemnau două sute de care de luptă hicsose. Zanat era numele de cod pentru orașul de graniță Nello, aflat între Egiptul de Nord și Sinai. Gaura din zid era Sidonul. Noua insulă era Creta. Desigur, șoimul rănit era hieroglifa mea personală.

În limbaj simplu, Aton mă avertiza că, în urmă cu șaisprezece zile, Gorrab trimisese un detașament de două sute de care de luptă pe drumul de coastă de la Nello la Sidon pentru a mă intercepta și a mă împiedica să pornesc pe calea apei spre Creta.

Nu a fost un mare șoc sau o surpriză pentru mine faptul că Gorrab și oamenii lui aflaseră de misiunea mea. În orice caravană atât de mare și de eterogenă ca aceea pe care am condus-o de la Teba la Babilon, iar acum, până în portul Sidon, era de așteptat să existe cineva cu gura mare și cineva cu urechi mari. Ne aflam de destulă vreme pe drum pentru ca veștile să ajungă în bârlogul lui Gorrab din Memphis, iar el să reacționeze la ele. Cu toate că luasem toate precauțiunile posibile pentru a-mi ascunde urmele, m-am resemnat cu faptul că Gorrab știa că mă aflam la comanda acestei misiuni. Reputația mă precede. Probabil că știa și ce adversar formidabil sunt.

N-am mai pierdut niciun moment întrebându-mă cum de aflase Aton această informație, dacă era autentică și cum îmi fusese livrată. Aton are căi și mijloace de a face anumite lucruri, la fel cum am și eu. Nu făcea greșeli, la fel cum nu făceam nici eu.

Mi-am scos capul prin deschizătura cortului și l-am strigat pe Zaras. Aștepta în apropiere și a sosit aproape imediat cu Hui pe urmele lui.

— Urcați imediat oamenii și carele de luptă pe corăbii. Vreau să plecăm înainte de prânz, le-am spus eu.

— Încotro? a întrebat Hui. E un alt exercițiu?

— Nu pune întrebări idioate, s-a răstit Zaras la el. Execută ordinele lui Taita și fă-o repede!

☥ Capitolul 61

Mai era o oră până la prânz când mi-am scos flotila din portul Sidon. La invitația mea, Toran a venit alături de mine la prora navei mele amiral pe care o botezasem *Furia.* Furia fusese reacția mea inițială când dădusem cu ochii de ea.

De îndată ce am ieșit din apele portului, am pornit către sud. Restul corăbiilor mele mă urmau în șir, navigând paralel cu linia coastei. Făcusem niște calcule rapide pe baza informațiilor succinte pe care Aton mi le transmisese.

Dacă, după cum mă avertizase Aton, plecaseră într-adevăr din Zanat în 5 ale lunii lui Shemu, aveau de făcut o călătorie de peste patru sute de leghe ca să ajungă la Sidon. Având în vedere drumul foarte lung, carele de luptă încărcate nu puteau parcurge decât circa douăzeci de leghe pe zi fără să-și distrugă caii. Aceștia trebuiau să se odihnească și să mănânce. Astfel, călătoria lor avea să dureze aproape douăzeci de zile cu totul. Conform informațiilor lui Aton, se aflau deja pe drum de șaisprezece zile. Așa că probabil se aflau la doar optzeci de leghe distanță. Am ancorat corăbiile de îndată ce soarele a apus.

Când Toran a vrut să știe de ce nu doream să navighez noaptea, i-am explicat:

— Nu pot risca să trec pe întuneric pe lângă dușman. Dar faptul că am aruncat ancorele, nu ne va amâna întâlnirea prea mult. Carele de luptă hicsose se vor apropia de noi cu toată viteza. Ne putem aștepta să-i întâlnim poimâine pe la prânz.

După ce i-am prezentat lui Toran aceste calcule, a avut pentru mine o altă întrebare presantă:

— Cum vom ști când vom ajunge în dreptul lor? Cu siguranță, de pe puntea acestei corăbii, vom întrezări doar rareori drumul de coastă.

— Praf și fum, i-am spus eu.

— Nu înțeleg.

— Două sute de care de luptă vor ridica un nor de praf pe care îl vom putea vedea de la distanță de pe mare.

Toran a dat din cap, apoi a insistat:

— Și cum e cu fumul?

— Unul dintre numeroasele obiceiuri fermecătoare ale hicsoșilor este să incendieze fiecare sat prin care trec, preferabil cu locuitorii închiși în clădiri. Poți fi sigur că înaintarea lor va fi marcată de nori de praf și de coloane de fum. Sunt cu adevărat niște indivizi detestabili.

După cum prezisesem, a doua zi, puțin după prânz, am zărit fum ridicându-se de după un crâng de copaci aflat la mai puțin de o sută de pași de linia sinuoasă unde valurile mici de spărgeau de țărm.

M-am urcat pe catargul principal, de unde am văzut foarte bine că focurile fuseseră aprinse recent. Mi-am dat seama de asta deoarece coloana de fum devenea tot mai densă și se înălța tot mai sus în timp ce priveam. Apoi s-a înălțat fum din alte trei locuri aflate mai departe de prima coloană.

— Iată dispărând alt sat și toate ființele din el, am murmurat eu și în clipa aceea am văzut două siluete feminine ieșind dintr-un tufiș și îndreptându-se spre plajă. Amândouă alergau îngrozite. Una ținea un copilaș pe umăr și, din când în când, se uita îndărăt. Au gonit pe nisipul galben al plajei către apă, iar apoi au cotit și au fugit pe țărm, unde nisipul era mai ferm sub picioarele lor. Se uitau la corăbiile noastre și ne făceau semne disperate.

Deodată, un car de luptă hicsos a apărut gonind pe drumeagul desfundat dintre tufișurile de deasupra plajei. În el se aflau trei bărbați. Cu toții purtau armuri hicsose și coifuri din bronz în formă de castron. Cel care îi mâna a strunit caii înainte de a ajunge pe nisipurile înșelătoare de pe țărmul mării. Toți trei au sărit din car și au pornit în urmărirea femeilor. Au acordat prea puțină atenție corăbiilor noastre. Ne aflam prea departe de țărm pentru a reprezenta o amenințare evidentă pentru ei. Este ciudat cât de puține înțeleg despre nave și ce pot face cu ele cei care nu sunt oameni ai mării. Toată atenția lor era concentrată asupra femeilor pe care le urmăreau. Știam din experiență amară că, după ce aveau să fi terminat cu mama, urmau să fie la fel de brutali și cu copilul ei.

— Le vei salva pe acele femei? a strigat Toran la mine de pe punte, cu mâinile făcute căuș la gură.

— Nu este un loc unde să putem debarca în siguranță. Mai bine îi lăsăm pe porcii ăștia hicsoși să trăiască acum, ca să-i putem măcelări pe toți două sute mai târziu, am răspuns, iar apoi am dat ordin cârmaciului să se îndepărteze de țărm.

Toran a rămas la balustrada de la pupa, privind ce le făceau soldații femeilor capturate. I-am ignorat strigătele de furie și de oroare.

Nici măcar nu m-am uitat îndărăt, la cele ce se petreceau pe plajă. Văzusem asta de peste o sută de ori înainte, însă nu-mi era deloc mai ușor. În schimb, mi-am concentrat toată atenția ca să-mi îndepărtez mica flotilă de țărm și apoi să ne întoarcem paralel cu acesta în direcția din care venisem.

Cu câteva ore înainte, trecuserăm de un mic golf străjuit de promontorii stâncoase. Era o zonă răpită uscatului de către un râu măricel. În anotimpul secetos, râul se transforma în pârâiaș. Drumul de coastă îl traversa printr-un vad în dreptul căruia ambele maluri erau abrupte și stâncoase. Acestea aveau să reprezinte un obstacol serios pentru coloana de care ce se îndrepta spre portul Sidon. Hicsoșii aveau să fie siliți să treacă pe rând fiecare car prin vad. Fără spațiu de manevră, urmau să fie vulnerabili în acest timp.

Mai devreme în această zi, când am trecut prin dreptul golfului, remarcasem o plajă îngustă cu nisip gălbui, înghesuită lângă promontoriul nordic. Aceasta era protejată de intrândul mării tocmai prin acel promontoriu. Panta era lină, iar nisipul părea suficient de ferm pentru a îngădui carelor noastre să-l traverseze și să ajungă pe solul tare de dincolo de el.

Am luat-o îndărăt de-a lungul coastei spre acest loc creat de natură pentru o ambuscadă. Întorcându-mă, am trecut suficient de aproape de celelalte galere pentru a-mi striga ordinele oamenilor de la bordul lor. Una după alta, s-au întors și au urmat *Furia* spre locul de debarcare ales de mine. Toate pânzele erau întinse, iar vâslașii au trecut de la viteza de croazieră la cea de atac. Ritmul de croazieră poate fi menținut de către oamenii de la vâsle vreme de trei ore fără oprire, în timp ce ritmul de atac îi epuizează complet într-un ceas.

În siajul nostru, apa clocotea înspumată în vreme ce goneam către locul de debarcare. Înaintam atât de repede, încât mă

îndoiam că vâslașii vor putea menține mult timp cadența. Cu toate astea, adrenalina le curgea în vine și n-au încetinit deloc până când n-am văzut golful deschizându-se în fața noastră.

L-am studiat nerăbdător și mi-am dat seama că se potrivea scopului meu chiar mai bine decât îmi închipuisem inițial. Plaja era suficient de lată pentru a putea trage la țărm două galere simultan, ceea ce avea să mărească viteza debarcării.

În plus, am văzut acum că drumul pe care coloana de care hicsose avea să fie silită să-l urmeze ca să se apropie de vad era străjuit de o pădure aproape impenetrabilă. Acest lucru încetinea foarte mult înaintarea carelor de luptă din ariergardă, căci calea avea să fie blocată de vehiculele care traversau vadul. Și nu puteau să se retragă rapid deoarece drumul era prea îngust pentru a îngădui o manevrare facilă a carelor. Dacă îmi ascundeam arcașii în pădurea aflată de o parte și de cealaltă a drumului, puteau să-și tragă săgețile de la o distanță ucigător de mică în aceste vehicule blocate.

În timp ce ne apropiam de golf, i-am făcut semn lui Hui să-și tragă galera paralel cu a mea. I-am strigat ordinele peste mica distanță care despărțea vasele noastre. A înțeles imediat ce-i ceream și, când ne-am aflat la adăpostul oferit de promontoriu, am coborât pânzele la unison și oamenii au tras invers la vâsle pentru a roti corăbiile în semicerc, astfel încât pupele să fie spre plajă. Carele noastre se aflau acum în dreptul rampei de încărcare. Caii erau înhămați, iar echipajele își ocupaseră locurile în carele de luptă, oamenii fiind complet înarmați și îmbrăcați în armuri.

În ultimul moment, Toran a coborât grăbit de pe puntea superioară și a cerut să vină alături de mine în carul conducător. I-am admirat curajul, însă el nu era un războinic. Odată ajunși pe țărm, n-ar fi fost decât o povară. Reprezenta legătura mea cu Supremul Minos și nu îndrăzneam să risc să fie ucis în bătălia iminentă.

— Rămâi la bord și observă cele ce se vor petrece, astfel încât, mai târziu, să-i poți raporta Supremului Minos! l-am refuzat eu cu asprime.

În clipa aceea, nava s-a lovit atât de dur de nisipul ud, încât Toran s-a dezechilibrat și a căzut prin sabord. Asta mi-a rezolvat problema și l-am lăsat să-și poarte singur de grijă.

— Jos! Jos! Jos! am strigat eu când rampa s-a prăbușit pe țărm cu o bubuitură.

Am biciuit caii, făcându-i să coboare rampa. Caii au sărit împroșcând apa care nu le ajungea mai sus de glezne. De îndată ce au ajuns pe nisip uscat, eu și echipajul meu am sărit jos ca să ajutăm caii să tragă carul de pe plajă pe pământ tare. Apoi ne-am urcat imediat înapoi și am pornit în galop. Carele au coborât rampa unul după altul și m-au urmat rapid.

Înainte de a ajunge pe drumul de coastă am dat brusc peste un mic sat amărât, care îmi fusese ascuns privirii de un dâmb. Nu avea mai mult de o duzină de cocioabe mizere. În timp ce galopam printre ele, ocupanții lor s-au grăbit să iasă. Femeile și pruncii lor țipau cuprinși de teroare. Erau și zece bărbați. Cu toții erau îmbrăcați în zdrențe și erau atât de împuțiți, încât trăsăturile lor abia dacă puteau fi numite omenești. Dar bărbații erau înarmați cu bâte de lemn și ne-au înfruntat cu o sfidare demnă de milă.

Fără să opresc, am strigat la ei în sumeriană:

— Luați-vă femeile și copiii și fugiți la adăpost în pădure! O armată de violatori și ucigași se apropie pe drum, dinspre sud. O să ajungă aici înainte de prânz. Fugiți! Plecați de-aici cât de repede puteți.

Știam că aveau probabil o ascunzătoare în pădure, nu prea departe. N-ar fi supraviețuit atât de mult fără să aibă una. M-am uitat îndărăt și am văzut că se grăbeau să-mi dea ascultare. Cărându-și copiii și câteva bocceluțe amărâte cu bunurile lor, își abandonaseră bordeiele și goneau spre pădure ca o turmă de sălbăticiuni îngrozite. Nu le-am mai dat atenție, ci m-am îndreptat spre drumul de coastă pe care deja îl vedeam în față.

Când am ajuns la el, am oprit înainte de a-l traversa. Toate cele șaptezeci de care de luptă ale mele se aflau aproape în spatele meu. M-am uitat spre mare și am văzut că navele mele erau deja la o jumătate de leghe mai departe pe coastă, îndreptându-se spre celălalt promontoriu, în spatele căruia aveau să ancoreze. Desigur, vâslele lor erau ridicate la bord, deoarece acum aveau insuficienți oameni care să le mânuiască. Toți bărbații care nu erau necesari ca să se ocupe de pânze luaseră armele și coborâseră pe țărm sub comanda lui Zaras. Veneau în marș forțat pe urmele escadronului de care de luptă.

Nu puteam decât să bănuiesc cât avea să-i ia coloanei hicsose să ajungă la vad, dar, dacă nu erau întârziați de plăcerile devalizării și violului, nu urma să dureze mai mult de două sau trei ore, suficient timp pentru a le da oamenilor dispoziții în vederea confruntării cu ei. În vreme ce așteptam nerăbdător ca Zaras să ajungă cu infanteriștii, am studiat cu grijă terenul de pe ambele maluri ale râului.

Dincolo de vad, pădurea era prea deasă pentru carele mele. Aveam să-l trimit pe Zaras cu infanteria lui peste râu, pentru a profita de acoperirea de-acolo. Totuși, pe acest mal era teren deschis de la plaja unde debarcaserăm până la liziera pădurii, cale de aproximativ patru sute de coți în lungul drumului, unde acum se aflau carele noastre. Aici, aveam spațiu pentru a profita cel mai bine de care.

După ce m-am decis asupra planului de acțiune, i-am ordonat lui Hui să-și ducă oamenii de partea cealaltă a drumului prăfuit și să-i ascundă de-a lungul lizierei, iar acolo, să-mi aștepte ordinele ulterioare. Hui era un mare maestru al luptei cu care. Știam că pot avea încredere în el. L-am privit ordonându-le oamenilor să coboare din vehicule și să-și ducă încet caii peste drum, astfel încât să nu stârnească un nor de praf care să-i alerteze pe hicsoși în legătură cu prezența noastră.

De îndată ce toate vehiculele au traversat în siguranță, oamenii s-au urcat din nou și le-au mânat pe iarba de la lizieră. Aici s-au dat iarăși jos și au băgat carele cu spatele sub paravanul gros al pădurii. Apoi au intrat în pădure ca să taie crengi pline cu frunze pe care le-au tras ca să construiască paveze care să ascundă carele de luptă. M-am apropiat din nou cu Hui de marginea drumului și ne-am asigurat că toate erau complet ascunse.

În vremea aceasta, Zaras și arcașii lui au ajuns și ei la drum. Pe lângă puternicele arcuri recurbate, fiecare avea o mână de corzi de rezervă puse pe după gât și trei tolbe cu săgeți pe umăr, fiecare om având asupra sa câte cincizeci de săgeți.

Le-am acordat câteva minute ca să-și tragă sufletul în timp ce i-am arătat lui Zaras unde voiam să se plaseze, pe malul îndepărtat al vadului. Apoi, i-am trimis acolo și i-am privit de pe malul înalt cum traversează râul, pentru a ajunge la o distanță de două sute de iarzi de vad.

După ce au traversat vadul, și-au mânjit fețele și dosul palmelor cu noroi din râu, înainte de a urca malul. Zaras și Akemi, locotenentul său de încredere, au fost ultimii care au urcat panta, asigurându-se că nu rămăsese nicio urmă care să-i alerteze pe hicsoși.

Odată ce au ajuns sus, Zaras și-a ascuns oamenii în pădurea deasă care mărginea drumul, plasându-i la intervale de douăzeci de pași, de o parte și de cealaltă. Frunzișul des și măștile cu noroi îi făceau invizibili chiar și de aproape. Coloana hicsosă avea să treacă printre aceste șiruri de arcași ucigași.

După ce oamenii lui și-au ocupat pozițiile pentru ambuscadă, m-am întors repede la liziera unde așteptau carele mele de luptă.

Constatând cu satisfacție că erau complet ascunse, am ales un copac înalt, aflat lângă carul meu. Fără prea mare dificultate, m-am urcat pe crengile cele mai de sus. Din acest loc avantajos, aveam o vedere bună asupra drumului înainte și după vad. Am fost mulțumit că nici chiar de la această înălțime nu se zărea nici urmă de oamenii lui Zaras, care se aflau pe malul opus al râului.

În cele din urmă, am fost mulțumit de pregătirile făcute pentru primirea soldaților hicsoși, iar când m-am uitat spre mare, am descoperit că flotila mea de vase de război dispăruse complet în spatele promontoriului stâncos de la nord de gura de vărsare a râului. Marea era pustie, iar pădurea din jurul meu era nemișcată și tăcută, nederanjată nici măcar de foșnetul unui animal sălbatic sau de țipătul vreunei păsări.

Am așteptat pe ramura mea până când am socotit, după schimbarea înălțimii și unghiului soarelui, că o altă oră trecuse la fel de încet ca un olog fără cârje. Apoi, la limita câmpului vizual, am deslușit un mic nor de praf ridicându-se deasupra pădurii la mare distanță de locul unde așteptau Zaras și arcașii lui.

Treptat, norul de praf s-a apropiat și a devenit mai dens, la baza sa am văzut licărul unei raze de soare reflectate de o suprafață metalică lustruită – un coif sau poate lama unei arme.

La scurt timp după aceea, am zărit prima pereche de care de luptă apărând de după un cot îndepărtat al drumului. Nu exista nicio îndoială că erau hicsoșii. Înălțimea mare, aspectul greoi și

roțile butucănoase, având cuțite strălucitoare montate în canturi, erau distinctive.

Coloana hicsosă a intrat pe acea porțiune a drumului unde Zaras aștepta cu arcașii săi. Când cei din fruntea coloanei au ajuns în dreptul vadului, ofițerul hicsos din carul conducător a ridicat pumnul înmănușat pentru a semnala escadronul aflat în spatele său să se oprească.

Apoi, comandantul a studiat cu atenție vadul de sub el și terenul de pe malul opus, unde ne aflam noi. În ciuda distanței care ne despărțea, mi-am dat seama că era un filfizon. Mantia lui era de un albastru fenician aprins. Trei sau patru coliere strălucitoare îi atârnau la gât. Coiful îi era din bronz lustruit, cu acoperitorile de obraz din argint iscusit gravat, pentru care l-am invidiat.

Satisfăcut în cele din urmă că nimic neplăcut nu-l aștepta, ofițerul hicsos a sărit din vehiculul său și a coborât în fugă panta stâncoasă spre râu. Nu a ezitat, ci, urmat de trei dintre oamenii lui, s-a năpustit în apă și a traversat pe celălalt mal. Mulțumit că putea fi trecut cu piciorul, s-a întors și a urcat spre locul unde își lăsase carul. S-a suit în el și, cu strigăte de încurajare adresate cailor săi, i-a mânat spre râu. Caii s-au oprit când au ajuns lângă apă, dar el a pocnit din bici peste capetele lor, iar aceștia au pornit din nou, ezitând, înaintând până când apa a ajuns să le clipocească sub burți. Apoi, brusc, roata exterioară a lovit o piatră aflată sub apă, iar carul s-a răsturnat pe o parte. Caii legați de el au fost trași în genunchi și au rămas țintuiți de greutatea vehiculului și de presiunea apei. Cel care mâna carul și ceilalți doi membri ai echipajului au fost aruncați peste bord și trași sub apă de greutatea armurilor și a echipamentelor.

Imediat, oamenii aflați în vehiculele din spate au sărit să-i ajute pe cei aflați în apă și caii lor. Într-un vacarm de ordine și contraordine strigate, i-au tras pe tovarășii lor la suprafață înainte să se înece, iar apoi, au pus carul pe roți. După ce caii au ajuns din nou în picioare, au tras vehiculul din apă și au urcat malul abrupt, ajungând pe teren drept chiar în dreptul locului unde erau ascunse carele noastre de luptă.

Precauți, ceilalți dușmani și-au coborât carele în vad, unde câțiva dintre tovarășii lor îi așteptau pentru a-i ajuta să treacă râul. Din punctul meu de observație, vedeam foarte bine coloana de care inamice care se adunaseră dincolo de vad,

așteptând să le vină rândul să traverseze. Am putut să le estimez numărul și, după socoteala mea, nu erau mai mult de o sută șaizeci, față de cele două sute în legătură cu care mă avertizase Aton. Știam că numărul scăzut putea fi explicat prin pierderile pe care probabil că le suferiseră hicsoșii în timpul lungii și grelei călătorii din nordul Egiptului, care dura deja de șaisprezece zile. Modul în care erau construite făcea ca vehiculele lor să fie susceptibile la frângerea osiilor și a canturilor roților. Mai apăruse și epuizarea cailor din cauza lungilor ore de goană pe teren accidentat și drumuri desfundate.

După ce fiecare car trecea vadul și urca malul, echipajele împiedicau caii și apoi îi lăsau liberi să pască. Apoi oamenii fie se întindeau pe iarbă pentru a se odihni sau a dormi, fie se adunau și aprindeau focuri la care să-și pregătească o masă caldă.

Am fost surprins, dar încântat de faptul că al lor comandant le îngăduia un asemenea comportament neglijent și o asemenea lipsă de disciplină, deși se aflau pe un teritoriu necunoscut și potențial ostil. N-au postat santinele sau oameni de veghe și nici n-au trimis cercetași în recunoaștere pe drumul din fața lor. Ba chiar le-a îngăduit oamenilor să-și lase deoparte armurile grele și armele în timp ce se relaxau. Cei mai mulți păreau aproape epuizați și niciunul nu s-a apropiat de liziera pădurii în care erau ascunse carele noastre de luptă. Nici măcar aceia care au trebuit să răspundă chemării naturii nu s-au îndepărtat prea mult de camarazii lor pentru a-și face necesitățile. Aici, pe pământuri străine, trupele hicsose se țineau instinctiv aproape ca să-și ofere protecție reciprocă.

Pe malul opus al râului, înghesuiala de oameni, care și cai a scăzut treptat. Așteptam momentul în care inamicul avea să fie despărțit în două grupuri egale și cu toții aveau să fie complet păcăliți de absența unei amenințări. Fiindcă acea clipă se apropia, mi-am scos din buzunarul unde o ascunsesem eșarfa strălucitoare din mătase galbenă și am desfăcut-o.

Comandantul hicsos cu pelerină albastră și coif care sărea în ochi încă stătea pe malul de deasupra vadului și supraveghea traversarea trupelor sale. Oricum, încă nu se vedea nici urmă de Zaras sau de oamenii lui, deși știam precis unde era ascuns fiecare. Când mă văzuse urcând în copac, Zaras îmi făcuse un

semn vesel cu mâna înainte de a se retrage în ascunzătoarea lui.

Următorul car hicsos a urcat pe malul râului, caii opintindu-se, iar oamenii împingând și ținându-l pe traiectorie. Acesta era carul cu numărul optzeci și cinci din câte traversaseră râul până acum. Forțele hicsose erau în critica situație de a fi despărțite în două jumătăți aproape egale și niciuna nu-i putea oferi ajutor celeilalte.

În tratatul meu despre arta războiului, scrisesem: „Un dușman despărțit este un dușman învins”. Aceasta era o ocazie de a demonstra înțelepciunea propriilor învățături.

M-am ridicat încet, legănându-mă ușor pe creanga copacului. Mi-am fluturat de trei ori în jurul capului eșarfa galbenă strălucitoare. Dincolo de râu, l-am văzut pe Zaras ridicându-se imediat în picioare. Și-a ridicat pumnul încleștat în direcția mea, dându-mi de veste că mi-a văzut semnalul. În mâna cealaltă, ținea arcul de război cu o săgeată pregătită în el.

Am așteptat doar cât să văd verdele dens de pe ambele margini ale drumului prinzând viață în timp ce oamenii lui Zaras se ridicau din ascunzătorile lor. Ca unul, și-au ridicat arcurile și au așteptat ordinul de a slobozi prima ploaie de săgeți.

Zaras a fost primul care a dat drumul săgeții. S-a ridicat pe fundalul îndepărtaților munți albaștri. Încă dinainte de a-și începe coborârea, am știut ce țintă își alesese. Comandantul hicsos încă stătea pe mal, cu spatele la Zaras. A fost aruncat înainte de lovitura puternică a săgeții și s-a rostogolind pe panta spre râu, ieșind din raza mea vizuală.

Zaras trimisese deja alte trei săgeți. Este foarte rapid – la fel de rapid ca mine. Oamenii lui i-au urmat exemplul, săgețile lor ridicându-se ca un nor întunecat și rapid de lăcuste, căzând asupra carelor hicsose înșirate pe drumul dintre cele două șiruri de arcași.

Din pricina căldurii, hicsoșii își scoseseră coifurile și armurile. Caii erau protejați doar de păturile groase de luptă care le acopereau spinările, dar care le lăsau expuse grebenele și crupele. Am auzit clar sunetele estompate – „vump! vump!” – atunci când vârfurile săgeților loveau carnea și se înfigeau adânc în ea.

Au urmat imediat răcnetele oamenilor răniți și nechezatul cailor loviți și ei. Iadul a cuprins rândurile strânse ale dușmanilor noștri.

Caii panicați s-au dat îndărăt și i-au lovit cu copitele pe oamenii care încercau să-i strunească. Animalele lovite în crupe au dat cu putere din picioarele posterioare, distrugând partea din față a carelor și aruncându-i afară pe ocupanții lor.

De îndată ce soldații au pierdut controlul animalelor înnebunite de durere au încercat să fugă, dar nu aveau cum să scape din învălmășeală. Se loveau de carul care le bloca drumul în față, împingându-l la rându-i în cel din fața sa. Foarte repede, a apărut o reacție în lanț care a răsturnat niște care, a rupt roțile altora, a schilodit cai și oameni și, în cele din urmă, a împins carele din primele rânduri pe panta abruptă spre râu.

Cai, care și oameni au alunecat și s-au rostogolit peste oamenii și carele care se aflau deja în vad luptându-se să ajungă pe malul opus. Masa de oameni și animale înnebunite, plus rămășițele carelor au ajuns să blocheze efectiv vadul. Nu exista scăpare în acea direcție.

Fiecare dintre arcașii lui Zaras avea cincizeci de săgeți și, dată fiind distanța mică, puține și-au ratat ținta. Am văzut un om aruncat cu capul înainte de pe podeaua carului său și care, în mod miraculos, a reușit să se mențină pe picioare fără să fie strivit sau tăiat de cuțitele din roți. A luat-o la fugă pentru a scăpa din învălmășeală, dar s-a oprit brusc când, după doar câțiva pași, trei săgeți i s-au înfipt simultan în spinarea goală. Vârfurile din cremene ascuțite ca briciul au ieșit imediat din pieptul păros. Cu eleganța unui dansator, a făcut o piruetă înainte de a se prăbuși și de a fi absorbit în acest vârtej al morții.

Pe partea râului unde mă aflam eu, hicsoșii care reușiseră deja să traverseze vadul au sărit de unde stăteau întinși pe iarbă sau din jurul focurilor pe care găteau. S-au holbat cu oroare neputincioasă la măcelărirea camarazilor de pe malul celălalt.

N-am mai stat să mă uit, ci am coborât repede din copac și m-am repezit la carul meu de luptă. Unul dintre membrii echipajului s-a aplecat și m-a înșfăcat de braț pentru a mă trage în el. În timp ce apucam frâiele, am dat ordinul:

— Cohortă, pornește! Ieși! La goană! Atacă!

Strigătul meu a fost transmis de-a lungul întregii linii. Carele au țâșnit în plin galop din pădure. Eu și Hui ne aflam în mijloc, gonind roată la roată. De ambele părți, carele ne urmau în formație de atac, ca un vârf de săgeată.

În fața noastră, cei mai mulți dintre hicsoșii risipiți până atunci pe terenul deschis fugiseră înapoi pe malul râului. Acum, erau înghesuiți acolo, privind îngroziți soarta care se abătuse asupra camarazilor aflați în vadul de dedesubt și pe drumul din dreptul pădurii lovit de furtuna de săgeți a lui Zaras.

Niciunul dintre carele hicsose de pe acest mal al râului nu avea echipajul la bord. Caii nu erau înhămați la ele. Animalele priponite de genunchi fuseseră lăsate să pască libere pe pajiște. Cei mai mulți dintre soldații inamici s-au întors de la râu și au dat fuga după animale, în speranța deșartă de a le prinde. Caii s-au speriat de zarva bruscă și de confuzie și au luat-o la sănătoasa. Faptul că aveau picioarele împiedicate nu făcea decât să-i încetinească, dar tot alergau cel puțin la fel de repede ca un om.

Mi-am dat capul pe spate și am hohotit de râs pentru a-mi potoli teama și a-mi exprima bucuria. În ciuda huruitului făcut de roți și a bubuitului copitelor pe pământul tare, l-am auzit pe Hui râzând și el, ca un ecou. Ne-am năpustit asupra lor ca o falangă solidă, gonind roată la roată, fără niciun spațiu între noi prin care vreun hicsos să poată scăpa. Încă păreau să nu-și dea seama de atacul nostru. Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu se uitau în direcția noastră. Doar aceia care renunțaseră să mai alerge după caii lor erau acum încremeniți de teroare și ne priveau prostiți. Știau că n-au cum să scape prin fugă. Arcurile noastre erau ridicate, iar săgețile, pregătite.

Când ne-am aflat la mai puțin de șaptezeci de pași de cel mai apropiat dintre ei, am strigat ordinul de lansare a săgeților. Chiar și dintr-un car ce gonește, majoritatea flăcăilor mei pot lovi de la cincizeci de pași un om care aleargă. Majoritatea fugarilor au fost doborâți înainte de a ajunge la vehiculele lor.

Am văzut că doar unul a reușit să ajungă la locul unde își lăsase carul. Și-a scos arcul dintre armele aflate în el și a luat o mână de săgeți din tolbă. Apoi s-a răsucit spre noi. Era o bestie uriașă și păroasă, puternică și înnebunită de furie, ca un mistreț încolțit de copoi. Și-a ridicat arcul și a reușit să tragă o singură dată înainte ca săgețile noastre să înceapă a-l lovi. Săgeata lui l-

a lovit pe cel care mâna al treilea car aflat în spatele meu. Era unul dintre fiii lordului Kratas. Era un flăcău grozav – viteaz ca tatăl său și de cincizeci de ori mai frumos. Era unul dintre favoriții mei, iar săgeata l-a ucis instantaneu.

Am tras trei săgeți în bruta hicsosă înainte ca aceasta să mai apuce a trage vreuna. Apoi, fiecare al doilea arcaș din formația noastră a tras în el, până când a fost umplut de săgeți, ajungând să arate ca un porc spinos cu pene. Dar a rămas în picioare și a tras una spre mine. M-a lovit în partea de sus a coifului și a ricoșat zbârnâind, dar forța loviturii aproape că m-a aruncat din car.

N-am sugerat niciodată că hicsoșii sunt lași. Până la urmă a fost nevoie de șaptesprezece săgeți pentru a-l ucide pe acesta. Cinci dintre ele au fost ale mele. Le-am numărat mai târziu.

După aceea, a fost măcel. Nu mă deranjează un mic măcel atunci când apare ocazia, mai ales în asemenea circumstanțe. Cu toate astea, să iei sclavi e considerabil mai profitabil decât să măcelărești oameni, așa că am fost primul care a strigat la fugarii hicsoși pe limba lor:

— Predați-vă, javre scheunătoare ale lui Gorrab, sau veți muri!

— Predați-vă sau veți muri! Strigătul a fost preluat de toată formația de care de luptă: Predați-vă sau veți muri!

Majoritatea hicsoșilor care fugeau au căzut în genunchi la primul meu strigăt și și-au ridicat mâinile goale în semn că se predau, însă câțiva au continuat să alerge până când formația mea s-a desfăcut și s-a răsfirat pentru a-i încercui. Atunci, s-au oprit rapid, gâfâind de efort și de groază. Au privit în jur, la arcurile încordate, ațintite către ei din toate direcțiile, iar apoi, groaza li s-a transformat în resemnare și, unul după altul, au căzut la pământ strigând:

— Ai milă, în numele tuturor zeilor! Cruță-ne, mărețe lord Taita! N-am vrut să-ți facem niciun rău.

Bunul zeu Horus poate confirma că în niciun caz nu caut gloria. Cu toate astea, sunt suficient de sincer pentru a recunoaște că am fost mulțumit și flatat de faptul că am fost recunoscut pe câmpul de luptă de către dușmanii mei.

— Legați-i cu funii pe acești mici eroi, i-am ordonat lui Hui. Duceți-vă și adunați toți caii lor. Să nu scape niciunul.

Mi-am întors caii într-un semicerc strâns și i-am mânat spre malul de deasupra vadului. I-am condus pe creastă și m-am uitat în jos spre carnajul care bloca vadul și drumul de dincolo de el.

Și aici lupta se terminase, iar oamenii lui Zaras își legau prizonierii și le adunau bunurile. Mi-am dat seama dintr-o privire că pierderile lor fuseseră similare cu ale noastre, cei aflați de această parte a râului – adică mici spre minime. Am fost mulțumit să constat că Zaras nu era rănit și că supraveghea luarea prizonierilor și prinderea cailor hicsoșilor. Aceste animale erau la fel de valoroase ca oamenii.

Zaras s-a uitat brusc în sus și m-a văzut stând pe vârful malului. M-a salutat, după care și-a dus mâinile căuș la gură și a strigat peste râu:

— Mai multă putere pentru sabia ta, lord Taita! Chiar că a fost o altă zi bună la vânătoare. În curând, o să-mi pot permite o soție.

Era o glumiță prostească. Deja îl îmbogățisem pe Zaras cu partea lui din recompensa pentru captura de la fortul Tamiat. Iar remarca lui despre luarea unei soții nu era foarte subtilă. Cu toate astea, i-am zâmbit și i-am făcut semn cu mâna înainte de a mă îndepărta.

Am trimis un călăreț pe promontoriul în spatele căruia era ascunsă flotila noastră, cu ordin de a flutura steagul albastru care le chema înapoi.

Deja satisfacția victoriei se evapora rapid, deoarece partea cea mai rea a zilei abia acum începea pentru mine. Trebuia să mă ocup de caii hicsoșilor, mulți dintre ei fiind răniți. Am avut dintotdeauna o afecțiune profundă față de aceste animale. Eram primul om din Egipt la domolirea și îmblânzirea acestor bestii minunate, ceea ce făcea ca datoria pe care o aveam acum față de ele să fie și mai împovărătoare.

Călărind fără șa pe zece dintre caii care nu fuseseră răniți, eu și soldații care se îngrijeau de animale i-am verificat pe aceia care mai puteau să se țină pe picioare. Rapid, am separat animalele care nu erau sau care erau puțin rănite, iar pe acestea le-am trimis spre nord pe drumul de coastă spre Sidon, însoțite de oamenii mei. Erau cai antrenați să tragă care de luptă, deci cu atât mai valoroși.

Am pus să fie curmate rapid suferințele animalelor care erau grav sau fatal rănite. Întâi, le-am făcut o ofertă de pace punând mei zdrobit în fața fiecăruia, iar după ce și-au coborât capetele și au luat o gură, oamenii mei le-au lovit cu câte o bâtă cu cap de bronz, între urechi, pentru a le zdrobi creștetele. Moartea lor a fost milostiv de rapidă.

După ce această treabă oribilă a fost făcută, mi-am îndreptat atenția spre prizonierii hicsoși. Ordinea priorităților mele era clară. Pe cât de mult iubeam caii, pe atât profund îi uram pe stăpânii lor. Am trecut rapid prin fața rândurilor de bărbați îngenuncheați, examinându-l fugitiv pe fiecare. Dacă nu erau răniți sau dacă erau puțin răniți, îi trimiteam pe plajă, să aștepte întoarcerea galerelor mele.

Cu toate astea, mulți dintre prizonieri erau prea grav răniți pentru a mai fi buni de ceva, nici chiar ca sclavi. Un om cu o săgeată ascuțită înfiptă adânc în cavitatea toracică nu mai are mult timp să mânuiască o vâslă. Am ordonat ca aceste creaturi nefericite să fie întinse la umbră, să li se dea niște apă care să le mai țină puțin în viață și să fie lăsate să-și lămurească destinul cu diabolicul lor zeu care, nu mă îndoiam, plana în apropiere.

Știu că ar fi trebuit să le curm suferințele, așa cum făcusem cu caii răniți, cu o lovitură de bâtă în cap. Dar erau hicsoși, așa că nu le datoram favoruri speciale.

În cele din urmă, am avut câteva clipe în care să mă gândesc la mine și la cele două prințese ale mele. M-am urcat din nou în carul meu și m-am întors la trecătoarea prin râu, oprindu-mă pe malul înalt. Am lăsat hățurile în mâinile unui om din echipaj și m-am plimbat pe coama sa. În această zonă a câmpului de luptă nu mai exista acum nicio ființă vie. Cu toate că știam unde să caut trupul comandantului inamic, nu l-am zărit imediat în maldărul de care zdrobite, echipamente risipite și cadavre de pe malul opus. Apoi, am zărit o pată albastră indigo mult mai departe de locul unde mă așteptasem să-l găsesc, aproape de râu.

Am pornit să cobor panta abruptă, păstrându-mi echilibrul în ciuda pietrelor care mi se rostogoleau sub picioare. Când am ajuns jos, am intrat în apă și m-am îndreptat spre malul celălalt.

Am găsit cadavrul căpitanului hicsos înfipt adânc între două stânci mari. Se rostogolise pe pantă și ajunsese aproape de apă. Doar un fald al pelerinei sale îmi dezvăluise locul său de odihnă.

M-am aplecat, l-am apucat de glezne și l-am tras din crăpătura unde se înfipsese trupul său. Era o pată mare de sânge pe pelerina lui, dar servitorul meu se pricepea foarte bine să spele haine. Am împăturit mantia și am pus-o deoparte. Apoi, am căutat coiful mortului. A trebuit să urc panta spre locul unde căzuse inițial. Acolo, am găsit-o, și ea providențial ascunsă, sub rămășițele unui car de luptă. Jefuitorii care fuseseră aici înaintea mea nu văzuseră nici coiful, nici cadavrul.

M-am așezat cu coiful în poală și am admirat gravurile. Erau imagini minunat reproduse ale zeilor egipteni: Hathor și Osiris pe apărătoarele pentru obraji și Horus pe frunte. Căpitanul hicsos probabil că o luase de pe cadavrul unuia dintre ofițerii egipteni de rang înalt, de pe un alt câmp de luptă. Era o comoară aproape neprețuită. Făcea ca propriul coif să pară ponosit și banal. Fusese înfundat rău acolo unde lovise săgeata hicsosă.

L-am aruncat fără regrete, apoi, aproape cu venerație, l-am înlocuit cu opera de artă făcută din aur și argint. Interiorul era căptușit cu piele și mi se potrivea de parcă ar fi fost făcut special pentru mine. În clipa aceea, aș fi dat mult pentru o oglindă.

Am coborât înapoi spre locul unde lăsasem cadavrul căpitanului. Era împodobit cu trei coliere – la fel ca și coiful, erau trei obiecte încântătoare. Dar unul dintre ele avea un cristal-de-stâncă tăiat în forma capului lui Seth. L-am aruncat în râu. Celelalte două aveau elefanți și cămile minunat sculptate în fildeș. Prințesele aveau să le adore, deși nu văzuseră niciodată un elefant în tinerele lor vieți.

Am urcat spre locul unde îmi lăsasem carul. Iar soldatul care ținea hățurile a privit admirativ la coiful meu, amețit de venerație. M-am dus pe plajă, iar majoritatea oamenilor s-au întrerupt din ce făceau pentru a se holba la mine. Probabil că arătam minunat.

☥ Capitolul 62

Corăbiile flotilei mele au ocolit promontoriul și au intrat în golf. S-au apropiat de-a-ndăratelea de plajă și au coborât rampele.

Prizonierii pe care îi alesesem au fost urcați la bord, coborâți pe puntea cea mai de joc și legați la ambele glezne cu lanțuri de punțile de vâslit. Aveau să rămână aici, cu picioarele goale în apa de santină până când Seth avea să-și trimită îngerul întunecat să-i elibereze din temniță.

Cu o oră înainte de apusul soarelui, toți oamenii și toate carele fuseseră urcate la bord și eram gata să pornim spre Sidon. Toran se afla alături de mine pe puntea superioară de la pupa. S-a uitat îndărăt spre țărm și a dat din cap spre hicsoșii răniți pe care îi lăsasem deasupra plajei.

— Văd că ai cruțat viețile dușmanilor răniți. N-am auzit niciodată de o asemenea clemență din partea unui general victorios.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Dar i-am lăsat pe alții să se ocupe de ei. Iată-i că vin.

Locuitorii satului, pe care îi trimisesem mai devreme să se ascundă de carele hicsoșilor care se apropiau, se întorseseră. Oamenii încă erau înarmați cu lopețile și sapele cu care încercaseră să ne amenințe.

Acum, ne ignorau complet. Am văzut cum omul care părea a fi căpetenia acestor amărâți s-a apropiat de un hicsos rănit și și-a ridicat lopata. Apoi, a repezit-o de deasupra capului ca și cum ar fi spart un lemn pentru foc. Deși ne aflam la mare distanță, am auzit craniul victimei crăpând cu un sunet ca de pepene răscopt scăpat pe o dușumea de piatră. După aceea, omul cu lopata s-a îndepărtat implacabil, lăsând trupul războinicului hicsos rănit să se zbată în chinurile morții.

Următorul rănit l-a văzut apropiindu-se și a încercat să se îndepărteze târându-se pe coate. Săgeata care îi retezase o vertebră încă îi ieșea din spinare. Picioarele paralizate erau trase de restul corpului. Țipa ca o femeie în chinurile facerii. Țăranul a râs când a ajuns lângă el și l-a împins cu lopata într-o poziție mai potrivită pentru a primi lovitura miloasă.

Femeile neîngrijite și copiii lor nespălați îi urmau îndeaproape pe bărbații lor, mișunând pe cadavrele proaspete ale hicsoșilor precum muștele-de-carne, despuindu-i de fiecare petic al veșmintelor pătate de sânge și de orice bun cât de cât de valoare. Râsetele lor entuziasmate erau purtate clar peste apă.

— Domnule, este evident acum că, în ciuda aparențelor, nu e de glumă cu tine.

Toran s-a uitat la mine cu respect reînnoit.

☥ Capitolul 63

A doua zi, cu o oră înaintea prânzului, când am intrat cu *Furia* în port, cele două fete ale mele se aflau pe chei, fluturându-și mâinile și dansând entuziasmate. Mereu se întrec care să fie prima care mă salută atunci când mă întorc după vreuna dintre absențele periodice. De obicei, Tehuti era mai serioasă și mai reținută, dar, de data asta, ne-a luat prin surprindere și pe mine, și pe sora ei. În urma lecțiilor pe care Zaras i le dăduse de curând, devenise o atletă și o spadasină de excepție.

Acum, făcea o demonstrație a acestor noi talente. Și-a azvârlit sandalele și a zburat desculță pe dalele de piatră ale cheiului, apoi a sărit la bordul corăbiei care încă nu ajunsese la țărm. Era o distanță de zece coți. Dacă ar fi căzut în apă, ar fi fost zdrobită între carenă și chei, înainte de a o putea salva.

Am murit de o sută de ori în agonie în scurtul interval cât ea s-a aflat în aer. Dar, când picioarele ei, au atins puntea, groaza mea s-a transformat instantaneu în furia ușurării. M-am apropiat în grabă, ca s-o dojenesc pentru un asemenea comportament nesăbuit.

— Arăți atât de minunat cu noua ta pelerină și cu noul tău coif, Taita. Unde le-ai găsit? Te fac să arăți la fel de nobil ca oricare rege! Dar nouă ne-ai adus vreun cadou?

Toate astea au fost rostite dintr-o singură suflare. Mânia mi s-a stins și am strâns-o la piept.

— Firește că v-am adus câte un cadou. Dar, întâi, spune-mi dacă te-ai purtat frumos cât timp am fost plecat.

— Nu mi-ai dat de ales. Ai luat toate tentațiile cu tine.

Zâmbetul îi era neastâmpărat, iar apoi s-a uitat spre galera care a urmat-o pe a mea în port. Zaras se afla pe puntea de comandă și, în ciuda distanței care îi despărțea, privirea schimbată între ei a fost ca un fulger.

Ne-au trebuit alte patru zile ca să terminăm pregătirile pentru ultima etapă a călătoriei spre Knossos, în Creta. Toran ne-a invitat să călătorim la bordul navei sale amiral. Această magnifică triremă era de cel puțin două ori mai mare decât oricare dintre galerele mele sumeriene.

— Tu și prințesele veți călători mult mai confortabil la bordul *Taurului sacru* decât pe una dintre micuțele voastre corăbii.

Acesta era numele corăbiei sale – m-am gândit că era cam pretențios. În plus, nu mi-a plăcut desconsiderarea lui față de galerele mele de luptă, care tocmai își dovediseră calitățile în prima lor victorie semnificativă împotriva hicsoșilor. Am ezitat.

— Dacă vei călători cu mine, vom avea timpul și ocazia să discutăm mai detaliat la ceea ce ar trebui să te aștepți atunci când vom ajunge în Knossos. Politicile și protocolul de la curtea Supremului Minos sunt foarte complicate, dar trebuie respectate cu strictețe. Încă mai ezitam, așa că el a continuat persuasiv: Bucătarul meu este considerat a fi unul dintre cei mai buni din lumea elenă, și ar trebui să menționez că am la bord douăzeci de amfore mari cu cel mai bun vin roșu din insulele Ciclade. Înțeleg că acesta este un motiv foarte atrăgător pentru a-ți petrece două săptămâni în compania mea, însă îți apreciez în mod deosebit spiritul și îți venerez erudiția. Te rog să-mi faci această concesie, domnule, și să accepți ospitalitatea mea.

Ultimele rețineri mi s-au evaporat în fața unor argumente atât de convingătoare.

— Ești extrem de amabil, domnule ambasador, am acceptat eu, însă m-am întrebat dacă prețuia atât de tare compania mea sau pe a lui Loxias, servitoarea prințeselor mele.

Atât Tehuti, cât și Bekatha au obiectat aprig față de aceste aranjamente de călătorie asupra cărora convenisem cu Toran. Au venit în cabina mea de pe *Furia* și mi-au prezentat o lungă listă cu obiecții, una mai nesemnificativă și mai puțin convingătoare decât alta.

M-am uitat la ele cu cea mai amenințătoare expresie și le-am ascultat fără să le întrerup, până când protestele lor s-au

domolit, iar ele m-au privit atât de nefericite, încât mi s-a făcut milă de ele.

— Deci, trebuie să înţeleg că niciuna din voi nu are încredere în ambasadorul Toran şi că sunteţi de părere că încearcă să vă ademenească la bordul corăbiei sale pentru a vă ucide în somn?

S-au foit stânjenite.

— Şi când v-a venit ideea că *Taurul sacru* este o corabie atât de mare, încât nu poate pluti şi că se va scufunda, iar noi toţi ne vom îneca?

Tăcerea lor a continuat până când Bekatha a izbucni în lacrimi care i s-au prelins pe obraji. Am fost îngrozit. Dacă mi-aş fi dat seama că era atât de nefericită, nu aş fi tachinat-o atât de nemilos. Am sărit de pe taburetul meu şi m-am apropiat de ea, ca s-o liniştesc. Ea m-a îmbrâncit şi şi-a întors faţa de la mine.

— N-o să-l mai văd niciodată, a suspinat ea.

M-am prefăcut nedumerit de această declaraţie.

— Pe cine n-o să mai vezi niciodată? Vorbeşti despre ambasadorul Toran?

Mi-a ignorat întrebarea şi a continuat cu un talmeş-balmeş de cuvinte:

— I-ai promis lui Tehuti că vom putea fi cu toţii împreună cel puţin până ajungem în Creta. Abia atunci, va trebui să fim sechestrate în seraiul Supremului Minos. Dar ai promis că, atâta vreme cât suntem discrete, ne putem vedea cu ei până ajungem în Creta. Dar acum n-o să-i mai putem vedea niciodată. Viaţa mea s-a sfârşit!

— Am nevoie de clarificări, dragă Bekatha, am întrerupt-o eu. Despre cine discutăm aici?

Bekatha şi-a întors iarăşi chipul spre mine, dar acum expresia îi era furioasă.

— Ştii foarte bine despre cine vorbim. Vorbim despre Hui al meu.

— Şi despre Zaras al meu, a rostit Tehuti încet, dar la fel de limpede ca sora ei mai mică.

Într-adevăr, intenţia mea fusese să le desprind subtil şi cu blândeţe din primejdioasele lor relaţii, cu mult înainte de a ajunge în Creta şi de a locui în palatul lui Minos. Acum, planul meu se lovise de reciful intransigenţei lor şi se scufunda sub mine.

Am încercat să le înveselesc, dar, de fiecare dată, am fost imediat respins de ele. Până la urmă, am capitulat.

Atât Zaras, cât și Hui s-au aflat la bordul *Taurului sacru* atunci când, în sfârșit, am ieșit din portul Sidon.

☥ Capitolul 64

Aveam o flotilă alcătuită din șapte corăbii. *Taurul sacru* se afla în centrul formației. Două dintre galerele cele mai rapide, care ar fi trebuit să fie comandate de mine și de Zaras, alcătuiau avangarda. Dilbar și Akemi erau căpitani acum.

Celelalte patru galere navigau pe flancuri și în ariergarda flotilei. Fiecare vas menținea contact vizual cu vecinii din imediata apropiere. În felul acesta, aveam vedere asupra mării cale de șaizeci de leghe în fiecare direcție. Concepusem un sistem de semnalizare cu steaguri pentru a putea fi avertizat cu mult înainte de materializarea primejdiei.

Toate aceste precauțiuni erau esențiale deoarece această parte a Mării de Mijloc era teren de vânătoare pentru oamenii mării. Aceștia erau renegați și proscriși din toate țările civilizate și supuse legilor. Exilați, ei se uniseră în bande de pirați. Nu aveau credință față de nimeni, nu numeau pe nimeni stăpân. Erau complet lipsiți de moralitate, conștiință sau remușcare. Erau la fel de primejdioși ca leii feroce sau ca șerpii și scorpionii veninoși. Mai mult decât orice recif ascuns sau decât haitele de rechini mâncători de oameni, făceau ca mările să fie mai primejdioase. În Egipt, le spuneam „Fiii lui Yamm”. Yamm este zeul mării când e tulburată și mugește. Nu este unul dintre zeii cumsecade.

Totuși, aceasta era perioada cea mai propice a anului pentru a naviga pe Marea Verde, numele egiptean pentru această zonă a Mării de Mijloc. Vremea era bună, vânturile băteau atât cât trebuia, iar marea era calmă. Ca pasageri pe *Taurul sacru,* ne bucuram de călătorie.

Zaras continua lecțiile de mânuire a armelor cu Tehuti. A improvizat o țintă de lemn plutitoare pentru săgețile ei, trasă în urma corăbiei de o parâmă care putea fi lungită sau scurtată.

De asemenea, a luat cu el săbii de lemn pentru exerciții, ale căror lame erau îmbrăcate în piele de oaie, precum și scuturi de lemn. El și Tehuti se antrenau pe puntea deschisă. Strigătele ei triumfătoare anunțau că izbutise o altă lovitură. Niciodată nu renunța la ferocitatea împunsăturilor și loviturilor. Erau mereu date cu toată forța, iar Zaras, acel spadasin experimentat, părea să aibă dificultăți în a le evita. În mod ciudat nu era niciodată capabil să ridice sabia la ea pentru a se răzbuna.

Bekatha li se alătura luând lecții de tras cu arcul, dar nu era suficient de puternică pentru a încorda bine un arc la fel de greu ca al surorii sale, așa că nu putea trimite o săgeată la fel de departe sau la fel de precis. A stat bosumflată o zi, apoi a provocat-o pe Tehuti la o partidă cu săbii de lemn. Vânătăile pe care i le-a pricinuit sora ei au avut nevoie de o săptămână pentru a se estompa.

S-a retras cu grație din competiție și și-a concentrat toată energia pe a-l învăța pe colonelul Hui să joace bao. Hui s-a dovedit a fi un elev lamentabil. L-a bătut fără milă. Când, în cele din urmă, s-a răzvrătit împotriva chinului la care era suspus, s-a apucat să-l învețe să cânte, să danseze și să compună ghicitori.

Spre surpriza tuturor, Hui avea o voce bună și un pas ușor. A excelat la primele două discipline, mai ales că dansul îi oferea un pretext să-și îmbrățișeze profesoara. Totuși, cea mai mare reușită a avut-o la ghicitori. Bekatha a făcut eforturi pentru a ține pasul cu logica lui întortocheată.

— Două mame și trei fiice se duc să călărească. De câți cai au nevoie? a întrebat-o el.

— De cinci, firește.

— Greșit, s-a bucurat el. Au nevoie doar de trei. Sunt bunica, mama și fiica.

— Of, om sucit! a rostit ea și i-a aruncat în cap rodia pe care o mânca.

Hui a prins-o și a mușcat din ea înainte de a i-o arunca înapoi.

Bucătarul ambasadorului Toran a fost întru totul demn de laudele stăpânului său. Ne-a servit numeroase feluri delicioase, pe care le-am savurat sub o copertină din pânză instalată pe puntea de la pupa, pentru a ne feri de soare, în acordurile muzicii de flaut și de alte instrumente de suflat, cântate de o formație alcătuită din patru membri.

Vinurile de Ciclade oferite de Toran au reprezentat o încântare pentru limbă și doar conversația a fost mai scânteietoare.

Au fost zile frumoase și, ca niște copii lipsiți de griji, cu toții am râs mult și am fost fericiți.

Desigur, nimic nu este vreodată perfect. Se pare că *Taurul sacru* era infestat cu șobolani sau alte animale nocturne stranii. După ce ne-am retras în cușetele noastre, le-am auzit furișându-se grăbite pe coridorul din fața cabinei mele ori foșnind și scoțând mici țipete în cușetele alăturate, unde eram sigur că inocentele mele fete dormeau deja.

Nici chiar cabina principală, a ambasadorului cretan, aflată vizavi de a mea, nu era lipsită de asemenea manifestări misterioase. Nu păreau să-l deranjeze deoarece, la anumite intervale, îl auzeam chicotind și șoptind, iar replicile pe care le primea îmi sunau foarte mult a îndemnuri feminine în minoiană la o strădanie mai mare.

☥ Capitolul 65

Eram deja de paisprezece zile pe mare, iar eu și Toran ședeam pe puntea de la prora, la umbra velei mari. Eram cufundați într-o conversație însoțită de o carafă cu excelentul său vin când am fost întrerupți de o activitate bruscă de la pupa.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe căpitanul Hypatos, comandantul minoian al *Taurului sacru* făcând semne cu steagul pe catargul principal. M-am ridicat instantaneu, întrerupându-l pe Toran în mijlocul unei propoziții.

— Se întâmplă ceva care s-ar putea să fie important. Vino cu mine!

Ne-am grăbit să străbatem puntea pentru a ajunge la grupul de ofițeri adunați la pupa. Cu toții priveau în zare.

— Ce este, Hypatos? l-a întrebat Toran pe căpitanul său, iar acesta a arătat în larg.

— Un semnal de la una dintre galerele noastre de recunoaștere, domnule. Dar distanța e mult prea mare. Îmi pare rău, însă mesajul nu este clar, s-a scuzat căpitanul Hypatos.

M-am uitat la corabia aflată pe linia orizontului. Era chiar nava mea, *Furia,* comandată acum de Akemi.

— Raportează că nava lor soră este atacată și abordată de echipajul unei ambarcațiuni ciudate, am tradus eu semnalul steagului. Akemi ne mai dă de veste că se duce în ajutorul lui Dilbar.

— Cum ai dedus toate astea, domnule? a întrebat stupefiat Hypatos.

— Pur și simplu, am citit semnalul lui Akemi, am explicat eu răbdător.

— De la distanța asta? a intervenit Toran. Parcă ar fi o vrăjitorie, Taita.

— Șoimul este hieroglifa mea personală, i-am spus eu pe un ton oarecare. Atât eu, cât și pasărea avem ochi buni. Te rog, ordonă-i lui Hypatos să ridice toate pânzele și să le poruncească vâslașilor să treacă la viteză de atac.

Ne-a luat aproape o oră să ajungem la galerele noastre. Apropiindu-ne, am constatat că erau în pană, cu vâslele ridicate la bord și pânzele strânse. Erau încleștate în luptă cu un dhow arab. Era o navă mai mare decât oricare dintre galerele mele, având două vele latine și o trincă, acum contra vântului și în dezordine. Era evident că lupta era aproape pe sfârșite, fiindcă echipajul de pe dhow își arunca armele și își ridica mâinile goale.

Când am ajuns lângă vasele lipite, am văzut că numele dhow-ului capturat era pictat pe carenă cu hieroglife egiptene. Se numea *Porumbelul.* Neconcordanța m-a făcut să zâmbesc. Cu siguranță, nu era o pasăre a păcii.

— Lipește nava noastră de a inamicului! i-am ordonat lui Hypatos.

El a manevrat cu măiestrie, iar eu m-am urcat apoi pe scara de funie și am ajuns pe puntea dhow-ului echipat pentru luptă. Zaras m-a urmat îndeaproape, ca un dulău de stână. Am simțit cât de dezamăgit era că ratase bătălia. Atât Dilbar, cât și Akemi s-au apropiat de mine cu săbiile în mâini.

— Ce s-a petrecut aici? i-am întrebat eu după ce ei m-au salutat.

Cu lama însângerată a armei sale, Dilbar a arătat spre șirurile de prizonieri îngenuncheați pe punte. Mâinile le erau prinse la ceafă, iar frunțile le erau lipite de punte.

— Aceşti mici ticăloşi au avut impresia că navigam singuri, a explicat Dilbar. S-au prefăcut că iau apă şi ne-au cerut ajutorul. Doar câţiva oameni se aflau pe puntea lor. Când am ajuns în dreptul lor, cei care se ascundeau au sărit şi au aruncat spre noi cârlige de abordaj. Apoi, s-au năpustit cu toţii la bordul navei noastre. Dilbar părea foarte mândru de el. Fireşte, noi îi aşteptam. I-am ţinut ocupaţi până când a sosit Akemi şi s-a alăturat distracţiei.

— Câţi aţi capturat? am vrut eu să ştiu.

— Mă tem că am fost siliţi să-i ucidem pe câţiva dintre ei înainte ca restul bastarzilor fără mamă să aibă bunul-simţ să se predea, s-a scuzat Akemi ştiind că preferam sclavii cadavrelor. Oricum, pe treizeci şi opt i-am prins vii.

— Aţi făcut amândoi o treabă bună. Împărţiţi-i între voi şi puneţi-i la vâslit pe galerele voastre.

În vreme ce oamenii noştri au început să-i ridice pe prizonieri în picioare şi să-i ducă pe punţile pentru sclavi ale galerelor mele, am văzut că unul dintre captivi încerca să se ascundă în ultimul rând. Era un efort inutil. Era evident căpitanul piraţilor, pentru că avea veşmintele cele mai bogate şi, în ciuda încercării de a părea umil, avea o eleganţă şi o încredere în sine naturale. Oricum, evita să mă privească în ochi.

— Nakati! l-am interpelat eu, iar el şi-a îndreptat spinarea şi şi-a ridicat bărbia înainte de a se uita la mine.

Apoi, m-a salutat milităreşte, cu pumnul strâns la piept.

— Domnule! mi-a răspuns el. M-am rugat să nu te mai întâlnesc niciodată.

— Zeii nu ne ascultă mereu rugăciunile, l-am compătimit eu.

— Îl cunoşti pe acest animal, stăpâne? a intervenit Dilbar în conversaţia noastră.

— A fost căpitan în Batalionul Roşu al gărzilor faraonului. Cu cinci sau şase ani în urmă, şi-a înjunghiat mortal colonelul cu ocazia unei bătăi între beţivi iscate din pricina unei prostituate dintr-o tavernă din Abydos. A dispărut înainte de a fi prins şi spânzurat.

— Să-l ucid acum?

Am clătinat din cap.

— Hai să mai amânăm puţin această plăcere. Fusese o vreme când Nakati era un ofiţer de mare valoare, părând destinat unui

grad mai mare și unor fapte mărețe. Până atunci, pune-l să vâslească.

— Să cer să nu fie biciuit?

— Sigur glumești, Dilbar. Ai grijă să primească tot ce capătă un sclav, inclusiv lovituri de bici.

— Îmi amintesc că ai fost mereu darnic, lord Taita, a rostit Nakati menținându-și chipul inexpresiv.

Umorul lui mi s-a părut lăudabil date fiind circumstanțele, și mi-a grăit numele cu respect. Am făcut semn din cap către ofițerul de punte să-l ducă împreună cu ceilalți prizonieri. Apoi, m-am îndreptat spre chepengul principal al calei de pe *Porumbel.*

— Dilbar, pune-ți oamenii să scoată penele de fixare și să deschidă trapa.

După ce aceasta a fost deschisă și a căzut pe punte, m-am uitat în cală. Era plină cu lingouri de cupru și cositor. Era evident că nu fuseserăm primii clienți care avuseseră parte de atențiile lui Nakati și ale echipajului său.

— Transferă această încărcătură pe *Furia,* i-am ordonat lui Dilbar. Apoi, trimite echipajul de rezervă pe nava piraților și aduceți-o în convoiul nostru până în Creta.

Un plan plin de imaginație începea deja să mi se formeze în minte. Cu toate astea, doream ca Nakati să petreacă suficient timp pe banca de vâslit pentru a căpăta starea de spirit potrivită ca să-mi asculte cu toată atenția propunerea.

Am așteptat cât să rămână patru sau cinci zile până la debarcarea pe insula Creta, apoi am ordonat să fie adus pe *Taurul sacru* și condus în cabina mea.

Toate penele lui frumoase fuseseră smulse. Avea doar lanțurile și o cârpă împuțită în jurul șoldurilor. Atitudinea lui arogantă dispăruse. Spinarea îi era crestată de lovituri de bici. Brațele îi erau slabe și întărite de trasul la vâsle. Pântecul îi era concav ca al unui ogar înfometat. Nu mai exista niciun exces de carne pe oasele lui.

Totuși, am constatat că, deși fusese biciuit zdravăn, nu era încă înfrânt. Cărbunii încă străluceau sub cenușa mândriei lui. Nu mă dezamăgise.

— Mai ai o soție în Teba sau a fugit cu altcineva? l-am întrebat eu, iar el m-a privit pătrunzător.

Ochii îi erau duri și strălucitori. Faimosul lui simț al umorului era reținut.

— Copii? am insistat eu. Câți? Băieți sau fete? Mă întreb dacă se gândesc vreodată la tine. Tu te gândești vreodată la ei?

— Ce-ar fi să-ți pui o altă pereche de coaie și să te fuți singur până mori? a sugerat el, iar eu mi-am reținut un zâmbet.

Chiar îl admiram pe acest fanfaron. I-am ignorat sugestia și am continuat de parcă nu-i dăduse glas.

— Bănuiesc că, în sufletul tău, încă ești un fiu al Egiptului nostru – un om civilizat, nu un pirat sângeros. N-a reacționat în niciun fel, dar eu l-am presat. Ai făcut o singură greșeală, care te-a costat tot ce aveai de preț.

A clipit fără să vrea. Atinsesem cu precizie o coardă sensibilă, iar el s-a răstit la mine:

— Ce-ți pasă ție, bastard îngâmfat?

— Mie nu prea-mi pasă, am fost eu de acord. Dar bănuiesc că înseamnă foarte mult pentru soția și copiii tăi.

— Acum, e prea târziu. Nimeni nu mai poate face nimic.

Tonul i se schimbase din nou, în voce având un ocean de regret.

— Îți pot obține iertarea, i-am spus eu.

El a pufnit într-un râs amar.

— Nu ești faraon.

— Nu, nu sunt, dar sunt purtătorul sigiliului-șoim. Cuvântul meu are aceeași greutate ca al faraonului.

Am văzut speranța mijind în ochii lui și mi-a făcut plăcere s-o privesc.

— Ce vrei de la mine, domnule?

Avea un ton rugător acum, sfidarea dispăruse.

— Vreau să mă ajuți să eliberez Egiptul nostru de hoardele hicsose.

— Faci să sune foarte simplu, însă eu mi-am petrecut mai mult de jumătate din viață pentru această cauză cu șanse foarte mici de succes.

— Mi se pare că, de când ai fugit din Teba, ai devenit unul dintre prinții oamenilor mării. Sunt sigur că mulți dintre camarazii tăi sunt și ei proscriși egipteni care ar lupta pentru șansa de a se întoarce în patria lor.

Nakati și-a înclinat capul, fiind de acord cu mine.

— Ar lupta chiar și mai aprig pentru puțin argint și o mică bucată de pământ egiptean fertil, pe care să-l cultive, a sugerat el.

— Aceasta este răsplata pe care pot să v-o promit și ție, și lor, l-am asigurat eu. Adu-mi cincizeci de nave precum *Porumbelul* tău și oameni care să servească pe ele și care să lupte, iar eu vă voi reda mândria, onoarea și libertatea.

S-a gândit la spusele mele și, în cele din urmă, a clătinat din cap.

— N-aș putea găsi niciodată cincizeci de nave pentru tine. Dar dă-mi înapoi *Porumbelul* și echipajul și, în trei luni, mă voi întoarce cu cel puțin alte cincisprezece vase. Îți jur solemn!

M-am îndreptat spre ușa cabinei și am deschis-o. Zaras și trei dintre oamenii lui așteptau cu săbiile scoase, gata să se repeadă să mă salveze.

— Trimite vorbă la cambuză să mi se aducă mâncare și vin.

Când Zaras s-a întors, ședeam la masă cu Nakati în fața mea. Se spălase pe față în ligheanul meu și își pieptănase părul ud. Era îmbrăcat în hainele pe care i le dădusem. Cu toate că era înalt și cu umeri largi, era la fel de zvelt ca mine, așa că hainele mele i se potriveau.

Musul care l-a urmat pe Zaras a pus un platou mare cu carne sărată dinaintea lui Nakati, iar eu am umplut trei cupe cu vin roșu și i-am făcut semn lui Zaras să ni se alăture la masă. Am început să vorbim și încă mai vorbeam în dimineața următoare când au mijit zorii.

☥ Capitolul 66

Căpitanul Hypatos a coborât pânzele, iar echipajul de rezervă a tras *Porumbelul* alături de noi. Nakati a trecut pe puntea lui și a preluat comanda dhow-ului său, apoi l-a condus spre galerele pe care era prizonier echipajul său. A coborât pe punțile sclavilor fiecăreia, și-a ales oamenii, care erau înlănțuiți de bănci, și i-a adus la lumina soarelui.

Oamenii erau într-o stare jalnică. Purtau doar cârpe peste șolduri și, la fel ca Nakati, cu toții aveau urme de lovituri de bici. La ordinele mele, Akemi și Dilbar îi munciseră din greu.

Trecuseră granița disperării și a resemnării. Știam că, dacă era să-i facă cineva să-și revină, acela era Nakati. Nu mi-ar fi plăcut această provocare.

Nakati m-a salutat de pe puntea de la pupa *Porumbelului.* Apoi, a rotit timona și a pornit spre nord. Flota piraților se afla acolo, pândind din vizuinile risipite printre miriadele de insule nelocuite ale arhipelagului egeean.

— Crezi că o să-l mai vezi vreodată? a întrebat Zaras, iar eu am ridicat din umeri.

N-am vrut să-i provoc pe zeii întunecați răspunzând afirmativ la această întrebare. Oricum, aveam o înțelegere cu Nakati și mă pricep destul de bine la oameni pentru a crede că puteam avea încredere că va face tot posibilul s-o respecte.

Dovedisem deja, spre propria satisfacție și spre nefericirea inamicului, că puteam să debarc un mare detașament de care de luptă în orice loc slab apărat de pe teritoriul ocupat de hicsoși, să răspândesc moarte și haos printre trupele lui Gorrab, iar apoi să-l urc din nou pe corăbii înainte ca inamicul să se poată răzbuna. Desigur, mica mea armată n-ar fi putut niciodată spera să se angajeze într-o campanie pe scară largă împotriva tiranului, dar, cu siguranță, îl puteam forța să trimită un mare număr de trupe de la granița sudică, unde se afla Egiptul, pentru a apăra frontul nordic extins.

Acceptasem să le plătesc lui Nakati și tovarășilor lui câte o mie de memi de argint pentru a compensa jafurile la care trebuiau să renunțe navigând sub comanda mea. Apoi, după ce campania împotriva hicsoșilor va duce, în cele din urmă, la eliberarea întregului Egipt, oamenii lui aveau să fie iertați de toate relele comise, inclusiv de piraterie și crimă. Fiecare avea să fie demobilizat din marină și urma să i se acorde cetățenie egipteană. În plus, aveau să fie recompensați cu cinci sute de kha-ta de teren fertil și irigabil din domeniul lordului Taita de Mechir, aflat de-a lungul fluviului Nil la sud de orașul Teba.

În vreme ce priveam *Porumbelul* îndepărtându-se, m-am întrebat cât de mult din această recompensă oferită cu larghețe puteam să scot din vistieria faraonului și cât de mult va trebui să scot din cuferele proprii. Fără îndoială, faraonul avea să fie recunoscător, dar în privința exprimării concrete a gratitudinii în monede eram mai puțin încrezător. Mem al meu și argintul lui nu se despart prea ușor.

☥ Capitolul 67

Despre căpitanul Hypatos știam că făcuse călătoria dintre Sumer și Creta de mai multe ori înainte. Dar, întrebându-l când ne-am putea aștepta să ajungem la Knossos, a devenit oarecum evaziv:

— Desigur, depinde de vânturi și de curenții pe care îi vom întâlni, dar aș zice că, în șaisprezece zile, vom ajunge pe pământul insulei sacre a Cretei.

Am fost mulțumit de această estimare. Caii de la carele noastre de luptă fuseseră prea mult timp închiși în compartimentele lor de pe corăbii. Starea lor generală se deteriora. Pielea își pierduse luciul, pierdeau în greutate și deveneau tot mai apatici. Hui era la fel de îngrijorat ca mine.

La cina din cea de-a paisprezecea zi din cele șaisprezece promise, i-am amintit lui Hypatos de afirmația făcută, iar el și-a susținut-o:

— Lord Taita, trebuie să înțelegi că toți marinarii se supun voinței și toanelor marelui zeu Poseidon, care stăpânește mările. Am estimat că vor fi șaisprezece zile și cred că e corect.

Atât eu, cât și Hypatos eram siguri de un lucru – că nu mai eram în primejdie să fim atacați de pirați. Niciunul n-ar fi riscat să opereze atât de aproape de portul principal al celei mai puternice flote de pe toate mările. Așa că am semnalat tuturor galerelor mele să se apropie. Cu mult înainte de apusul soarelui, se aflau în formație de escortă în jurul *Taurului sacru.*

Înaintea zorilor din dimineața următoare, am părăsit în tăcere cabina, m-am dus pe punte și am urcat pe catargul principal. În lumina neclară și cenușie, am cercetat orizontul din față și am constatat că e pustiu – nu se zărea nici urmă de pământ.

Tocmai voiam să cobor și să mă întorc în cabină când un albatros a apărut din pâclă și a început să zboare în cercuri largi deasupra mea, întorcându-și capul dintr-o parte în alta pentru a se uita la mine. Toate înaripatele mă fascinează, iar asta era prima ocazie pe care o avusesem vreodată de a studia de aproape vreuna dintre aceste magnifice păsări. Și albatrosul părea la fel de interesat de mine, planând aproape suficient de aproape ca să-l ating, în vreme ce mă studia cu ochii săi negri și

strălucitori. Dar, când am întins mâna spre el, s-a ferit brusc și a dispărut în negura din care se materializase.

Am privit spre punte înainte de a începe să cobor și am fost surprins să văd că, în timp ce fusesem absorbit de marea pasăre, un cuplu ieșise de sub punte și stătea la prora, scrutând orizontul cu aceeași atenție cu care o făcusem și eu cu câteva minute în urmă. N-am putut fi sigur cine erau cei doi deoarece erau îmbrăcați gros pentru a se feri de răcoarea zorilor, iar chipurile le erau întoarse dinspre mine.

Când, în cele din urmă, s-au răsucit unul spre celălalt, i-am putut recunoaște pe Zaras și Tehuti. S-au uitat în jur pe punte, dar nu și-a ridicat ochii spre catarg. Satisfăcut că nu erau observați, Zaras a luat-o în brațe și a sărutat-o. Ea s-a ridicat pe vârfuri și s-a agățat de el cu o disperare palpabilă. M-am simțit ca un intrus în acest moment de intimitate. Dar, înainte de a apuca să-mi îndepărtez privirea, Tehuti s-a tras puțin îndărăt, ca să vorbească, iar eu i-am putut citi pe buze.

— Ca întotdeauna, Taita a avut dreptate. Nu se vede nici urmă de pământ. Zeii ne-au dăruit cel puțin încă o zi prețioasă în care să fim împreună înainte ca ei să ne despartă pentru totdeauna.

Expresia de pe chipul ei era tragică.

— Tu ești prințesă, i-a amintit Zaras, iar eu sunt războinic. Amândoi avem o datorie sacră de îndeplinit, indiferent cu ce preț. Vom suporta.

— Știu că spusele tale reprezintă adevărul, dar, când vei pleca, vei lua cu tine inima mea și voința de a trăi. Voi rămâne un înveliș gol.

S-a întins spre el și l-a sărutat din nou.

Mi-am întors capul. Nu mai puteam privi nici măcar o clipă deznădejdea lor. Și eu aveam o datorie sacră de îndeplinit. Cu toții suntem doar niște insecte prinse într-o plasă pe care zeii o țes pentru noi. N-avem cum să scăpăm din ea.

Am așteptat până când ei au părăsit puntea, după care am coborât de pe catarg și m-am dus în cabina mea.

Nu mai plânsesem din îndepărtata zi când mama lui Tehuti murise. Dar acum am plâns din nou.

☥ Capitolul 68

În dimineața următoare, m-am urcat iarăși pe catarg și, de data aceasta, n-am fost dezamăgit. În lumina zorilor, insula Creta se zărea joasă și albastră pe linia orizontului de la tribord. Nu se afla acolo unde mă așteptasem s-o văd, fiindcă, în loc să se afle chiar în față, era la cincizeci de leghe nord de noi.

Ca să spun adevărul, nu eram nemulțumit de această abatere minoră. N-aveam nicio grabă disperată să fac cunoștință cu Supremul Minos dacă asta însemna să le lipsesc pe fete de câteva zile în plus de fericire. M-am hotărât să profit de această ocazie neașteptată ca să văd mai mult din acest regat al legendelor. Forța sa romantică și mistică părea să ajungă deja la mine peste ape.

Voiam să mă bucur din plin de ea, fără amestecul altora, dar n-a fost să fie. De pe *Furia,* care naviga în fața noastră, s-a auzit o rumoare bruscă și țipete sălbatice:

— Pământ la orizont!

Aproape imediat, puntea de sub mine a început să viermuiască de oameni entuziasmați. S-au înghesuit cu toții lângă balustrada de la tribord și s-au urcat pe greement ca să vadă mai bine pământul.

N-am mai rămas singur mult timp, deoarece ambasadorul Toran s-a cocoțat alături de mine pe catarg. Era chiar mai bucuros decât mine, dar, la fel ca mine, nici pe el nu-l deranja mica prelungire a călătoriei noastre.

— Eroarea de navigație a lui Hypatos poate fi iertată dată fiind lunga perioadă cât am navigat fără să vedem pământul, plus variațiile vântului și ale curenților. Navigația pe mare nu este niciodată o știință exactă. Mai degrabă, este un instinct dezvoltat. Într-adevăr, greșeala de calcul a lui Hypatos poate fi fortuită.

M-am uitat chiorâș la el.

— Vrei, te rog, să dezvolți ideea?

— Sigur îți amintești că, înainte de a pleca din Sidon, ți-am explicat că, printr-un decret al Supremului Minos, nicio navă de război străină nu are voie să intre în portul Knossos, de pe țărmul nordic al regatului. Acolo sunt ancorate galerele noastre de luptă.

— Da, așa este, mi-ai spus că vasele mele vor trebui să intre în portul Krimad, de pe coasta sudică. De fapt, acel loc va fi mult mai convenabil pentru galerele mele. Nu vor trebui să călătorească atât de mult pentru a ajunge la pozițiile hicsose din delta Nilului.

Toran mi-a arătat pământul din zare.

— Vezi acele clădiri albe de la poalele muntelui Ida? Sunt ale șantierelor navale din portul Krimad. Ar trebui să-ți trimiți imediat corăbiile acolo pentru a ancora în port. Căpitanul Hypatos îl va trimite pe unul dintre ofițerii săi pe post de pilot pentru căpitanii tăi.

— Excelent! am aprobat eu. Dorește Supremul Minos să rămân cu flotila mea în Krimad?

— Nu, nu, Taita! s-a grăbit el să mă asigure. Supremul Minos știe foarte bine că ești reprezentantul faraonului Tamose, așa că meriți cel mai deplin respect. O vilă aflată pe pantele muntelui Ida, deasupra orașului Knossos a fost pregătită pentru folosința ta exclusivă. Totuși… S-a oprit și mi-a făcut conspirativ cu ochiul… Există membri ai anturajului tău care se află la bordul acestui vas și pe care s-ar putea să vrei să-i cazezi mai degrabă în Krimad decât în Knossos.

— Ah! am simulat eu ignoranța. Și care ar fi acele persoane?

— Nu vreau să sugerez că ar exista un comportament nepotrivit, dar sunt persoane care par prea familiare cu viitoarele mirese ale Supremului Minos.

— Sigur nu te referi la micuța Loxias, camerista regală.

Toran și-a coborât privirea. I-am amintit discret că amândoi aveam secrete de ascuns.

— Las la aprecierea judecății tale impecabile, s-a retras Toran cu grație din discuție.

☥ Capitolul 69

Când am coborât pe puntea principală, căpitanul Hypatos mă aștepta zâmbind.

— Șaisprezece zile au fost, lord Taita.

— Trebuie să te felicit pentru stăpânirea măiastră a artei navigației, Hypatos, l-am lăudat eu. Te rog, semnalează-le căpitanilor galerelor mele să vină imediat la bordul acestei nave.

Hypatos a dat ordin să se coboare pânzele navei-amiral și să se transmită semnalul „Toți căpitanii”.

Comandanții galerelor mele și-au lansat bărcile la apă, iar echipajele acestora au vâslit spre *Taurul sacru.* În ordinea importanței, cu Dilbar și Akemi în frunte, au urcat la bord. Le-am arătat portul Krimad și le-am explicat că acea avea să fie viitoarea lor bază de operațiuni.

Apoi, Zaras și Hui au preluat comanda propriilor corăbii și s-au pregătit să părăsească nava-amiral. Servitorii lor le făcuseră bagajele, iar acestea au fost coborâte în bărci pentru a fi duse pe galere.

Intenționat, îi anunțasem din scurt pe Zaras și pe Hui despre transferul lor și mă abținusem să le informez pe Tehuti și pe Bekatha de plecarea lor iminentă. Cu orice preț, voiam să evit o manifestare publică a sentimentelor.

Cu toate astea, fetele mele nu sunt ușor de păcălit. Își dăduseră seama aproape imediat că se petrecea ceva ciudat. Și-au părăsit cabinele și au venit pe puntea de la pupa să investigheze. Erau într-o stare de spirit relaxată, care s-a schimbat imediat ce i-au văzut pe Zaras și pe Hui pe puntea principală de sub ele, în fruntea oamenilor lor.

M-am uitat pe furiș cum cele două fete ale mele conștientizau cumplitul fapt că temutul moment sosise și că despărțirea era iminentă.

Trăsăturile lui Tehuti au devenit reci și palide ca ale unui cadavru întins pe o lespede pentru a fi înmormântat. Buza de jos a Bekathei a început să tremure, iar ochii să clipească des pentru a opri lacrimile.

Pe puntea principală, Zaras și-a chemat ofițerii la ordine pentru a-i saluta pe cei de la pupa. Am văzut-o pe Bekatha căutând mâna surorii ei și strângând-o cu atâta forță, încât încheieturile degetelor i s-au albit.

Buzele lui Tehuti s-au mișcat șoptindu-i:

— Fii curajoasă, Bekatha. Toată lumea ne privește.

Loxias, care se afla aproape în spatele celor două, a venit alături de Bekatha și a luat-o de mâna cealaltă.

Zaras i s-a adresat formal căpitanului Hypatos:

— Căpitane, cer permisiunea să părăsim nava.

Hypatos i-a răspuns la fel de formal:

— Permisiune acordată, căpitane!

Zaras s-a răsucit spre balustrada navei și și-a condus oamenii pe scara de funie în ambarcațiunea care aștepta. Hui l-a urmat. Niciunul nu le-a observat pe fetele rămase în urma lor. Nu s-au uitat îndărăt.

În vreme ce îl privea pe Hui îndepărtându-se, Bekatha s-a clătinat ușor pe picioare și a scos un geamăt încet. Apoi, încă ținându-se de mâini, cele trei fete s-au întors spre scara care cobora la cabinele lor. Bekatha s-a împiedicat puțin la prima treaptă, însă Tehuti a sprijinit-o discret ca să nu cadă.

Toran stătea vizavi de mine, lângă balustrada de la babord. După ce fetele au dispărut sub punte, s-a uitat în direcția mea și a dat imperceptibil din cap, în semn de aprobare.

Cu un simplu gest, deveniserăm complici. Știam că, pe viitor, ne vom putea încrede unul în altul.

☥ Capitolul 70

După ce bărcile s-au desprins de *Taurul sacru* și s-au îndreptat spre galere, Hypatos a dat ordin să se ridice pânzele și a schimbat cursul, pornind înapoi pentru a ocoli capul estic al insulei.

M-am uitat peste balustrada de la pupa și am urmărit cum galerele mele se îndreptau în șir spre portul Krimad. Încă eram întristat de nefericirea fetelor mele. Am încercat să-mi alung gândurile ducându-mă lângă Toran la babord și punându-i o întrebare oarecare, la care deja știam răspunsul.

— Pe uscat, care este cea mai scurtă distanță între Knossos și Krimad?

— Nu distanța în sine e cea care contează, mi-a explicat Toran. Abia dacă sunt patruzeci de leghe sau mai puțin. Problema este că drumul e abrupt și înșelător în zona unde ocolește poalele muntelui Ida și plin de hârtoape în rest. Cailor voștri le-ar trebui cam două zile pentru a face această călătorie. I-ați ucide dacă i-ați forța mai tare.

Știam că va fi nevoie să parcurg regulat acea rută pentru a menține contactul cu ofițerii de pe navele mele, dar și cu fetele care aveau să stea în seraiul regal. Pe de altă parte, nu puteam accepta durata atât de mare estimată de Toran. Am decis că va trebui să instalez o serie de puncte de schimb pe insulă. Având cai odihniți care să aștepte la intervale de zece leghe pe traseu, puteam să-i forțez din plin. În felul acesta, era posibil să traversez insula în șapte ore sau chiar mai puțin. Aceasta avea să fie prima mea preocupare după ce le voi fi instalat pe fete în noua lor casă.

Am coborât pentru scurt timp, ca să le ademenesc pe fete să urce pe punte, în speranța că astfel le voi distrage de la durerea lor. Dar au refuzat să vină cu mine. Nefericirea lor era atât de profundă, încât abia puteau să deschidă gura pentru a răspunde la întrebările mele îngrijorate. Stăteau pe un prici, agățându-se una de alta pentru a avea o mică alinare. Loxias ședea cu picioarele încrucișate pe dușumea, lângă ele. Nu era pentru prima dată când loialitatea tinerei minoiene mă impresiona.

Fetele mele aveau nevoie de timp pentru a accepta cruzimea destinului și lipsa de inimă a zeilor. Necazurile vieții sunt amplificate de sute de ori de tinerețe, dar sunt îndulcite în egală măsură de înaintarea în vârstă. Cu toții trebuie să învățăm să îndurăm.

Le-am lăsat și m-am întors pe punte. Și Toran coborâse, așa că m-am urcat iarăși pe greement.

☥ Capitolul 71

Acestea erau apele lui Hypatos și le cunoștea în amănunțime. Uneori trecea pe lângă recifuri și pe lângă promontorii atât de aproape, încât părea că pot să pășesc de pe punte pe uscat fără să-mi ud picioarele.

Am privit fascinat pământul pe lângă care treceam. Nu mă așteptasem să fie atât de muntos și nici să aibă păduri atât de bogate. Îmi petrecusem o parte atât de mare a vieții în locuri deșertice, încât ceea ce vedeam acum mi se părea exotic și frumos.

Era trecut de prânz când am ocolit cel mai estic cap al insulei și am schimbat cursul pentru a ne îndrepta, paralel cu țărmul nordic, spre Knossos. Soarele bătea astfel încât apa avea o minunată nuanță de albastru.

Marea din fața noastră era punctată cu ambarcațiuni – de la mici bărci de pescuit ancorate la mari trireme comerciale cu șirurile de vâsle în mișcare și norii de pânze însuflețite de vânt.

Trecând pe lângă golfurile și porturile care mușcau din linia țărmului, am văzut că și acestea erau pline cu nave ancorate de pe care se descărcau sau pe care se încărcau mărfuri. Acestea reprezentau forța generatoare a bogăției care transformase mica insulă într-un colos care domina lumea civilizată.

Și totuși, știam din studiile mele că insula în sine era stâncoasă și neprielnică vieții. Solul era sărac în minerale prețioase și deloc bun pentru a fi cultivat. Deși marile păduri au crescut din abundență, rădăcinile lor reprezentau un obstacol suplimentar pentru obținerea de recolte semnificative.

Minoianii rezolvaseră problema trimițându-și corăbiile peste mări pentru a aduce materiile brute furnizate de alte pământuri. Plăteau o nimica toată pe ele și le aduceau în Creta. Aici, aplicând cunoștințele de inginerie și geniul lor pentru proiectare și inovare, le transformau în produse dorite cu ardoare de restul lumii.

Prelucrau minereul pe care popoare mai primitive îl scurmau din pământ cu bețe ascuțite, iar apoi transformau metalul obținut în săbii și pumnale, coifuri și armuri pentru războinici, sape, furci și pluguri pentru agricultori.

Perfecționaseră arderea nisipurilor bogate în bioxid de siliciu și a altor minerale pentru a fabrica sticlă: o substanță extraordinară pe care ei o transformau în farfurii și vase, și ustensile care înfrumusețau mesele de banchet ale regilor; în ornamente și giuvaiere în miriade de culori, spre încântarea soțiilor de oameni bogați; și în mărgele pe care unele triburi le foloseau drept monede de schimb. Existau țări primitive în care cu un șirag de asemenea mărgele de sticlă puteai cumpăra un cal de rasă sau o fecioară frumoasă.

Minoianii dădeau aceste produse pe cânepa și bumbacul, pânzeturile și lâna agricultorilor săraci de pe alte meleaguri. Ei le prelucrau și le țeseau, transformându-le în veșminte, pasmanterii, corturi și pânze pentru ambarcațiuni.

Pe acestea le vindeau apoi, repetând la nesfârșit ciclul până când nicio altă țară nu s-a mai putut compara în bogăție cu ei – nici măcar Egiptul nostru.

Exista însă un preț ascuns al acestei goane neîncetate și hotărâte după bogății.

Din poziția mea avantajoasă de pe greementul *Taurului sacru,* am privit pământul și am văzut fum ridicându-se din nenumărate forje și cuptoare unde erau prelucrate minereurile, iar nisipurile erau transformate în sticlă.

Pe pantele muntelui de deasupra orașelor și atelierelor existau mari suprafețe pustii, pământ plin de cicatrice în urma pădurilor căzute sub lama toporului pentru a furniza lemnul necesar construirii corăbiilor comerciale minoiane sau pentru a fi ars în cuptoare.

Am văzut râurile cu ape murdărite și otrăvite de coloranți și lichide corozive folosite în ateliere, care curgeau direct în mare.

Ca oricărui om, îmi place greutatea și strălucirea argintului și aurului în mâinile mele. Dar, văzând această pângărire a naturii pure, m-am întrebat care este prețul suprem pe care un om e dispus să-l plătească pentru a-și satisface lăcomia insațiabilă.

Cugetările mi-au fost întrerupte de un strigăt venit de jos, iar când mi-am îndreptat privirea într-acolo, am văzut că ambasadorul Toran se întorsese pe punte și îmi făcea semn să cobor. Când am ajuns la el, mi-a spus pe un ton de scuză:

— Nu pot să stau prea mult sus, mi-a explicat el. Mi se pare că legănarea corăbiei este neplăcut exagerată de înălțimea catargului și n-aș vrea să mă despart de excelentul mic dejun pentru care bucătarul meu și-a dat atâta osteneală ca să-l pregătească. M-a luat de braț și m-a condus spre prora. Priveliștea de aici e la fel de bună ca de pe catarg, și vreau să-ți arăt locurile interesante după ce trecem de insula Dragonada și putem vedea pe de-a-ntregul Knossosul și muntele Cronos.

Ne-am instalat confortabil la umbra trincii în vreme ce corabia ocolea capul insulei și o nouă panoramă a coastei nordice a Cretei se întindea în fața noastră.

La babord, aveam o priveliște minunată a muntelui Ida, care arăta complet altfel față de versantul sudic. Din acest unghi, muntele părea chiar mai înalt, mai abrupt și mai sălbatic. La poalele lui, orașul Knossos și portul lui ni se înfățișau privirii.

Portul era vast, însă apele lui abia dacă păreau suficiente pentru a adăposti flota minoiană de galere de război și corăbii comerciale ancorate acolo. Unele dintre ele erau suficient de mari pentru ca *Taurul sacru,* pe puntea căruia ne odihneam, să pară un pitic.

Deasupra portului se ridicau clădirile orașului. Mi-am dat seama imediat că era de multe ori mai mare decât Teba și Babilonul combinate. Cu toate astea, comparativ cu Knossosul, cele două orașe mai mici erau mai frumoase, mai vesele și mai primitoare.

În ciuda fundalului alcătuit din muntele înalt și maiestuos și a grandorii arhitecturii sale, Knossosul era un loc sumbru și în tonuri întunecate. Simțurile mele sunt atât de fin acordate la nuanțele subtile și ascunse ale supranaturalului, încât am știut imediat că orașul fusese construit pe unul dintre acele rare câmpuri de forță în care zeii și-au concentrat toate energiile.

În această epocă iluminată, oamenii educați acceptă că pământul este o creatură vie, care respiră, o gigantică broască-țestoasă care înoată de-a pururi în oceanul întunecat al eternității. Plăcile care formează carapacea de pe spinarea sa se unesc de-a lungul acestor linii de forță. Când pământul se mișcă, aceste îmbinări îi permit să-și flexioneze trupul și membrele. Acestea sunt centre ale unei forțe inimaginabile – uneori bune, alteori rele.

Aici, era rea. I-am simțit gustul rânced pe limbă și duhoarea în nări.

M-am cutremurat încercând să-i accept enormitatea.

— Ți-e rece, Taita? m-a întrebat Toran grijuliu.

Deși am clătinat din cap și am zâmbit, n-am fost sigur că fața nu-mi va dezvălui adevăratele sentimente. Mi-am întors-o de la el și am privit spre mare. Departe de a-mi calma presimțirile negre, acestea s-au amplificat când am dat cu ochii, pentru prima dată de aproape, de cele două vârfuri gemene ale muntelui Cronos. Tulburarea mea probabil că a fost evidentă pentru el, deoarece Toran a chicotit și m-a bătut prietenește pe umăr.

— Înveselește-te, Taita! Majoritatea oamenilor au aceeași reacție ca tine când văd pentru prima dată citadela lui Cronos, părintele tuturor zeilor. Cunoști istoria acestor locuri și povestea despre cum s-au întâmplat toate aceste mistere?

— Știu prea puține sau chiar nimic.

De fapt, eram sigur că știam mai multe decât Toran însuși, dar adesea e mai bine să te prefaci ignorant. În felul acesta, este mult mai probabil să afli secrete care altminteri ți-ar rămâne ascunse.

Toran s-a apucat cu mare plăcere să mă instruiască.

— Ca om de litere și erudit, probabil ești de acord că zeul Cronos este tatăl tuturor zeilor. Înainte de el a existat doar Geea, Pământul, și Uranus, Cerul. Din unirea lor s-a născut Cronos.

— Măcar atât lucru știu, am recunoscut eu cu grijă. Nu voiam să fiu atras într-o dispută, deși știam că existau alte explicații mai plauzibile ale creației. Dar, te rog, continuă, bunule Toran.

— După o vreme, Cronos s-a bătut cu tatăl său, Uranus, și l-a înfrânt. Apoi, l-a castrat și l-a făcut sclavul său. Cronos a condus în epoca de aur a zeilor. Cu toate astea, cunoștea profeția că unul dintre copiii lui se va ridica împotriva sa, așa cum făcuse și el cu tatăl său. Așa că și-a devorat propriii copii atunci când se nășteau, pentru a împiedica acest lucru.

— Date fiind condițiile, să-i mănânce a fost probabil o opțiune rezonabilă. Cunosc destui părinți muritori care își doresc să fi făcut același lucru, l-am ironizat eu, dar cu o expresie serioasă pe chip, astfel că Toran m-a luat în serios și a dat din cap.

— Chiar așa! Oricum, atunci când Rhea, care era nevasta lui Cronos, a născut al șaselea copil, l-a numit pe băiețel Zeus și l-a ascuns de tatăl său într-o peșteră de pe muntele Ida. A arătat spre muntele aflat dincolo de golf. În acest fel, Zeus a supraviețuit până la maturitate. Apoi, după cum spunea profeția, s-a bătut cu Cronos. După ce l-a înfrânt, a despicat pântecul tatălui său, și toți frații și surorile lui au fost eliberați de-acolo.

— După aceea, Zeus împreună cu frații și surorile lui au zburat pe vârful muntelui Olimp, unde trăiesc până în ziua de azi, conducând de sus viețile oamenilor, am continuat eu povestirea într-un ritm accelerat. Uneori, Toran poate fi enervant de pedant. Zeus este acum părintele zeilor și stăpânul furtunilor. Frații lui sunt Hestia, zeița căminului și a vetrei, Demetra, zeița fertilității, a grâului, a holdelor, Hera, zeița căsătoriei, Hades, zeul infernului, și Poseidon, zeul mărilor.

— Ai spus că nu cunoști istoria lor. Toran părea puțin ofensat, dar apoi s-a grăbit să continue înainte ca eu să pot spune restul poveștii. Zeus n-a reușit să-și omoare tatăl, fiindcă era nemuritor, așa că, înainte să plece spre Olimp, l-a întemnițat pe Cronos în adâncurile de foc ale acelui vulcan care acum îi poartă numele.

O vreme, amândoi am privit muntele în tăcere.

— Este cel mai vechi și mai puternic vulcan din lume, a curmat Toran tăcerea. Toată puterea lui e controlată de Cronos. Cu această forță, ne protejează de invidia regilor străini și de avariția țărilor mai puțin civilizate. De exemplu, odată, când euboenii[16] și-au trimis flota să ne atace, Cronos a aruncat asupra lor stânci aprinse, de pe înălțimile muntelui său, scufundându-le majoritatea corăbiilor și gonindu-i pe supraviețuitori înapoi de unde veniseră.

Am privit muntele. Avea cu adevărat o înfățișare amenințătoare. Nu exista nici urmă de vegetație sau de viață animală pe abruptele metereze în formă de piramidă. Acestea cădeau aproape direct în mare, cu suprafețe negre sau de un roșu strălucitor reprezentând lavă vitroasă solidificată.

Din deschizăturile gemene aflate pe cele două creste, lava topită încă se scurgea, șerpuind strălucitoare și tremurătoare din cauza căldurii, râuri de foc care explodau în nori de aburi atunci când se întâlneau cu marea care clipocea la baza muntelui.

— Când Cronos este ori foarte fericit, ori extrem de furios scoate fum și foc, a explicat Toran. Intensitatea furiei sau bucuriei lui poate fi apreciată după volumul și forța respirației sale de foc. După respirația blândă de acum, îți dai seama că doarme sau e binedispus. Când este cu adevărat stârnit, suflă roci topite și nori de fum sulfuros, care ajung atât de sus în cer, încât se combină cu norii. Atunci, mugetele și răcnetele sale pot fi auzite peste tot în Creta, iar cutremurările lui violente se simt și pe pământurile îndepărtate de dincolo de mare.

— Ce l-ar putea înfuria atât de tare? l-am întrebat eu pe Toran.

— El este cel mai măreț dintre toți zeii. Cronos n-are nevoie de un motiv pentru a fi furios și, cu siguranță, nu ne dă nouă

---

[16] Locuitorii insulei Euboea (Evia), a doua insulă ca mărime din Grecia, după Creta. (n. tr.).

socoteală pentru toanele și poftele sale. E furios pentru că-i furios – asta este.

Am dat cu înțelepciune din cap ascultându-l pe Toran preamărindu-i puterile și justificând excesele acestui zeu al lui. Desigur, nu am fost de acord cu el. Am studiat istoria și originea tuturor zeilor. Există sute. Precum muritorii și semizeii, diferă foarte mult între ei ca putere și temperament, ca virtuți și ca nelegiuiri.

Ceea ce m-a surprins a fost că un om superior cum era Toran îl proslăvea și i se supunea unui monstru furios, și nu unui zeu nobil și binevoitor ca Horus.

N-am încredere nici în Cronos, nici în Seth. Mai mult, n-am fost niciodată complet sigur de Zeus. Cum poți să ai încredere în cineva, fie el și zeu, care își găsește plăcerea în a juca feste proaste omenirii și familiei sale imediate?

Nu, îi sunt cu totul dedicat lui Horus.

☥ Capitolul 72

Aglomerația din și de pe lângă portul Knossosului era atât de mare, încât căpitanul acestuia, văzând că ne apropiem, a trimis un mesager, interzicând intrarea imediată a *Taurului sacru* și ordonându-ne să ancorăm în radă până când ni se găsea o dană în portul propriu-zis.

Ambasadorul Toran s-a dus la țărm cu ambarcațiunea căpitanului portului pentru a vesti la palat sosirea noastră.

Cam la o oră după plecarea lui Toran, un mic vas s-a apropiat de noi. Avea arborat drapelul regal al Cretei. Pe o parte era taurul auriu, iar pe cealaltă se afla securea cu două tăișuri a călăului – semnificând dreptul de viață și de moarte deținut de Supremul Minos.

Fusesem avertizat de Toran, înainte să se ducă pe țărm, că Tehuti și Bekatha, ca viitoare mirese regale, trebuiau să stea în cabinele lor, departe de ochii bărbaților. Când apăreau în public, fețele lor trebuiau să fie bine acoperite cu văluri groase și chiar mâinile și picioarele trebuiau să fie complet acoperite până când aveau să fie cazate în siguranță, în seraiul regal.

Când le-am spus despre codul vestimentar minoian, fetele au fost revoltate. Erau obișnuite să umble goale pușcă atunci când aveau chef. A fost nevoie de tot tactul meu și de toate abilitățile de negociator pentru a le convinge să se supună obiceiurilor minoiene și să se comporte ca membre ale familiei regale din această țară.

Foarte preocupat de aceste îngrădiri, m-am pomenit singurul necretan de pe puntea de la pupa *Taurului sacru* care întâmpina delegația de la palat.

Lângă balustrada de la prora vasului care se apropia, alături de ambasadorul Toran se aflau trei oficiali de la palat. Unul dintre ei a vorbit de îndată ce s-a aflat la o distanță suficientă pentru a fi auzit. În numele Supremului Minos, a cerut permisiunea să urce la bord – o solicitare la care căpitanul Hypatos a răspuns cu însuflețire.

Acești trei vizitatori erau îmbrăcați în lungi robe negre, ale căror poale măturau puntea în vreme ce se apropiau de mine cu un mers ferm și plin de demnitate. Cu toții purtau pălării înalte, fără boruri și împodobite cu panglici negre. Bărbile lor erau vopsite negre ca pana corbului și cu cârlionți mici, făcuți cu clești fierbinți. Fețele le erau pudrate cu cretă albă, dar ochii le erau machiați cu kohl. Contrastul era șocant. Expresiile lor erau lugubre.

Ambasadorul Toran îi urma îndeaproape și mi i-a prezentat când s-au oprit în fața mea. M-am înclinat în fața fiecăruia când Toran i-a rostit numeroasele nume și complicatele titluri.

— Lord Taita! Emisarul-șef s-a înclinat la rându-i în fața mea. Supremul Minos mi-a ordonat să-ți urez bun venit în regatul Cretei…

A continuat asigurându-mă că sosirea noastră a fost așteptată cu nerăbdare. Cu toate astea, la palat existaseră incertitudini legate de momentul exact al fericitului eveniment. Acum, solicitau alte douăzeci și patru de ore pentru a pregăti o primire potrivită pentru prințesele egiptene promise în căsătorie Supremului Minos.

— O corabie oficială va sosi mâine la amiază, pentru a te conduce pe tine și pe miresele regale la palatul unde Supremul Minos le va aștepta ca să le ureze bun venit în familia sa.

— Supremul Minos este extrem de binevoitor! am răspuns eu la ceea ce era în esență o poruncă regală diplomatic formulată, și nu o invitație.

— Majestatea Sa mi-a cerut să le asigur pe prințese de bucuria pe care i-o face sosirea lor. Și mi-a mai cerut să le prezint aceste dovezi ale favorurilor regale.

A arătat spre cuferele grele din argint cărate de ajutoarele îmbrăcate în negru care îl însoțeau. Acestea au pus darurile pe punte și s-au îndepărtat de-a-ndăratelea, făcându-mi plecăciuni adânci.

Întâlnirea s-a terminat. Delegația s-a întors pe vasul care o adusese. Aflam că minoianii erau un popor serios, care pierdea foarte puțin timp cu ceremonii sau formalități politicoase.

Speram că darurile pe care le trimisese Supremul Minos ar putea lumina puțin mohoreala în care se cufundaseră prințesele mele. Într-adevăr, s-au dovedit a fi demne de cel mai bogat monarh al lumii. Aurul și argintul străluceau, iar pietrele prețioase au luminat cabina cu razele lor multicolore.

Tehuti și Bekatha le-au examinat indiferente, apoi le-au dat deoparte și au revenit la melancolia lor.

Până acum mă asigurasem cu strictețe ca fetele mele să nu se bucure vreodată de consolarea oferită de struguri, dar mi-am dat seama că la vremuri disperate se cer măsuri disperate. Am coborât în cala vasului și am luat una dintre amforele ambasadorului Toran. Am umplut pe jumătate trei carafe mari din cupru cu vin dulce și roșu de Ciclade. Apoi, le-am umplut cu apă și l-am trimis pe musul corăbiei să se ducă în cabina unde sufereau fetele mele.

— Vrei să bem otrava asta? a dorit să știe Tehuti. Dar ne-ai spus că o să ne facă să chelim.

— Asta doar dacă bei când ești foarte tânăr. Dar voi sunteți mari acum, am explicat eu. Uitați-vă la mine. Sunt eu chel?

Șovăind, au recunoscut că nu.

— Ne-ai mai zis și că o să ne cadă dinții, mi-a amintit Bekatha.

În replică, i-am rânjit cu toată dantura mea perfectă. S-au gândit o vreme la asta.

— O să vă facă să vă simțiți mai vesele și mai fericite, le-am momit eu.

— Nu vreau să mă simt veselă și fericită, a rostit Bekatha cu fermitate. Vreau doar să mor.

— Cel puțin, vei muri fericită, am argumentat eu.

— Poate că ar trebui s-o punem pe Loxias să-l încerce întâi.

Tehuti s-a uitat gânditoare la tânăra minoiană. Bekatha a împins una dintre carafe spre ea, pe masă. Loxias a suspinat resemnată. Se obișnuise de mult să i se dea sarcinile cele mai neplăcute și potențial primejdioase. A ridicat vasul la buze și a luat o înghițitură mică, apoi și-a îndreptat trupul, ținând vinul în gură.

— Înghite-l! i-a poruncit Tehuti.

Ea i-a dat ascultare, iar ele au privit-o cu atenție, așteptând să vadă dacă avea să-și piardă părul sau dinții. Loxias a zâmbit.

— Are gust bun.

Și-a aplecat din nou capul spre carafă.

— Destul! Nu trebuie să-l bei pe tot, a protestat Tehuti și i-a luat carafa din mâini.

Și-au trecut-o una alteia, discutând cu însuflețire despre gustul vinului. Bekatha era de părere că are gust de prune, dar Tehuti spunea că are categoric gust de rodie coaptă. Loxias n-a avut nicio opinie, dar s-a asigurat că nu era sărită la rând. Ea a fost prima care a râs. Celelalte două au privit-o surprinse. Apoi, Bekatha a chicotit.

Într-o oră, toate trei își lepădaseră hainele și se împodobiseră cu bijuteriile strălucitoare trimise de Supremul Minos. Eu cântam la liră una dintre melodiile lor de dans favorite, iar ele țopăiau prin cabină, râzând în hohote. Era deja trecut de miezul nopții când Bekatha s-a prăbușit în cele din urmă pe patul ei, dar nici celelalte n-au întârziat prea mult până s-o urmeze. Le-am acoperit cu cearșafuri, le-am sărutat de noapte bună și am stins lampa. Am urcat scara spre puntea principală, pentru a savura aerul nopții, simțindu-mă destul de mulțumit de mine.

☥ Capitolul 73

Prințesele mele erau îmbrăcate în stil minoian și așteptau pe puntea principală când corabia regală a ieșit din port, la prânz în ziua următoare, și s-a îndreptat spre *Taurul sacru.* Până nu s-au mișcat, nimic nu sugera că, sub straturile de haine și de voaluri negre care le acopereau, s-ar fi aflat o făptură vie. Ambasadorul

Toran le trimisese cu o barcă aceste costume și accesorii, mai devreme în acea dimineață. Avusesem nevoie de toată viclenia și de toată ingeniozitatea mea pentru a le convinge pe fete să îmbrace această costumație bizară. Loxias fusese cruțată de această insultă. Cu toate că și rochia ei era lungă și neagră, iar pălăria, înaltă, conică și împodobită cu panglici negre, măcar fața și mâinile îi erau descoperite. Însă ea era doar o servitoare și sunt sigur că nici dacă ar fi avut pieptul dezgolit n-ar fi băgat cineva de seamă.

Le-am condus pe corabie în ritmurile solemne ale tobelor la care băteau patru preoți de la templul lui Cronos, care se aflau la pupa. Apoi, corabia a pornit spre port, iar eu am avut ocazia să studiez mai îndeaproape edificiile înalte care îl înconjurau, înghesuindu-se până în apropierea apei.

Erau construite în întregime din blocuri de piatră de un cenușiu-închis, despre care am aflat mai târziu că proveneau de la o carieră din munți. Foarte puține elemente diferențiau o clădire de vecinele sale. Acoperișurile erau plate. Ferestrele erau niște fante înguste acoperite cu sticlă cenușie opacă.

Cea mai mare clădire se afla chiar în dreptul intrării în port. Nu era nevoie de statuia taurului de aur al Cretei de pe acoperișul ei pentru a indica faptul că aceasta era unul dintre cele patru palate mari ale Supremului Minos.

Cu o precizie obținută în urma practicii îndelungate, vâslașii au adus corabia la cheiul din fața palatului unde un grup de demnitari aștepta să întâmpine micul meu alai. Toți purtau uniforme identice, negre și lungi, și pălării conice înalte. Fețele tuturor era albe de cretă și ochii le erau subliniați cu kohl. Câțiva purtau lanțuri de aur și argint și alte decorațiuni pe hainele lor, denotându-le rangul și statutul superioare.

Chiar și eu eram îmbrăcat într-o robă lungă și neagră, pe care mi-o trimisese ambasadorul Toran. Dar îmi purtam magnificul coif din aur cu creasta lui cu pene, iar fața nu îmi era dată cu cretă sau cu kohl.

Singurele persoane care nu erau înveșmântate în negru erau cei patru războinici supli și cu pielea foarte întunecată, care purtau strălucitoare tunici verzi cu curele din piele în partea superioară a trupului și coifuri din piele pe cap, care s-au grăbit să le întâmpine pe prințese când au pășit pe țărm. Erau înarmați cu săbii scurte și pumnale. Doi dintre ei aveau bice, care speram

că erau ceremoniale, nu funcționale. Și-au ocupat pozițiile de o parte și de alta a fetelor mele.

Era ceva ciudat de feminin la acești paznici de corp îmbrăcați în verde. Chipurile lor erau lipsite de bărbi și fine. Trăsăturile le erau delicate și dăltuite cu eleganță, la fel ca și mâinile. Le lipseau doar protuberanțele pieptului feminin, al lor fiind la fel de plat ca al unui băiat. Am decis că erau un soi de hermafrodiți – o altă ciudățenie ca atât de multe altele pe acest meleag straniu. Mi i-am scos din minte și le-am urmat pe fete pe ușă, în cavernosul vestibul al palatului.

Acesta era ticsit cu oameni înveșmântați în negru și având fețele date cu cretă. Totuși, n-am văzut nici măcar o femeie în întreaga mulțime. Noi, egiptenii, suntem mândri de femeile noastre și ne așteptăm să joace un rol major și foarte vizibil în viața națiunii noastre. Am considerat acest izolaționism sexist extrem de nefiresc și respingător.

Prin mijlocul dușumelei din marmură fusese lăsat un culoar liber, doar atât cât să aibă loc fetele mele și escortele lor în uniformă. Acesta ducea către o altă pereche de uși, aflată în capătul celălalt al încăperii. Micul nostru alai a pornit pe acest culoar, dar, după nici douăzeci de pași, cineva a ieșit din mulțime și a venit alături de mine. Pentru o clipă, n-am realizat că era ambasadorul Toran, deoarece și el era îmbrăcat complet în negru, iar fața îi era de un alb cadaveric, cu orbitele negre, însă purta un lanț de aur pe care l-am recunoscut și, cu toate că mi-a vorbit pe un ton sepulcral, vocea îi era inconfundabilă.

— Totul se desfășoară așa cum a fost plănuit. Supremul Minos și întregul consiliu ne așteaptă în sala tronului, care se află dincolo de ușile din față. Le-a arătat cu o ridicare a bărbiei. Chiar și regina mamă e cu el. Asta-i o onoare rară. Nu se așteaptă de la tine să participi la evenimentele de azi, dar de mâine vei lucra cu marele amiral și Consiliul său de război pentru a plănui campania împotriva hicsoșilor.

— Sunt ușurat și încântat să te aud spunând asta. Cu toate că am vorbit cu o voce la fel de coborâtă ca a lui, era adevărul. Îmi trebuiseră ani de planificare intensă și de acțiuni și mai intense pentru a ajunge în acest punct. Ne aflam în pragul succesului. Totuși, când va avea loc ceremonia de căsătorie? am întrebat eu.

Toran mi-a aruncat o privire surprinsă, dar, înainte de a apuca să-mi răspundă, ușile din lemn de cedru decorate cu câte un taur de aur s-au deschis fără zgomot în fața noastră. La bătaia solemnă a unei tobe, am intrat în sala tronului și ne-am oprit în vreme ce ușile se închideau silențios în urma noastră.

Încăperea era slab luminată. Nu existau lămpi. Cele câteva ferestre înguste erau acoperite cu draperii de lână în culori închise. Cu toate astea, ochii mi s-au obișnuit repede, așa că detaliile siluetelor și chipurilor au apărut din penumbră.

În centrul sălii se afla un tron instalat pe un podium. Un grup compact de oameni era strâns în jurul bazei tronului. În stânga sa erau adunați preoții lui Cronos. Purtau pelerine lungi, cu glugi care le ascundeau trăsăturile. Aceste veșminte aveau o culoare roșiatică intensă, despre care am aflat de la Toran, mai târziu, că se numea roșu sânge de taur.

Vizavi de tron se afla un alt grup de curteni și nobili. Unii dintre ei purtau tradiționalele robe negre și lungi și pălăriile înalte.

În fața lor stăteau militarii de rang înalt și comandanții navali. Uniformele lor erau pe atât de țipătoare și colorate, pe cât de mohorâte erau hainele nobililor.

Tronul în sine era masiv. Era sculptat din abanos și avea incrustații de sidef. Cu toate că era suficient de mare ca pe el să aibă loc cinci bărbați mari îmbrăcați în armuri, doar două persoane ședeau pe el. Una dintre ele era singura femeie din sala tronului, cu excepția prințeselor mele și a lui Loxias.

M-am uitat la ea nevenindu-mi să cred. Era cea mai bătrână femeie pe care o văzusem vreodată. Părea la fel de bătrână ca timpul însuși. Trupul și membrele descărnate erau acoperite cu o dantelă de un negru prăfuit, însă nu purta mănuși. Degetele îi erau grotesc răsucite de artrită și de vârstă. Dosul palmelor scheletice îi era plin de o rețea de vinișoare albastre torsadate.

Fața îi era galbenă și ridată ca un măr desprins de vânt din copac și care a zăcut la poalele sale câteva luni în soare. Nici nu mai părea omenească. Șuvițele de păr rare și năclăite erau vopsite în roșu aprins și lipite de craniu sau cârlionțate în jurul urechilor. Ochii îi erau cufundați în orbitele adânci. Un ochi îi era negru și strălucitor ca obsidianul lustruit. Celălalt îi era opac și din el picurau lacrimi pe obrazul ofilit, prelingându-se pe dantela neagră ce îi acoperea partea de sus a corpului.

În tăcerea din sală a tușit și a expectorat niște mucus verde și galben. Când a deschis gura pentru a-l scuipa pe dușumeaua din marmură, am văzut că dinții îi erau negri și zdrențuiți precum cioturile rămase în pădure după un incendiu.

— Pasiphaë, regina mamă, a șoptit Toran atât de încet, încât numai eu l-am auzit.

Alături de ea ședea o siluetă umanoidă gigantică, înveșmântată într-o robă cu filigran de aur și cu un pieptar din aur cu desene în relief. Totuși, creatura părea prea mare pentru a fi om. M-am întrebat dacă era oare vreo bestie supranaturală sau aparținea panteonului minoian de nemuritori?

Mâinile lui erau acoperite de mănuși făcute din piele neagră îmblănită, despre care am presupus că era de bivol sălbatic. Picioarele erau vârâte în cizme înalte, din același material.

Cel mai surprinzător era însă capul creaturii. Era complet acoperit de o mască din metale prețioase, făcută în formă de taur sălbatic cu nări fremătând și o coamă zburlită. Coarnele masive montate în mască erau autentice, desprinse de pe craniul unui animal autentic. Erau lungi, curbate spre față și cu un aspect letal. Văzusem specimene aproape identice printre trofeele regelui Nimrod, în Babilon.

Găurile pentru ochi păreau să fie negre și goale, până când m-am dat puțin într-o parte. Capul mascat s-a întors să-mi urmărească mișcarea și, făcând asta, unghiul luminii venite dinspre ferestrele înalte s-a modificat. Am reușit să deslușesc licărul unor ochi vii adânc în găvane. Erau ochi de om, de fiară sau divini? Nu aveam de unde să știu.

Toboșarul ascuns a bătut de două ori, apoi s-a lăsat tăcerea. Nimic și nimeni n-a mișcat în liniștea bruscă. Atunci, silueta mascată s-a ridicat de pe tron și și-a întins brațele. A scos un muget ca de taur sălbatic când simte în nări mirosul estrului. Sunetul a creat un ecou de o asemenea intensitate în masca acelei creaturi, încât mi-am dat seama că învățații minoiani trebuie să fi folosit niște mijloace pentru a-l amplifica la acest volum extraordinar.

La unison, întreaga congregație, inclusiv preoții, au scos un geamăt de venerație atât de profund și de intens, încât a sunat a teroare, după care s-au prosternat în fața lui. Gărzile îmbrăcate în verde, aflate de o parte și de alta a fetelor mele, le-au silit să-și lipească fețele de dușumeaua din marmură.

Ambasadorul Toran m-a apucat de încheietură și m-a tras în jos odată cu el.

— Stai nemișcat! mi-a șuierat el. Pentru nimic în lume să nu-ți ridici capul!

I-am dat ascultare. Habar n-aveam ce se petrece, dar știam că nu era momentul să-l contrazic sau să obiectez. Am stat nemișcat, gemând când restul mulțimii gemea, lovindu-mi fruntea de dușumea doar când toți ceilalți o făceau.

Tirada dinspre tron a continuat neabătută, dar crescând în volum până când capul a început să-mi vâjâie.

Deși studiasem cu asiduitate minoiana, n-am înțeles nici măcar un cuvânt din spusele Supremului Minos. Fie ținea discursul într-un limbaj cabalistic, fie amplificarea îi distorsionase cuvintele dincolo de capacitatea mea de a le înțelege.

Am o brățară pe care o port la încheietura dreaptă în astfel de ocazii. Pe un lanț ușor este suspendat un mic disc de aur pe care l-am lustruit până la perfecțiunea unei oglinzi. Privind reflexia sa, văd orice sau pe oricine e în fața sau în spatele meu, fără a-mi înălța capul. În felul acesta, am aflat multe lucruri interesante și nu doar o dată am evitat astfel moartea.

Brusc, în mica mea oglindă, am zărit o draperie circulară neagră coborând tăcută din umbrele tavanului. Avea exact dimensiunea podiumului pe care se afla tronul. I-a învăluit complet atât pe Supremul Minos, cât și pe mama sa, Pasiphaë.

Apoi, a fost ridicată la fel de repede precum fusese coborâtă – și atât tronul, cât și podiumul erau acum pustii. Supremul Minos și mama lui dispăruseră. Era cea mai inteligentă scenografie la care fusesem martor vreodată.

Toboșarul ascuns a început din nou să bată. La acest semnal, ne-am ridicat cu toții în genunchi și ne-am înălțat capetele. S-a auzit un murmur de venerație și mici țipete de surpriză când am realizat că Supremul Minos și mama lui dispăruseră. M-am alăturat celorlalți fără să am nevoie de îndemnul lui Toran. După ce mi-am exprimat din plin stupefacția față de puterile miraculoase ale regelui Cretei, m-am ridicat în picioare alături de Toran și l-am întrebat:

— Presupun că Supremul Minos a stabilit o dată pentru ceremonia de căsătorie, nu-i așa?

— Te rog să mă ierți, lord Taita. Ar fi trebuit să-ți explic mai amănunțit. Am presupus că înțelegi ce se petrece. Părea sincer stânjenit. Tocmai am luat parte la ceremonia de căsătorie.

Nu-mi amintesc când am rămas mut ultima dată, fără să găsesc ceva inteligent sau spiritual de spus, dar, în cele din urmă, cu toate că vocea îmi era spartă, am izbutit să vorbesc:

— Nu înțeleg, Toran. Te-am întrebat de nunta prințeselor mele egiptene.

— Asta a fost nunta. Nu mai sunt prințese. Acum sunt regine minoiane. Noi doi am reușit ce ne-am propus.

M-a luat de braț parcă pentru a mă susține. Încă privindu-l fix, i-am îndepărtat mâna.

— Ce se petrece cu fetele mele acum? am insistat eu.

— Femeile-bărbat le vor conduce în seraiul regal.

A arătat cu capul spre paznicii de corp în uniforme verzi.

— Încă nu sunt pregătit să le însoțesc, am protestat eu. Întâi, trebuie să-mi iau lucrurile de pe *Taurul sacru.*

— Bărbații nu au voie în Palatul soțiilor regale. Îmi pare foarte rău, domnule.

— Toran, știi foarte bine că nu sunt cu adevărat bărbat. N-am fost niciodată despărțit cu forța de fetele mele.

— Conform legii minoiane, ești bărbat, a insistat el.

— Atunci, cum e cu creaturile alea? am vrut eu să știu, arătând spre gărzile în uniforme verzi, care le ridicau pe fetele mele în picioare. Nu sunt ele bărbați – chiar mai mult decât mine, Toran?

— Nu, Taita. Acestea sunt femei din tribul Mbelala, aflat în vestul Africii.

— Dar nu au sâni! am protestat eu.

— Sânii le-au fost extirpați la pubertate, pentru a putea să mânuiască mai bine sabia, dar jos sunt pe deplin femei. O să-ți dovedesc asta.

S-a răsucit spre căpitanul gărzilor și i-a vorbit cu asprime. Ascultătoare, și-a ridicat tunica și și-a etalat vaginul perfect.

— Poți să-l atingi dacă vrei, stăpâne. Însă doar dacă ești dispus să-ți sacrifici brațul pentru acest privilegiu.

Cu mâna pe mânerul sabiei, femeia-bărbat a zâmbit provocându-mă să încerc. Am clătinat din cap și m-am întors spre Toran.

— Când voi putea să-mi văd fetele din nou? am întrebat eu și mi-am auzit tonul rugător al vocii.

— Îmi pare cumplit de rău că eu sunt cel care trebuie să-ți răspundă la această întrebare, deoarece răspunsul este niciodată, a rostit Toran cu fermitate. Niciun alt bărbat cu excepția Supremului Minos nu le va mai vedea vreodată chipurile... până în ziua morții lor.

Privind retrospectiv, cu înțelepciunea înțelegerii ulterioare, mi-am dat seama că ultima parte a declarației lui era o avertizare camuflată, însă am fost atât de năucit de iminenta pierdere, încât n-am realizat pe loc.

Cele patru gărzi le-au luat pe prințesele mele acoperite cu voaluri și s-au îndepărtat. Loxias le-a urmat, dar s-a uitat îndărăt la mine și a șoptit prea încet ca s-o aud, dar i-am citit pe buze:

— O să le apăr cu prețul vieții mele!

Nu m-am mai putut abține și am pornit pe urmele lor, pentru a le împiedica să plece, însă Toran m-a apucat de braț și m-a ținut pe loc.

— Nu ești înarmat, Taita. Aceste femei-bărbați sunt ucigașe antrenate. Nu cunosc mila.

Am rămas locului și le-am privit îndepărtându-se. Puteam vedea că Bekatha plângea – pe sub văluri, tot trupul i se cutremura. Spre deosebire de ea, Tehuti a pășit în necunoscut ca o eroină.

În peretele din spatele tronului de abanos, o ușă s-a deschis fără zgomot. Deznădăjduit, le-a urmărit dispărând prin ea.

☥ Capitolul 74

A fost ca și cum viața mea se sfârșise. Cele două fete care, vreme de mulți ani, fuseseră principalul motiv pentru care trăiam plecaseră pentru totdeauna.

Ambasadorul Toran știa cât de profund le iubeam și cât de amarnic fusesem rănit de pierderea lor. A dovedit acum că îmi devenise prieten adevărat. Și-a asumat sarcina de a mă îndruma prin complexitatea ciudată a societății cretane. Avea o trăsură care ne aștepta în curtea din spatele palatului. Cu ea ne-am dus pe un drum șerpuit către marea vilă aflată pe munte,

deasupra orașului Knossos. Aceasta avea să fie ambasada egipteană, iar eu, ambasadorul.

În vreme ce urcam, Toran a făcut o conversație ușoară, pentru a-mi distrage atenția de la durerea mea, prezentându-mi punctele de interes ale orașului care se întindea sub noi. Acestea includeau birourile navale și complexul clădirilor guvernamentale cu ajutorul cărora Supremul Minos conducea vastul său imperiu.

— În fruntea guvernului se află Consiliul de stat, care este format din zece demnitari numiți de Supremul Minos. Sarcinile și responsabilitățile lor acoperă toate fațetele existenței noastre ca națiune – de la venerarea zeului Cronos, care este obligatorie pentru toți cetățenii, la plata taxelor, care nu e opțională. Toran a chicotit amuzat de mica lui glumă. Alte formațiuni majore sunt Amiralitatea, Departamentul comerțului și Armata.

Cu un efort, am reușit să dau deoparte durerea pierderii și să mă concentrez asupra acestor informații vitale. Am izbutit chiar să iau parte la conversație:

— Desigur, lumea întreagă știe despre flota minoiană, care le întrece pe ale tuturor celorlalte țări, dar nu știam că aveți o armată semnificativă.

— Armata noastră are aproape cincizeci de mii de oameni bine pregătiți, mi-a spus Toran cu mândrie.

— Pe Horus, asta trebuie să însemne cea mai mare parte din populație! am exclamat eu surprins.

— Toți ofițerii de rang înalt sunt cretani, dar grosul e format din mercenari. Cea mai mare parte a populației noastre e reprezentată de meseriași talentați, nu de soldați.

— Acum înțeleg. Eram fascinat de această informație. Și sunt sigur că superba voastră flotă va putea să-i transporte foarte repede pe acești războinici oriunde este cea mai mare nevoie de ei.

Toran mi-a înșirat numele și responsabilitățile tuturor militarilor de rang înalt. Apoi mi-a vorbit despre calitățile și slăbiciunile fiecăruia:

— Unii dintre ei sunt războinici pricepuți și care văd lucrurile în perspectivă, dar mulți alții nu văd mai departe de propriile buzunare, pântece sau vintre.

Totuși, când am încercat să-l întreb pe Toran despre Supremul Minos și despre caracterul ființei aflate în spatele măștii de aur,

acesta a devenit sperios ca un mânz nedomesticit și a evitat subiectul cu o avertizare sumară:

— Să discuți despre persoana Supremului Minos este o crimă de lezmajestate pasibilă cu moartea. E suficient să știi că el întrupează spiritul națiunii noastre. De data asta, voi lua în considerare faptul că ai pus întrebarea din ignoranță, dar, Taita, te previn să iei în serios acest avertisment.

Ne-am cufundat amândoi într-o tăcere stranie, în vreme ce ocoleam un pinten stâncos al muntelui, după care am ajuns brusc în fața reședinței care îmi fusese pusă la dispoziție. Era o clădire mare, dar, ca toate celelalte pe care le văzusem până acum, era sumbră și urâtă. Nu existau grădini care să înfrumusețeze impersonala piatră cenușie. În schimb, era înconjurată de viță-de-vie crescută pe spaliere.

Servitorii casei erau aliniați în fața ușilor principale, pentru a-mi ura bun venit, cu toate că primirea lor a fost la fel de mohorâtă ca zidurile din spatele lor.

— Desigur, sunt sclavi, mi-a explicat Toran din proprie inițiativă. Tuturor li s-au scos limbile și coardele vocale, astfel că nu vei fi deranjat de flecăreala lor.

„Și nici nu voi afla de la ei ceva interesant sau important”, am gândit eu, însă nu am dat glas cuvintelor.

— El este Bessus, majordomul tău. A arătat spre un flăcău vânjos, cu zâmbet plăcut. Înțelege egipteana, dar, din motive evidente, n-o vorbește. Poți să-i ceri orice vrei.

Toran a continuat repede, conducându-mă apoi într-un tur al noii mele locuințe. Camerele erau confortabile, dar austere. Lucrurile mele personale și hainele de schimb fuseseră trimise din port, înainte de sosirea noastră. Fuseseră despachetate, spălate și aranjate cu grijă în dulapuri. Lângă dormitor se afla o bibliotecă cu peste o sută de pergamente mari aranjate pe rafturi.

— Aceasta este istoria Imperiului Minoian, mare parte din ea fiind scrisă de mine. Sper că, poate, o vei găsi instructivă, mi-a explicat Toran, apoi mi-a arătat masa de scris joasă din centrul încăperii. Ai cerneluri, pensule și papirusuri de cea mai bună calitate. Voi putea aranja ca misivele tale să fie livrate la orice destinație din lume.

— Ești foarte amabil, bunule Toran.

I-am mulțumit cu o expresie neutră pe chip, dar am zâmbit în sinea mea și i-am evaluat oferta în gând: „Foarte probabil, după ce îți faci cópii”. Înțelegeam că exista o limită a prieteniei și amabilității.

— În pivnițe se află cincizeci de amfore pline cu vin bun, a continuat el. Vor fi umplute de îndată ce se golesc. Pește proaspăt și carne vor fi trimise din port în fiecare dimineață. Cei doi bucătari sunt excelenți – știu din experiență personală. Eu i-am ales pentru tine.

Am ieșit și ne-am dus la grajduri, unde grăjdarul-șef s-a prosternat în fața mea. Am văzut urmele proaspete de bici care îi brăzdau spinarea.

— Ridică-te, băiete! Mi-am ascuns adevăratele sentimente în spatele unui ton politicos. Cândva, fusesem și eu sclav și îmi aminteam suficient de bine sărutarea biciului. Cum te numești? l-am întrebat eu, iar el, făcând eforturi, a bolborosit răspunsul.

Era un flăcău vesel, care în mod clar nu era cretan.

— Uaaga? am repetat eu sunetul, iar el a râs. Foarte bine, Uaaga, arată-mi caii tăi.

A dat fuga la grajduri înaintea mea, scoțând sunete neinteligibile, dar entuziaste din laringele lui gol.

În micul țarc din spatele grajdurilor se aflau opt cai frumoși. Uaaga i-a fluierat, iar aceștia au venit imediat la el, nechezând ușor de plăcere. A dat fiecăruia câte un mic pesmet din punga de piele pe care o avea la șold. Dacă animalele aveau încredere în el, atunci m-am hotărât să am și eu, cel puțin până mi-ar fi dovedit că mă înșel. De obicei, caii au o judecată bună.

— În curând, va trebui să mă duc călare la Krimad, pe țărmul sudic. O să am nevoie de o călăuză care să-mi arate drumul. Tu îl cunoști?

Uaaga a dat din cap cu convingere.

— Să te pregătești, l-am anunțat eu. O să te anunț din scurt și vom goni din răsputeri.

El a rânjit. Se părea că deja ne înțelegeam.

☥ Capitolul 75

În dimineața următoare, m-am sculat înainte de răsăritul soarelui și am mâncat grăbit înainte de a coborî călare muntele, îndreptându-mă spre Amiralitate. Mi-am petrecut toată ziua cu discuții în contradictoriu și negocieri cu viceamiralul Herakal și cu oamenii lui, în final cu prea puțin folos. Mi-au oferit opt bireme decrepite, care clar petrecuseră mulți ani ca nave comerciale, iar acum ajunseseră la final de viață. Cu acestea, ei se așteptau să înfrâng hoardele hicsose. Începeam să aflu că minoianii erau în general un popor ursuz și dificil, și extrem de ostil cu străinii. Singurul pe care îl cunoscusem până acum, ambasadorul Toran, era o excepție de la regulă. Era atât de afabil și îndatoritor, încât putea să se fi născut egiptean.

În seara aceea, m-am întors călare la noua mea casă, epuizat spiritual și descurajat. Abia dacă am gustat cina cu miel la grătar pe care mi-o pregătise bucătarul. Totuși, o carafă cu deliciosul vin pe care Toran îl trimisese în pivnițele mele mi-a dat puterea de a persevera, așa că, în zorii zilei următoare, am coborât din nou muntele pentru a mă duce din nou la Amiralitate.

A fost nevoie de toate abilitățile mele de negociator și de puțin ajutor din partea lui Toran, dar, după zece zile, reușisem în cele din urmă să încropesc o flotilă de șase trireme aproape noi. Viceamiralul acceptase ezitând să-mi dea ofițeri cretani cu experiență care să navigheze cu ele și mercenari duri, aduși din triburile sălbatice din nordul Italiei, care să alcătuiască echipajele. Acești oameni își spuneau latini sau etrusci. Toran m-a asigurat că erau marinari excelenți și războinici de temut. Cu câte o sută de asemenea sălbatici la bordul fiecărei trireme, eram sigur că putem înfrânge orice navă din flota hicsosă.

Le-am poruncit noilor mei căpitani să ocolească insula și să se ducă în portul Krimad, unde Zaras și Hui ancoraseră biremele mele sumeriene pregătite de drum. De-acum încolo, aceasta avea să fie principala noastră bază de operațiuni, de unde puteam lovi inamicul care se afla la doar șase sute de leghe spre sud – adică cinci zile de navigație pe mare dacă vântul era bun.

☥ Capitolul 76

În dimineața de după ce noile mele trireme au plecat din Knossos, eu și Uaaga am pornit călare prin întunericul de dinaintea zorilor spre Krimad, pentru a ajunge înaintea lor. Urmându-mi instrucțiunile, Uaaga înșeuase doi cai, iar pe alți patru i-am luat de căpestre. Astfel, puteam să schimbăm caii de îndată ce aceia de sub noi dădeau primele semne de oboseală.

Fusesem avertizat de către Toran că existau ocazional bande de tâlhari și de proscriși în pădurile care acopereau munții de pe insulă. Aflând asta, am luat cu mine o sabie scurtă în teaca prinsă la curea, iar lungul arc recurbat atârna pe umărul drept.

Ca sclav, lui Uaaga îi era interzis să dețină arme tăioase, dar avea o praștie și un sac din piele cu pietre de râu rotunde. Îl văzusem ucigând cu această armă potârnichi care zburau la înălțime, iar o dată îl zărisem doborând o căprioară care sărise gardul grădinii noastre. Era sigur că putea sparge capul unui bandit cu aceeași eficiență.

Am plecat înainte de răsărit, de îndată ce a fost suficientă lumină pentru a desluși drumul dificil. Uaaga era un călăreț priceput, așa că putea să țină pasul cu mine. Cunoștea fiecare cot al drumului și fiecare bifurcație de pe traseu. Călărea în spate dreapta, îndrumându-mă cu mârâituri animalice și semne făcute cu mâna.

Pentru început, am luat-o oblic pe pantele inferioare ale muntelui Ida, îndreptându-ne spre trecătoarea de la est de vârful cel mai înalt, care, deși ne aflam în plină vară, încă era acoperit cu zăpadă. La această altitudine copacii maturi ai pădurii fuseseră tăiați pentru a furniza combustibil forjelor și cuptoarelor din ateliere. Această distrugere m-a întristat. Oamenii cu topoare nu lăsaseră nici măcar un singur copac în picioare.

În cele din urmă, am ajuns în pădurile virgine de la o altitudine mai mare și am călărit printre copaci magnifici, care fuseseră înalți încă de pe vremea când zeii erau tineri. Crengile lor superioare se împleteau sus deasupra capetelor noastre, umbrind potecile dintre ei și creând o liniște de templu. Ropotele copitelor cailor noștri erau estompate de stratul gros de mușchi verde. Singurele sunete erau ciripitul păsărilor și

țipetele micilor animale. Ne-am adăpat caii cu apa pâraielor care curgeau la fel de limpezi și curate ca aerul de munte și reci ca gheața datorită zăpezii topite.

Ne-am oprit într-o poieniță din pădurea de pe coama muntelui pentru a-l privi pe Helios, zeul soarelui, retrăgându-și capul de aur sub orizontul estic.

Acesta era pământ sfânt – locul unde se născuse Cronos, părintele tuturor zeilor, iar apoi, fiii și fiicele lui. Le puteam simți prezența și adulmeca parfumul în aerul dulce emanat de solul mănos al pădurii. Era o senzație stranie să te afli atât de aproape de nemuritori. Poate că sensibilitatea mea exacerbată era motivată de sângele înrudit care îmi curgea în vine, despre care îmi spusese Inana. Apoi, mi-am zis cu severitate că Inana era aproape sigur o plăsmuire a viselor mele și că eram victima propriilor superstiții. Mă irita faptul că imaginea ei îmi revenea atât de persistent în minte.

M-am hotărât să mi-o alung ferm pe Inana din minte, dar, de îndată ce am luat această decizie, am auzit ecoul râsului ei îngăduitor. Vis sau zeiță, știam că era aproape, așa că de brava mea hotărâre s-a ales praful.

Mi-am îndreptat calul spre panta abruptă, către portul Krimad, care era cuibărit pe stâncosul țărm sudic al Cretei. Mai erau două ore până la prânz. Scosesem un timp excelent.

Deși ne aflam la o distanță de douăzeci de leghe, am crezut că recunosc catargele corăbiilor mele sumeriene stând grupate în port. Când m-am răsucit în șa și am privit îndărăt spre drumul pe care venisem, am văzut vulcanul în care era ținut prizonier zeul Cronos. Un fuior de fum albicios ieșea alene din cele două vârfuri gemene. Am zâmbit. Zeul era în toane bune.

Uaaga profitase de această scurtă pauză pentru a descăleca și a se lăsa pe vine în spatele celui mai apropiat copac. Simplul fapt că făcuse acest lucru indica faptul că, înainte de a fi făcut sclav, fusese o persoană de neam bun și cu maniere alese. Doar bărbații și femeile din cele mai de jos clase ale societății își scurg apa stând în picioare.

Uaaga s-a ridicat brusc, lăsând fusta chitonului să-i cadă peste genunchi în timp ce arăta spre un loc pe pământ aflat în apropierea lui, scoțând mârâituri incoerente. Era atât de tulburat, încât am descălecat și m-am îndreptat repede spre el pentru a vedea care era cauza.

Pământul moale de la baza copacului era atât de răscolit, încât mi-au trebuit câteva momente pentru a desluși urmele mari de copite despicate impregnate în țărână. Erau de câteva ori mai mari decât cele lăsate de vacile de lapte de pe domeniul meu de la Mechir, pe malul fluviului Nil.

M-am lăsat în genunchi pentru a compara una cu palma mea întinsă la maximum. A trebuit să-mi pun ambele palme pentru a acoperi complet urma de copită.

— În numele lui Seth cel Rău, ce monstruozitate a lăsat aceste urme? mi-am exprimat eu uimirea, fără să mă gândesc, față de Uaaga.

N-am reușit să descifrez răspunsul lui. A repetat sunetul crescând intensitatea în vreme ce s-a cuprins în brațe și s-a cutremurat mimând frica. Apoi, s-a răsucit și a fugit înapoi la calul său, urcându-se în șa. Mi-a făcut semn să încalec și eu, aruncând în același timp priviri temătoare spre pădurea care ne înconjura. Agitația lui era contagioasă, așa că am sărit pe spinarea calului meu și l-am îmboldit s-o ia din loc.

Încercam să găsesc o explicație rațională pentru aceste gigantice urme de copite. Dimensiunea lor părea mai degrabă fantastică decât reală – până când mi-am adus aminte de masivele cranii și coarne de taur pe care le văzusem printre trofeele de vânătoare ale regelui Nimrod, în Babilon. Totuși, îndepărtații munți Zagros, aflați la nord-est de fluviul Eufrat, se aflau la jumătate de lume distanță de această insulă micuță și foarte populată.

Părea foarte improbabil să mai existe tauri sălbatici care să fi supraviețuit în pădurea asta – doar dacă nu erau protejați printr-un decret dat de Supremul Minos. Poate că declarase aceste creaturi monstruoase drept animale care puteau fi vânate doar de rege, din moment ce reprezentau simbolul heraldic al națiunii minoiane, taurul fiind animalul sacru al zeului Cronos. Masca de argint purtată de Minos dădea o oarecare credibilitate acestei posibilități. Cu toate astea, mă îndoiam că ar fi fost înțelept să discut asta chiar și cu Toran. Deja mă avertizase să nu mă amestec prea tare în treburile conducătorului cretan.

Mi-am întors privirea spre Uaaga. Încă era extrem de agitat. Transpira, iar buza de jos îi tremura. Se tot răsucea înainte și înapoi în șa, aruncând priviri nervoase spre desișul aflat de o parte și de alta a potecii. Începea să mă enerveze. Chiar dacă în

acești munți mai supraviețuiau tauri sălbatici, comportamentul lui extravagant era deplasat.

Dincolo de dimensiunile lui, un taur era în esență o vacă, iar vacile sunt animale placide. Tocmai eram pe cale să mă iau de Uaaga când acesta a țipat brusc. Ieșit din gâtul și gura lui mutilate, sunetul a fost atât de neașteptat, încât m-a luat prin surprindere și m-am blocat.

Calul lui s-a năpustit în al meu atât de violent, încât, dacă reacția mea n-ar fi fost instantanee, aș fi fost azvârlit din șa. Mi-am recăpătat poziția și am mârâit la el. Însă Uaaga tremura de groază și arăta spre pădurea de dincolo de poteca pe care o urmam.

— Calmează-te, idiotule! am țipat la el, dar m-am întrerupt când am deslușit forma masivă și întunecată din frunzișul aflat mai sus și lateral față de cărare.

La prima vedere, crezusem că era vreo formațiune stâncoasă a muntelui. Dar s-a mișcat și imaginea s-a limpezit.

Era un animal adevărat.

Calul meu avea 16 palme[17] înălțime la greabăn, dar m-am văzut silit să mă las pe spate în șa și să privesc în sus ca să mă uit în ochii creaturii. Acei ochi erau enormi. Se uitau în ai mei cu o privire fixă infernală și întunecată. Uriașele urechi în formă de clopot ale creaturii erau aplecate înainte, ciulite la țipetele lui Uaaga. Spinarea îi era cocoșată ca a unei cămile. Coarnele aveau o anvergură cât a brațelor mele întinse. Erau groase și ascuțite precum colții unui elefant pe care îl văzusem în palatul faraonului din Teba.

Asta în niciun caz nu era o vacă rumegând placidă. Surpriza mi s-a materializat printr-un țipăt care l-a egalat ca volum pe al lui Uaaga.

Creatura și-a coborât capul, aplecând spre noi letalele coarne ascuțite și, în același timp, a scormonit pământul cu copitele din față, aruncându-și peste spinare bulgări din lutul moale al pădurii. Apoi s-a lansat ca o avalanșă în jos pe pantă, rupând vegetația din calea sa, cu ochii încă ațintiți în ai mei.

Eu eram blocat pe poteca îngustă, fără nicio cale de scăpare și fără loc de manevră. Și n-aveam nici timp să-mi scot sabia din teacă sau să pun o săgeată în arc.

---

[17] 1,5 metri (n.tr.).

Armăsarul lui Uaaga s-a panicat și a încercat să scape cu fuga, însă n-a reușit decât să-și pună călărețul direct în calea taurului. Dar, cu toate că vedea moartea cu ochii, omulețul a izbutit un incredibil act de curaj. Hlamida lui de lână era rulată și prinsă de oblâncul șeii. A scos-o și, cu o smucitură din încheietură, a desfăcut-o ca pe un cearșaf. Apoi, a aruncat-o peste capul taurului. N-o să știu niciodată dacă asta îi fusese intenția, dar pelerina s-a agățat de coarnele aplecate și s-a înfășurat în jurul capului, orbind complet bestia.

Cu toate că nu mai vedea nici calul, nici călărețul, taurul a lovit instinctiv cu coarnele sale masive. Am văzut vârful unui corn intrând în partea dreaptă a pieptului lui Uaaga, lângă subraț, și străpungându-l complet. A ieșit pe partea cealaltă a trupului, străpungându-i cutia toracică.

Taurul și-a smucit capul, iar corpul lui Uaaga a fost aruncat sus în aer. Încă orbit, taurul a lovit din nou, iar de data asta, a nimerit calul, făcându-l să cadă în genunchi.

Însă taurul era total dezorientat deja. S-a repezit din nou în tufișuri, lovindu-se de trunchiurile copacilor și încercând să scape de mantia care încă era înfășurată în jurul capului și coarnelor sale.

Uaaga câștigase pentru mine momente prețioase de respiro, în care să-mi scot picioarele din scărițele de lemn sculptat și să sar din șa. Arcul îmi era deja în mână și i-am pus coarda dintr-o singură mișcare.

Tolba încă era legată de șa, însă mereu am la cingătoare două săgeți tocmai pentru o astfel de situație. Am scos-o pe una din ele, încredințând-o imensei forțe a arcului din lemn de frasin.

Taurul cred că m-a auzit sau că mi-a simțit mirosul. Și-a răsucit trupul uriaș, ajungând cu fața la mine. Încă își legăna capul dintr-o parte în alta, fie încercând să mă localizeze, fie încercând să scape de hlamida care tot mai era încurcată în coarnele sale. Am așteptat până când mișcarea i-a dat la o parte umărul drept și i-a expus pieptul. Atunci, am dat drumul săgeții. Era o distanță atât de scurtă, încât a căpătat o viteză uriașă și o enormă putere de penetrare. A dispărut complet în cavitatea toracică a taurului, în urma ei rămânând doar o mică rană din care a țâșnit sângele strălucitor, pompat din inimă.

A doua săgeată a lovit un deget mai sus, dar pe aceeași linie. Taurul s-a împleticit îndărăt pe picioarele din spate, înainte de a

se năpusti orbește în pădure. Am auzit cum frângea totul în cale coborând panta abruptă a muntelui. Câteva momente mai târziu, s-a prăbușit. I-am auzit trupul lovind pământul cu o bufnitură puternică. Apoi, l-am auzit zvârcolindu-se în tufișuri, dând spasmodic din picioarele posterioare. În cele din urmă, a scos un muget de moarte care s-a răsfrânt de stânci sub formă de ecou.

Mi-a luat doar o clipă să-mi vin în fire și să-mi potolesc mâinile care încă tremurau. După aceea, m-am dus întâi spre locul unde zăcea Uaaga. Dintr-o privire, am văzut că fusese spintecat ca un ton proaspăt prins. Sângele curgea din rana deschisă, dar, chiar când îngenuncheam lângă el, a contenit. Ochii îi erau larg deschiși, însă dați peste cap, iar gura îi era căscată. Nu-l mai puteam ajuta cu nimic.

Calul lui căzuse alături. Sărmanul animal fusese străpuns în gât. Prin acea gaură, aerul ieșea bolborosind din plămâni. În plus, am văzut că piciorul drept din față era fracturat, așchii zimțate ale tibiei ieșindu-i prin piele. Mi-am scos sabia și i-am înfipt-o printre urechi direct în creier, ucigându-l instantaneu.

Căpestrele cailor de schimb încă erau legate de șaua calului mort al lui Uaaga. I-am dus spre cel mai apropiat copac și i-am legat de el. Apoi, m-am dus să-mi caut propriul cal și pe cei legați de el. Nu se duseseră prea departe – i-am găsit păscând în cea mai apropiată poieniță din pădure. I-am adus înapoi unde îi lăsasem pe ceilalți și i-am legat de același copac.

După ce am terminat, am coborât și am alunecat pe pantă până în locul unde zăcea taurul. Am dat ocol uriașului cadavru, minunându-mă încă o dată de dimensiunile lui. Acum, am înțeles teroarea care îl copleșise pe Uaaga. Era unul dintre cele mai feroce animale pe care mi le imaginasem vreodată. Ne atacase fără nici cea mai mică provocare.

De asemenea, am înțeles pe deplin de ce regele Nimrod era lăudat că ucisese o sută de asemenea fiare și de ce minoianii o aleseseră drept simbol heraldic al națiunii lor.

Am îngenuncheat respectuos lângă cadavru, cu stimă față de un asemenea adversar formidabil și conștient de faptul că mă adusese foarte aproape de moarte. Am desprins însângerata hlamidă a lui Uaaga de pe coarnele sale, am împăturit-o și am vârât-o sub braț. Apoi, m-am ridicat și, înainte de a mă

îndepărta, am salutat cu pumnul strâns taurul mort. Fusese un adversar demn de săgețile mele.

Am urcat spre locul unde zăcea trupul viteazului Uaaga și i-am șters sângele de pe chip, iar apoi l-am înfășurat în pelerina lui. L-am săltat pe umăr și l-am urcat până la bifurcația trunchiului unui copac, fixându-l acolo – suficient de sus pentru ca mâncătorii de stârvuri să nu poată ajunge la el până reușeam să-i aranjez o înmormântare decentă.

Am stat alături de el în copac și am rostit o scurtă rugăciune, dându-l în grija zeului său, oricare ar fi fost acela. Apoi, am coborât din nou pe pământ.

☥ Capitolul 77

De îndată ce picioarele mele au atins solul, acesta s-a cutremurat atât de violent, încât aproape că mi-am pierdut echilibrul. M-am apucat de trunchiul copacului pentru a-mi păstra echilibrul. Pomul era și el zgâlțâit cu sălbăticie, ramurile sale biciuind aerul și fremătând. Când mi-am ridicat privirea, frunze și crenguțe mi-au căzut cu nemiluita pe față. M-am gândit că trupul lui Uaaga era posibil să fie aruncat de-acolo, dar îl fixasem bine.

În jurul meu, pădurea era zguduită violent. Muntele însuși dansa. Se auzea un muget hodorogit, iar când m-am uitat spre muntele Ida, am văzut cum din stânca de granit tocmai se desprindea o mare lespede care a alunecat și s-a rostogolit la vale.

Caii erau panicați. Se cabrau și își smuceau capetele încercând să scape de căpestre și să se elibereze din pripoane. M-am apropiat de ei clătinându-mă pe pământul care se zguduia. I-am mângâiat și le-am spus cuvinte de alinare. Am un fel special de a mă înțelege cu caii, la fel ca și cu majoritatea păsărilor și animalelor, așa că am reușit să-i liniștesc și să-i fac să se întindă pe pământ, pentru a-i împiedica s-o ia la goană sau să cadă și să se rănească.

Apoi, m-am uitat spre nord, către portul Knossos și dincolo de mare, spre vârfurile gemene ale vulcanului Cronos.

Zeul era furios. Se lupta să se elibereze din lanțurile în care îl încătușase fiul său Zeus. Răgetele lui erau asurzitoare chiar și de la distanță. Fum, aburi și foc ieșeau pe hornurile temniței sale, acoperind orizontul nordic. Am văzut cum stânci de dimensiunile clădirilor din oraș erau zvârlite spre cer.

M-am simțit mic și neajutorat în fața unei asemenea furii cataclismice. Chiar și Helios, soarele, își ascunsese chipul de noi. O disperare întunecată s-a așternut asupra lumii. Însuși pământul tremura de frică. O duhoare de sulf a umplut aerul.

Am stat jos lângă caii mei și mi-am îngropat fața în brațele încrucișate. Chiar și mie îmi era teamă. Era o teroare pioasă și supusă. Nu există niciun loc pe pământ unde să te refugiezi în fața mâniei zeilor.

Ucisesem monstruoasa creatură încornorată care era alter egoul zeului. Cu siguranță, furia lui Cronos era îndreptată spre mine din cauza acestui sacrilegiu.

Vreme de o oră, iar apoi, încă o oră, zeul a răcnit, după care, când soarele a ajuns la amiază, a încetat la fel de brusc cum începuse. Norii sulfuroși s-au îndepărtat pe cer, muntele s-a potolit, iar pacea a revenit în lume.

☥ Capitolul 78

Mi-am ridicat caii și am încălecat, iar apoi am condus animalele de schimb în jos pe munte, alegându-mi cu grijă drumul printre crengi rupte, mici alunecări de pietre și pământ pe care zeul îl desprinsese din munte.

Cu trei zile în urmă, îi trimisesem un mesaj lui Zaras, comunicându-i să-mi aștepte sosirea. Cu mult înainte de a ajunge în portul Krimad, i-am văzut și pe Zaras, și pe Hui urcând călare spre mine. M-au recunoscut de la distanță și, scoțând strigăte de ușurare, și-au îndemnat caii la galop. Când au ajuns lângă mine, au oprit caii și au descălecat. Aproape că m-au smuls din șa și, unul după altul, m-au îmbrățișat. Jur pe iubirea mea pentru Horus și Hathor că, atunci când m-a eliberat din îmbrățișarea lui ca de urs, Zaras chiar și-a șters o lacrimă spunându-mi:

— Am fost aproape siguri că am scăpat de tine în sfârşit. Dar nici Cronos însuşi n-a putut să facă treaba asta pentru noi.

Desigur, ochii mei au rămas uscaţi, însă am fost recunoscător că nu mai era nimeni în jur care să vadă o asemenea manifestare exagerat de sentimentală.

— A ajuns deja flotila de nave minoiane în Krimad? am încercat eu să-i fac să-şi vină în fire.

— Nu, domnule. Zaras a izbutit să-şi şteargă zâmbetul de pe chip. A arătat spre orizontul mării. După cum poţi vedea, marea s-a înfuriat din cauza cutremurului. Aproape sigur, cursul lor a fost deviat. Mă aştept să întârzie câteva zile.

— Cum a făcut flotila noastră faţă furtunii?

În vreme ce am coborât călare muntele, am avut grijă să discutăm exclusiv probleme navale. M-am prefăcut că nu observ semnele pe care Hui i le făcea lui Zaras şi refuzurile lui la fel de ascunse de a-i da ascultare. Oricum, când am ajuns în apropierea portului Krimad, Hui nu s-a mai putut abţine şi, foindu-se jenat, a rostit:

— Ne întrebam dacă nu cumva aveţi nişte mesaje pentru noi, domnule.

— Mesaje? m-am încruntat eu. De la cine aşteptaţi mesaje?

— Poate, de la palat…

Vocea i s-a pierdut.

— Aşteptaţi mesaje de la Supremul Minos? m-am prefăcut eu a nu şti despre ce-i vorba.

Totuşi, privirile lor erau atât de rugătoare, încât, cu toate că nu consideram indicat, le-am spus:

— N-am mesaje pentru voi, dar probabil aţi auzit amândoi că prinţesele Tehuti şi Bekatha sunt amândouă măritate cu monarhul minoian şi locuiesc amândouă în siguranţă în haremul regal. Voi doi v-aţi făcut datoria şi ar trebui să fiţi extrem de mulţumiţi. Voi aduce acest lucru la cunoştinţa faraonului cu prima ocazie. Şi ştiu că vă va fi recunoscător. Am tras aer în piept şi am continuat: Sunt sigur că vă întrebaţi de ce am sosit fără niciun fel de escortă. A avut loc un accident în care servitorul meu a fost ucis de un animal sălbatic. Cu prima ocazie, vreau să trimiteţi nişte oameni pe munte care să-i recupereze rămăşiţele şi să le înmormânteze aşa cum se cuvine.

Am continuat să vorbesc şi să dau ordine, neoferindu-le nicio ocazie de a redeschide subiectul legat de prinţese. N-am vrut să

recunosc față de ei că nu mai luasem legătura cu fetele și că habar n-aveam cum o duceau în serai.

Când am ajuns în port, am fost surprins să descopăr că, și în această parte a insulei, care era ferită de zvârcolirile vulcanice ale muntelui Cronos, marea se înfuriase atât de tare, încât valurile se loveau de zidurile portului și ajungeau până la punțile vaselor ancorate. Oricum, Zaras și Hui își luaseră toate precauțiunile posibile pentru a-și proteja corăbiile. Le legaseră de cheiul de piatră cu cele mai solide parâme pe care le putuse procura căpitanul portului și puseseră niște tampoane groase din funii împletite pentru a le împiedica să se zdrobească unul de altul sau de chei.

Lăsaseră un singur om să stea de veghe la ancoră pe fiecare vas. Restul ne-am adăpostit într-un depozit gol, ca oaspeți ai căpitanului portului. Numele lui era Poimen și era un minoian tipic, melancolic și pesimist.

Ne-a invitat pe mine și pe ofițerii mei să luăm cina cu el în acea primă seară. Am fost surprins de acest gest ospitalier. Abia mai târziu am descoperit că nu era doar căpitanul portului, ci și colonel în poliția secretă minoiană și că întocmea un raport despre noi, toți egiptenii, pentru superiorii lui din Knossos.

Mâncarea provenită din bucătăria lui a fost prea sărată și prea arsă. Vinul a fost subțire și acru. Conversația a fost banală și plictisitoare, axându-se pe cutremur și pe furtuna de pe mare stârnită de acesta. Aveam mare nevoie de o diversiune, așa că i-am întrebat pe meseni:

— Care este cauza acestor cutremure și erupții vulcanice?

Nimeni nu se îndoia că omenirea era astfel pedepsită pentru vreo fărădelege sau vreo ofensă adusă zeilor.

— Ce fărădelege ar fi atât de gravă, încât să provoace o pedeapsă atât de cumplită? am întrebat eu cu naivitate și mi-a fost greu să-mi mențin o expresie serioasă pe chip în timp ce ascultam răspunsurile lor variate și absurde, care acopereau întregul catalog al slăbiciunilor omenești și aroganței divine.

După o vreme, chiar și acest subiect a devenit neinteresant, așa că am întrebat:

— Cum putem obține iertarea zeilor pentru greșelile noastre?

Cu toții și-au întors capetele spre căpitanul portului, reprezentantul cu rangul cel mai înalt al Supremului Minos

dintre cei prezenți. Acesta a adoptat o atitudine studiată și un ton preoțesc.

— Nu stă în puterea noastră să prezicem vrerile zeilor. Doar Supremul Minos, binecuvântat fie-i numele de-a pururi, este capabil de o asemenea înțelepciune. Cu toate astea, ne putem bucura de certitudinea faptului că Alteța Sa Supremă cunoaște deja cauza furiei divine și că o va recompensa din plin. Și-a aplecat capul pentru a asculta sunetul furtunii de dincolo de zidurile depozitului. Ascultați! Furtuna se domolește. Furia zeilor a fost deja ostoită. Până mâine la vremea asta, mările se vor fi potolit, iar munții se vor fi liniștit.

— Cum de-i împacă Supremul Minos atât de ușor pe zei? am insistat eu asupra subiectului.

— În singurul mod în care oricare zeu poate fi împăcat, a replicat el cu o ridicare din umeri și cu o expresie de superioritate pe chip. Prin sacrificiu, desigur!

Poate că, dacă n-ar fi fost avertizarea lui Toran, aș fi intrat pe terenul primejdios al caracterului Supremului Minos, însă mi-am ținut gura. Căpitanul portului m-a lăsat baltă și a început o discuție însuflețită cu asistenții lui despre cât de tare furtuna de pe mare va afecta pescuitul.

Am rămas cu gândul neplăcut și persistent că uciderea taurului urmată imediat de furia divină a lui Cronos nu erau doar o coincidență.

M-am întrebat ce recompensă îi ceruse Cronos Supremului Minos.

☥ Capitolul 79

Până în zorii dimineții următoare, valurile nu se mai spărgeau de zidurile de protecție ale portului Krimad, iar Zaras și Hui au putut să-și continue pregătirile pentru campania navală împotriva hicsoșilor.

Patru zile mai târziu, cele șase trireme care îmi fuseseră date de către viceamiralul Herakal au sosit în Krimad. Fuseseră duse departe spre est de marea furioasă, până în apropiere de insula Cipru. Mai aveau doar câteva butoaie cu apă proaspătă, iar vâslașii erau aproape total epuizați.

Am avut grijă ca echipajele cretane să se odihnească trei zile întregi și să aibă mâncare, ulei de măsline și vin de calitate rezonabilă. Și-au revenit bine. După sfârșitul perioadei de odihnă, am început exercițiile comune cu cele două flotile.

Limba a fost principala problemă de care ne-am lovit, însă am avut grijă ca fiecare corabie să aibă cel puțin doi interpreți la bord și ca semnalele cu steaguri să însemne același lucru și pentru minoiani, și pentru egipteni.

Ambele flotile aveau marinari bine pregătiți și experimentați, așa că, după două săptămâni, au putut să efectueze manevre complicate cum ar fi navigarea în formație și formarea unei linii de atac. Minoianii au învățat curând cum să debarce carele de luptă și infanteria pe țărm și cum să recupereze oamenii, caii și vehiculele după finalizarea atacului.

Pe măsură ce deveneau tot mai pricepuți, încrederea reciprocă și camaraderia dintre egipteni și cretani a înflorit. Îi transformam într-o mică forță de luptă formidabilă. Știam că, foarte curând, o voi putea dezlănțui asupra hicsoșilor. Firește, principala mea preocupare era să mă decid unde puteau provoca răul cel mai mare.

Informațiile bune câștigă bătăliile cu mult înainte ca prima săgeată să fie lansată sau ca prima sabie să fie scoasă din teacă.

Apoi, fără de veste, un mic și aproape total distrus dhow comercial a sosit la intrarea în portul Krimad. Pânza îi era ferfenițită și pătată. Carena îi era dungată cu excrementele pe care echipajul său le defecau peste bord. Alcătuit din opt oameni, echipajul său murdar se străduia din răsputeri să-l mențină la suprafață. Semănau mai mult cu niște paria decât cu niște marinari. Vasul lor nu avea arborat niciun steag și era mult scufundat în apă, aproape pe punctul de a se scufunda. Niciun pirat care se respecta nu era de crezut să se uite de două ori la el, acesta fiind probabil motivul pentru care supraviețuise călătoriei, indiferent de unde venise.

Pe de altă parte, eu nu sunt la fel de naiv și de arogant ca un pirat oarecare. Starea în care se afla părea mult prea proastă pentru a fi reală. Am simțit mirosul de vulpe bătrână purtat de vânt dinspre el. I-am ordonat lui Zaras să lanseze la apă cinci bărci cu oameni bine înarmați și să-l abordeze imediat.

De îndată ce bărcile noastre de atac au ieșit din port, ciudatul dhow a coborât pânza și a arborat steagul egiptean. Zaras l-a tras la remorcă în port și l-a legat de chei pentru a-l împiedica să se scufunde prea repede.

Presupusul căpitan a fost adus pe țărm, acesta cerând să vorbească cu lordul Taita. Mi-am făcut apariția încruntându-mă teatral și cerând să i se dea douăzeci de lovituri de bici pentru a-i fi clar cine emite pretenții aici. Amărâtul a căzut în genunchi, lipindu-și fruntea de caldarâmul cheiului, și a făcut semnul de recunoaștere cu degetul stâng. Eu și Aton folosiserăm pentru prima dată acel semn cu mulți ani urmă, pe vremea când amândoi încă eram sclavi.

Am contramandat pedeapsa și, în schimb, l-am târât fără nicio ceremonie în cabina de la bordul navei mele amiral, *Furia.* De îndată ce am ajuns înăuntru, am dat liber gărzilor și le-am ordonat servitorilor să aducă apă caldă, pentru ca prizonierul să se spele, și un chiton curat, pentru a-i înlocui zdrențele împuțite.

— Cum te numești, prietene? l-am întrebat în vreme ce bucătarul meu punea pe masă crustacee și ton fript, iar eu scoteam capacul de lemn al unei amfore cu vin etrusc.

— „Prieten” este un nume la fel de bun ca oricare altul, a rânjit el. Mult mai bun decât cel ales de mama pentru mine.

— Ce mai face cunoștința noastră comună? l-am întrebat.

— E mare, a replicat el. Îți trimite salutări și daruri.

S-a îndreptat spre grămada de zdrențe lepădate și a scormonit printre ele până a găsit un papirus cusut într-un tiv. Mi l-a adus. În vreme ce îl desfăceam, am arătat spre mâncare. S-a dus la masă și a început să mănânce cu poftă.

M-am uitat la papirus și am văzut pe dată că era „Ordinul de luptă” al flotei hicsose. În plus, Aton notase țintele din delta Nilului pe care considera că merita să le iau în considerație.

Cum pusese Aton mâna pe un asemenea document nu m-am putut hazarda nici măcar să ghicesc. L-am rulat la loc. Merita întreaga mea atenție cu toate că, probabil, era vechi de câteva săptămâni.

— Ai spus că aduci daruri, prietene?

— Ți-am adus patruzeci și opt de porumbei călători. Se află în cuști, pe vasul meu.

Părea mulțumit de sine. Am desfăcut scrisoarea lui Aton și am studiat-o încă o dată.

— Omul cel mare îmi scrie că a trimis o sută de porumbei, am rostit eu cu glas calm. Ce s-a întâmplat cu cele cincizeci și două de păsări?

— Am rămas fără mâncare.

— Mi-ați mâncat păsările?

Am fost stupefiat de tupeul lui. El a ridicat din umeri și a rânjit arogant. Am strigat după Zaras. Când a venit, i-am spus:

— Du-te imediat pe vasul acestui ticălos. Vei găsi acolo patruzeci și opt de porumbei. Adu-mi-i imediat, înainte de a dispărea în mod misterios.

Zaras nu a pus nicio întrebare, ci s-a grăbit să-mi îndeplinească ordinele.

Vizitatorul meu și-a umplut o altă carafă cu vinul meu prețios și a ridicat-o spre mine în semn de salut.

— Bun vin. Îți apreciez gusturile. Marele nostru prieten îți cere să-i trimiți un dar corespunzător, pentru ca voi doi să puteți comunica mai regulat.

M-am gândit doar câteva clipe la sugestia lui. Știam că ambasadorul Toran are un porumbar mare în Knossos.

— Și cum propui să-i trimit păsările fără să fie și ele devorate de șacali și de hiene?

Nici măcar n-a clipit la auzul insultei mele intenționate.

— O să i le duc eu însumi dacă unul dintre minunatele tale vase poate să mă traverseze marea și să mă lase într-o zonă nelocuită din delta Nilului.

— Pot să fac mai mult decât atât, prietene, i-am spus eu. În portul Krimad se află acum un dhow comercial cartaginez. Căpitanul lui a luat cina cu mine aseară. De azi în patru zile, plănuiește să se întoarcă în Cartagina trecând prin portul hicsos Rosetta, care se află în deltă. După cum știi, sultanul Cartaginei și regele Gorrab al hicsoșilor au o relație de neutralitate. Pot aranja să te duci cu el până la Rosetta. O să iei cu tine o sută de porumbei care au ieșit din ouă în Knossos și care vor fi nerăbdători să se întoarcă cât mai repede acasă. În felul acesta, eu și omul cel mare vom putea, foarte curând, să luăm legătura direct.

— Știu că va fi încântat de acest aranjament. Veți putea chiar să profitați de ocazie și să jucați câteva partide de bao prin intermediul porumbeilor.

Am considerat că încercarea Prietenului de a fi amuzant a fost deplasată, iar faptul că era la curent cu relațiile mele personale, deconcertant. Nu mă simt niciodată complet în largul meu în compania acestor iscoade clandestine. Sunt niște oameni prefăcuți și mincinoși. Cum poți avea încredere într-un om care îți va mânca porumbeii?

În vreme ce așteptam ca Toran să-mi trimită porumbeii din Knossos, am pus ca dhow-ul dărăpănat cu care Prietenul venise peste mare din Egipt să fie dus în ape adânci și scufundat înainte de a stârni curiozitatea vreuneia dintre iscoadele hicsoșilor care știam că trebuiau să fie din belșug în Creta. Pe cei șapte oameni din echipajul lui i-am trimis pe băncile pentru vâslit de pe *Furia.*

Patru zile mai târziu, când negustorul cartaginez a plecat spre Rosetta, Prietenul se afla la bord împreună cu o sută de porumbei sănătoși și bine hrăniți din voliera lui Toran.

Înainte ca vasul cartaginez să dispară dincolo de orizontul sudic, am eliberat unul dintre porumbeii lui Aton pentru a-i duce mesajul cu mulțumiri pentru darul său și cu informația că Prietenul se îndrepta spre Rosetta ducând cadoul meu pentru el. Am încheiat notând prima mea mutare dintr-o partidă de bao: eliberarea bâtlanului meu din castelul vestic.

Faptul că mă deranjase lipsa de politețe a Prietenului nu însemna că trebuia să resping foarte buna sugestie de a profita de ocazie pentru a-mi continua partidele de bao cu Aton.

☥ Capitolul 80

Soarele se ridica deasupra orizontului estic când, în dimineața următoare, m-am despărțit de Zaras și de Hui și am pornit să urc călare muntele Ida, îndreptându-mă spre Knossos pe traseul pe care Hui instalase, la ordinele mele, posturi cu cai de schimb. Făcuse o treabă excelentă.

Oamenii lui marcaseră ruta cu plăcuțe de bronz bătute în cuie pe copaci, indicând distanța. Așa încât, cunoscându-mi permanent poziția, n-am coborât ritmul sub un galop mic. Când mă apropiam de fiecare haltă, suflam din corn pentru a-i înștiința pe rândași de apropierea mea, ca să mă poată aștepta

cu calul gata înșeuat. Mă opream doar cât să beau câteva înghițituri de vin îndoit cu apă. Apoi încălecam din nou și plecam mai departe, mușcând din câte un cârnat cu ceapă pe care mi-l vârâse în mână unul dintre rândași.

Am strunit calul lângă movila de pământ proaspăt ce marca mormântul sclavului care își dăduse viața pentru mine.

— Dormi în pace, bunule Uaaga. Știu că ne vom întâlni curând. Atunci, îmi voi exprima din plin recunoștința față de tine.

L-am salutat cu pumnul strâns, apoi am dat pinteni calului și am pornit să cobor pe versantul care dădea spre portul Knossos.

În timp ce intram în curtea grajdului din spatele ambasadei mele, am ridicat privirea spre soarele după-amiezii și i-am evaluat poziția comparativ cu cea pe care o avusese când am plecat din portul Krimad.

„Mai puțin de șase ore ca să traversez insula!” mi-am spus cu satisfacție.

În ciuda călătoriei obositoare, m-am dus direct la masa de scris din bibliotecă pentru a mă ocupa de stiva de papirusuri care așteptau atenția mea. Cele mai multe erau din partea ambasadorului Toran.

L-am trimis pe unul dintre sclavi să-mi ducă răspunsurile la casa lui Toran de lângă palat, după care am cinat singur și m-am dus la culcare.

În noapte aceea, am visat-o din nou pe Inana. Stătea pe terasa camerei mele, iar gluga și pelerina îi străluceau în lumina lunii. Însă nu-i puteam vedea chipul sub glugă. Am încercat să mă ridic de pe pat și să mă duc la ea, dar picioarele îmi erau ca plumbul și nu voiau să mă asculte. Am încercat să-i vorbesc, însă vocea mi s-a stins înainte de a ajunge pe vârful limbii. Cu toate astea, nu m-a îngrijorat incapacitatea mea de a comunica. Mai degrabă, am simțit bunăvoința ei învăluindu-mă și puterea ei divină acoperindu-mă ca un scut. Încrezător, mi-am îngăduit să mă cufund din nou în somn.

M-am trezit înainte de mijirea zorilor și m-am ridicat din pat simțindu-mă minunat de odihnit și plin de viață. Nu eram pregătit pentru această stare de bine, dar apoi mi-am amintit brusc visul avut. Însă bucuria mi-a fost temperată de dulcele regret că nu fusese o realitate.

Am străbătut gol camera, îndreptându-mă spre ușa de la terasă și mi-am umplut plămânii cu aerul care fusese curățat de trecerea peste o mie de leghe de ocean.

M-am uitat spre muntele Cronos și am constatat că zeul era iarăși în toane bune. Am zâmbit când a pufnit, scoțând un nor de fum mai întunecat. Poate că mă văzuse pe terasă și îmi ura o zi bună sau poate că mâncase ceva la cină care îi provocase puțină flatulență. Faptul că îmi îngăduiam asemenea prostioare copilărești era un indiciu al bunei mele dispoziții.

Oricum, era o extravaganță pe care nu mi-o permiteam. Planul meu era ca, în următoarele zece zile, să lansez primul atac împotriva pozițiilor hicsose de pe țărmul nordic al deltei, așa că fiecare oră conta.

M-am îndreptat hotărât spre ușa camerei, dar piciorul meu a lovit ceva moale. Mi-am coborât privirea ca să văd ce era. Apoi m-am aplecat și l-am luat pentru a-l examina – la început, doar puțin interesat; după aceea, cu o mirare crescândă.

Era o floare sau, mai degrabă, un crin. Dar nu mai văzusem niciodată unul la fel, cu toate că sunt un horticultor pasionat. Era de dimensiunea unei carafe de vin mari. Petalele sale erau de culoarea aurului proaspăt turnat, întunecându-se până la nuanțe de roșu aprins spre bază. Staminele erau albe ca fildeșul sculptat, iar vârfurile lor erau albastre ca safirele.

Era magnific și atât de proaspăt, încât din tulpină îi mai curgeau picături de sevă limpede. Cu delicatețe, l-am răsucit între degete și i-am simțit parfumul delicat. Era un miros pe care îl cunoșteam atât de bine, încât am simțit părul de pe ceafă zburlindu-mi-se.

Era mirosul zeiței Inana, parfumul lui Iștar, zeița florilor, simbolul ei fiind crinul.

— Nu a fost un vis, am șoptit eu. A fost aici.

Am dus crinul la buze și l-am sărutat. L-am simțit ofilindu-se în mâinile mele, petalele devenind aspre și zbârcindu-se. Culorile strălucitoare au pălit, făcându-se maronii ca petele de pe mâinile unui om foarte bătrân. Apoi, petalele s-au fărâmițat, transformându-se într-o pulbere fină, care mi s-a prelins printre degete și s-a risipit pe lespezile terasei. Ușoara briză a zorilor a spulberat-o.

Esența zeiței părea să fi fost absorbită din crin în trupul meu, susținându-mă și fortificându-mă împotriva a nu știam ce.

☥ Capitolul 81

M-am îmbăiat cu apa fierbinte din găleţile de piele aduse de sclavii mei pe terasă. Apoi m-am îmbrăcat cu un chiton de lână albastră şi am coborât în bibliotecă.

Uşa era închisă cu toate că eu o lăsasem deschisă când urcasem în camera mea, cu o seară înainte.

Am deschis-o fără zgomot şi am încremenit de groază evlavioasă când am văzut silueta feminină învăluită în pelerină şi cu capul acoperit de glugă, care stătea la fereastra din partea cealaltă a camerei, cu spatele la mine.

— Inana! am şoptit eu, iar ea s-a răsucit repede şi a venit să îngenuncheze la picioarele mele şi să-mi sărute mâna înainte ca eu să-mi pot recăpăta vocea.

— Lord Taita! Mă bucur atât de mult să te văd. Mi-a fost dor de tine. Tuturor ne-a fost dor de tine.

Şi-a coborât gluga pe umeri.

— Loxias! am exclamat eu. Am crezut că eşti altcineva. Cum m-ai găsit?

— L-am întrebat pe bunul meu prieten lordul Toran. El mi-a spus unde te afli.

Am ridicat-o în picioare şi am condus-o spre canapea. După ce s-a aşezat, am sunat din clopoţelul de aramă de pe masa de scris, iar trei dintre sclavii mei au venit în fugă pe scara dinspre bucătărie.

— Aduceţi mâncare şi băutură, am poruncit eu.

Am stat unul în faţa celuilalt şi am devorat un platou mare cu ouă fierte, peşte uscat, cârnaţi de porc şi pâine tare, pe care sclavii îl puseseră între noi.

— Nu e nicio primejdie pentru tine să fii aici cu mine? Credeam că eşti prizonieră în seraiul regal, împreună cu Tehuti şi Bekatha.

— O, nu. A clătinat din cap, iar buclele i s-au legănat. Gardienele lor mă consideră doar o sclavă de condiţie inferioară. Mă lasă să vin şi să plec după cum doresc.

— Viaţa de sclavă ţi se potriveşte evident de minune, Loxias. Eşti chiar mai drăguţă decât ultima oară când te-am văzut.

— Eşti un bătrân linguşitor neastâmpărat, Taita, s-a foit ea timidă.

— Spune-mi despre celelalte fete ale mele. Sunt la fel de fericite ca tine?

— Amândouă pretind că vor muri de plictiseală. Tânjesc după măcar una dintre poveștile tale care să le distreze.

— Noul lor soț nu le distrează? am întrebat eu cu tact.

— Te referi la bătrânul Cap de tinichea, Supremul Minos? a râs ea. Așa îl numim noi, dar cred că ne-ar reteza capetele dacă ne-ar auzi. Nici Tehuti, nici Bekatha nu l-au mai văzut după ceremonia căsătoriei. Niciuna dintre prietenele noastre din harem nu l-a văzut după căsătorie, iar unele dintre ele sunt acolo de mai bine de douăzeci de ani. În orice caz, nimeni nu l-a văzut fără capul de tinichea.

— Nu înțeleg, am protestat eu. Niciuna dintre soții nu l-a cunoscut carnal pe rege? Asta îmi spui?

Loxias fusese prietenă cu ambasadorul Toran de suficient timp pentru a înțelege semnificația cuvântului, așa că s-a înroșit jenată și și-a coborât privirea.

— Din când în când, Minos cere ca o anumită soție să-i fie adusă de gardiene. Dar nu se mai întorc după ce părăsesc seraiul.

— Ce se petrece cu ele? am întrebat eu surprins.

— Gardienele spun că sunt înălțate la rangul de favorite ale zeilor și că ajung în Templul de Sus, din munți.

Am chestionat-o în amănunțime pe Loxias, dar curând mi-a devenit clar că știa foarte puține despre acest subiect, în afară de ce-mi zisese deja, și că n-o interesa în mod deosebit locul unde se afla acest Templu de Sus. A încercat să schimbe subiectul discuției întrebând de Zaras și de Hui. Știam că dorea aceste informații pentru a le transmite stăpânelor ei regale.

În mod repetat, a trebuit s-o fac să revină la conversația despre numeroasele soții ale Supremului Minos.

— Cât de multe dintre celelalte soții au devenit favorite ale zeilor de când tu și prințesele ați intrat în harem? am insistat eu.

— Patruzeci, a răspuns ea fără să ezite.

Am fost surprins de numărul mare și de faptul că Loxias era sigură de el.

— Asta înseamnă aproximativ o mireasă pe zi de când tu și prințesele ați început să locuiți acolo?

— Nu, nu, domnule. Toate patruzeci au părăsit seraiul în același timp. Au plecat dansând și cântând, și cu flori în păr.

— Supremul Minos trebuie că a avut o noapte obositoare.

Nu m-am putut abține să nu fiu sarcastic. Loxias a făcut un efort să-și păstreze o expresie serioasă, dar i-am văzut scânteia de râs din ochi. Am continuat șirul de întrebări:

— Ești sigură că niciuna dintre acele patruzeci de femei nu s-a întors în serai?

— Sunt foarte sigură. Știm tot ce se întâmplă în aripa noastră a palatului.

M-am gândit la răspunsurile ei. Aveam senzația neplăcută că îmi scăpa ceva de o însemnătate deosebită.

— Patruzeci de mirese au plecat toate odată și niciuna dintre ele nu s-a întors, am murmurat eu.

— Ți-am spus deja asta, Taita. Avea pe chip o expresie răbdătoare. Tehuti vrea să știe unde se află Zaras acum. Este în Krimad sau patrulează cu navele lui? Ar vrea să-i trimită un cadou. O să i-l duci?

I-am ignorat întrebarea. Eram hotărât să nu mă las atras în această aventură amoroasă.

— Când au părăsit aceste mirese seraiul? am cerut eu mai multe detalii.

— Au plecat la prânz în ziua în care a avut loc cutremurul, s-a răstit Loxias nerăbdătoare. Nu ți-am spus deja asta?

Am privit-o fix în vreme ce mintea mea încerca să facă față turnurilor pe care le lua conversația noastră.

— Vrei să zici că acel Cap de tinichea și-a făcut de cap cu patruzeci de virgine în toiul unui cutremur? am vrut eu să știu.

— Presupun că da. A chicotit. Dacă da, mi-ar fi plăcut să privesc. S-a ridicat. Trebuie să plec acum, altfel gardienele n-o să mă mai lase să intru în palat. Să le duc fetelor un mesaj din partea ta?

— Spune-le că le iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

— Dar pe mine? s-a bosumflat ea teatral.

— Nu te lăcomi. Loxias, tu deja ai un bătrân care te iubește.

— Nu e atât de bătrân, a protestat ea. Este destul de tânăr și foarte bogat. O să se însoare cu mine – așteaptă și-ai să vezi.

După plecarea ei, am stat singur pe terasă, gândindu-mă la cele spuse de ea. Totul avea prea puțin sens și mi-a creat o senzație de neliniște profundă, de dezastru iminent.

Voiam să mă întorc degrabă în Krimad, să mă cufund în pregătirile de luptă împreună cu Zaras și cu Hui, care știam că

îmi vor alunga această stare. Totuși, trebuia să fiu la porumbarul lui Toran când avea să se întoarcă una dintre păsările pe care Prietenul i le dusese lui Aton, în Teba.

☥ Capitolul 82

Eram în discuții cu viceamiralul Herakal și oamenii săi când, la ușile închise ale sălii, s-a produs o oarecare zarvă.

— Ce se petrece? a răcnit Herakal cu o voce care a răsunat în toate cavernoasele încăperi ale Amiralității. Am ordonat să nu fim deranjați!

Căpitanul gărzilor a deschis ușile din lemn de cedru și a intrat făcând plecăciuni și scuzându-se:

— Lordul Toran din Consiliul privat a trimis un mesaj. Spune că este de cea mai mare importanță și că trebuie înmânat fără întârziere lordului Taita, egipteanul.

Herakal mi-a aruncat o privire dezaprobatoare lugubră și li-a ridicat mâinile în semn de disperare batjocoritoare.

— Lasă-l pe ticălos să intre! Lasă-i pe toți să intre! Țineți-o tot așa și nesocotiți-mi ordinele ori de câte ori vă vine cheful.

M-am ridicat repede în picioare pentru a-l proteja pe omul care tremura în fața mâniei lui Herakal.

— Îmi asum întreaga responsabilitate, înalte lord. Așteptam un mesaj de cea mai mare importanță de la sursele mele din Egipt.

— Vom aștepta cu toții după cum dorești, lord Taita.

Mormăind în surdină, Herakal s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre o fereastră, de unde a privit spre muntele Cronos aflat dincolo de golf. Am smuls mesajul din mâna tremurătoare a căpitanului.

Era un sul foarte strâns de mătase galbenă, nu mai mare decât falanga de sus a degetului meu mic și aproape total lipsit de greutate. Când l-am desfăcut, am văzut că era cât brațul meu de lung și dens acoperit cu simbolurile codate pe care le foloseam eu și Aton. Reprezentau o mare evoluție față de oricare altă limbă scrisă, atât prin concizie, cât și prin precizia semnificației pe care i le permiteau scriitorului.

Am citit rapid mesajul și mi-am ridicat privirea spre viceamiral înainte ca acesta să aibă vreme să se mai plângă de ceva.

— Înalte lord, am vești minunate. Ni s-a ivit ocazia de a da o lovitură nimicitoare chiar în inima dușmanului nostru comun. Gorrab al hicsoșilor a adunat o armată alcătuită din peste o mie de care de luptă pe câmpia de la Shur, în vestul extrem al deltei Nilului.

— Cunosc zona aceea! a exclamat Herakal întorcându-se de la fereastră. Tonul i se schimbase. Se întinde de-a lungul țărmului Mării de Mijloc între orașele Zin și Dhuara.

— Așa este! am fost eu de acord. În ultimul an, faraonul meu și lordul Kratas și-au concentrat ofensiva pe malul vestic al Nilului. Au înaintat spre nord până la lacul Moeris, care se află la doar optzeci de leghe sud de Zin.

Am întins pe masă pătratul de mătase galbenă, iar Herakal și oamenii lui s-au adunat în jurul său. Aton scrisese mesajul pe o parte, dar pe cealaltă desenase o hartă detaliată a nordului Egiptului, care arăta dispunerea ambelor armate, egipteană și hicsosă.

— Sursele mele raportează că Gorrab plănuiește o manevră majoră de flancare, trecând granița estică a Egiptului pentru a lovi frontul nostru aici, la Quam. Am atins harta de mătase. E un plan viclean, dar locul de adunare de la Zin este extrem de vulnerabil la un atac dinspre mare. Se pare că Gorrab încă nu știe de existența flotei noastre combinate care așteaptă la Krimad exact o asemenea oportunitate.

— Spui că Gorrab are o mie de care de luptă? a vrut Herakal să știe. Asta înseamnă că sunt peste trei mii de războinici. Asta înseamnă mult mai mulți oameni decât ai tăi. Dacă Gorrab află de planurile tale, te va distruge în caz că îndrăznești să-i ataci.

L-am contrazis bătând cu degetul în mătasea galbenă:

— Da, așa e, Gorrab are o mie de care concentrate la Zin, dar, din informațiile pe care le am, încă nu și-a detașat oamenii din trupele care se luptă cu faraonul și cu lordul Kratas la lacul Moeris. Acum, mai puțin de cinci sute de războinici păzesc acele care. Am citit numerele scrise de Aton în mesaj: cinci sute de oameni și de două ori mai puțini cai.

Herakal și-a mângâiat gânditor mustața.

— Asta, în mare, înseamnă o forță egală cu a ta.

— Flotila mea e gata să plece pe mare, și putem ajunge la Zin în șase zile, adică înainte ca Gorrab să-și poată aduce restul oamenilor. Pot să-mi debarc carele în spatele lor și să-i atac înainte de a-și da seama că ne aflăm acolo. Vom avea avantajul surprizei totale, care valorează cât o mie de care cu echipajele complete.

— Drept să-ți spun, lord Taita, nu-mi place deloc. Totul pare prea simplu și convenabil. Îmi miroase a capcană. Cu toate astea, Supremul Minos ți-a încredințat comanda totală. Nu ai nevoie de aprobarea mea pentru acest plan nesăbuit.

— Atunci, nu mai avem ce discuta, înalte lord. Îți mulțumesc pentru sfat și urările de bine, iar acum voi pleca.

Am călărit singur peste munte și mi-am mânat caii din răsputeri. Am sosit la Krimad cu o oră înainte de apusul soarelui și i-am găsit pe Zaras și pe Hui la grajduri. Au fost surprinși să mă vadă, dar mirarea lor s-a transformat în bucurie când le-am spus ce aveam în minte.

— Du caii la bord cât încă e lumină, i-am zis lui Hui. Zaras, ia câți oameni îți trebuie pentru a te asigura că toate carele de pe corăbii sunt bine asigurate înainte de a porni pe mare.

Strigând ordine oamenilor lor, s-au grăbit să-mi asculte poruncile.

M-am dus la porumbarul care era noua casă a păsărilor lui Aton ce supraviețuiseră periculoasei călătorii din Egipt. Am ales doi dintre cei mai dolofani și mai puternici și le-am legat de piciorușe mesaje identice. După aceea i-am sărutat pe rând pe creștet și i-am aruncat în aer. Au dat roată de patru ori portului, ca să se orienteze, iar apoi s-au îndreptat spre sud-sud-est și au dispărut în înserarea care se lăsa. Un zbor de noapte era cel mai sigur pentru ei. Uliii și șoimii nu vânează pe întuneric. Dar trimisesem în două exemplare mesajul pentru Aton ca să fiu absolut sigur.

Îi cerusem să trimită călăuze care să ne aștepte pe plaja de la Zin, peste șase zile. Urmau să ne întâmpine când debarcam și să ne conducă spre locul unde regele Gorrab își adunase carele.

Cu o oră înainte de miezul nopții, flotila mea formată din șase galere a părăsit portul. De îndată ce am ajuns în larg, am schimbat cursul spre sud, îndreptându-ne direct către Egipt și golful Zin.

În întunericul de dinaintea zorilor, n-am zărit flotila de douăsprezece galere de luptă condusă Nakati, prințul oamenilor mărilor, aflat pe propria corabie, *Porumbelul.* Nakati se grăbea spre Krimad, pentru a mă avertiza în privința mocirlei de înșelăciune și trădare în care navigam fără griji cu micul meu detașament de nave.

Nakati a ajuns în portul Krimad la câteva ore după răsăritul soarelui și a descoperit că eu și corăbiile mele dispăruserăm. Totuși, lăsasem acolo cinci oameni care, din cauza rănilor sau a bolilor, nu putuseră pleca pe mare împreună cu mine. Acești invalizi fuseseră cu mine în călătoria din Sidon, în Sumer, când capturasem *Porumbelul* și îl înlănțuisem pe Nakati de banca sclavilor. De asemenea, fuseseră prezenți când îl dezlegasem și îi redasem comanda *Porumbelului.* Astfel încât știau că era unul dintre noi, așa că nu au ezitat să-i spună lui Nakati încotro mă îndreptam și care era scopul plecării spre Zin.

Nakati a zăbovit în portul Krimad doar cât să-și facă provizii de apă și de mâncare din depozitul meu. Apoi, la aproape trei ore după răsăritul soarelui, a plecat cu flotila lui în urmărirea mea, însă eu aveam un avans de opt ore.

Desigur, în această fază, eu nu aveam de unde să știu că Nakati venea cu toată viteza în urma mea. Dimpotrivă, nu primisem nicio veste de la el de când îl eliberasem pe încredere. Acum, eram înclinat să-mi regret acea decizie pripită. Începeam să bănuiesc că mă păcălise și că revenise la rolul său de prinț al oamenilor mării, și că nu voi mai da niciodată cu ochii de el – decât dacă aveam să încrucișez sabia cu el.

Abia mult mai târziu după evenimentele pe care le descriu aici, am aflat că Nakati respectase aranjamentul nostru. Totuși, avusese nevoie de acest timp pentru a recruta echipaje pentru navele sale dintre pirații care alcătuiau neamul oamenilor mării.

Privind retrospectiv, ar fi trebuit să-mi dau seama cum stau lucrurile, dar eu crezusem mereu că oamenii mării erau o șleahtă dezordonată, fără organizarea și structurile unei forțe navale moderne. Trecusem cu vederea faptul că mulți dintre prinții piraților erau antrenați și talentați războinici pe mare, care ajunseseră renegați doar prin forța împrejurărilor. S-a dovedit că aveau la dispoziție o largă și bine organizată rețea de informații, care era categoric mult mai eficientă decât cea pe care o conducea vechiul meu prieten Aton. Nakati avea agenți

dubli infiltrați printre oamenii lui Aton, dar avea iscoade și la cartierul general al hicsoșilor, în Memphis. Nu mă îndoiesc că avea oameni și în rețeaua mea. Datorită acestor surse, era bine informat despre corespondența dintre mine și Aton. Cunoștea intenția mea de a ataca baza de care de luptă de la Zin și mai știa și că hicsoșii erau la curent cu intențiile mele. Totuși, Nakati nu avea porumbei prin care să mă avertizeze în legătură cu ce se petrecea. Venise în persoană să mă salveze de la dezastru, însă ajunsese prea târziu.

☥ Capitolul 83

Furia a ajuns în dreptul coastei africane cu o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui în cea de-a cincea zi de după plecarea din Krimad. Navigasem intenționat pe un curs ușor deviat spre vest. Nu există niciun marinar în viață care să poată merge cinci zile fără să vadă pământul și să ajungă precis la destinație, în golful Zin. Să ajung în partea de est a golfului ar fi fost prea primejdios. Linia coastei în apropiere de delta Nilului era intens populată. Am fi fost zăriți de îndată ce am fi apărut la orizont. Dacă nu puteam fi sigur că navigam direct în golful Zin, atunci era mai sigur spre vest. Pe țărmul vestic era Sahara, lipsită de populație, cu excepția câtorva beduini rătăcitori.

Mai important, am fost absolut sigur de direcție de îndată ce am văzut pământul. Fără ezitare, am dat ordine ca flotila să meargă în șir, cu deșertul la tribord. Am navigat trei ore paralel cu țărmul înainte de a-mi deveni clar că exagerasem cu devierea spre vest. Aceasta a reprezentat o mare îngrijorare pentru mine la momentul respectiv, dar s-a dovedit a fi benefică. În felul acesta, Nakati a avut vreme să micșoreze distanța dintre corăbiile noastre.

În cele din urmă, am ajuns în dreptul intrării în golful Zin, pe care l-am recunoscut după promontoriile care înaintau mult în mare, protejând interiorul de atacuri dinspre nord. Am dat ordin să micșorăm distanța dintre noi și am intrat în golf.

Hicsoșii ne așteptau. S-au năpustit spre noi în masă, de îndată ce am trecut printre promontoriile golfului Zin. Probabil că adunaseră tot ce se plutea cale de zece leghe de-a lungul

țărmului și în delta Nilului. Erau prea mulți pentru a putea fi numărați. Erau o sumedenie de ambarcațiuni mai mici, precum lugherele, dar și o triremă masivă care conducea atacul asupra flotilei noastre. Cele mai apropiate vase le ascundeau pe cele din spatele lor, cele mai mari le ascundeau pe cele mai mici. Dar, estimând grosier, cred că erau cel puțin douăzeci și cinci de ambarcațiuni hicsose împotriva celor șase ale noastre.

Toate erau ticsite cu oameni înarmați. Coifurile lor, armurile, săbiile și scuturile străluceau în lumina soarelui care răsărea. Strigătele lor războinice se auzeau limpede peste apă în timp ce se apropiau de noi.

Briza matinală sufla cu putere dinspre larg prin intrarea în port, chiar din spatele nostru și în fețele hicsoșilor. Acest lucru mă împiedica să dau îndărăt și să încerc să scap pe unde venisem.

Pe de altă parte, ambarcațiunile hicsose veneau direct împotriva vântului, atât de aproape unele de altele cât le permiteau carenele. Înaintau anevoie, abia menținându-și direcția. Cele șase corăbii ale noastre se deplasau rapid, cu vântul în pânze și apa spumegând despicată de etrave. Dintr-o duzină de lovituri de vâsle, puteam ajunge la viteza de atac.

Puteam vedea că punțile vaselor inamice erau atât de ticsite de oameni, încât arcașii lor erau stânjeniți de înghesuiala de trupuri și scuturi. Pe de altă parte, Zaras și Hui, Akemi și Dilbar, și ceilalți căpitani puteau să profite din plin de faptul că nu aveau atât de mulți oameni la bord. Chiar înainte să trecem printre promontoriile portului și să nimerim în ambuscadă, arcașii noștri se pregătiseră pentru orice eventualitate. Corzile erau întinse, iar săgețile erau puse în arcuri. De îndată ce distanța dintre dușmani și vasul nostru conducător s-a micșorat suficient, Zaras a dat ordin să se tragă. Vântul care bătea direct de la pupa era aliatul nostru: ne-a oferit un avantaj de peste două sute de coți. Arcașii au reușit să tragă zece salve înainte ca hicsoșii să-și poată trimite săgețile suficient de sus pentru a ajunge la noi.

Norul întunecat al săgeților noastre le-a măturat punțile, iar masacrul a fost de necrezut. Țipetele răniților erau contrapunctate de acel *vâj*! *vâj*! scos de săgețile care se înfigeau în carne.

Trirema inamică era aproape pe jumătate mai mare decât oricare dintre corăbiile mele, dar, având în vedere direcția din care bătea vântul, masivitatea ei era mai degrabă o problemă decât un avantaj. Am văzut că era deviată de vânt. Marele pinten al etravei nu mai era îndreptat amenințător spre noi. Schimbându-și direcția, curbura carenei și partea centrală a acesteia a ajuns să fie expusă exact în dreptul șirului de vâsle lungi, acolo unde atacul nostru ar fi pricinuit cele mai mari distrugeri.

— Loviți-o când întoarce! i-am ordonat repede lui Zaras, iar el s-a grăbit să-mi dea ascultare.

Toboșarii au crescut ritmul pentru viteza de atac. Oamenii noștri de la vâsle erau odihniți și nerăbdători. Au tras până când le-au ieșit ochii din orbite. Împinsă de vânt și de elanul vâslelor, *Furia* s-a năpustit înainte. I-am cerut lui Zaras să facă mici corecturi din cârmă astfel încât pintenul nostru de bronz să fie mereu îndreptat spre punctul cel mai vulnerabil din carena triremei.

Am împins la o parte bărcile și lugherele hicsose care stăteau între noi și țintă și, cu o clipă înainte să lovim trirema, Zaras a strigat:

— Ridicați vâslele!

Vâslașii noștri au săltat simultan vâslele la bord, iar pintenul, de forma unui cap de vultur cu ciocul mare, a zdrobit cu zgomot carena triremei și a răsturnat-o pe-o parte. Țipetele oamenilor aflați pe ea s-au amestecat cu trosniturile buștenilor și vâslelor frânte. Ambele catarge au fost retezate la nivelul punții. S-a înclinat dincolo de punctul din care și-ar fi putut reveni. Apa a năvălit prin deschizăturile pentru vâsle. Sclavii înlănțuiți de bănci s-au înecat aproape imediat, iar războinicii înghesuiți pe puntea superioară s-au prăbușit în mare, de-a lungul vasului care se scufunda.

Eu și Zaras am fost trântiți pe puntea *Furiei* de forța impactului. Corabia noastră se oprise acum, așa că, până să ne ridicăm în picioare, ambarcațiunile hicsose mai mici reușiseră să se strângă în jurul nostru și aruncau din toate părțile cârlige pentru a se putea cățăra la bord. Războinicii lor înarmați deja se urcau furioși pe navă, urlând ca o haită de lupi în jurul hoitului unei căprioare. Veneau de peste tot, agitând topoare și săbii. Eram înconjurați.

Eu, Zaras și ofițerii de punte am format un cerc spate în spate, ca să ne apărăm. Eram spadasini experimentați, care luptaseră împreună în numeroase ocazii. Eram mult mai pricepuți decât atacatorii hicsoși care mânuiau săbiile haotic și greoi. Dar, oricât de mulți doboram, alții urcau la bordul *Furiei* să le ia locul.

Aproape imediat, puntea de sub picioarele mele a devenit alunecoasă din pricina sângelui, iar brațele îmi erau mânjite până la coate, însă barbarii hicsoși tot ne atacau și mureau. În dreapta mea, Zaras părea neobosit, dar eu îmi pierdeam puterile rapid. Brațele îmi deveneau din ce în ce mai grele, iar picioarele își pierdeau grația și agilitatea.

Am ucis un alt om și, după ce mi-am scos sabia din el, m-am uitat peste balustradă și am văzut că pe toate vasele flotilei mele se dădeau bătălii grele, toate fiind înconjurate de ambarcațiuni inamice și luptând pentru supraviețuire. Apoi, spre groaza mea, am văzut că o altă duzină de corăbii inamice intra în golf dinspre largul mării – galere de război mari, pline de oameni care strigau și trăgeau din răsputeri la vâsle. Știam că eram pe cale să fim copleșiți numeric și că nu mai puteam supraviețui mult. M-am gândit pentru o clipă cum ne-am putea desprinde din încleștare și fugi pe mare. Însă mi-am dat seama că acel gând nu era doar ultima soluție a unui spirit care se dă bătut, ci și fantezia disperării. Nu exista nicio scăpare din această baie de sânge. Am continuat să luptăm în vreme ce valuri proaspete de dușmani se năpusteau la bord. În cele din urmă, am ajuns să mă clatin pe picioare de epuizare. Zaras m-a sprijinit cu scutul său, dar deja până și să ridic sabia ajunsese un efort fantastic. Fața și brațele îmi erau pline de sângele oamenilor pe care îi ucisesem.

Apoi, un alt dușman bărbos a apărut în fața mea, iar eu am ridicat spre el sabia tocită. Deja, lama nu mai tăia și era ciobită, iar vârful se rupsese. Lovitura mea a fost atât de neîndemânatică și slabă, că noul meu adversar mi-a îndepărtat sabia cu o disprețuitoare răsucire a încheieturii.

— Taita! a strigat el la mine, iar eu mi-am oprit următoarea lovitură și l-am privit prostit.

Vreme de o clipă nu l-am recunoscut din cauza bărbii și a vălului de sânge împroșcat, care îmi stânjenea vederea. Dar

apoi mi-am dat seama că nu era o altă brută hicsosă. Trăsăturile lui erau nobile și familiare.

— Dă-ți sabia la o parte domnule. Eu sunt supusul tău.

I-am recunoscut până și vocea.

— Nakati! am icnit eu. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

— Zeii nu ne ascultă mereu rugăciunile.

A rânjit în vreme ce mi-o plătea cu propriile cuvinte. După aceea, m-a apucat de braț pentru a mă împiedica să mă prăbușesc, dar eu i-am îndepărtat-o. Odată cu speranța, îmi reveneau și puterile.

— Ți-ai calculat foarte bine sosirea, Nakati. Oricum, ești binevenit.

Am arătat dincolo de bordul *Furiei,* către hicsoșii care abandonaseră lupta. Goneau spre siguranța oferită de pământ, abandonându-și ambarcațiunile pe țărm și fugind dincolo de dune.

— Prinde-mi-i, te rog, pe acești grozavi indivizi iuți de picior. Apoi, ne putem îndrepta atenția asupra distrugerii bazei lor de care de luptă, dacă o putem găsi.

A râs la auzul cuvintelor mele.

— Nu sunt nici grozavi, nici iuți de picior. Cavaleria hicsosă se află la nicio leghe de locul unde ne aflăm, m-a asigurat el.

— Ești sigur de asta? am vrut eu să știu.

— Iscoadele mele nu sunt atât de numeroase ca ale lordului Aton, dar sunt cel puțin la fel de eficiente. M-au informat despre această ambuscadă pe care oamenii lui Gorrab ți-o pregătiseră. M-am dus la Krimad să te avertizez, dar, când am ajuns acolo, tu deja plecaseși. Le-am mulțumit lui Horus și lui Isis că am sosit la timp aici pentru a te găsi în viață.

— Și eu sunt recunoscător pentru asta! Mi-am șters sudoarea și sângele de pe față cu poalele robei și m-am aplecat ca să ridic de pe punte o sabie abandonată de inamic, ca s-o înlocuiesc pe a mea. După ce mi-am îndreptat trupul, am strigat la Zaras: Să nu lași nici măcar unul dintre animalele hicsose să scape!

Am tras corăbiile noastre pe plaja nisipoasă. Ascultându-mi ordinele, Nakati și-a condus oamenii în urmărirea fugarilor hicsoși, în timp ce Zaras și Hui descărcau carele noastre de luptă și înhămau caii.

Călăuzele noastre beduine, pe care le trimisese Aton, au apărut de după dunele unde se ascunseseră. Eu și Hui împreună cu jumătate din carele noastre i-am urmat către locul unde se afla cavaleria hicsosă.

Zaras și-a unit forțele cu ale oamenilor lui Nakati. Cu restul carelor, au pornit în urmărirea fugarilor care o luaseră printre dune.

Santinelele hicsose de la baza de cavalerie fuseseră prea departe de locul luptei pentru a fi alertați de tumultul și vacarmul acesteia. Când eu și Hui ne-am apropiat de gardul bazei, le-am strigat în limba lor să deschidă porțile. Ei ne-au considerat întăriri detașate din armata sudică principală, așa că au deschis larg porțile în întâmpinarea noastră.

Până să-și dea seama de greșeală, oamenii noștri erau deja printre ei, dezarmându-i și obligându-i să îngenuncheze cu mâinile la spate până erau legați.

Pe terenul bazei, am găsit opt sute cincizeci de care de luptă noi, aliniate ordonat în rânduri de câte patru.

Era evident că dulgherii hicsoși copiaseră conceptul vehiculelor egiptene. Acestea reprezentau o mare îmbunătățire față de carele tradiționale hicsose.

Caroseria era făcută din împletituri de trestie de Malacca și bambus, fiind mult mai ușoară și mai flexibilă decât lemnul solid de pin sau de cedru. Roțile erau cu spițe, nu solide, ceea ce le făcea mai rapide și mai rezistente.

Aceste care tocmai fuseseră lăcuite și se aflau atât de aproape unul de altul, încât butucii roților se atingeau. Le-am stropit din belșug cu ulei de lampă adus special în acest scop. După ce am aruncat torțe aprinse în ele, flăcările au trecut de la un vehicul la altul, transformându-le în cenușă în timpul care îi este necesar unui om însetat să bea o cană cu vin bun. Am fost fericit să le văd incendiate, în loc să mă atace, deoarece ar fi fost niște adversari redutabili.

De îndată ce am terminat cu carele hicsose, călăuzele lui Aton ne-au condus spre locul unde se afla cavaleria. Erau aproape două mii de cai în grajdurile cu acoperișuri de paie.

Un lucru – poate singurul – li-l recunosc hicsoșilor, și anume că sunt experți în cai. Era clar că aceste animale fuseseră cu atenție împerecheate și selecționate, iar apoi, îngrijite cu devotament și antrenate perfect. Iubesc caii mai mult decât pe

orice alt animal, inclusiv mai mult decât pe oameni. Într-un cal, poți cel puțin să ai încredere.

I-am mânat spre locul unde corăbiile noastre erau trase pe țărm. Nu eram sigur ce să fac cu ei. Două mii de cai înseamnă un număr mare. Nu aveam loc pentru ei pe vasele noastre, nici chiar dacă le puneam la socoteală și pe ale lui Nakati.

Când unul dintre ofițerii lui Nakati a sugerat că mai bine omorâm aceste magnifice creaturi decât să fie prinse din nou de hicsoși, am simțit cum toți nervii și mușchii din trup îmi ard de indignare. M-am răsucit spre Nakati.

— N-ai printre acești netrebnici ai tăi cincizeci de oameni care înțeleg și iubesc caii? l-am întrebat eu.

— Sigur că da, domnule.

Și-a dat seama cât de furios eram.

— Dă-mi-i, Nakati. Voi împărți herghelia între ei. Apoi, fiecare va încerca să-și ducă animalele în sudul Egiptului. Vor alege rute diferite. Voi oferi o recompensă de un deben de argint pentru fiecare cal care ajunge pe domeniul meu de la Mechir. Dacă oricare dintre oameni moare în această încercare, voi avea pe viață grijă de văduva și de copiii lui. Jur asta!

În mai puțin de o oră, Nakati a adunat voluntarii. Au tras la sorți animalele capturate și au pornit în amurgul care se lăsa, împărțindu-se în grupuri mici pe măsură ce se îndepărtau.

Unii dintre ei se deciseseră să-și poarte caii prin Sahara și să încerce să ocolească pe la vest pozițiile hicsose, pentru a ajunge în Egipt. Alții s-au hotărât să străbată delta Nilului, traversând înot afluenții marelui fluviu, ca să ajungă la peninsula Sinai, în est, înainte de a coti spre sud și a o lua pe țărmul Mării Roșii pentru a ajunge la Teba.

I-am urmărit plecând și am rostit o rugăciune devotată și fervență către Horus și Inana, implorându-i să aibă grijă de caii mei în timpul primejdioasei călătorii în care porniseră.

☥ Capitolul 84

Acum puteam să-mi îndrept atenția către prizonieri.

Cu garnizoana de la baza de care și cu supraviețuitorii bătăliei din golful Zin, capturasem șapte sute nouăzeci și trei de

războinici și marinari hicsoși. Zaras și Nakati îi puseseră să îngenuncheze în șiruri lungi pe plajă, lângă apă. Erau complet dezbrăcați, iar brațele le erau legate la spate. Erau resemnați și mohorâți ca niște oameni care așteaptă la poalele eșafodului chemarea călăului.

— Ce-ar trebui să facem cu aceste creaturi mizerabile? i-am întrebat pe Nakati și pe ofițerii mei.

Niciunul dintre ei n-a dovedit prea mult interes față de acest subiect. Corăbiile noastre care fuseseră avariate în bătălie au fost reparate în grabă și lansate la apă. Cele care n-au mai putut fi reparate au fost incendiate, iar acum ardeau pe nisip. Lupta fusese dată și câștigată. Cu toții erau nerăbdători să urce la bord și să plece înainte ca hoarde hicsose odihnite să vină urlând peste dune, însetate de sânge și de răzbunare.

— Să-i ucidem, a sugerat Hui cu nonșalanță.

— Sunt de acord, a încuviințat Zaras. Să-i ucidem pe toți.

A vorbit în hicsosă și suficient de tare pentru ca prizonierii aflați cel mai aproape să audă și să înțeleagă.

— E un sfat bun, și-a exprimat Nakati părerea. Dacă le dăm drumul, mâine se vor întoarce să ne ucidă bărbații și să ne violeze femeile. Ceilalți și-au mormăit acordul, însă Nakati a ridicat mâna cerând să i se acorde atenție, după care a continuat: Oricum, lord Taita, te cunosc suficient de bine pentru a fi sigur că nu vei fi niciodată de acord cu propunerea noastră foarte justificată. Știu că n-ai putea nicicând să ucizi cu sânge-rece un om care ți s-a predat.

— Poate că îmi acorzi prea mult credit în privința cavalerismului. Am ridicat din umeri. S-ar putea să te surprind.

Dar, firește, știa că protestul meu era nesincer. Așa că mi-a rânjit.

— Dă-mi voie să-ți fac o sugestie, mi-a cerut el. Lasă-mă să-ți arăt cum putem fi siguri că acești porci niciodată nu vor mai trage o săgeată și nu vor mai ridica sabia împotriva faraonului și a Egiptului nostru. Apoi, domnule, poți să le dai drumul după cum îți dictează conștiința.

— Și cum propui să realizăm asta? Le vom cere să-și dea cuvântul și ne vom încrede în el?

Eram iritat de inutilitatea acestei dezbateri. De asemenea, eram nerăbdător să urc la bordul *Furiei* și să mă îndrept înapoi

spre Creta, unde se aflau prințesele mele. Deja mă hotărâsem să eliberez prizonierii de îndată ce porneam la drum.

— Te rog, acordă-mi încă o clipă atenția ta.

Nakati a făcut semn cu capul spre grupul de oameni ai mării care îi păzeau pe prizonierii hicsoși îngenuncheați. Aceștia l-au tras în față pe unul dintre războinici și l-au împins cu fața în nisip, mâinile încă fiindu-i legate la spate. Nakati s-a dus lângă el și a scos sabia.

— Ridică-ți degetele mari, omule! i-a poruncit el, iar prizonierul i-a dat naiv ascultare.

Cu o lovitură dublă a sabiei sale, Nakati i-a retezat de la bază ambele degete. Prizonierul a urlat de durere și de disperare în vreme ce sângele a țâșnit din cioturi, iar degetele au căzut zvâcnind în nisip.

— Fac pariu că acest om niciodată nu va mai ridica o sabie și nu va mai trage vreo săgeată într-un egiptean, a rostit Nakati.

Vreme de câteva secunde, l-am privit toți cu gurile căscate, șocați și perplecși de uimire, după care toți oamenii mei au râs încântați.

Apoi, Zaras s-a apropiat înainte ca eu să pot interveni. Cu piciorul, a rostogolit pe spate trupul gol și mutilat al prizonierului. Și-a scos sabia și i-a strecurat vârful sub penisul flasc.

— Și așa ne vom asigura că nu va mai viola niciodată o femeie egipteană sau unul dintre pruncii noștri nou-născuți.

Cu o lovitură în sus, i-a retezat membrul de la îmbinarea cu vintrele. Apoi, l-a ridicat în vârful sabiei și l-a aruncat în valurile mici care se spărgeau la țărm.

— O ofrandă pentru Poseidon, zeul mărilor, dacă acceptă o bucată atât de scârboasă din carnea unui porc.

Oamenii din jurul meu au izbucnit în urale aprobatoare, însă vocea mea era mai puternică decât a oricăruia dintre ei.

— Încetează imediat cu brutalitățile, Zaras. Bagă-ți sabia în teacă. Te cobori la același nivel cu al oricărui animal hicsos!

Zaras și-a băgat sabia înapoi în teacă, dar, când s-a întors spre mine, bărbia îi era ridicată, iar ochii, la fel de aprigi ca ai mei.

— Lord Taita, nu e loc pe corăbiile noastre pentru a-i ține în captivitate, m-a sfidat el. Dacă eliberezi aceste animale fără să

le faci nimic, pe câți dintre oamenii noștri o să-i mai măcelărească? Câți dintre copiii și femeile noastre vor muri?

Încet, am simțit furia dispărându-mi în fața logicii lui încăpățânate. Mi-am dat seama că judecata îmi era întunecată de amintirea rănilor care îmi fuseseră făcute mie de cuțitul care m-a castrat. Ezitam a îngădui ca o altă ființă omenească, indiferent cât de diabolică și de monstruoasă, să fie supusă acelorași brutalități. Am tras adânc aer în piept, pentru a mă calma, i-ar apoi mi-am modulat vocea pentru a elimina furia din ea.

— Ai dreptate, Zaras. Hai să alegem calea de mijloc. O să le tăiem degetele, dar o să le lăsăm puțele să fie luate de Seth.

Am folosit în mod intenționat acel eufemism copilăresc pentru penis. Încercam să detensionez atmosfera creată.

Hui și ceilalți au râs fățiș, iar Dilbar l-a tras pe Akemi de mădular.

— Nu-i așa că puța ta simte nevoia de un pupic? N-ai mai văzut o păsărică de când am plecat din Krimad.

Oamenii mei erau cu toții copii în suflete. M-am silit să zâmbesc împreună cu ei. Dar, când m-am întors din nou spre Zaras, surâsul mi-a dispărut de pe buze.

Zaras mă privea cu ferocitate. Treptat, tăcerea i-a cuprins pe toți. Singurele sunete care se mai auzeau erau ale vântului și scâncetele prizonierului mutilat, care zăcea în nisip. Când Zaras a vorbit din nou, vocea îi era rece și limpede. A ajuns la fiecare dintre noi și ne-a cutremurat inimile.

— Surorile mele aveau șapte și opt ani când hicsoșii au năvălit în satul nostru. Tata era plecat cu regimentul lui. Hicsoșii mi-au violat întâi mama, iar apoi, pe amândouă surorile, toți, pe rând, o jumătate de zi. Eu aveam cinci ani, dar am reușit să scap și să mă ascund pe câmp, de unde am putut vedea totul. După ce au terminat cu ele, le-au aruncat pe mama și pe surorile mele în flăcările colibei noastre, ele fiind încă vii și țipând. Zaras a tras adânc aer în piept, iar apoi, m-a întrebat: Ce vrei să fac?

Nu exista niciun răspuns pe care să i-l pot da. Am clătinat cu tristețe din cap și am rostit:

— Fă-ți datoria față de faraon și față de amintirea familiei tale.

— Mulțumesc, domnule, a răspuns Zaras, după care și-a scos sabia și i s-a alăturat lui Nakati.

Au ales treizeci dintre cei mai pricepuți la mânuirea securii, pentru a face amputările. Fiecăruia dintre ei i s-au dat patru asistenți care să-i țină pe prizonieri. Primele victime și-au încleștat pumnii și au refuzat să-și ridice degetele. Călăii n-au pierdut vremea să-i convingă. Pur și simplu, le-au retezat mâna de la încheietură. Prizonierii care au urmat au fost mai cooperanți.

Apoi, asistenții îi rostogoleau pe spate și, cu aceeași lipsă de ceremonie, organele genitale le erau tăiate, după care erau lăsați liberi să se împleticească printre dune, gemând și apăsându-și rănile în speranța că vor opri sângerarea.

Pescărușii au fost atrași de mirosul de sânge. În stoluri țipătoare, acești necrofagi s-au repezit spre grămezile tot mai mari de degete și organe sexuale. Au înghițit aceste trufandale aproape la fel de repede pe cât le tăiau călăii.

Mi s-a făcut greață de toată scena. M-am răsucit și m-am îndreptat spre locul unde corăbiile noastre erau trase pe plajă. Am încercat să ignor țipetele și implorările captivilor hicsoși. În schimb, m-am concentrat asupra supravegherii încărcării carelor și cailor, plus a amforelor cu apă și proviziilor pe care le găsisem în baza cavaleriei.

După ce și-a terminat treaba sângeroasă de pe plajă, Nakati a venit să-și ia rămas-bun de la mine. Conform înțelegerii noastre, intenționa să-și continue distrugerile și în porturile și orașele hicsose aflate pe țărmurile Mării de Mijloc.

Când, în cele din urmă, Zaras a urcat la bordul *Furiei,* a venit imediat la mine și s-a lăsat într-un genunchi în fața mea.

— Ți-am nesocotit cuvântul, domnule, s-a confesat el. Ți-am sfidat ordinele în fața oamenilor. Ai avea toate motivele să mă cobori în rang și să mă înlături de la comandă.

— Ai făcut ce ai știut că e drept, am răspuns eu. Nimeni nu poate face mai bine de-atât. Ia comanda vasului și hai să pornim spre Krimad.

S-a ridicat în picioare.

— Mulțumesc, Taita. N-o să te mai dezamăgesc niciodată.

☥ Capitolul 85

În timp ce soarele cobora obosit spre orizontul vestic, m-am urcat pe catargul principal al *Furiei,* de unde am cercetat pentru ultima dată marea din spatele corăbiei, pentru a fi absolut sigur că nu se vedea nicio urmă că hicsoșii ar fi pornit în urmărirea noastră. Totul era în regulă. Coasta nordică a Egiptului abia dacă era o subțire dungă albastră deasupra albastrului mai închis al mării. Corăbiile aveau toate felinare aprinse la pupa pentru a-i ajuta pe navigatori să-și mențină locul precis în formația strânsă în care naviga flotila noastră, în timpul orelor de întuneric.

Marinarul-sondor de la prora a strigat:

— Nu mai atingem fundul!

Ne aflam în ape adânci și ne îndreptam spre Creta. Mă aflam la locul meu preferat, pe catarg. L-am auzit pe Zaras dând liber santinelei. Vâslașii au ridicat vâslele la bord și s-au ghemuit pe punte pentru a dormi. Vântul bătea din spate și toate pânzele erau întinse.

Brusc, m-am simțit obosit până în străfundurile trupului și ale sufletului. Lupta fusese cumplită, iar confruntarea cu Zaras, și mai cumplită. M-am gândit să cobor de pe catarg și să mă retrag în cușeta mea îngustă din cabina de la pupa, însă următoarea adiere a fost caldă și încă purtând mirosurile iubitului meu Egipt. Blânda legănare a catargului mă îmbia la somn. Trupul mă durea sâcâitor din pricina vânătăilor și zgârieturilor căpătate în bătălia din golful Zin. Cabina mea părea foarte departe. M-am asigurat că funia din jurul mijlocului era bine legată de catargul de care mă sprijineam cu spatele, după care am închis ochii și am lăsat bărbia să-mi cadă în piept.

Când m-am trezit, luna ajunsese la zenit, iar reflexia ei pe suprafața apei înainta odată cu noi, creând o potecă de argint sclipitor pe valurile mici. Mirosul Africii fusese înlocuit cu cel sărat al largului mării. Singurele sunete erau susurul apei sub cocă, scârțâitul regulat al catargului în suportul său și șoapta vântului în velatura noastră.

Durerile mele se risipiseră și, odată cu ele, și oboseala. Mă simțeam iarăși plin de vigoare și alert. Aveam o ciudată senzație de bună dispoziție, pe care ajunsesem s-o recunosc ca semn

sigur că zeița Inana era aproape. Am căutat-o nerăbdător din priviri și n-am fost deloc surprins când am văzut-o plutind pe cărarea făcută de lună în calea corăbiei noastre. Gluga pelerinei era lăsată pe spate, iar lumina lunii dansa pe chipul ei. Era frumoasă dincolo de orice imaginație. Când a ajuns lângă *Furie,* a pășit de pe suprafața mării pe punte și și-a ridicat privirea spre mine.

Expresia de pe chip i s-a schimbat și la fel și starea mea de spirit. M-am simțit brusc îngrozit și stăpânit de o presimțire rea. Știam că Inana nu venise să mă felicite pentru victoria de la Zin.

Nu a vorbit, dar, cu toate astea, i-am auzit vocea grăind cu blândețe în mintea mea:

— Zeul e furios. Cronos cere sacrificiul suprem.

— Nu înțeleg.

Am încercat să vorbesc, dar cuvintele mi-au rămas în gât.

— Du-te la ele. Sunt în primejdie de moarte.

Glasul tot nu i s-a auzit, însă am auzit clar avertismentul pe deasupra sunetelor vântului și apei. Am încercat să mă răsucesc pentru a coborî la ea, dar am fost incapabil să mă mișc. Voiam ca ea să-mi explice enigmaticul mesaj, însă nu puteam vorbi.

Apoi, umbrele întunecate ale somnului m-au învăluit ca o plasă, iar ea a dispărut. Am încercat să strig în întuneric:

— Nu pleca, Inana! Așteaptă-mă! Nu înțeleg.

Dar întunericul m-a copleșit.

Nu știu cât de mult am dormit a doua oară, însă când am izbutit să mă eliberez din întuneric, zorii mijeau, iar pescăruși cu aripi negre plonjau și se scufundau în siajul nostru.

Mi-am coborât privirea și am văzut că puntea de sub mine forfotea de activitate. Primul schimb de vâslași cobora scările pentru a-și ocupa locurile pe băncile pentru vâslit.

Am dezlegat funia care mă ținea de catarg și am coborât pe puntea superioară. Când picioarele mele au atins lemnul acesteia, Zaras s-a grăbit să vină la mine. Zâmbea și clătina din cap.

— Domnule, doar n-ai dormit iarăși pe catarg, nu-i așa? Nu te mai mulțumește cușeta? Apoi mi-a văzut expresia de pe chip, și zâmbetul i-a dispărut. Ce s-a…?

— Aruncă imediat peste bord toate carele de luptă, i-am ordonat eu. Transferă toți caii pe celelalte corăbii.

S-a uitat năucit la mine.

— De ce, Taita?

— Nu-mi cere socoteală pentru ordinele date. N-am timp să mă contrazic iarăși cu tine. Eram atât de nerăbdător, încât l-am apucat de umăr și l-am zgâlțâit. Ia câte o echipă de vâslași de pe fiecare corabie. Vreau să le putem schimba la fiecare oră.

— La fiecare oră? i-a scăpat lui Zaras.

— Vreau să mergem cu viteză de atac până la Krimad.

— Viteză de atac?

S-a uitat la mine nevenindu-i a crede.

— Încetează să repeți tot ce spun, lua-te-ar Seth să te ia, Zaras, am mârâit eu la el. Vreau să ajungem în Krimad în cinci zile sau chiar mai repede dacă se poate.

— O să-mi omori oamenii, a protestat el.

— Mai bine să moară ei decât prințesele.

S-a holbat înspăimântat la mine.

— Nu pricep…

— Amândouă prințesele sunt în primejdie de moarte. S-ar putea să fie deja prea târziu, dar fiecare oră pe care o pierdem este o oră care le aduce mai aproape de o moarte sigură.

A plecat în goană strigând către ofițerul de veghe:

— Ridică semnalul „Toți căpitanii”!

Toate celelalte corăbii s-au lipit de a noastră câte două odată, una la babord, alta la tribord. Fiecare dintre ele a trimis cei mai buni douăzeci de vâslași la bordul *Furiei,* cu apă și hrană pentru cinci zile. În schimb, noi le-am dat sclavii și pe cei mai puțin puternici din echipajul nostru.

Am transferat toți caii la ei, legându-i de scripeții de încărcare și trecându-i peste golul dintre vasele noastre. Ne-am folosit de aceleași echipamente pentru a sălta carele de luptă și a le arunca peste bord. Voiam ca *Furia* să navigheze fără încărcătură. Era greu să ajungem în Creta în cinci zile.

Când a venit rândul corăbiei lui Hui să tragă lângă a noastră, Zaras l-a luat deoparte și i-a vorbit încet, dar i-am putut citi de pe buze. Hui s-a îndepărtat de el și a venit spre mine cu pași mari și cu o expresie hotărâtă pe chip.

— Foarte bine, Hui, am preîntâmpinat eu disputa cu el, pune un om de nădejde la comanda vasului tău și vino cu noi. Dar să știi că și tu va trebui să vâslești.

De îndată ce am avut tot efectivul complet la bord și primul schimb de vâslași la locurile sale pe bănci, toboșarul a dat

semnalul. A crescut ritmul treptat de la viteză de manevră la viteză de atac, cu zece bătăi pe minut.

Furia și-a luat avânt și a zburat prin apă. În decurs de o oră, am lăsat celelalte corăbii dincolo de linia orizontului din spatele nostru.

Când am schimbat echipele, oamenii din prima tură s-au prăbușit de pe bănci scăldați în sudoare și cu răsuflarea tăiată. Zi și noapte, în următoarele trei zile, viteza noastră n-a scăzut deloc.

Zaras și Hui își făceau turele pe bănci și chiar vâsleau o oră întreagă la fiecare douăsprezece. Când oameni având pe jumătate vârsta mea erau epuizați, eu nu ratam nicio bătaie în tobă. Amintirea avertismentului nerostit al Inanei îmi dădea puteri.

„Du-te la ele. Sunt în primejdie de moarte.”

☥ Capitolul 86

Era după-amiaza celei de-a patra zile. Abia îmi abandonasem locul de pe banca de vâslit că, gâfâind și cu sudoarea încă șiroind pe mine, m-am dus la prora să cercetez marea din fața noastră.

N-aveam nicio modalitate de a calcula cât mai aveam până la insulă. Nici măcar nu eram sigur că încă mai eram pe cursul corect. Îmi pusesem speranța în Inana să mă călăuzească. Totuși, marea din fața noastră era încă pustie, iar orizontul, neîntrerupt de nimic.

Nu bătea deloc vântul. Cerul era lipsit de nori, strălucitor și nemilos precum securea unui călău. Aerul era greu și apăsător. Aveam un vag, dar neplăcut de sulfuros gust care îmi ardea gâtul. Singura mișcare era ondularea siajului nostru și învolburările punctate lăsate de vâslele noastre pe suprafața strălucitoare atunci când se ridicau și coborau.

Tocmai eram pe care să plec și să mă duc sub punte pentru a mă odihni, deoarece abia dacă dormisem vreun pic de când părăsisem golful Zin, când, exact atunci, ceva la orizont mi-a atras atenția. Era o linie subțire și întunecată, care se ondula. Am rămas și am privit-o o vreme, până mi-am dat seama că era

un stol de păsări care zbura direct spre noi. Îmi plac foarte mult toate speciile de înaripate, dar pe acestea nu le-am putut recunoaște decât după ce s-au apropiat mult. Am fost surprins să constat că erau ciori obișnuite. De obicei, cioara cretană este o pasăre solitară sau care are o pereche. Mai mult, ciorile stau mereu în apropierea pământului. Din toate aceste motive, nu reușisem să le identific de la distanță. Acesta era un stol de câteva sute de păsări și se afla cam la o sută de leghe, sau probabil mai mult, față de cel mai apropiat pământ. Le-am privit trecând pe deasupra. Croncăneau una la alta cu o insistență care mie mi-a sunat a spaimă sau măcar a țipăt de avertizare.

După ce au dispărut, m-am uitat din nou spre nord și am văzut și alte păsări apropiindu-se în zbor. Unele dintre ele erau de asemenea ciori, însă erau și multe alte specii. Ibiși și bâtlani, vânturei și vulturi, precum și alte păsări de pradă au trecut pe deasupra noastră. Apoi, au venit păsări mai mici: măcălendri și ciocârlii, vrăbii și porumbei, și sfrâncioci. Cerul era plin de păsări. Erau atât de multe, încât aproape că acopereau soarele. Țipetele lor erau o cacofonie atât de stridentă, încât aproape că era asurzitoare. Exista o disperare clară în acest exod înaripat.

Un mic canar galben a căzut din cer și a aterizat pe umărul meu. Era clar epuizat. Tot trupușorul îi tremura și a ciripit patetic când l-am luat în mână și l-am mângâiat pe cap.

M-am uitat iarăși mirat în sus și am văzut că pe deasupra noastră încă treceau nenumărate stoluri. Hui și Zaras au venit lângă mine, amândoi cu capetele pe spate și cu fețele spre cer.

— Ce se petrece, Taita? a vrut Hui să știe.

— Pare să fie o migrație în masă. Dar n-am mai văzut niciodată ceva de o asemenea amploare.

— Arată mai degrabă ca și cum ar fugi de o amenințare mortală, a sugerat Hui.

— Animalele sălbatice și în special păsările au instinctul primejdiei, a fost Zaras de acord, apoi s-a uitat la mine pentru a-i confirma. Nu-i așa, domnule?

I-am ignorat întrebarea nu fiindcă nu cunoșteam răspunsul, ci pentru că, în clipa aceea, lângă nava noastră s-a auzit un pleoscăit făcut de un corp greu.

Am privit peste balustradă și am văzut că suprafața apei clocotea de viață. Mari trupuri strălucitoare treceau pe sub coca noastră. Un banc mare de ton se îndrepta în aceeași direcție ca

stolurile de păsări ce umpleau cerul de deasupra noastră. M-am uitat în față și am văzut că acest banc se întindea până la orizontul nordic.

Trupurile lor argintii curgeau la nesfârșit pe sub noi, iar printre ele erau amestecate și alte creaturi. Delfini cu spinări negre și lucioase brăzdau suprafața mării cu înotătoarele dorsale ascuțite precum pumnalele, ridicând în urma lor jerbe de apă ca niște cozi de cocoș. Balene care erau aproape la fel de lungi precum corabia noastră suflau nori de aburi prin nările de pe cap atunci când ieșeau la suprafață ca să respire. Rechini dungați precum tigrii și cu guri rânjind diabolic din cauza dinților zimțați săgetau pe lângă noi, îndreptându-se spre sud.

Se părea că toate creaturile fugeau panicate de vreun cataclism teribil care se petrecea dincolo de orizontul nordic.

Pe măsură ce orele treceau, această mare aglomerație de ființe zburătoare și înotătoare s-a rărit, până ce nu s-a mai văzut niciuna.

Eram singuri într-o lume pustie, noi, puținii muritori, și micul canar galben care rămăsese cu mine, stând pe umărul meu și cântându-mi dulce la ureche.

☥ Capitolul 87

S-a făcut noapte, iar noi am vâslit cu tenacitate pe întuneric, doar stelele luminându-ne calea. După ce soarele a răsărit, am văzut că atât cerul, cât și marea încă erau lipsite de orice urmă de viață. Tăcerea și singurătatea păreau chiar mai amenințătoare și mai apăsătoare.

Singurele sunete păreau a fi scârțâitul vâslelor în furcheți, în timp ce ne împingeau către Creta, șoapta apei în lungul cocii și bătăile de tobă care dădeau ritmul vâslelor. Nimeni nu vorbea, nimeni nu râdea.

Până și canarul meu galben tăcuse și, chiar înainte de prânz, mi-a alunecat de pe umăr și a căzut pe punte. Era deja mort când l-am ridicat. L-am dus la pupa și i-am dat trupul micuț în grijă lui Artemis, zeița păsărilor. L-am lăsat să cadă în siajul corăbiei. Apoi, m-am urcat la postul meu de pe catarg.

Am cercetat nerăbdător orizontul, dar era pustiu, și mi-a fost greu să suport dezamăgirea. Am stat acolo o oră, apoi altă oră, privind și sperând.

Soarele nemilos îmi ardea ochii și, după o vreme, am început să văd lucruri care nu existau: nave-fantomă și insule iluzorii. Am închis ochii pentru a-i odihni.

Când i-am deschis din nou, am fost surprins să constat că halucinațiile se intensificaseră. Orizontul de apă din fața micii noastre corăbii se ridica spre cer sub forma unui lanț muntos, mai degrabă solid decât lichid. Cu fiecare clipă, acești Alpi marini deveneau tot mai înalți și mai amenințători. Acum, pe creștetele lor strălucea spumă albă ca zăpada proaspăt căzută.

Apoi, am auzit vocile de pe puntea de jos. Mi-am coborât privirea și am văzut că Zaras, Hui și ofițerii de punte se grăbeau spre prora corăbiei. Erau îngrămădiți acolo, arătând în față în vorbind în contradictoriu. Oamenii de pe băncile aflate pe puntea de sus încetaseră să vâslească și se ridicaseră în picioare, privind în față. Corabia își pierdea viteza și, în cele din urmă, s-a oprit.

M-am apucat de patarațină și m-am lăsat să alunec pe punte. După ce am ajuns jos, am luat-o la fugă strigând la oameni să pună mâna pe vâsle și să ia din nou viteză.

Ofițerii de la prora mi-au auzit vocea și s-au întors spre mine. Zaras a fugit în întâmpinarea mea.

— Ce se petrece? Se întoarce lumea cu susul în jos? A arătat peste umăr. Marea se ridică și umple cerul.

Era aproape panicat.

— Este un val.

Făcând un efort, mi-am menținut vocea calmă și egală.

— Nu! A clătinat vehement din cap. E prea mare. Și se apropie prea repede pentru a fi doar un val.

— Este un val mareic, am rostit eu cu certitudine. La fel ca acela care a scufundat Imperiul Atlantidei în vechime.

— În numele tuturor zeilor buni, putem face ceva ca să scăpăm pe el?

Nu îi era caracteristic lui Zaras să cedeze fără luptă, așa că i-am strigat în față:

— Avertizează-ți echipajul, fir-ai tu să fii! Asigură-te că au vâsle de rezervă la îndemână. Când chestia aia ne va lovi, ne va provoca stricăciuni. O să ne rupă vâslele. Trebuie să ne

menținem direcția și să ne ținem bine. Dacă ne lovește dintr-o parte, ne va rostogoli ca pe un buștean și ne va scufunda cu totul. Ai grijă ca toate chepengurile să fie bine închise. Coboară catargele și leagă-le de punte. Leagă funii de ancorare de-a lungul tuturor băncilor pentru vâslit, că altfel echipajul va fi aruncat peste bord.

Zaras a răspuns imediat la ordinele mele categorice și l-a strigat pe Hui să i se alăture. Nu m-am mai amestecat. I-am lăsat să-și vadă de treabă, iar eu am rămas la prora și am privit valul care se apropia.

Pe măsură ce se apropia, parcă devenea tot mai mare, iar viteza cu care gonea spre noi creștea. Abia dacă aveam timp suficient pentru a ne pregăti înainte să ne izbească.

A ridicat prora atât de repede, încât genunchii mi s-au îndoit sub mine, iar stomacul mi-a apăsat plămânii silindu-mă să gâfâi în căutarea aerului. Am urcat și am tot urcat. Pupa noastră a căzut, iar puntea s-a înclinat atât de tare, încât a trebuit să mă agăț de balustradă cu amândouă mâinile. Obiectele nelegate s-au rostogolit și au căzut în parapetul de la pupa.

În tot acest iad, Hui și Zaras au menținut corabia perpendiculară pe val, dându-le oamenilor comenzi ferme:

— Cârma la babord!

— Stop cârma la tribord!

Oamenii strigau rugăciuni către zeii și mamele lor, pentru a-i salva, dar continuau să vâslească.

Cu cât urcam mai sus, cu atât panta era mai abruptă, până când puntea noastră aproape că a ajuns la verticală, iar etrava era îndreptată spre cer.

Pentru o fracțiune de secundă, am reușit să privesc peste coama măreţului val. Eram atât de sus, încât am putut vedea clar la orizont țărmul sudic al Cretei și, deasupra lui, turnul de fum ridicându-se de pe vârful scobit al muntelui Cronos, aflat în partea îndepărtată a insulei. Nori galbeni de sulf se ciocneau unul de altul, umplând complet cerul nordic. Apoi, creasta înspumată a valului s-a prăbușit peste noi și a îngropat puntea *Furiei* sub un stânjen de apă verde.

Una dintre funiile de ancorare a plesnit din cauza presiunii, iar patru dintre membrii echipajului au fost aruncați peste bord. Nu i-am mai văzut niciodată. Ceilalți ne-am sufocat în apa învolburată ca niște șobolani prinși într-un canal colector

inundat. Aveam senzația că funia aspră de cânepă din jurul mijlocului mă taie în două. Nu puteam nici măcar să țip pentru a-mi domoli groaza. Privirea a început să mi se întunece. Știam că mă înec.

Apoi, brusc, etrava noastră a țâșnit din versantul opus al valului mareic. Am reușit să trag o gură de aer proaspăt și dulce înainte de a cădea în gol. Ne-am prăbușit vreme de ceea ce a părut a fi o eternitate. Funiile de ancorare ne-au împiedicat să fim aruncați peste bord odată cu toate echipamentele nelegate.

Apoi, în cele din urmă, am lovit suprafața mării cu o forță care a amenințat să frângă fiecare scândură, fiecare perete despărțitor și fiecare placă de bordaj a corăbiei noastre. Vâslele noastre au fost rupte din furcheți ca niște rămurele uscate.

M-am gândit că ne vom scufunda din nou. Dar viteazul nostru vas s-a ridicat din valuri. Am săltat de mai multe ori pe suprafața apei, înclinându-ne puternic și punțile fiind spălate de mare. Oameni și echipamente au fost trântite pe punte claie peste grămadă.

Zaras și Hui s-au dezlănțuit asupra lor, blestemându-i și trimițându-i cu lovituri înapoi la locurile lor de pe băncile de vâslit. Totuși, unii oameni din echipaj erau grav răniți, cu mâini și picioare fracturate sau cu coaste rupte. Aceștia au fost târâți într-o parte. Vâslele de rezervă erau legate de punte, sub bănci. Vâslașii au aruncat peste bord resturile celor rupte și au pus vâslele noi în furcheți.

Apoi, cu toții am început să aruncăm ca posedații apa peste bord. Încet, *Furia* s-a ridicat din nou înaltă și ușoară din mare. Toboșarul a dat semnalul. Vâslașii s-au împleticit înapoi spre băncile lor, iar vâslele au mușcat și au despicat suprafața apei. Am pornit cu toată viteza către Creta. Din această poziție joasă, iarăși nu se mai vedea la orizont. Dar acum aveam fumul vulcanului Cronos după care să mă ghidez.

Puțin după amiază, vântul s-a stârnit din nou, bătând cu putere dinspre sud. Echipajul a ridicat și a fixat din nou catargele, după care a întins toate pânzele în calea vântului. Viteza aproape că ni s-a dublat. Apa din urma valului mareic era agitată și plină de resturi de copaci și de epave ale vaselor și ale clădirilor smulse de pe insula din fața noastră. Dar ne-am croit drum printre ele având o echipă de oameni la prora care le împingeau din cale pe cele mai primejdioase.

După alte două ore, am zărit din nou silueta Cretei ridicându-se din valuri. Era mică și insignifiantă în comparație cu coloana de fum vulcanic care se înălța până la cer deasupra ei. Acum, bubuiturile și mugetele dementului zeu Cronos ajungeau până la noi. Vacarmul abia dacă era estompat de distanță, și însăși suprafața mării tresălta din cauza furiei zeului.

Vâslașii au privit cu venerație și îngrijorare peste umăr. Echipele care nu se aflau la datorie s-au îngrămădit pe punte împreună cu răniții și muribunzii. Cu toții erau albi la față de groază. Dar i-am condus neîndurător spre Creta. Când au părut pe cale să se răzvrătească, Zaras și Hui au luat bicele pentru sclavi și s-au apropiat de ei, gata să le folosească.

Pe măsură ce ne apropiam, eram tot mai impresionat de stricăciunile lăsate de valul mareic în urma sa. Când am ajuns să vedem portul Krimad, abia dacă l-am recunoscut. L-am identificat doar datorită muntelui Ida, care se înălța în spatele lui.

Toate clădirile fuseseră luate de val și chiar și lespezile grele ale digului fuseseră răsturnate în apă precum cuburile unui copil neastâmpărat.

Pădurea și câmpul cultivat de la poalele muntelui fuseseră complet distruse. Copacii măreți, ruinele clădirilor și epavele corăbiilor cândva impresionante erau amestecate într-o masă de resturi.

Ce m-a tulburat cel mai tare a fost că grajdurile dispăruseră. Rândașii și caii probabil că fuseseră luați de val și duși în largul mării. Prințesele mele se aflau pe partea cealaltă a insulei. Fără cai, ar fi durat câteva zile să ajungem la ele printre rămășițele încâlcite ale pădurii.

M-am gândit să încercăm a ocoli insula pe mare, dar am abandonat ideea. În aceste condiții primejdioase, ar fi durat și mai multe zile și nu aveam de unde ști ce vom găsi dacă reușeam să ajungem în portul Knossos.

Tot ce puteam spera era ca unele dintre haltele de schimb pe care le instalasem pe coama insulei să se fi aflat la o înălțime suficient de mare pentru a scăpa de furia valului mareic, iar unii dintre cai să fi supraviețuit.

Am aruncat ancora la limita apelor adânci, la două ancabluri[18] distanță de ruinele portului Krimad, unde corabia era protejată de insulă. Apoi i-am chemat pe Zaras și pe Hui și le-am spus:

— Fiecare dintre haltele de schimb de pe munte are între zece și douăzeci de cai în grajd, dacă au supraviețuit. Cu un călăreț în spinare și doi agățați în scări, fiecare animal poate căra trei oameni. Alegeți treizeci dintre cei mai buni oameni ca să vină la țărm cu noi. Trebuie să ia cu ei doar armele, nu și armurile, ca să nu împovăreze prea tare caii.

Când grupul a fost gata, am lansat la apă bărcile care supraviețuiseră ravagiilor marelui val. După ce ne-am urcat în ele, am constatat că erau periculos de supraîncărcate.

M-am rugat în tăcere Inanei în vreme ce valurile ne loveau, iar apa intra în barcă. I-am amintit zeiței că pur și simplu dădeam ascultare spuselor ei, iar ea trebuie că m-a ascultat. Am ajuns la ruinele digului cu doar trei oameni aruncați peste bord, iar unul dintre ei a reușit să înoate înapoi pe *Furia.*

Bărcile s-au transformat în vreascuri aproape imediat ce am atins stâncile. Cu toate astea, am reușit să ne cățărăm pe digul distrus, susținându-ne unul pe celălalt. Am ajuns pe teren ferm fără să mai suferim alte pierderi.

Apoi, Zaras a format o coloană cu câte doi oameni pe rând, iar eu i-am condus pe toți printre ruinele orașului înecat. Era pustiu, cu excepția câtorva cadavre umflate, pe jumătate îngropate în resturi. Apoi am urcat pantele inferioare ale muntelui, care fuseseră și ele inundate. Căutam începutul drumului care ducea la prima haltă de schimb. Toate urmele fuseseră șterse. Poate că nu l-am fi găsit niciodată dacă nu m-aș fi luat după sunetul unui corn de vânătoare care s-a auzit din pădurea de deasupra noastră. Trei oameni de la haltă văzuseră sosirea noastră și coborâseră pe cărare în întâmpinarea noastră.

Erau îngroziți, dar se convinseseră singuri că venisem la țărm pentru a-i salva. Dezamăgirea lor a fost jalnică când și-au dat seama că nu așa stăteau lucrurile. Mi-am condus oamenii spre haltă într-un marș forțat care sfida panta abruptă. Pământul de sub picioarele noastre se cutremura și se zguduia sau se legăna și se sălta ca o bărcuță prinsă într-un curent puternic, după variațiile imprevizibile ale stării de spirit a dementului zeu Cronos.

[18] O ancablură = 185,2 m.

Când am ajuns la prima haltă, am constatat că șase oameni și douăzeci de cai supraviețuiseră dezastrului. Caii erau aproape înnebuniți de spaimă din cauza pământului care se zguduia sub ei și a duhorii de pucioasă care venea dinspre muntele de dincolo de golf. Am avut nevoie de toată priceperea pentru a-i calma suficient cât să-i putem înșeua.

Am mai întârziat acolo doar cât să ne verificăm armele. Am fost ușurat să descopăr că arcul meu recurbat era încă uscat în husa lui din piele ceruită. N-am fost însă la fel de mulțumit de starea coardelor. Mi-am însușit de la căpitanul haltei de schimb un săculeț cu coarde uscate, spre marea lui dezamăgire. Dar i-am susținut cu fermitate privirea când a început să protesteze, iar el a tăcut. Apoi, i-am ordonat lui și tuturor oamenilor săi să rămână la haltă pentru a ne acoperi spatele când aveam să ne retragem.

N-am mai pierdut niciun moment, ci am strigat la Zaras și Hui să încalece, apoi am condus micul convoi în sus, către locul unde poteca ajungea pe coama muntelui Ida.

Aproape că ajunsesem pe creastă când am auzit un bubuit de copite și fornăielile, și mugetele a o mie de fiare sălbatice coborând spre noi. Abia am avut timp să-mi feresc oameni în desișul pădurii, că o masă de trupuri monstruoase s-a năpustit la vale pe potecă.

Desigur, le-am recunoscut imediat. Era o cireadă de tauri sălbatici. Au gonit pe lângă noi cu ochii strălucindu-le injectați. Spinările le erau cocoșate. Pielea le era dungată uniform, cu negru și maro-închis. Limbile li se legănau din boturile căscate, iar saliva înspumată era împroșcată pe umerii înalți. Erau mânați de panică și groază, bubuind pe cărarea ce ocolea stânca.

În timp ce priveam, muntele de sub noi s-a zguduit din nou. Am văzut deschizându-se o crăpătură adâncă la baza stâncii, chiar în calea cirezii de tauri. Panta muntelui era atât de abruptă, iar inerția cirezii, atât de teribilă, încât animalele n-au reușit să evite căderea. Toată cireada s-a prăbușit în gol, animalele din spate împingându-le pe cele din față până când toate au plonjat în gol. Am auzit trupurile masive zdrobindu-se de stânci la sute de coți sub noi. După aceea s-a lăsat tăcerea, curmată curând de un alt răget al vulcanului.

Mi-am scos trupa din pădure și am urcat ultima porțiune abruptă a potecii până pe culme. Aici, am făcut din nou o pauză. M-am uitat îndărăt spre locul unde mica siluetă a *Furiei* era ancorată dincolo de ruinele portului Krimad. Apoi, m-am răsucit în șa și am privit în față, spre ruinele care fuseseră cândva orașul Knossos, capitala celui mai puternic imperiu de pe pământ.

Marele port nu mai era. Nu se zărea nicio urmă a farului. Trebuie să fi fost dărâmat în bazinul portului. Zidurile portului fuseseră smulse cu totul – nici măcar fundațiile nu mai rămăseseră. Apele sălbatice ale mării treceau nestingherite peste pietrele pe care se înălțase mărețul oraș.

Mândra flotă de zece mii de corăbii a Supremul Minos fusese aruncată pe țărm și făcută fărâme. Cât era golful de mare nu se zărea nici măcar o ambarcațiune care să plutească. Însă apele erau ticsite cu epave plutitoare și agitate de valurile care încă se năpusteau spre țărm.

Palatul în care Supremul Minos se căsătorise cu prințesele mele dispăruse, la fel și clădirea Amiralității, și toate celelalte edificii din piatră care se aflaseră pe țărm.

Dincolo de acest haos, cei doi vulcani gemeni tunau și scoteau fum și flăcări care umpleau cerul.

Nevenindu-mi a crede, mi-am plimbat privirea peste tot acest dezastru. Imperiul Minoian nu mai exista. Fusese distrus de zeul său nebun.

„Unde sunt fetele mele?” Inima mi-a suspinat mai limpede decât ar fi putut vocea s-o facă vreodată. „De ce m-ai trimis aici, Inana? Doar ca să-ți bați joc de mine și să mă chinuiești?”

Parcă siliți de o forță exterioară, mi-am simțit ochii îndreptându-se spre poalele muntelui, chiar sub locul unde îmi oprisem calul. Am văzut că ambasada egipteană, care îmi fusese cămin, deși pentru o scurtă perioadă de timp, încă era intactă. Valul mareic nu ajunsese atât de sus. Era singura clădire de pe versantul nordic care supraviețuise.

— Veniți! am strigat eu la Zaras și Ia Hui. Urmați-mă!

Am dat pinteni calului. Pe când am început să coborâm prin pădure, o altă undă seismică a venit dinspre vârfurile gemene ale muntelui Cronos. Calul meu s-a speriat cumplit. M-am luptat să-l țin sub control și, cu toate că oamenii care atârnau în scărițele de piele au fost aruncați primejdios în toate părțile, au

reușit să se țină până când calul s-a potolit din nou și ne-am năpustit în vale.

Ambasada mi-a părut complet pustie în vreme ce am galopat spre intrarea principală unde am sărit din șa.

— Zaras și Hui! Duceți-vă la grajduri, în spate, și vedeți dacă mai sunt cai acolo. O să avem nevoie de mai multe animale care să ne ducă înapoi la Krimad după ce le găsim pe fete.

Eram hotărât să nu mă las pradă disperării. Inana nu m-ar fi chemat aici dacă fetele n-ar fi fost încă în viață.

Ușile ambasadei erau larg deschise. Am intrat în fugă în clădire, strigându-i pe supraviețuitori. Însă nu mi-a răspuns decât ecoul batjocoritor. Toate camerele erau pustii, dar cele mai multe fuseseră devalizate. Conținutul lor era împrăștiat, într-un abandon sălbatic. Servitorii mei sau refugiații din oraș luaseră ce apucaseră în fuga lor.

Nu eram sigur încotro să mă îndrept. Am simțit primul junghi de disperare în pântec. M-am întărit împotriva lui și am strigat-o pe zeiță să-mi vină în ajutor:

— Inana! Unde sunt ele? Nu mă părăsi acum. Condu-mă la ele, te implor!

Mi-a răspuns imediat, vocea auzindu-i-se de la etajul clădirii.

— Taita! Tu ești, domnule? I-am auzit tropăitul pașilor pe scară. La început, am crezut că este o altă bandă de jefuitori în căutarea prăzii, a strigat ea.

Cu pelerina pe umeri și gluga pe cap, a coborât în goană ultimele trepte și mi s-a aruncat în brațe. I-am cuprins fața în palme și am ridicat-o spre mine. Am privit-o fix în ochi vreme de o clipă, până mi-am regăsit vocea:

— Loxias, am țipat eu. Ce faci aici, copilă? Am crezut că ești altcineva.

— Lordul Toran m-a trimis să te aștept aici. Știam amândoi că vei veni. Trebuie să-ți arăt calea spre Templul de Sus, din munți, al zeului Cronos.

Bolborosea cuvintele atât de incontrolabil, încât mi-a fost dificil să pricep ce spunea. Am strâns-o în brațe, ca s-o liniștesc.

— Mai încet, micuțo! Nu înțeleg nimic din toate astea. Trage adânc aer în piept și vorbește încet.

— La porunca Supremului Minos, preoții le-au dus pe Tehuti și pe Bekatha la Templul de Sus. Acolo, ele vor fi sacrificate pentru a-l îmbuna pe zeul Cronos, ca să nu distrugă Imperiul Minoian

prin foc și pucioasă. A tras încă o dată aer adânc în piept și s-a grăbit să continue: Deja au sacrificat patruzeci de soții virgine ale Supremului Minos, dar Cronos le-a refuzat. Furia lui e de nepotolit. Cere sacrificiul suprem: prințesele virgine ale Casei faraonului din Egipt.

— Unde este Toran acum?

— S-a dus la Templul de Sus pentru a încerca să-l împiedice pe Supremul Minos să comită această faptă cumplită sau măcar să întârzie sacrificiul până la sosirea ta. Spune că tu ești singurul capabil să le salveze pe Tehuti și pe Bekatha. Cumva, a știut că vei veni. I-a apărut în vise o doamnă cu glugă care l-a avertizat…

— Cunoști drumul către acest templu? am întrerupt-o eu.

— Da, a rostit ea. Nu e departe de-aici. Toran mi-a spus cum să găsesc intrarea secretă și cum să găsesc calea prin labirint.

Am apucat-o de braț și am fugit împreună cu ea prin camerele goale, către intrarea principală în ambasadă. Zaras și Hui împreună cu toți oamenii lor mă așteptau acolo. Zaras a sărit din șa și a alergat în întâmpinarea mea.

— Ai găsit-o pe…? a început Zaras, dar apoi a recunoscut-o pe Loxias sub glugă. Unde sunt prințesele?

— Destul! i-am curmat eu întrebările. Îți voi explica pe drum. Loxias știe unde să le găsim. Ne va conduce acolo.

Hui găsise șase cai în grajdurile ambasadei – suficienți pentru ca fiecare om să aibă animalul său. Am urcat-o pe Loxias în spatele meu pe șa, iar ea și-a petrecut brațele pe după mijlocul meu în vreme ce eu mi-am biciuit calul.

Am călărit în grup compact. Loxias m-a îndrumat către drumul care ducea spre vest pe coama munților. După două leghe, am ajuns la o bifurcație. Drumul principal mergea înainte, dar cel mai îngust cotea către vârful muntelui Ida. Acest traseu era marcat de un cedru monstruos – crengile sale goale avântându-se către norii vulcanici tot mai mari.

— Lordul Toran spune că acest copac are o mie de ani, mi s-a adresat Loxias peste umăr. Și că este simbolul zeului Cronos.

A arătat către un enorm craniu de taur sălbatic care fusese bătut în cuie pe trunchiul cedrului. Coarnele erau aproape de două ori mai mari decât ale taurului care îl ucisese pe Uaaga, sclavul. Timpul și soarele le făcuseră de un alb orbitor.

N-am mai pierdut nicio clipă contemplându-le, ci am îndreptat calul spre acel drumeag, după cum m-a îndrumat Loxias. Urca prin pădurea deasă și era doar atât de lat cât să poată galopa doi cai unul lângă altul. S-a terminat brusc, în fața unei stânci negre înalte. La baza sa se afla o poartă masivă din bronz. În centrul ei se afla o roată de blocare din același metal.

Loxias a sărit din șa și a căzut ca o pisică în picioare. A alergat spre ușă și a început să învârtească roata spre stânga și spre dreapta, numărând cu voce tare turele.

În spatele ei, am descălecat și am pus la arc una dintre coardele noi și uscate. Apoi, am scos din tolbă două săgeți pe care mi le-am pus la cingătoare, ca să pot ajunge instantaneu la ele. Am scos o a treia săgeată, pe care am pus-o în arcul ținut în mâna stângă. Apoi, cu dreapta, mi-am scos sabia din teacă. Zaras, Hui și toți oamenii lor mi-au urmat exemplul, pregătindu-și armele și apropiindu-se de mine și de Loxias.

Loxias a învârtit roata pentru ultima dată, iar mecanismul a scos un clic puternic deschizându-se. I-am făcut semn lui Zaras s-o ajute să tragă de roată. În același timp, am făcut un pas în lateral și am întins la maximum coarda arcului, țintind peste umărul lui Zaras.

Ușa s-a deschis anevoie. În apropierea ei se aflau două femei-bărbați în uniformele verzi ale gărzilor de la haremul regal. Amândouă aveau săbiile pregătite. S-au repezit să-i lovească pe Zaras și pe Loxias.

Zaras era pregătit și a ucis-o pe una dintre ele împlântându-și sabia în pieptul ei băiețesc. Am omorât-o pe cealaltă cu o săgeată. De la o distanță atât de scurtă, săgeata i-a străpuns pieptul și i-a sfărâmat șira spinării, ieșindu-i printre omoplați. Ambele războinice s-au prăbușit fără să scoată un sunet. Am pășit peste cadavrele lor. Umăr la umăr, eu și Zaras am luat-o la goană prin tunel. Era slab luminat de torțe fumegânde fixate în suporturile lor de pe pereți.

— Toran spune să cotim mereu spre est, fiindcă altfel ne vom rătăci în labirint, mi-a strigat Loxias care se afla imediat în urma mea.

Am făcut de trei ori stânga succesiv. Apoi, am auzit sunetul slab al unei incantații venind din tunelul aflat în față. Devenea tot mai puternic pe măsură ce ne apropiam în fugă de sursă. Am

mai făcut o dată la stânga și, brusc, am zărit lumina zilei licărind în fața noastră.

Le-am cerut lui Loxias și celorlalți oameni să rămână pe loc, iar eu am înaintat avându-i pe Zaras și pe Hui lângă mine. Lumina a devenit mai strălucitoare, iar noi am cotit pentru ultima dată la stânga.

Mai erau două războinice, care blocau tunelul din fața noastră, dar amândouă aveau capetele întoarse. Toată atenția le era concentrată asupra celor ce se petreceau în fața lor și habar n-aveau de prezența noastră. Ne-am furișat în spatele lor. Zaras și Hui le-au acoperit gurile cu palmele, pentru a le împiedica să țipe, iar apoi am văzut o licărire rapidă a săbiilor înainte ca ele să se prăbușească pe dușumea. Am pășit peste cadavrele lor și ne-am pomenit într-un balcon cioplit în stâncă.

La peste douăzeci de coți sub noi se deschidea o cavernă enormă, în care lumina zile intra printr-o deschizătură cu stâlpi tăiată în peretele din fața noastră. De acolo se deschidea o altă largă panoramă a ruinelor Knossosului și a marelui golf străjuit de vârfurile muntelui Cronos, care umplea orizontul.

Chiar sub noi se afla o arenă semicirculară. Podeaua era acoperită cu nisip alb și fin, pe care se afla un altar făcut din argint și aur. Pe altar se afla statuia din aur a unui taur sălbatic având o coroană de flori și înconjurat de vase în care tămâia ardea mocnit.

Arena și altarul erau înconjurate de rânduri de bănci din piatră. Cele două rânduri de jos erau pline cu nobili minoiani îmbrăcați în veșminte negre și cu pălării înalte. Chipurile le erau pudrate cu cretă albă, iar ochii le erau subliniați cu kohl negru, conform modei tradiționale. Cu toții stăteau nemișcați, holbându-se cu atenție la dușumeaua goală a arenei. Doar gurile li se mișcau în vreme ce psalmodiau un cântec funebru.

Am fost surprins de cât de puțini erau. Fuseseră câteva mii în portul palatului, atunci când Tehuti și Bekatha se măritaseră cu Minos. Azi, erau adunați aici mai puțin de cincizeci. Erupția și valul mareic luase un bir cumplit de la floarea societății minoiane.

În spatele acestor câțiva supraviețuitori se afla un alt rând de locuri, neocupate. În centrul său se afla un tron înalt de aur. Și acesta era gol.

Chiar sub tron se deschidea intrarea în acest templu subteran. Era o deschizătură cavernoasă, care încadra imaginea îndepărtată a muntelui Cronos aflat dincolo de apele învolburate ale golfului Knossos. Cei doi vulcani gemeni scuipau coloane de fum care urcau spre cer, aproape ascunzând soarele, care devenise acum o sferă de un galben mai.

Balconul în care noi eram ghemuiți se afla atât de sus deasupra arenei, încât ne aflam deasupra câmpului vizual al publicului din fața noastră. În plus, eram parțial ascunși în spatele draperiilor de culoare închisă care atârnau din tavanul peșterii până aproape de podeaua nisipoasă. Cu toate astea, i-am atenționat în șoaptă pe Zaras și pe Hui să se retragă în penumbră și să-și ascundă săbiile pentru a nu reflecta vreo rază de lumină, oricât de difuză era aceasta, trădând astfel prezența noastră în templu.

Nici n-am terminat bine de vorbit, că două șiruri de preoți îmbrăcați în robele lor roșii ca sângele de taur au apărut din cele două părți ale amfiteatrului. Și-au ocupat pozițiile în jurul tronului de aur, iar vocile lor s-au împletit cu ale nobililor, pentru a umple templul cu o lamentație de doliu. Apoi, brusc, jelania a încetat, iar tăcerea apăsătoarea a fost mai insuportabilă decât cântarea. Întreaga adunare a gemut când toți, ca unul, au căzut în genunchi și și-au lipit frunțile de lespezile de marmură.

Așteptam apariția Supremului Minos și priveam cu toată atenția tronul gol, așteptându-mă la o altă stratagemă teatrală. Dar, cu toate astea, am fost complet luat prin surprindere.

Într-o clipă, tronul era gol, iar în următoarea, monarhul cretan ședea pe el, având-o alături pe fragila și scheletica lui mamă.

Era înveșmântată în straie de văduvă, negre și dezgustătoare. El era strălucitor purtând toate însemnele regalității, falnic peste toți supușii săi, părând a umple peștera cu prezența sa. Armura lui și hidoasa mască din metale prețioase în formă de cap de taur aruncau săgeți de lumină strălucitoare în umbre.

Muzica marțială cântată de o orchestră ascunsă a umplut caverna cu sunete tumultuoase, iar congregația a strigat căzută într-un extaz idolatru.

Supremul Minos și-a ridicat pumnul drept înzăuat, iar tăcerea care a cuprins peștera a fost totală, aproape sufocantă în intensitatea ei. Chiar și noi, cei trei aflați în balcon, am fost intimidați de ea.

Minos a făcut un alt gest, și adunarea a prins glas din nou. Dar era un sunet sălbatic, plin de o furie primitivă. Apoi, draperiile care atârnau din acoperișul peșterii au fost trase la o parte, dezvăluind două uși cu gratii aflate în peretele stâncos, câte una de fiecare parte a amfiteatrului. Vocea congregației a crescut într-o anticipare frenetică. Chiar și preoții în robe roșii s-au alăturat vacarmului, dar acum exista un element nou. Sunetul nu mai era a rugăciune și venerare. A devenit un urlet de excitare lascivă, de dorință carnală, de extaz sadic.

Prin deschizătura dintre draperii a intrat un grup de războinice în tunici verzi. Purtau coifuri înalte, decorate cu pene strălucitoare de flamingo. Scuturile, pe care le țineau ridicate, erau făcute din piele de crocodil întărită și erau suprapuse pentru a ascunde ceva aflat în centrul formației lor. Au ajuns în mijlocul arenei și s-au oprit. Apoi, la un semnal prestabilit, rândurile lor s-au desfăcut, dezvăluindu-le pe prințesele mele.

Tehuti și Bekatha se țineau de mână și se uitau total uimite la mulțimea care țipa deasupra lor. Pe cap, aveau coronițe de trandafiri albi.

Dar asta era tot ce purtau. Trupurile le erau complet goale. Păreau foarte tinere, delicate, aproape ca niște fetițe. Războinicele s-au răsucit la unison și au părăsit arena, lăsându-le singure pe Tehuti și pe Bekatha.

Tunetul congregației s-a abătut asupra fetelor mele dragi, iar ele s-au cutremurat dinaintea lui. Supremul Minos s-a ridicat în picioare, iar mugetul s-a transformat din nou în tăcere. Acesta s-a răsucit încet, astfel încât masca să fie îndreptată spre deschizătura din peretele din spate al peșterii, care încadra imaginea îndepărtată a muntelui Cronos, iar vocea i s-a ridicat în intensitate începând să-l invoce pe zeu. N-am putut desluși nici măcar un singur cuvânt din răgetele și urletele animalice care se reverberau din masca lui.

Cu toate astea, sensul era inconfundabil, cu atât mai mult atunci când a scos din teaca bătută cu nestemate de la brâu o sabie masivă de bronz. Era pe-atât de lungă pe cât sunt eu de înalt. S-a întors către cele două copile dezbrăcate, care se aflau pe podeaua de sacrificiu, sub locul unde se afla el.

Acum, am priceput pentru prima oară cuvintele pe care le rostea, cu toate că erau estompate de masca de pe cap și alterate de ecourile răsfrânte de zidurile de piatră.

— Preaiubite Cronos! Cronos, cel dintâi dintre toți zeii! Eu sunt fiul tău, fructul coapselor tale, carne din carnea ta și sânge din sângele tău. Vreme de o mie de ani te-am venerat. Vreme de o mie de ani te-am iubit și m-am supus ție. Stau din nou în fața ta pentru a-mi reînnoi jurămintele. Îți aduc sacrificiul după care tânjește sufletul tău divin. Îți aduc sânge de virgine regale să-l bei. Îți aduc carne de virgine regale s-o devorezi. Vino în întruparea ta pământeană și înfruptă-te din festinul pe care ți l-am pregătit! Ucide! Mănâncă!

Și-a ridicat sabia și a îndreptat-o spre grilajul din fața lui Tehuti și a Bekathei.

Porțile duble s-au deschis, dar dincolo de ele nu s-a zărit decât întuneric. Mi-am încordat privirea, dar, inițial, n-am putut să văd nimic. Apoi, ceva s-a mișcat dincolo de porți, ceva atât de enorm și de amenințător, încât îmi sfida imaginația.

Bekatha a țipat și s-a lipit de sora ei mai mare, chipul albindu-i-se de groază. Tehuti a cuprins-o protectoare cu un braț; Bekatha s-a încleștat de ea cu amândouă. Ambele fete s-au tras îndărăt din fața porților.

O tăcere densă și palpabilă a căzut peste arenă și peste întreaga lume de dincolo de ea. Tunetul huruitor al vulcanilor a contenit brusc. Pământul de sub noi a rămas nemișcat. Se părea că până și marele zeu Cronos era fascinat de drama care se petrecea în propriul templu.

Tăcerea a fost curmată de fornăieli de bovină furioasă și de bufniturile uriașelor copite pe nisip. Un taur sălbatic s-a năpustit pe porți, intrând în arenă. S-a oprit brusc când mugetul la fel de brusc al adunării i-a ajuns la urechi, iar copitele din față au scurmat nisipul, ridicând un nor de praf.

Deși toți ceilalți tauri pe care i-am văzut vreodată erau dungați cu negru și maro-închis, acesta era de un alb la fel de strălucitor ca spuma de pe creasta valului mareic care distrusese orașul Knossos. Ochii lui erau strălucitori ca rubinele lustruite. Trupul a părut să i se umfle de furie, devenind chiar mai mare în timp ce își legăna masivul cap dintr-o parte în alta, în căutarea unei ținte pe care să-și descarce furia.

Coarnele lui uriașe erau albe ca fildeșul. Vârfurile erau de un negru strălucitor și ascuțite ca niște vârfuri de lance. Anvergura lor era de două ori mai mare decât a brațelor întinse ale unui om.

Creatura și-a ațintit privirea asupra celor două copile dezbrăcate, care stăteau în fața sa, și și-a aplecat capul. Marea cocoașă dintre umeri a părut și ea să se umfle de furie, iar animalul a lovit cu copita podeaua.

După culoare, dimensiune, ca și după aura de răutate pe care o emana, am realizat deodată că aceasta nu era o creatură a pădurii și munților, ci era ceva trimis din adâncurile de foc ale vulcanului pentru a accepta sacrificiul în numele demonicului său stăpân.

A mârâit la prada sa. Buza superioară i s-a arcuit, dezvăluind colții lungi – dinții unui carnivor, nu ai unui erbivor.

— Îți aduc sânge de virgine regale să-l bei. Îți aduc carne de virgine regale s-o devorezi, a îndemnat Supremul Minos creatura. Ucide! Mănâncă!

M-am scuturat de oroarea care amenința să mă paralizeze.

— Zaras! Hui! Mi-am ridicat vocea pentru a acoperi vacarmul asurzitor făcut de congregația minoiană. Trebuie să coborâm acolo pentru a le proteja. Folosiți-vă de draperii, dar coborâți!

Cei doi s-au năpustit pe lângă mine aproape doborându-mă în graba lor. Unul după altul, au sărit peste balustrada balconului și s-au apucat de draperii pentru a-și amortiza căderea pe dușumeaua arenei. Dar am văzut că avea să fie prea târziu ca s-o salveze pe Tehuti.

Strălucitorul taur alb își concentrase toată atenția asupra lui Tehuti, iar acum se lansase în atac, direct spre ea.

Bekatha a țipat. A fost un sunet care, cu siguranță, l-a enervat și mai tare pe monstru. Zaras și Hui abia atinseseră podeaua, dar mai aveau de străbătut jumătate de arenă până să poată interveni.

Am pus o săgeată în arc și am tras-o. A lovit umărul masiv al taurului exact acolo unde țintisem, însă am văzut că se lovise de os și fusese deviată. A zburat și l-a lovit pe unul dintre nobilii minoiani din public. S-a prăbușit și nu l-am mai văzut.

Taurul abia dacă a fost zgâriat de săgeata mea. N-am îndrăznit să trag din nou pentru că Bekatha se desprinsese de sora ei. Orbită de panică, a alergat direct în calea taurul lansat în atac.

Animalul a virat spre ea și și-a aplecat capul monstruos. Și-a repezit spre ea unul din lungile coarne strălucitoare, iar vârful acestuia i-a străpuns partea de sus a brațului. Am văzut osul

frângându-se și sângele izbucnind în vreme ce ea era aruncată sus peste spinarea taurului. A lovit pământul și cred că nisipul moale i-a amortizat căderea. Taurul s-a întors în urmărirea ei.

Tehuti a reacționat mai rapid decât oricare dintre noi. A alergat în calea taurului, scoțând țipete ascuțite și fluturându-și brațele pentru a-i distrage atenția.

A fugit pe sub nările fremătătoare din care aburul respirației lui fierbinți și împuțite era împroșcat în aerul umed al cavernei. Când a fost chiar lângă el, și-a smuls coronița de trandafiri de pe cap și a aruncat-o în fața fiarei.

Luat prin surprindere, marele taur s-a oprit puțin, oferindu-i lui Tehuti suficient spațiu de manevră pentru a se răsuci și a o lua la goană spre locul unde îl văzuse pe Zaras coborând pe draperie.

— Zaras! a strigat ea.

Taurul a ezitat doar o fracțiune de secundă înainte de a se îndepărta de locul unde zăcea Bekatha și a porni în urmărirea lui Tehuti. Era rapidă ca o gazelă, însă taurul era mai iute. Aproape că a ajuns deasupra ei când ea s-a mlădiat și a schimbat direcția, câștigând un avans de trei coți înainte ca taurul să vină după ea.

Am văzut că ea urma să treacă aproape chiar pe sub balconul în care mă aflam sprijinit de balustradă. Am scos sabia din teaca de la centură, am ridicat-o sus și am aruncat-o în arenă. A căzut cu vârful în jos și s-a înfipt în nisip, mânerul aflându-se chiar în fața ei.

— Ia sabia! am țipat eu la Tehuti.

Încă o dată, a reacționat cu viteza și forța unei atlete înnăscute. A cotit din alergare și a smuls sabia din nisip, apucând-o cu mâna dreaptă.

Taurul aproape că a ajuns-o din nou. Și-a legănat capul, iar vârful cornului stând a șuierat prin aer, trecând pe lângă umărul ei. Tehuti s-a aplecat pentru a-l evita, iar apoi s-a eschivat din calea taurului, sugându-și burta când acesta a trecut pe lângă ea. Apoi, în vreme ce animalul își înălța capul pentru a-și recăpăta echilibrul, a apucat cu mâna liberă cornul cel mai apropiat, chiar sub vârf.

Când taurul a ridicat-o pe corn, ea n-a opus rezistență. În schimb, a profitat de mișcare, sărind în aceeași direcție. A făcut

un salt înalt peste spinarea cocoşată a taurului, iar în cădere a îndreptat vârful sabiei către greabănul acestuia.

Aici nu există niciun os care să devieze lovitura. Cu toată forţa şi greutatea, Tehuti a împlântat sabia până la plăsele printre oasele umărului, străpungând inima creaturii. A dat drumul mânerului şi a lăsat sabia în rană.

Apoi, şi-a arcuit spinarea, a aterizat în picioare, în spatele taurului lovit, şi s-a îndepărtat făcând o piruetă cu ambele braţe ridicate sus deasupra capului. A rămas în aşteptare şi a privit cum monstruosul animal se opreşte brusc. Acesta şi-a desfăcut larg picioarele din faţă şi şi-a aplecat capul până când botul aproape că a atins nisipul. A deschis larg botul şi a scos un muget. Din gât i-a ţâşnit un torent de sânge strălucitor.

Apoi s-a împleticit de-a-ndăratelea până când picioarele din spate au cedat, iar trupul i s-a prăbuşit pe podeaua arenei făcând un zgomot ca de cedru care cade doborât de topor. S-a rostogolit pe o parte. Picioarele din spate au tresărit spasmodic, iar apoi, în cele din urmă, a rămas nemişcat. Tăcerea din peşteră a persistat exact cât mi-a trebuit mie să-mi umplu plămânii cu aer.

Apoi, marele zeu Cronos din vulcanul de dincolo de golf şi-a dezlănţuit toată furia. Fusese lipsit de ofranda sa. Creatura care era alter egoul lui fusese ucisă chiar în propriul templu.

Mi-am luat ochii de la spectacolul din arena templului şi m-am uitat dincolo de golful Knossos, unde am văzut o privelişte minunată.

În furia sa extremă, Cronos şi-a distrus fortăreaţa. Părea să se întâmple foarte încet. Întregul munte a explodat în sute de stânci masive, unele mari cât Creta însăşi, altele mult mai mari. Erau azvârlite de forţe catastrofale eliberate chiar din inima vulcanului aflat la mii de picioare sub suprafaţa mării. Piatra fusese încinsă în acest cuptor adânc până se topise şi ardea cu o strălucitoare lumină albă ce făcea soarele să pălească pe lângă ea şi care ilumina întreaga lume. Când piatra s-a prăbuşit în apă, marea a clocotit.

Aburul apelor care fierbeau a explodat în fuioare formând nori rotitori şi albi, care s-au înălţat spre cer, acoperind totul. Astfel a dispărut marea şi pământul, şi cerul. A rămas doar zidul dens de aburi.

Totul a părut să se petreacă în tăcere, în vreme ce lumea și toate făpturile vii își țineau respirația.

Apoi a izbucnit zgomotul cataclismului. Avusese nevoie de acest răstimp pentru a traversa apele golfului. Sunetul s-a izbit de insula Creta ca un obiect solid, ceva aproape la fel de consistent ca însăși piatra care se prăbușea.

Cu toate că eram parțial adăpostiți de pereții peșterii care ne înconjura, am fost trântiți la pământ de ferocitatea și de volumul sunetului. Am zăcut scâncind și acoperindu-ne urechile asurzite.

Sunetul și mișcările telurice au desprins lespezi mari din tavanul cavernei. Pretutindeni în jurul meu oamenii țipau și suspinau zdrobiți de pietrele care cădeau, iar dușumeaua sălta și se smucea sub noi ca puntea unei corăbii prinse de un uragan.

Am fost printre primii care și-au venit în fire. Dar ochii încă îmi erau orbiți de lumina muntelui arzând, iar urechile îmi erau înfundate de cumplitul sunet. M-am ridicat în genunchi și m-am uitat prin cavernă. Nu eram singura persoană care se mișca.

Zaras se târâse spre locul unde Tehuti zăcea lângă cadavrul taurului. O ținea în brațe. Am văzut că și ea era amețită și confuză.

Hui era îngenuncheat asupra Bekathei. Părea să-i fie frică s-o atingă. Era un războinic care îi doborâse pe mulți pe câmpul de luptă, dar era îngrozit de sângele femeii pe care o iubea. Ea se ținea de brațul rănit și se uita spre Hui ca un copil care așteaptă alinare de la un părinte iubit.

M-am uitat dincolo de ei și l-am văzut pe Supremul Minos. Stătea la gura peșterii și se uita la norii de aburii care ascundeau locul unde se înălțase cândva muntele Cronos.

Minos ținea în ambele mâini trupul fragil al mamei sale, ridicat mult deasupra capului. Am văzut că țeasta acesteia era zdrobită și că ochii îi ieșeau din orbite.

Fusese lovită și ucisă de stâncile care căzuseră din tavanul peșterii.

— De ce ne-ai făcut asta? Sunt fiul tău, mărețe Cronos, a urlat Minos. Mama a fost iubita și soția ta. De ce n-ai acceptat sacrificiul pe care ți l-am oferit și n-ai cruțat-o?

Știam că trebuia să-l ucid înainte de a dezlănțui și mai mult rău asupra lumii. Știam că, de data asta, ne-ar distruge pe toți: pe mine, pe prințesele mele, pe prietenii și pe tovarășii mei.

Am ridicat arcul și am lansat o săgeată în lungul cavernei. L-a lovit pe Minos în centrul spatelui armurii de aur. I-a străpuns trupul, și un jet de sânge negru a țâșnit prin gaura făcută de săgeată în armură. Duhoarea care a umplut peștera era ca a cadavrelor care au zăcut zece zile la soare.

Forța săgeții mele l-a aruncat pe Minos prin deschizătura din peretele peșterii. A căzut dincolo de câmpul meu vizual. Cadavrul mamei lui zăcea acolo unde îl scăpase, ca un maldăr de zdrențe negre.

Am sărit din balcon și am coborât pe draperie în arenă. Apoi, în timp ce alergam către locul unde zăcea Bekatha, am desprins teaca sabiei de la cingătoare. Am îngenuncheat alături de ea și i-am spus lui Hui:

— Ține-o bine. O s-o doară.

Ea a scâncit când i-am pus la loc osul rupt, iar apoi, am folosit teaca sabiei ca atelă pentru a-l fixa. După aceea, am scos flaconul cu vin din săculețul de la șold și i l-am dat lui Hui.

— Dă-i să bea cât îți cere, i-am zis eu. Dar vezi că e vin grozav de Ciclade, mult prea bun pentru un sălbatic ca tine.

Bekatha a zâmbit în ciuda durerii și a șoptit:

— Hui este bărbatul meu. De acum încolo, oriunde se duce el mă duc și eu. Casa lui e casa mea. Și vinul pe care îl bea îl împărțim amândoi.

Am fost mândru de ea.

M-am uitat prin templu și am văzut că războinicele care păzeau haremul fugiseră. M-am gândit că toți nobilii minoiani plecaseră cu ele, dar apoi l-am văzut pe Toran stând alături de Zaras și de Tehuti și cuprinzând-o cu un braț pe Loxias.

— Vei veni cu noi, bătrâne prieten? l-am întrebat eu, iar Toran s-a gândit o clipă înainte de a răspunde.

— Imperiul Minoian a dispărut azi. N-o să se mai ridice niciodată. Acest lucru a fost profețit cu cinci sute de ani în urmă. Expresia de pe chipul lui era sumbră, dar a continuat imediat: Mi-am pierdut patria. Dar Egiptul și-a pierdut cel mai puternic aliat împotriva năpastei hicsose. A suspinat. Cu toate astea, eu și Loxias vom merge cu tine la Teba și vom face Egiptul noua noastră patrie.

— Mi-e teamă să vă întreb pe voi, Zaras și Tehuti, am rostit eu întorcându-mă spre ei.

Nu m-a surprins că Tehuti a vorbit pentru amândoi.

— Dragă Taita, vă iubesc și pe tine, și Egiptul, dar pe Zaras îl iubesc mai mult, a spus ea simplu. Dacă mă întorc cu tine la Teba, fratele meu va căuta să mă mărite cu vreun alt rege nebun din cine știe ce țară barbară. L-am servit pe faraon și mi-am servit țara cât am putut. Acum, vreau să fiu liberă să-mi trăiesc restul vieții cu omul pe care-l iubesc. L-a luat pe Zaras de mână. O să mergem cu Hui și cu Bekatha să ne găsim o casă pe pământurile de dincolo de Marea Ionică.

— Aș vrea să pot merge cu voi, dar nu pot, i-am spus eu. Datoria mea este să-l slujesc pe faraonul din Teba. O să-i zic că tu și Bekatha ați murit, ca să nu trimită pe nimeni să vă caute.

— Mulțumesc, dragă Taita, a rostit ea, apoi a ezitat înainte de a vorbi din nou. Poate că, într-o zi, dacă zeii sunt buni, tu ne vei căuta.

— Poate! am fost eu de acord.

— O să-i dau numele tău primului fiu, a promis ea, iar eu m-am răsucit pentru a-mi ascunde lacrimile care mi-au umplut ochii.

După aceea, am urcat printre rândurile de bănci din piatră, care acum erau goale. Am ajuns la gura peșterii prin care căzuse trupul lui Minos răpus de săgeata mea.

Am stat pe buza prăpastiei și am privit în jos spre locul unde zăcea cu membrele răsfirate într-o baltă de sânge care se coagula pe stâncile de sub el. Săgeata mea îi ieșea din pieptarul de argint. Masca încă îi acoperea capul. Nu vedeam nimic prin găurile negre care păreau că se holbează la mine.

— Ce ai fost tu? am întrebat cu voce tare, dar vorbind încet. Ai fost un om sau un monstru, un diavol sau un zeu mic? Apoi am clătinat din cap. Mă rog să nu aflu niciodată răspunsul la această întrebare.

Trupul lui Pasiphaë, mama lui Minos, zăcea la picioarele mele. L-am ridicat și l-am aruncat în prăpastie. Când m-am uitat din nou în jos, am văzut că zăceau împreună, cu mâinile și picioarele obscen împletite, mai degrabă ca niște iubiți decât ca mamă și fiu.

M-am îndepărtat și am coborât în arena unde fetele mele mă așteptau. Am ieșit cu toții din templu și am străbătut labirintul pentru a ajunge la locul unde caii ne așteptau în pădure. Am încălecat și am pornit pentru ultima dată împreună, ca o familie.

Am urcat pe versantul muntelui Ida și ne-am oprit pe coamă ca să ne uităm îndărăt la golful Knossos.

Muntele Cronos dispăruse, sorbit din nou în adâncimile abisale ale mării. Doar apele învolburate ale mării care fierbea îi marcau mormântul.

Apoi m-am uitat în față, spre locul unde se aflase cândva portul Krimad și am văzut că toate cele șase corăbii ale flotilei mele supraviețuiseră valului mareic și erau ancorate în siguranță. Ne așteptau.

Toți cei din jurul meu strigau de bucurie și de entuziasm, grăbindu-și caii să coboare pe poteca din pădure. Călăreau câte doi, lordul Toran cu Loxias, Hui adăpostind-o pe Bekatha la pieptul lui, pentru a-i feri brațul rănit, Zaras cu Tehuti în urma lui îndemnându-l să meargă mai repede.

Am rămas în urmă și i-am lăsat să se îndepărteze.

— Fie ca drumurile lor separate să înceapă aici și să se sfârșească pentru ei toți pe Dealurile Fericirii! am șoptit eu, dar bucuria pentru ei îmi era umbrită de melancolia față de mine, sărmanul Taita rămas singur.

Apoi am auzit o voce care e posibil să fi fost doar foșnetul vântului printre frunzele copacilor.

— Tu n-o să fii niciodată singur, Taita, pentru că o inimă nobilă este magnetul natural care atrage spre sine iubirea celorlalți.

Am privit uimit în jur și am avut impresia că o văd coborând spre mine prin pădure, cu pelerina ei și cu gluga pe cap. Dar lumina pălea și se poate să mă fi înșelat.

ZEUL DEȘERTULUI

WILBUR SMITH

virtual-project.eu

virtual-project.eu

